

Vợ Có Thuật Của Vợ

Contents

Vợ Có Thuật Của Vợ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	18
3. Chương 03	26
4. Chương 04	37
5. Chương 05	55
6. Chương 06	68
7. Chương 07	82
8. Chương 08	93
9. Chương 09 – Phần 1	101
10. Chương 09 – Phần 2	116
11. Chương 10	130
12. Chương 11	145
13. Chương 12	160
14. Chương 13	175
15. Chương 14	184
16. Chương 15	200

Vợ Có Thuật Của Vợ

Giới thiệu

Khi biết lãnh thổ bị kẻ địch nhòm ngó đồng thời có ý định xâm phạm, có người phụ nữ nào có thể bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-co-thuat-cua-vo>

1. Chương 01

Chương 1: Phụ nữ là trường học của đàn ông, đàn ông là trường đời của phụ nữ

Cuộc đời này của tôi cho đến giờ chỉ làm được hai việc sáng suốt, dù tất cả mọi người, trong đó có cả vị nhị đại gia ăn nói uyển chuyển kia cũng cho rằng tôi đã sai.

Việc thứ nhất là, tôi yêu Lê Bằng.

Việc thứ hai là, tôi đã kết hôn với Lê Bằng.

Chuyện này phải bắt đầu kể từ một đêm nào đó ba tháng trước. Hôm đó, tròn một tuần Trương Lực chia tay tôi, cũng là ngày tôi nhận được một tin nhắn xa lạ.

Anh sai rồi, em đừng đòi chia tay.

Câu nói đó dường như chứa đựng sự chịu đựng và hối hận về những điều đã xảy ra, nhưng đây không phải là số của Trương Lực, mà đây cũng chẳng phải phong cách của anh ta. Có trời đất làm chứng, vì chia tay với anh ta nên tôi mới đổi số điện thoại. Nhưng nếu như không phải Trương Lực thì ai lại gửi cho tôi một tin nhắn mùi mẫn đến thế?

Tôi đưa tay vỗ trán, nghĩ ngợi hồi lâu, mãi không tìm được câu trả lời. Dù rất muốn nhắn tin trả lời nhưng tôi lại sợ đó chỉ là một trò đùa ác ý. Thế nên không lâu sau, tôi cũng quên luôn tin nhắn xin lỗi này.

Quên chưa giới thiệu, Trương Lực là bạn trai cũ của tôi. Lý do chia tay được anh ta đưa ra là “mẹ anh không thích em”, nhưng thực tế thì có người phụ nữ khác leo lên giường anh ta mới là điểm mấu chốt. Mặc kệ xã hội gọi những người như vậy là “hồ ly tinh” hay “kẻ thứ ba” tôi lại coi đó là “vị cứu tinh”.

Phải cảm ơn vị cứu tinh đã giúp tôi thoát khỏi Trương Lực, cái kẻ mà mua một miếng đậu phụ cũng phải mặc cả đến mười mấy phút. Thế nhưng tôi là người rộng lượng nên chưa bao giờ nói ra hai từ “chia tay” trước. Chỉ đến tuần trước, khi anh ta nói ra điều đó, tôi mới được giải thoát. Từ đó có thể thấy, Trương Lực cũng có rất nhiều điều không vừa lòng về tôi. Yêu nhau được ba tháng, đây là lần đầu tiên hai chúng tôi có được tiếng nói chung, chỉ tiếc rằng không thể nâng ly để chúc mừng điều đó.

Đêm thứ hai, cũng cùng giờ đó, tôi lại nhận được một tin nhắn: Anh rất hối hận trước đó đã đối xử với em như vậy, hãy cho anh một cơ hội nữa.

“Hối hận” đối với tôi mà nói là một đức tính tốt đẹp, “biết sai mà sửa” càng là một đức tính đáng trân trọng, nhất là nó lại xuất phát từ một người đàn ông thì càng hiếm. Nhưng người đàn ông này chắc chắn không phải là Trương Lực.

Có lẽ tin nhắn này gửi cho người dùng số này trước tôi.

Tôi bắt đầu cảm thấy tò mò về người đàn ông muốn tôi cho anh ta một cơ hội nữa, thế nhưng nó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, bởi trên màn hình máy tính vừa báo có thư mới từ “Đại gia”.

Đại gia hiện đang là Phó tổng giám đốc của công ty tôi. Đúng như tên gọi, bất kể là cách nói chuyện, đi đứng hay giải quyết công việc, gây khó dễ cho người khác anh ta đều rất có phong cách của một đại gia.

Vừa mở thư tôi sững người vì tin dữ: “Báo cáo cô nộp hôm qua sai hết cả, làm lại từ đầu. Sáng sớm mai để trên bàn tôi”.

Sáng sớm mai? Sáng đến mức nào cơ chứ?

Thời gian Đại gia đến công ty không cố định, có những lúc liền ba ngày không thấy người đâu, lại có lúc sắp hết giờ làm mới xuất hiện, nhưng cũng có khi mới sáng sớm tinh mơ đã thấy anh ta mặt mũi cau có ngồi trong phòng, anh ta chẳng khác gì những ông chủ khác xuất quỷ nhập thần, thích bóc lột nhân viên.

Còn tầng lớp làm công ăn lương như tôi chỉ còn cách để mặc ông chủ bóc lột.

Tôi ngoan ngoãn mở dữ liệu, chuẩn bị tinh thần chiến đấu suốt đêm, nhưng ngay lập tức nét mặt tôi cứng đờ, bởi những dữ liệu gốc đều đã bị loạn font.

Không bột chẳng gột nên hồ, làm lại báo cáo mà không có dữ liệu cơ sở để tham khảo thì tất nhiên không thể hoàn thành.

Tôi nhìn đồng hồ, quyết định viết thư trả lời thẳng thắn mọi việc với Đại gia.

Tôi viết: “Vì dữ liệu cũ gặp phải trục trặc không thể cứu vãn, tôi sẽ nộp báo cáo cho anh muộn một hôm có được không?”.

Ngay lập tức Đại gia đưa ra quyết sách đối với khẩn cầu của tôi: “Nếu báo cáo đã sai, thì giữ lại những số liệu đó làm gì? Ý của tôi là yêu cầu cô làm lại”.

Tôi bị anh ta làm cho đờ đẫn, đột nhiên ý thức được rằng, chúng tôi rất khó để có thể nói chuyện được với nhau.

Tôi trả lời: “Chuyện là thế này thưa Phó tổng, không có số liệu ban đầu, ngay cả bản báo cáo sai tôi cũng không thể làm ra được, bản báo cáo đúng cũng vậy thôi”.

Đại gia trả lời: “Thế nên tôi mới yêu cầu cô làm, sáng mai phải có cho tôi”.

Kết quả là tôi không thể giao nộp bản báo cáo đúng hạn như Đại gia yêu cầu, anh ta gọi tôi vào phòng làm việc giáo huấn cả tiếng đồng hồ. Trong suốt khoảng thời gian đó, tôi gần như quên hết những lời anh ta nói, chỉ nhớ vài câu dưới đây:

“Đừng tưởng rằng công ty không có cô thì không được, cũng đừng nghĩ công lao của mình là to lớn.”

“Cô làm việc rất nỗ lực, nhưng nỗ lực một cách mù quáng sẽ phản tác dụng.”

“Tôi thường thấy đồng nghiệp ca ngợi cô, nhưng lần này cô làm tôi rất thất vọng.”

“Giờ thì ra ngoài, làm lại, sáng sớm mai nộp cho tôi.”

Tôi bước ra khỏi phòng Phó tổng giám đốc trong tâm trạng mông lung, tôi tóm ngay lấy cô đồng nghiệp đồng thời là bạn thân của tôi – Miumiu để than vãn: “Sếp bắt mình ngày mai phải nộp, thế thì tại sao nửa đêm hôm qua còn bắt mình sáng sớm nay phải có chứ? Mình nghĩ, chắc anh ta cũng chẳng vội đâu”.

“Ừm, tớ nghĩ chắc sếp đang chơi trò gây khó dễ, nhằm đúng vào cậu.” Miumiu chỉ vào tôi, rồi lại vỗ vai tôi nói thêm: “Chẳng phải cậu đã quen rồi sao?”

Miumiu là bạn thân nhất của tôi ở cái công ty này, chúng tôi có cùng sở thích, cùng phong cách, nên thường cùng nhau trốn việc, cười đùa. Nhưng nhân duyên của chúng tôi lại rất khác nhau. Ngoại trừ Đại gia, phần lớn đồng nghiệp đều rất quý tôi, họ nói rằng, tôi tốt tính. Thế nhưng Miumiu lại nói rằng: “Nói một cách khác, cậu là một người dễ bắt nạt”.

Miumiu tính tình khó gần, rất hay gây sự, nên hầu hết đồng nghiệp đều không thích cô ấy, nhưng Đại gia và mấy vị quản lý thì ngược lại. Đây là điều khác biệt lớn nhất giữa tôi và cô ấy.

Tôi thường khuyên cô ấy phải có quan hệ tốt với đồng nghiệp, vì chẳng ai biết được ai sẽ là người đột nhiên được thăng chức. Nếu là bạn với họ, thì cũng được thơm lây, nhưng nếu là kẻ thù thì phải cẩn thận kéo bị đâm sau lưng.

Miumiu cũng thường khuyên tôi rằng: “Cậu quan hệ tốt với đồng nghiệp thì được tích sự gì, người thăng chức, trả tiền lương cho cậu là ông chủ đấy chứ”.

Tôi không thể không thừa nhận rằng, câu nào cô ấy nói cũng đều có lý, nhất là hôm nay.

Vì bản báo cáo mà tối ngày hôm đó, tôi phải ở lại công ty làm việc suốt đêm, còn di động thì như được lên dây cót, nó lại vang lên đúng vào giờ này hôm trước.

Anh hứa với em sẽ không mất tích đột ngột nữa, mấy lần trước anh sai rồi, em đừng học theo anh nhé.

Không biết có phải vì tin nhắn này hay không mà tôi bỗng có ấn tượng tốt với con người xa lạ ấy. Hóa ra, anh ta là một người đàn ông thích chơi trò mất tích, nhưng bạn gái của anh ta còn cao tay hơn, ngay cả số điện thoại cũng thay luôn.

Tôi trượt nắp điện thoại, gõ một tin nhắn: “Tôi không phải cô “em” đó”.

Tuy nhiên, tin nhắn đã không được gửi đi.

Ngón tay cái của tôi di đi di lại trên bàn phím, cuối cùng vẫn chọn nút xóa. Bởi tôi là một cô gái lương thiện, tôi càng hiểu rằng nếu anh chàng đó biết được sự thật này chắc chắn sẽ rất thất vọng. Còn tôi không có ý định an ủi một người xa lạ.

Vì vậy, tôi đặt điện thoại xuống, nhắm mắt và phác họa chân dung đối phương trong đầu. Kết quả chỉ xuất hiện một gương mặt mờ ảo, không biết phải cho ngũ quan ra sao cho phù hợp.

Tôi sợ rằng, nếu tưởng tượng đối phương đẹp quá sẽ khiến tôi càng đặt nhiều hy vọng.

Dường như trong đầu chỉ toàn nghĩ về con người xa lạ đó, đến sáng hôm sau khi một lần nữa bị Đại gia gọi vào phòng làm việc, xét nét, giáo huấn nửa tiếng đồng hồ tôi mới cảm nhận được một chút áp lực của hiện tại.

Sự công kích của Đại gia vẫn có sức nặng như vậy.

“Vẫn sai sót khắp nơi, cô làm việc tại công ty lâu như vậy sao không có chút tiến bộ nào thế?”

“Tôi là người kinh doanh, công ty thuê người đều hy vọng ai cũng có giá trị sử dụng, càng không mong muốn nhân viên làm việc một cách đối phó.”

“Giám đốc Trương ở bộ phận cô công tác luôn tiến cử cô với tôi, nhưng giờ thì xem ra cô không thể đảm nhận được rồi.”

“Tôi cho cô một cơ hội nữa, cô làm lại bản báo cáo cho tôi, đây là lần cuối cùng đấy.”

Bước ra khỏi văn phòng của Phó tổng giám đốc, tôi lập tức đến gõ cửa phòng Giám đốc Trương.

Giám đốc Trương lúc nào cũng vậy, bận tới mức không có cả thời gian chải đầu, chiếc kính vắt ngang sống mũi, thấy tôi bước vào chỉ ngẩng lên nhìn một cái rồi nói: “Ngồi đi”.

Tôi nói: “Giám đốc Trương, tôi muốn xin nghỉ phép vài ngày”.

Giám đốc Trương kiên quyết từ chối: “Cô không thể xin nghỉ lúc này được, gần đây rất nhiều người bỏ công ty ra đi, Phó tổng giám đốc muốn cất nhắc một loạt người, cô là một trong số đó đấy”.

Cất nhắc người mới? Cất nhắc đồng thời cũng hạ thấp tôi? Một thoáng tôi hiểu ra tất cả.

Tôi nói: “Vậy tôi sẽ được tăng lương chứ?”.

Giám đốc Trương đặt bút xuống, hít một hơi, giả vờ như đang chuẩn bị hết lời khuyên bảo tôi hãy lấy đại cục làm trọng.

Ông nói: “Tiểu Vi à, kết quả kinh doanh năm nay của công ty không tốt, trong khoảng thời gian ngắn tới có lẽ sẽ không thể tăng lương. Đây là thông tin từ phía phòng kế toán, cô đừng vội lan truyền ra ngoài, để xem thế nào đã”.

Hóa ra, Đại gia nói tôi làm việc đối phó là giả, còn việc cất nhắc tôi với giá lương rẻ mạt lại là thật.

Thảo nào mà Miumiu thường nói: “Nếu như cậu chẳng có tác dụng gì với sếp thì người ta cũng chẳng mất thời gian với cậu làm gì”. Nhưng lần đầu tiên tôi thấy mình vì có ích mà bị tước bỏ quyền lợi, không có quyền được trao đổi ngang hàng.

Về đến nhà, tôi không có tâm trí làm bất cứ việc gì, lập tức ngồi gõ ngay một tờ đơn xin thôi việc, đồng thời tìm hiểu một lý do: Nếu sếp chỉ nhìn thấy những mặt hạn chế của tôi, vậy dù tôi có đạt được một trăm điểm đi chăng nữa cũng chẳng được coi là xuất sắc.

Sau khi gõ xong đơn xin nghỉ việc, tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lại đến giờ đó rồi, nhưng điện thoại không đổ chuông.

Phải thừa nhận rằng tôi rất thất vọng, đồng thời oán hận những thành ý mà người xa lạ kia dành cho bạn gái, còn nữa nếu anh đã làm phiền đến tôi thì sao lại bỏ cuộc giữa chừng mà không tiếp tục chứ? Chẳng có trách nhiệm gì cả.

Tôi nộp đơn xin nghỉ việc cho Giám đốc Trương nhưng không nộp theo bản báo cáo, tôi trả lại nguyên vẹn cơ hội cuối cùng cho Đại gia để bày tỏ sự tôn trọng và khiêu khích đối với “ông chủ đáng kính”.

Sau khi biết tin, Miumiu chạy như bay đến chỗ tôi, tóm lấy cổ áo tôi yêu cầu giải thích.

Tôi chớp mắt nói: “Là một phụ nữ mình rất thích mua đồ giảm giá, nhưng không muốn mình bị người khác hạ giá để mua”.

Miumiu tỏ thái độ như bưng bình: “Ông chủ nào mà chẳng muốn chỉ cần bỏ một đồng mà có thể mua được hàng hóa trị giá đến mười đồng, cậu đến công ty khác cũng bị bóc lột như vậy thôi”.

Tôi nói: “Đúng vậy, cậu nói đúng. Nhưng ít nhất tớ còn có quyền lựa chọn để ai bóc lột mình”.

Tôi vỗ vai Miumiu, cười hì hì: “Thực ra tớ cũng thấy có chút mệt mỏi, tớ cần nghỉ ngơi để nạp năng lượng, sau đó mới tính tiếp chuyện để ai bóc lột”.

Lúc rời khỏi công ty, tôi và Đại gia chỉ đi ngang qua nhau, anh ta nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, tôi toét miệng cười, nói với anh ta: Tạm biệt.

Dường như để bù đắp cho sự lạc lõng khi thất nghiệp, tối đến tôi lại nhận được tin nhắn của người đó: Hôm qua anh đã gửi đơn xin nghỉ việc cho công ty rồi, anh cũng đã suy nghĩ kỹ, trước kia anh không quan tâm tới em, giờ nghỉ việc rồi, chúng ta có thể đi Maldives nơi em muốn đến du lịch, hãy cho anh một cơ hội nữa nhé.

Đúng là thần giao cách cảm, anh cũng nghỉ việc rồi.

Điều đáng mừng là trí tò mò của tôi đối với anh và cả vùng đất Maldives mà ai cũng muốn đến ngày một tăng lên.

Nhưng thật đáng tiếc đây lại là một thanh niên thất nghiệp.

Đêm hôm đó, tôi nằm mơ, mơ thấy người đàn ông xa lạ kia là một kẻ đồng tính. Đằng sau tình yêu của họ là áp lực của xã hội và vô số ánh mắt lườm nguýt, vì vậy anh thường mất tích, tìm sự yên tĩnh một mình.

Tôi giật mình tỉnh giấc, ngồi tựa vào thành giường suy nghĩ về khả năng này rồi đưa ra kết luận, tôi cần tiếp tục quan sát anh chàng này.

Tiện thể giới thiệu luôn, tôi là Vi Nhược, Vi trong Lã Bất Vi, Nhược trong giả nhược(*), năm nay hai mươi tư tuổi, chưa kết hôn.

(*) Giả nhược: giả như. (Mọi chú thích đều của người dịch).

Tuần đầu tiên lúc mới bỏ việc, tôi chẳng có việc gì làm, buổi trưa tỉnh giấc ăn một bát mì tôm thật to, ăn no rồi lên mạng chơi điện tử, mệt lại lăn ra giường ngáy khò khò, khi tỉnh giấc thì trời đã tối.

Trời tối cũng là lúc tin nhắn đến.

Xem xong tin nhắn, cảm xúc dâng trào, tiếp đó tôi nằm đọc một cuốn tiểu thuyết ba xu, đọc xong không nhớ nổi nội dung, gấp cuốn truyện lại trời cũng đã tờ mờ sáng, sau đó tôi lại tiếp tục ngủ.

Mọi tin nhắn của anh chàng xa lạ kia đều được tôi lưu lại, bao gồm cả tin nhắn của bảy ngày này.

Anh nghĩ rồi, chúng ta mau kết hôn đi, sau khi kết hôn em muốn làm gì cũng được, em không muốn có con chúng ta không cần có con, chỉ cần em vui thôi.

Em còn nhớ ợt nghỉ mát ở Hải Nam vào mùa hè năm ngoái không? Chúng ta bị lạc nhau, em tìm anh ở khắp nơi mà điện thoại của anh lại hết pin, anh phải chạy khắp nơi mượn điện thoại gọi cho em. Hiện nay, anh cũng đang ở vào tâm trạng như thế.

...

Quay về đi Nhược Nhược, anh nhớ em.

Khi đọc được tin nhắn của ngày thứ bảy, tôi bị sốc hoàn toàn. Nằm đo giường một lúc, tôi liền ngồi dậy.

Nhược Nhược? Nhược Nhược nào vậy? Người dùng số này trước kia cũng tên Nhược Nhược?

Anh bị Nhược Nhược bỏ rơi, giờ lại gặp phải một Nhược Nhược khác?

Vài ngày trôi qua, tôi đưa Miumiu xem nội dung tin nhắn đã được sao chép lại.

Miumiu còn hưng phấn hơn tôi, cô ấy nói: “Người đàn ông này đúng là “vưu vật”(*), nói cách khác là hàng xịn, một thứ hàng mà có khi xách cả đèn lồng đi soi cũng không tìm được!”. Những từ ngữ cô ấy dùng thường rất độc đáo và thẳng thắn.

(*) Vưu vật: vật quý giá, bảo vật.

Tôi nói với Miumiu rằng, tôi muốn khám phá món hàng độc này. Miumiu tán đồng, đây là lần đầu tiên suy nghĩ của chúng tôi giống nhau, thật đáng mừng.

Nhưng không lâu sau đó, Miumiu lại hắt cho tôi một gáo nước lạnh, cô ấy hỏi: “Nếu anh chàng này cũng giống cái gã Trương Lực trước đây thì cậu định xử lý thế nào? Vẫn lao đầu vào sao?”.

Tôi nói: “Tớ sẽ bỏ hần ta mà không do dự”.

Miumiu cười lớn: “Cậu đừng quên, trước kia cậu yêu Trương Lực say đắm đến thế nào”.

Cô ấy nói rất đúng, tôi không thể phủ nhận điều đó. Tôi liền hỏi lại: “Cậu nói xem, vì sao trước kia tớ lại yêu Trương Lực? Chẳng lẽ tớ là kiểu người thích bị ngược đãi?”.

Rất nhanh tôi gạt bỏ suy nghĩ về câu nói đó trong lòng. Bộ phim hài Nữ thư ký của Mỹ kể về một cô gái ngay từ nhỏ đã mắc chứng tự ngược đãi, sau khi gặp phải ông chủ có khuynh hướng bạo lực liền nảy sinh câu chuyện tình yêu công sở.

Chắc chắn tôi không phải là cô thư ký đó, cũng chẳng giống cô ta thích bị ông chủ đánh vào mông sau mỗi lần đánh sai chữ, tôi rất oán hận sự lạnh lùng mà Đại gia dành cho tôi.

Miumiu trả lời tôi ngay mà không cần suy nghĩ: “Bởi vì cậu rất dễ mềm lòng, đàn ông chỉ cần tỏ thái độ hối hận là cậu đã gơ tay đầu hàng. Trương Lực lại là mẫu đàn ông có thể cúi đầu trước phụ nữ bất cứ lúc nào, thế nên cậu mới yêu hần ta, nhưng giờ thì hần ta không chịu cúi đầu trước cậu nữa, nên cậu mới muốn đòi lại hết tình yêu đó”.

Tôi càng không hiểu nói: “Cậu nói cứ như tớ là người đàn bà độ lượng lắm ý, tớ có giống thế không?”.

Hình như cũng không phải, tôi bán tín bán nghi tự nhủ với mình.

Trong quan niệm của tôi, phụ nữ không thể mãi nhún nhường đàn ông, đàn ông phải học cách cúi đầu trước mới khiến phụ nữ hiểu mình. Cho dù đàn ông thường hay dùng những câu đại loại như: “Tại sao em lại không hiểu cho anh?” để lên tiếng phê phán phụ nữ, nhưng họ đâu có biết mấu chốt của vấn đề không phải là “hiểu” mà là sự “thấu hiểu lẫn nhau”. Giống như việc đàn ông chỉ biết hành động “một mình” mà không biết đến việc phải “hỗ trợ”, đạo lý này đàn ông vĩnh viễn chẳng bao giờ có thể thông suốt.

Hôm đó, sau khi chia tay Miumiu, lúc về đến nhà tôi nghĩ mãi về mối quan hệ giữa tôi và Trương Lực.

Tôi còn nhớ, lúc Trương Lực theo đuổi tôi, ba bữa sáng, trưa, tối ngày nào anh ta cũng mang đến đầy đủ.

Sau khi yêu nhau, chỉ còn có bữa sáng.

Thời kỳ yêu say đắm qua đi, đến cái vụn bánh cũng không còn thừa cho tôi.

Sau mỗi lần cãi nhau, Trương Lực biết cách dỗ tôi nguôi giận, nhưng cuối cùng vẫn bắt tôi làm cơm cho anh ta ăn.

Chuyện tình cảm cứ phát triển theo hướng này khiến tôi rất buồn, không có cách nào để thay đổi, nhưng tôi vẫn cố gắng đòi hỏi quyền lợi của mình, thế nên không biết tự bao giờ, tôi không làm cơm cho anh ta ăn nữa, dần dần anh ta tìm đến nhà cô gái khác xin ăn xin uống.

Giờ nghĩ lại, vấn đề lớn nhất giữa hai chúng tôi đó là sự “nuông nhịn đơn phương”, thế nên khi tôi rút lại tính cách tốt đẹp này anh ta không còn hứng thú diễn kịch trước mặt tôi nữa, quan hệ giữa chúng tôi cũng đi đến hồi kết.

Tiện đây kể luôn, Trương Lực vận dụng những câu như: “Tại sao em lại không hiểu anh cơ chứ!” hết sức tuyệt diệu, thậm chí anh ta còn thêm câu: “Người ta không như em” vào cuối câu nói.

Tôi rất muốn đáp trả lại anh ta một câu: “Vậy thì anh đi tìm người ta đó đi”.

Khi đàn ông thích cần nhằn như vậy, tức là trong lòng họ đã có hình ảnh của ai đó khác, đem người đó so sánh với bạn gái, tức là cô gái đó càng phù hợp với tiêu chuẩn mà anh ta mơ ước, đối bạn gái chỉ còn là vấn đề thời gian.

Những ngày sau đó, Vưu tiên sinh nhắn tin ngày một đều đặn, cùng một thời gian, cùng một số điện thoại, cùng một giọng điệu, anh kể lại những chuyện trước kia, anh ngày càng chiếm một vị trí vững chắc trong lòng tôi.

Không thể phủ nhận rằng, ở một mức độ nào đó, Vưu tiên sinh cũng đã trở thành “một ai đó” trong lòng tôi.

Điều đáng mừng là chu kỳ sinh lý của cô nàng “Nhược Nhược” mà Vưu tiên sinh nhắc tới rơi vào ngày hai mươi lăm, điều đó có nghĩa là “Nhược Nhược” là một cô gái, vì vậy Vưu tiên sinh không thể là người đồng tính. Một người đàn ông có thể nhớ được cả ngày đến kỳ của bạn gái thì chứng tỏ đó là một người rất chu đáo, biết quan tâm đến người khác.

Nhưng tôi nghĩ rằng, để bắt một người đàn ông có thể nhớ được bạn gái dùng loại băng vệ sinh nào, ngày hay đêm, có cánh hay không hoặc nhiều vấn đề khác là một điều rất khó.

Những tin nhắn Vưu tiên sinh gửi đến vẫn không ít đi.

Sách thường viết phụ nữ nên giảm bớt số lần uống thuốc giảm đau ở mỗi kỳ kinh, tránh trường hợp bị phụ thuộc vào nó. Còn phải để ý không nên ăn đồ sống và lạnh, nên uống nhiều trà gừng và nước đường đỏ.

Hãng đồ lót mà em thường mặc ra sản phẩm mới rồi đấy, còn có cả đồ lót giữ ấm và đồ lót định hình.

Cổng Sùng Văn vừa mở một quán ăn Tứ Xuyên khá ngon. Anh biết em thích ăn cay, nhớ đi ăn thử nhé.

Vưu tiên sinh không còn nhắn những từ như: “xin lỗi” và “hãy tha thứ cho anh”, anh dùng những quan tâm nhỏ nhặt nhất để làm tan chảy trái tim người phụ nữ, đáng ghét là, người mà anh muốn làm tan chảy là “Nhược Nhược”, nhưng người bị tan chảy lại là tôi

Đáng ghét hơn nữa, “Nhược Nhược” cũng giống như tôi dùng Softina, cho dù Softina hay đàn ông đều là những sản phẩm mà chị em phụ nữ cần dùng.

Còn nữa, tôi cũng có thói quen dùng thuốc giảm đau nhưng bắt đầu từ tháng đó, tôi quyết định uống trà gừng và đường đỏ.

Hai mươi ngày liên tin nhắn được gửi đến, những nội dung mà nó nhắc đến đều rất mạch lạc, sắp xếp rất logic, thậm chí có thể sắp xếp thành một cuốn Mẹo xin lỗi dành cho bạn trai. Nếu như mọi đàn ông trên đời đều lấy đó làm phương châm sống thì tất cả phụ nữ đều sẽ rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc. Còn đàn ông sẽ rất vất vả, rất rất vất vả.

Vưu tiên sinh ngày càng thu hút tôi, nhất là sự quan tâm tỉ mỉ của anh. Anh khiến người khác phải lung lay, nếu có thể tôi rất muốn liệt số điện thoại của anh vào danh sách “từ chối liên lạc”. Nhưng cuối cùng tôi không hành động gì cả, chỉ giống như bị trúng tà, ghi chép lại từng tin nhắn anh gửi đến.

Tôi quyết định thảo luận với Miumiu về anh chàng này một lần nữa.

Sau khi nghe tôi kể, Miumiu khuyên tôi thế này: “Tớ thấy, vấn đề lớn nhất của cậu, đó là anh ta không biết đến sự tồn tại của cậu. Còn cậu có vẻ như đang yêu đơn phương. Tại sao cậu không coi anh ta như cái máy phát thanh? Anh ta vẫn chưa phải là bạn trai của cậu, có lẽ mãi mãi cũng sẽ như vậy. Điện thoại của cậu hiện là cách duy nhất để hai người giao tiếp với nhau, nếu như số này đổi cho người khác dùng, thì người đó lại trở thành người nghe. Chỉ cần cậu coi Vưu tiên sinh này như một người xa lạ, hoặc chủ động cắt đứt mọi liên lạc, cậu sẽ không nhọc lòng nữa”.

Những lời nói này khiến tôi phải suy nghĩ kỹ, nhưng kết quả của việc nghĩ kỹ lại khiến tôi thất vọng.

Tôi nói với Miumiu: “Tớ rất muốn coi anh ấy như không tồn tại, nhưng trước hết phải để anh ấy biết đến sự tồn tại của tớ, thì tớ mới có thể cân bằng trở lại. Những tin nhắn của anh ấy rất có sức hút, câu chuyện giữa anh ấy với “Nhược Nhược” khiến tớ đổ kị và thèm muốn. Anh ấy đem những khoảng trống trong tâm

trí để ghi nhớ hết những chuyện nhỏ nhặt nhất của Nhược Nhược, đồng thời điều đó vô tình bắt tớ phải ghi nhớ mọi thứ trong cuộc sống của Nhược Nhược. Làm tớ luôn có ảo giác, tự cho rằng mình là cô nàng “Nhược Nhược” đó. Chẳng lẽ, sau khi phải chịu đựng tất cả những thứ ấy, tớ lại phải mất tích một cách lặng lẽ sao? Tớ không mong mình là người lắng nghe duy nhất, nhưng tớ rất để tâm đến việc anh ấy tìm một người bạn gái khác”.

Miumiu nói: “Cậu muốn anh ta coi cậu như bạn gái mới?”.

Cô ấy rất hiểu tôi, hóa ra trong cuộc đời này tôi không hề lạc lõng, tôi nói: “Là tớ muốn anh ấy trở thành bạn trai mới. Tớ quyết định sẽ cho anh ấy kỳ hạn một tháng, nếu anh ấy kiên trì đến lúc đó, tớ sẽ chủ động liên lạc, ứng tuyển làm bạn gái anh ấy. Nếu anh ấy bỏ dở giữa chừng... Tớ nghĩ chắc không xảy ra khả năng đó đâu”.

Tôi cho rằng Miumiu sẽ tán đồng nhưng cô ấy chỉ nhìn tôi một cách nghi hoặc, sau đó đưa ra nghi vấn: “Tháng này có ba mươi một ngày, nhưng nên tính theo trung bình, mỗi tháng chỉ có ba mươi ngày”.

Tôi rất phẫn nộ trước việc cô ấy nhắc đến vấn đề không nên nhắc, bèn trả lời ngay: “Thì cứ cho là ba mươi ngày đi, tớ sẽ kiên trì”.

Vưu tiên sinh vẫn tiếp tục làm phiền tôi.

Bạn bè nói với anh rằng mở đầu bộ phim ‘Không có lòng thành đừng đến gõ cửa 2’ Tôn Hồng Lỗi và Diêu Thần đã tiến hành thủ tục ly hôn, Cát Ưu có diễn nhưng chỉ là khách mời danh dự. Câu chuyện của họ có mở đầu, cũng có kết thúc, còn em đến một câu cũng chẳng nói với anh, mà đã muốn bỏ anh sao?

Anh cảm thấy tinh thần mình cực kỳ suy sụp. Anh phải gọi điện cho em, nếu vẫn như một tháng trước số điện thoại tạm thời không liên lạc được, anh sẽ dừng tất cả.

No! Tôi gào lên trong lòng, đừng dừng lại! Cũng đừng gọi đến!

Trước khi tận tai nghe được tiếng nói của Vưu tiên sinh tôi quyết định phải nhanh chóng nhấn một tin nhắn chặn hành động nông nổi này.

Có chuyện gì chúng ta lên QQ nói, số của em là 5214****.

Đây là số QQ cá nhân của tôi, chưa bao giờ công khai với các đồng nghiệp. Hơn một tuần rồi tôi không vào mạng, vừa đăng nhập mười mấy cửa sổ chat đã hiện ra.

Tôi không kịp đọc kỹ từng tin nhắn, ngồi lặng lẽ đợi Vưu tiên sinh liên lạc.

Trong lúc chờ đợi, tôi suy nghĩ một điều: Đóng giả làm “Nhược Nhược” hay sẽ là chính tôi?

Tôi rất thích cuốn sách Điều khiển đàn ông, tác giả Hòa Mục từng viết: “Tình yêu giống như việc nuôi trồng vi khuẩn, kết quả nuôi trồng chỉ có ba loại: kết hôn, chia tay, hoặc cùng nhau tự tử. Người Trung Quốc tôn sùng sự đoàn viên; người phương Tây lại cho rằng bị kịch mới là kinh điển; còn chết cùng nhau thường chỉ xuất hiện trong những bộ phim Hàn Quốc, chết vì ung thư não, ung thư máu, ung thư vú, bị xe đâm chết, đuối nước chết, bị đâm chết... những cách chết khác nhau cứ thế mà phát triển. Cho dù có chết thế nào đi nữa thì cũng đều rất oanh liệt và lấy được nước mắt người xem. Điều đó cho thấy tình yêu có cảm động hay không phụ thuộc vào công tác chuẩn bị trước đó. Bước đệm tốt, lấy được nhiều nước mắt của người khác, cũng làm cảm động chính mình. Bước đệm không tốt, chỉ lấy được nước mắt của chính mình, còn lại ngay đến một chú cún cũng không lay động được”.

Căn cứ vào quan điểm nêu trên, tôi quyết định tạm thời ngụy trang thành “Nhược Nhược”, tiến hành giai đoạn đầu của kế hoạch, đợi đến khi tình cảm của anh cũng giống như tôi hiện tại – muốn ngừng mà không được, tôi sẽ kéo anh vào trong vòng tay tôi, sau đó “ăn tươi nuốt sống”.

Tiếng âm báo từ QQ truyền đến, có người muốn kết bạn với tôi.

Nhìn qua một lượt, người vừa kết bạn với tôi có nickname là “Trước ánh bình minh”, anh chàng này chắc chắn là Vưu tiên sinh rồi.

Vưu tiên sinh: Nhược Nhược là em phải không?

Tôi trả lời: Là em.

Vưu tiên sinh có vẻ gõ chữ rất nhanh: Em hết giận rồi chứ?

Tôi không vội trả lời để anh phải cuống lên.

Quả nhiên anh bối rối thật: Em vẫn giận anh sao?

Tôi đáp: Hết giận rồi.

Tôi cố ý chỉ nói nửa câu trước, sau đó ngừng khoảng hai giây mới tiếp tục gõ nửa câu sau: Nhưng em không định tha thứ cho anh đâu.

Tôi cố tình dùng chiêu “lạt mềm buộc chặt” để anh mắc bẫy, hy vọng bước đi này không sai lầm.

Nghe tôi nói “không tha thứ”, Vưu tiên sinh vẫn tỏ ra rất phong độ, không chất vấn tôi “tại sao”, mà chỉ nói: Anh hiểu, lúc trước là lỗi của anh, em giận là đúng.

Trương Lực từ trước đến nay chưa từng nói câu “anh hiểu”, chỉ không ngừng hỏi tôi “tại sao”, sau đó tự hỏi tự trả lời: “Anh đã dỗ dành em đến vậy rồi, rốt cuộc là em còn giận cái gì?”.

Trương Lực rất giỏi dỗ dành phụ nữ, nhưng anh ta vốn dĩ không hiểu, ngay cả việc “dỗ dành” cũng không khiến phụ nữ nguôi giận, điều này cho thấy sự thiếu nhẫn nại và bản tính luôn ình là đúng của anh ta.

Về điểm này, Vưu tiên sinh càng giống một người đàn ông thực thụ.

Vì thế tôi quyết định thử thách anh thêm lần nữa.

Tôi nói: Khoảng thời gian này, em cảm thấy rất bối rối, có chút chuyện xảy ra với em, chỉ là, em không biết làm cách nào để mở miệng nói với anh.

Vưu tiên sinh trả lời rất nhanh: Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Mặc dù không nghe được ngữ điệu của anh, nhưng tôi biết anh rất bối rối.

Tôi trả lời: Nếu em nói với anh rằng... em đã thích người khác, anh có trách em không?

Tôi không biết khi quảng quả bom này ra liệu có phản tác dụng không, nhưng tôi vẫn muốn đánh cược một lần.

Anh hỏi: Ai?

Tôi trả lời: Một người đàn ông.

Anh tiếp tục truy hỏi: Là ai?

Tôi dẫn dụ trả lời: Anh ta theo đuổi em rất mãnh liệt, em vốn không để ý đến, nhưng anh ta cứ bám theo dai dẳng, nên em có chút động lòng.

Anh vẫn tiếp tục truy hỏi: Hắn là ai?

Tôi ám chỉ: Một người đàn ông đã có bạn gái, nhưng họ chia tay nhau rồi.

Cuối cùng anh hỏi: Rốt cuộc hắn là ai?

Vưu tiên sinh vẫn kiên trì hỏi tôi, mỗi lần hỏi lại thêm một chữ cho thấy mức độ nhẫn nại của anh đang dần bị bào mòn. Mặc dù tôi tiết lộ khá nhiều nhưng không nói rõ người đó là ai.

Sự giằng co hợp lý có thể khơi gợi lòng chiếm hữu của đàn ông, chỉ có điều không được phép sử dụng thường xuyên.

Rất lâu sau đó, Vưu tiên sinh không nói gì, nhưng cũng không logout, có lẽ anh đang nghĩ nên xử lý tôi thế nào, cũng có thể đang nghĩ xem làm cách nào để chinh phục tôi lần nữa.

Nói thực lòng, cái cô nàng “Nhược Nhược” đã đá đít anh đột nhiên mất tích, tôi trở thành người thay thế lấp đầy khoảng trống cô ta để lại, cảm xúc của tôi đương nhiên bị ảnh hưởng, nỗi oán hận ngày càng sâu đậm. Nhưng nếu có thể đem những nỗi oán hận đó đáp trả lại, tôi sẽ thấy thoải mái hơn nhiều.

Đạo lý này rất đơn giản, anh bị người yêu đá, anh đến làm phiền tôi. Tôi cũng bị người yêu đá, lại bị người khác làm phiền, tôi cảm thấy không phục, đương nhiên phải chuẩn bị tinh thần để đáp trả lại.

Có như vậy mới công bằng cho tất cả.

Chẳng bao lâu sau, Vương tiên sinh đã suy nghĩ thấu đáo, nhẹ nhàng hỏi tôi: Em và anh ta phát triển tới mức nào rồi?

Đây dường như là câu hỏi đầu tiên mà bất kỳ người đàn ông nào sau khi biết bạn gái mình ngoại tình đều sẽ đặt ra.

Tôi trả lời: Chưa đến đâu cả, ngay cả tay cũng chưa nắm, chỉ mới rung động thôi.

Vương tiên sinh lại im lặng khá lâu. Có lẽ là đang suy nghĩ xem trái tim rung động nghiêm trọng hơn hay động chân động tay rồi mới nghiêm trọng? Đối với một người đàn ông, chỉ cần quyền sở hữu đối với thân thể của người phụ nữ vẫn nằm trong tay anh ta thì mọi việc vẫn chưa nghiêm trọng, thế nhưng đối với một người phụ nữ, động lòng mới là mối lửa nhen nhóm hết thấy mọi chuyện sau đó.

Còn tôi, giống như một chú chim nhỏ, nhỏ đến mức nào tôi cũng không biết, nhưng tôi khao khát có một chiếc lồng, tốt nhất là chiếc lồng này, nơi cho tôi đủ một khoảng không gian và cảm giác rung động, thỉnh thoảng lại mở cửa lồng cho tôi được bay nhảy, chỉ cần thế là đủ.

Tôi giải thích rằng: Thực ra, em không có ý định sẽ yêu anh ta, em chỉ muốn thú nhận mọi chuyện với anh. Tôi đột nhiên trở thành người thấu hiểu tâm lý người khác.

Anh trả lời: Ừm. Sau đó lại là một khoảng trầm lặng.

Có lẽ nào nước cờ này đã sai? Chẳng lẽ Vương tiên sinh lại là loại người không thể chấp nhận những sai lầm dù chỉ bé như hạt cát?

Lần này, đến lượt tôi có chút bối rối.

Tôi vội nói: Có lẽ em nói như vậy anh không thể chấp nhận, em xin lỗi, em...

Tuy nhiên, Vương tiên sinh đã cướp lời tôi: Không, là anh sai.

Tôi mừng rỡ, những ngón tay run rẩy dừng lại trên bàn phím, lặng lẽ chờ xem anh tự trách mình thế nào?

Anh nói: Anh chỉ biết đến công việc, đã có một thời gian rất dài không quan tâm đến em. Em luôn ủng hộ anh, nhưng đến cả ngày lễ Tình nhân anh cũng không kịp về để kỷ niệm cùng em. Anh đã hối hận rất lâu về chuyện này.

Hóa ra, cô nàng “Nhược Nhược” kia chỉ vì lẻ bóng trong lễ Tình nhân mà muốn tìm bến đỗ mới.

Còn tôi, tôi vốn không bao giờ lưu tâm ngày lễ Tình nhân có phải ở một mình hay không, bởi ngày lễ Tình nhân rơi vào ngày mười bốn tháng Hai, tháng Hai của miền Bắc là cái tháng thách thức con người, gió lạnh như dao cắt, không khí giống băng khô, cho dù có đến mười chàng hai nguyện dắt tay tôi ra ngoài ăn hiệu tôi cũng không cảm thấy ấm áp.

Nhưng những lời nói đó tôi không thể nói ra, bởi rốt cuộc tôi cũng chỉ là một người phụ nữ.

Tôi nói: Chuyện đó em quên rồi, sau này anh bù đắp cho em là được.

Dường như Vương tiên sinh rất kinh ngạc trước sự bao dung của tôi, liền nói: Vậy em đang tức giận chuyện gì?

Tôi nói: Chẳng phải em đã nói rồi sao, em không giận gì cả, chỉ là em chót rung động trước người khác, nên không biết phải đối diện với anh thế nào.

Anh bèn hỏi: Thế tại sao em lại nói không tha thứ cho anh?

Tôi gửi cho anh một khuôn mặt cười: Tại anh cho em quá nhiều không gian, đủ tự do để em rung động trước người khác.

Vương tiên sinh lại im lặng.

Lúc anh tiếp tục câu chuyện với tôi đã là nửa tiếng sau đó.

Anh thẳng thắn: Anh muốn gặp em.

Tôi trả lời rằng: Em cũng muốn gặp anh, nhưng không còn mặt mũi nào để gặp.

Anh liền nói: Lúc này anh gọi điện cho em, nhưng em tắt máy.

Tôi đáp: Đúng vậy, em không đủ dũng khí để nghe giọng nói của anh.

Anh gọi tôi: Nhược Nhược. Như một lời tâm huyết xuất phát từ đáy lòng.

Tôi lập tức cắt ngang lời anh: Hay là thế này vậy, chúng ta hãy cứ chat với nhau như thế này, đợi một thời gian nữa rồi tính tiếp.

Vừa tiên sinh ngừng một lúc mới nói tiếp: Được, chỉ cần em vui.

Tôi vui, tôi vui quá đi chứ, thậm chí còn cho rằng anh giống như đang phải rèn luyện trong nhà ngục, nhưng tôi đã sai.

Đột nhiên anh nói: Nhược Nhược, em trở nên hài hước rồi.

Sau đó, anh logout.

Tôi rất hài hước, tôi không phủ nhận điều đó, nhưng anh dùng câu nói ấy để kết thúc cuộc nói chuyệnà có ý gì? Tôi suy nghĩ mãi mà không tìm được đáp án. Tôi bắt đầu có cảm giác sẽ mất ngủ suốt đêm, buột miệng chửi thề một câu.

Hôm sau, tôi thuyết phục Miumiu trốn việc cùng tôi ra công viên luyện thái cực quyền.

Người dẫn mồ hôi, chúng tôi ngồi trò chuyện giữa đám đông các cụ già đang ngồi hàn huyên tán gẫu, cho đến khi Miumiu không chịu được nữa, kéo tôi lại nói: “Vòng vo đủ rồi đây, có chuyện gì cậu nói mau đi, tớ còn phải đi mua bữa trưa cho người yêu”.

“Giờ vẫn là buổi sáng mà.”

“Thế nên anh ấy vừa ăn xong bữa sáng rồi.”

“Ừm, vậy cậu có thể ình biết, trong mắt cậu mình là một người như thế nào không?”

“Là phụ nữ?”

“Điều đó tớ biết, tớ còn biết nhiệm sắc thể của mình là XX nữa cơ.”

“Cậu còn là một người kỳ quặc.”

“Cậu có thể nói nguyên nhân ình biết được không?”

Miumiu trả lời thế này: “Lần trước tớ nói cậu có khuôn mặt màn thầu, còn tớ có khuôn mặt bánh bao(*). Cậu hỏi lại tớ rằng: Dựa vào đâu mà cậu cho rằng mình có nhân? Cậu xem, cậu kỳ quặc đến mức nào cơ chứ?”.

(*) Màn thầu: Bánh bao chay, không có nhân, bánh bao: bánh có nhân.

Đối với câu hỏi ngược này, tôi cho rằng tôi là người sống rất lý trí.

Từ bé tôi đã thích ăn đồ bột có nhân, bởi tôi không thích mấy trò bịp khi ăn bánh mà hết lớp bột nọ bao lấy lớp bột kia, thế nên tôi chưa bao giờ ăn màn thầu, nhưng tôi cũng không chê món bánh bột mì, bởi món bánh này để che giấu được bản chất của nó phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để tạo ra hình dáng bánh, đây chính là một điểm khác biệt.

Nhưng tôi nghĩ, Miumiu sẽ không hiểu được điều này nên đành giữ im lặng.

Một lúc sau, khi đã không còn đủ kiên nhẫn để giữ im lặng, tôi tiếp tục hỏi: “Cậu có thấy mình hài hước không?”.

“Tớ nghĩ, cậu cần tìm một người có thể hiểu được sự hài hước của cậu.”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, cả cậu và Trương Lực đều không hiểu tớ.”

“Thế nên hai người mới chia tay?”

“Đó là bởi vì anh ta đã tìm được sự hài hước từ một cô gái khác.”

Miumiu vỗ vai tôi: “Cậu nghĩ thoáng thế là tốt rồi”.

“Cậu thử nói xem, tại sao Trương Lực không liệt tớ vào danh sách đen, hoặc đổi số điện thoại khác, như thế chẳng phải sẽ không phải nghe điện thoại của tớ sao. Giống như cô nàng “Nhược Nhược” kia đối xử với Vũ tiên sinh ấy.”

“Có lẽ trong điện thoại của Trương Lực còn có rất nhiều cô khác dự bị, còn Vũ tiên sinh phải chăng chỉ là người lót đường cuối cùng của Nhược Nhược.”

“Bọn họ đều không biết nhìn người, hôm qua Vũ tiên sinh còn khen mình hài hước.”

“Ồ, các cậu thật xứng đôi.”

Cuối cùng tôi cũng nghe được lời mình muốn nghe từ miệng của Miumiu, tôi về nhà với cảm giác mãn nguyện, đăng nhập QQ chuẩn bị nghiên cứu thông tin về Vũ tiên sinh trên QQ.

Không ngờ, anh cũng đang online... Online mà cũng không thèm nói với tôi câu nào!

Ồ, tôi quên mình đã tắt máy.

Anh hỏi: Nhược Nhược, em ngủ có ngon không?

Tôi gửi cho anh một biểu tượng sầu não: Không ngon lắm, em bị sốt, vừa rồi còn toát hết mồ hôi.

Anh vội vã trả lời ngay: Em sốt à? Đã uống thuốc chưa?

Tôi trả lời: Em uống rồi. Thuốc khó uống quá.

Phụ nữ đều có chung một đặc điểm, thường nũng nịu khi dùng đến khổ nhục kế.

Dường như anh đã mềm lòng, ân cần hỏi han: Có cần anh nấu cháo cho em không? Cháo sườn mạch đông, món mà em thích ăn nhất.

Vũ tiên sinh đảm đang thật đấy, nếu không biến anh thành bạn trai thì quả là lãng phí.

Tôi nói: Không cần đâu, em mua bữa sáng rồi.

Anh nói tiếp: Em sống một mình, cần giữ gìn sức khỏe.

Tôi cười: Vâng, em cảm ơn.

Anh nói tiếp: Em vẫn khách sáo với anh thế.

Khách sáo bây giờ là để mai này không khách sáo nữa. Hơn nữa, đây mới là lần thứ hai chúng tôi nói chuyện với nhau, vậy mà đã khá thân thiết, tôi cảm thấy được an ủi phần nào.

Hai ngày liền sau đó, Vũ tiên sinh luôn thường trực trên mạng, từ khi tôi kiên quyết không đến viện lấy thuốc, anh viết cho tôi tên vài loại thuốc kèm theo công thức của một vài món canh. Tôi cảm thấy hổ thẹn và thiếu tự tin, nhưng tôi không hối hận. Tôi giống như một miếng mứt không ngừng hút lấy sự quan tâm từ anh, bởi tôi biết rằng sự quan tâm một khi đã bỏ ra thì sẽ không thu lại được, tôi muốn anh cũng phải đắm đuối vì tôi.

Tối hôm sau, tôi về ăn cơm cùng mẹ. Tôi không có bố, bởi tôi coi ông ấy như đã chết, mẹ tôi cũng coi như vậy, cho dù ông ấy vẫn còn sống sờ sờ... trong vòng tay của người phụ nữ khác.

Tôi chưa bao giờ hiểu được tâm lý của người đàn ông đã năm mươi tuổi này. Khi xưa ông ấy đã chọn cách e ấp trong vòng tay của mẹ tôi mà nũng nịu, thì sao giờ còn tìm đến một vòng tay khác? Hay nói cách khác, đàn bà sẽ không bao giờ hiểu được thứ tâm lý này của đàn ông.

Đàn ông và đàn bà không giống nhau. Người phụ nữ hạnh phúc nhất là người cả cuộc đời cô ta chỉ xuất hiện ba người đàn ông, người thứ nhất là bố, người thứ hai là chồng, người còn lại là con trai.

Tất nhiên, có những lúc chồng cũng giống như một cậu con trai, hoặc một đứa cháu.

Nhưng khái niệm hạnh phúc đối với đàn ông lại khá hỗn loạn, họ không có quyền lựa chọn có mấy người mẹ, nhưng lại luôn hy vọng có nhiều hơn một người vợ, hoặc nhân tình. Còn về con cái, nếu như không cần họ nuôi dưỡng, nhiều hơn hoặc ít hơn vài đứa cũng chẳng vấn đề gì.

Giống như bố tôi vậy. Ông và mẹ tôi đã ly thân, đang chờ làm thủ tục ly hôn, người đàn bà đang sống cùng ông chỉ lớn hơn tôi hai tuổi. Tôi chưa gặp bao giờ, cũng chưa bao giờ nghe thấy giọng nói, nhưng kể từ khi thân phận của cô ta còn chưa được công khai thì cô ta đã nghiêm nhiên lấy mất một nửa hạnh phúc của mẹ tôi.

Về điểm này, tôi được di truyền toàn bộ từ phía mẹ.

Trương Lực bỏ tôi, bố tôi bỏ mẹ và tôi, tôi như mất đi một nửa quyền lợi để làm một người phụ nữ hạnh phúc. Thế nên tôi cần phải tìm một người khác đáng tin cậy hơn để sản xuất đời thứ hai, dùng quyền lợi chỉ còn có một nửa này để tìm lại hạnh phúc gấp đôi.

Mẹ nấu cho tôi một nồi canh cá, tôi ăn hết nửa nồi. Bởi nếu tôi không ăn, thì canh sẽ thừa, chỗ canh thừa ấy sẽ phải đổ đi, vậy là bao nhiêu tâm ý của mẹ chỉ có thể đổ xuống cống thoát nước.

Bố tôi thích canh cá, tôi cũng vậy, nhưng mẹ tôi lại không thích cá, bà càng ghét mùi tanh của nó, vì thế nửa nồi canh còn lại tôi lại phải đóng gói mang về.

Ăn cơm xong, mẹ hỏi chuyện của tôi và Trương Lực, tôi không giấu giếm gì bà.

Mẹ rất tức giận: “Đàn ông chẳng có kẻ nào tốt cả, người phụ nữ kia là ai?”.

Tôi chớp mắt, rất muốn nói với bà rằng tôi không biết, giống như việc bà không biết tình nhân của bố tôi vậy.

“Là một người đàn ông ạ, thế nên con thấy rất thoải mái. Cả đời này họ sẽ không thể đăng ký kết hôn, bởi tình địch của họ chính là luật hôn nhân.”

Mẹ tôi không tức giận nữa, sự bình tĩnh đã thay thế mọi cảm xúc của bà.

Bà nói: “Tìm người khác đi con, con còn trẻ, cơ hội còn nhiều”.

Tôi cười, tựa đầu vào vai mẹ, nũng nịu thay bố tôi.

Mẹ nói: “Thế công việc của con thế nào?”.

Tôi trả lời: “Có một công ty mới đang mời chào con, con muốn qua đó làm thử xem sao”.

Mẹ thở dài: “Lũ trẻ bọn con luôn muốn thử thách”.

Mẹ tôi là người phụ nữ rất dễ bị mắc lừa, thế nên mới bị bố tôi lừa gạt suốt ba năm, sau đó mới ly thân.

Trong hôn nhân, mẹ là một người tiên bộ. Kết hôn, sinh con, chia tay... tôi sẽ không bao giờ có thể đuổi kịp bà.

Sau cuộc nói chuyện với mẹ, tôi bắt đầu suy nghĩ nên chẳng sẽ dọn về nhà ở sau vài tháng nữa.

Căn phòng khép kín hiện tôi đang ở đã nộp ba tháng tiền thuê, nó được chuẩn bị cho cuộc sống của tôi và Trương Lực. Điều đáng mừng là, ngày dọn vào đó, cũng là ngày mà Trương Lực nói lời chia tay tôi. Chiếc chìa khóa mà tôi vừa moi ra từ túi áo rơi ngay xuống đất, thế nên Trương Lực không biết rằng anh ta từng có một “tổ ấm”. Nếu anh ta mà biết, có lẽ sẽ định cư ở cái “tổ ấm” đó vài hôm rồi mới rời bỏ tôi. May mắn, quả là quá may mắn.

Về đến nhà, tôi đặt bát canh cá bên cạnh chiếc máy tính. Bật máy tính lên, đăng nhập QQ, chưa kịp căn nhắc với Vu tiên sinh, đã nhìn thấy tin nhắn như thế này.

Vu tiên sinh hỏi: Cô không phải là Nhược Nhược, cô là ai?

Nhược điểm lớn nhất của việc chat qua mạng là không nghe được tiếng đối phương nên không thể dựa vào đó mà nhận biết được sắc thái của câu nói, thế nên tôi thấy bất an.

Kết quả của việc bắt an ấy là tôi giật mình, run tay, khuỷu tay va vào bát canh cá, đổ hết ra bàn phím.

Nói cách khác, ngay cả quyền lợi gõ chữ để hỏi đáp tôi cũng bị tước đoạt.

Vưu tiên sinh thấy tôi online, nhưng không trả lời, bèn hỏi thêm một lần nữa: Tôi chắc chắn cô không phải Nhược Nhược, cô giải thích sao đây?

Tôi luôn là một người dám làm, dám chịu, chưa bao giờ chối bỏ hiện thực và nợ nần, đương nhiên, tôi cũng không nợ ai cả.

Tôi rất muốn nói với anh rằng, quả thật tôi không phải là cô nàng Nhược Nhược kia, tôi cũng ghét phải đóng giả làm “Nhược Nhược”, tôi là tôi, tôi cần phải nói chuyện với anh, nói chuyện một cách thẳng thắn.

Tôi rút điện thoại ra, nhanh chóng nhấn một tin cho anh. Tôi gõ chữ rất nhanh, nhanh đến mức mắt tôi cũng không nhìn theo kịp: Em không phải là “Nhược Nhược”, nhưng em cũng là Nhược Nhược, một Nhược Nhược khác, em cố tình lừa anh, bởi anh đã làm phiền em hơn một tháng trời. Xuất phát từ phép lịch sự cũng như sự tò mò, em nhất định phải kết bạn với anh.

Khoảng một phút sau, Vưu tiên sinh trả lời trên QQ.

Anh nói: Cảm ơn cô vì đã cho tôi biết suốt một tháng nay tôi không chỉ có một mình.

Tôi chớp mắt, trả lời bằng tin nhắn điện thoại: Đừng khách sáo, nhưng em cũng đã lừa gạt anh cả tháng nay, em xin lỗi.

Lại nửa phút nữa trôi qua, anh vẫn trả lời trên QQ: Nếu cô không phải là Nhược Nhược, vậy cô có thể nói cho tôi biết, Nhược Nhược ở đâu không?

Tôi trả lời: Có lẽ cô ấy là người dùng số này trước kia, hoặc trước trước nữa, chỉ biết rằng, em đã dùng số này hơn tháng nay, em chưa thấy ai gọi đến tìm Nhược Nhược, ngoại trừ anh.

Anh trả lời: Cô ấy mất tích rồi.

Tôi nói tiếp: Đến cả số điện thoại cũng đổi.

Anh tiếp lời: Cô ấy thật nhẫn tâm.

Tôi trả lời: Sự dứt khoát của cô ấy, có lợi cho việc anh tìm người yêu khác.

Ví dụ như tôi. Nhưng có những điều không nên nói quá thẳng với đàn ông.

Lúc còn học đại học, tôi rất đổ kị với một cô bạn học lớp bên cạnh, không phải vì cô ta xinh hơn tôi, cũng không phải vì cô ta luôn được các bạn trai quý mến, càng không phải vì nhà cô ta nhiều tiền, chỉ là cậu bạn trai tôi thích lại thích cô ta. Họ đã qua lại với nhau, rồi chia tay. Tất cả quá trình đó diễn ra trong khoảng thời gian chưa đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ, cậu bạn đó đã đau khổ muốn chết, còn cô ta, lại đi tìm một người con trai khác.

Với tốc độ, sức hấp dẫn và việc thay người yêu như thay áo của cô ta, hỏi sao đám con gái không ghét cô ta cơ chứ?

Những cô gái đoan trang một chút sẽ nói: “Cô ta làm mất mặt con gái chúng ta quá”.

Còn tôi thì hỏi: “Con trai thích cô ta ở điểm gì?”.

Bạn bè trả lời tôi rằng: “Thích ở cái sự rẻ rúng mà cô ta mời chào đến tận cửa”.

Những lời mà bạn bè nói thật độc địa, nhưng rất đúng.

À đúng rồi, bọn con trai tặng cho cô ta biệt hiệu là: “Nhà vệ sinh công cộng”.

Tôi từng nghĩ thế này nhiều lần, nếu gặp lại cô ta lần nữa, chắc chắn tôi sẽ nói với cô ta rằng: “Có một chàng trai từng rất thích cô, nhưng cô đã bỏ anh ấy. Và rồi anh ấy rơi vào tình cảnh rất tệ, nhưng tôi còn tệ hơn, bởi tôi thích anh ấy, nhưng anh ấy lại không hề biết. Còn nữa, đàn bà có sắc đẹp không bằng sống sao cho đẹp. Đàn bà sống đẹp cả cuộc đời chỉ ngủ với một người đàn ông, cho đến khi thịt nát xương tan.

Người đàn bà có sắc đẹp khiến đàn ông muốn xếp hàng để được ngủ cùng, nhưng không có gã đàn ông nào muốn sống trong nhà vệ sinh công cộng, trừ khi họ là người thu phí vào cửa”.

Nhưng cô nàng kia đã làm cho chàng trai mà tôi thầm thương trộm nhớ khi đó phải mê mẩn.

Thế nên, chẳng cần nghĩ cũng biết tôi ghét “Nhược Nhược”, mặc dù tôi chưa gặp Vưu tiên sinh lần nào, thế nhưng cô ta đã tồn tại giữa tôi và anh.

Dường như Vưu tiên sinh đang suy nghĩ một cách rất thận trọng về đề nghị của tôi.

Anh nói: Tôi muốn gặp cô.

Đây là lần thứ hai anh nói muốn gặp tôi.

Tôi trả lời: Em cũng muốn gặp anh, nhưng em không có mặt mũi nào gặp anh, đến dùng khí để nghe giọng anh nói em cũng không có.

Vừa dứt lời, tôi đã hối hận về câu nói đó. Lập tức cứu vãn: Trừ khi anh tìm giúp em một lý do.

Anh trả lời: Tôi có ba lý do. Thứ nhất, cô đã lấy mất công thức nấu canh của tôi. Thứ hai, tôi đã phải bỏ ra hai ngày để quan tâm đến cô. Thứ ba, tôi phải xác minh lại xem cô là nam hay nữ.

Anh nói rất rõ ràng, mạch lạc, trực tiếp đánh vào điểm yếu nhất của tôi, khiến tôi không cách nào phản bác, nhất là lý do cuối cùng của anh.

Tôi hỏi: Anh là luật sư phải không?

Anh trả lời: Không phải.

Tôi lại hỏi: Vậy anh là nhà biện luận?

Anh trả lời: Không phải.

Tôi hỏi tiếp: Ồ... Vậy anh là một văn nhân?

Anh đáp: Cũng không phải, tôi là một thương nhân.

Tôi như hiểu ra tất cả: Thảo nào anh rất giỏi mặc cả. Vừa biết tước đi quyền lợi của đối phương, lại vừa làm cho đối phương cảm thấy mình có giá trị.

Anh gửi một mặt cười qua QQ cho tôi, nụ cười rất bí hiểm.

Chúng tôi hẹn nhau tại một quán lẩu ở trung tâm thành phố theo lời anh nói, quán này nằm cách nhà của hai chúng tôi không xa, về mặt khoảng cách công bằng với cả hai.

Tôi hỏi anh, tại sao lại chọn nhà hàng lẩu.

Anh trả lời: Để có thể ngắm hoa qua làn hơi nước.

Tôi nghĩ, thế cũng tốt, bởi tôi vẫn chưa biết anh cao thấp, béo gầy thế nào, đẹp hay xấu, nếu ngoại hình quá tệ thì may ra còn có khói nồi lẩu cuốn hút tôi.

Đàn ông thường rất khó nói, nếu dáng người cao thì đầu óc lại không tốt, đầu óc tốt thì vẻ bề ngoài lại thường không bắt mắt, vẻ bề ngoài thu hút thì năng lực lại không tốt, năng lực tốt thì khả năng ăn nói lại tệ, nhưng một người đàn ông mà mặt nào cũng tốt lại không bao giờ để ý đến tôi.

Cho dù là như vậy, tôi vẫn hy vọng mọi mặt Vưu tiên sinh đều tốt. Tuy nhiên, tôi không phải là người phụ nữ hoàn hảo, lại rất tự đề cao bản thân.

Vì cuộc hẹn hò thần bí này, tôi gọi cho Miumiu để cô ấy tư vấn trang phục ỳnh. Cô ấy chọn cho tôi một chiếc váy lụa đen dài, lý do đưa ra là: Vừa trang trọng, vừa bí hiểm. Nếu tôi cười, chiếc váy sẽ làm nổi bật vẻ quý phái của người phụ nữ, còn nếu không cười, nó có thể biến tôi thành sứ giả báo thù. Đây là bộ trang phục chiến đấu có thể lột tả được mọi vai diễn.

Lúc sắp ra khỏi nhà, tôi quàng thêm một chiếc khăn lụa trắng, trông giống như một quả phụ bí hiểm.

Nhân viên phục vụ của cửa hàng lẩu dẫn tôi đến ngồi tại khu vực không hút thuốc, sau khi ổn định, tôi nhắn tin cho Vưu tiên sinh: Em ngồi ở bàn số 58.

Rốt cuộc anh họ gì? Câu hỏi này khiến tôi ngồi thừ mất ba giây, tôi đã quên không hỏi.

Vừa ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy một người đàn ông ngồi bàn đối diện, cách một tấm kính dày, nhìn mặt anh ta rất quen.

Người đàn ông đó quay mặt lại, lộ rõ cả gương mặt.

Đó là Đại gia, Phó tổng giám đốc trước kia của tôi, Lê Bằng.

Đến nay tôi vẫn nhớ, Lê Bằng đã đối xử với tôi như thế nào, tất cả nhân viên công ty đều có cùng quan điểm như tôi.

Nhưng Miumiu lại không cho là vậy, cô ấy từng nói: “Công ty nhiều người như vậy, Phó tổng giám đốc Lê không nhằm vào ai khác mà lại chỉ nhằm vào cậu là sao? Chưa biết chừng, anh ta có ý đồ gì với cậu, hay muốn gây sự chú ý với cậu”.

Theo triết học lưỡng tính của Miumiu, đàn bà luôn có lý do để chuyển hóa một kẻ thù, bạn bè, chủ nợ hay người xa lạ thành tình nhân, bởi lực hấp dẫn giữa hai giới. Anh ta nhằm vào bạn bởi muốn thu hút sự chú ý của bạn. Anh ta muốn kết bạn với bạn là muốn dùng chiêu “nhất cự ly”. Anh ta đòi nợ bạn là bởi vì muốn ám chỉ với bạn rằng, bạn có thể đáp trả bằng xác thịt. Huống hồ là một người xa lạ, tất cả mọi việc đều bắt đầu từ con số 0 và mọi khả năng đều có thể xảy ra. Xét về góc độ này, Miumiu còn tự đề nhỉnh hơn tôi.

Nhưng chẳng lẽ một người vĩ đại như Phó tổng giám đốc Lê lại dùng sách lược của học sinh tiểu học để thu hút sự chú ý của tôi? Thật không thể tin được.

Bắt đầu từ đó, tôi cũng để mắt đến anh ta, thường cố ý đến giờ phút cuối cùng mới đưa cho anh ta giấy tờ anh ta cần, để anh ta biết rằng, không phải là tôi không có năng lực nâng cao hiệu quả lao động mà là không có tâm tư để làm.

Nhưng Miumiu lại có cách nhìn khác, Lê Bằng đối xử với tất cả nhân viên công ty đều rất hòa nhã, tôi là trường hợp ngoại lệ, bởi tôi là trợ lý cao cấp để anh ta sai khiến trực tiếp, anh ta chỉ nghiêm khắc với tôi, còn tôi phải thay anh ta nghiêm khắc với tất cả những người khác. Mà tôi lại quá khoan dung, khó thể hiện được sự uy nghiêm của một Phó tổng giám đốc như anh ta, thế là anh ta không hài lòng và càng nghiêm khắc hơn với tôi.

Nói một cách khác, lẽ ra tôi nên dựa oai hùm.

Nhưng trong mắt tôi, anh ta chỉ giống như một chú mèo.

Tôi nghĩ về anh chàng “Mèo đại gia” đang cúi đầu lúi húi xem di động, sau đó anh ta gọi nhân viên phục vụ tới, nói câu gì đó, nhân viên phục vụ chỉ về phía tôi.

Anh ta nhìn theo hướng nhân viên phục vụ chỉ, thấy tôi, anh ta sững người.

Tôi cũng sững lại, trong lòng hiện lên một dự cảm rất xấu. Những dự cảm của tôi đối với chuyện xấu thường rất chính xác.

Anh ta ngồi xuống phía đối diện. Tính từ khi anh ta đi về phía tôi và ngồi xuống, tổng cộng mất năm giây. Nét mặt anh ta cũng trải qua năm trạng thái khác nhau: từ kinh ngạc, đến hết kinh ngạc, rồi từ nghi hoặc, chuyển sang tỉnh ngộ, cuối cùng là mỉm cười.

Vấn đề là, tôi vẫn đang ở giai đoạn thứ nhất, hơn nữa tim đập như sấm rền.

Mèo đại gia hay nên gọi là Vưu tiên sinh hoặc Lê Bằng gọi một cốc nước, uống một ngụm rồi nhìn tôi.

Anh ta nói: “Thảo nào mà cô nói cô không phải là Nhược Nhược, nhưng cũng là Nhược Nhược...Vi Nhược”.

Tôi nói: “Hóa ra bạn gái của anh cũng tên là Nhược Nhược”.

Anh ta trả lời: “Lâm Nhược”.

Tôi lại kinh ngạc thêm lần nữa, bởi cái cô nàng nhà vệ sinh công cộng đã từng qua lại bốn mươi tám tiếng với chàng trai tôi thầm thương trộm nhớ trước kia cũng tên là Lâm Nhược. Cùng tên chắc gì đã cùng một số phận. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi ghét cô ta.

Đột nhiên, anh ta nở một nụ cười khó hiểu khiến tôi cảm thấy lo lắng và bất an một cách vô cớ. Trước đây, anh ta thường nở những nụ cười như vậy với tôi, ngay cả lúc đang trong phòng làm việc. Mỗi lần anh ta cười, là một lần tôi mắc bẫy. Dần dần, tôi bắt đầu sợ những nụ cười đó. Những nụ cười như giấu dao phía sau.

Tôi nhìn thấy nụ cười này gần đây nhất là vào hôm thứ Hai của tuần trước khi bỏ việc.

Công ty gọi cơm hộp, như thường lệ, tôi lấy một hộp cơm bò và một hộp lườn gà. Lườn gà là để cho anh ta, còn thịt bò là cho tôi, bởi anh ta không ăn củ cải trong suất cơm thịt bò.

Để hộp cơm trên bàn, tôi vào toilet, khi quay trở lại chỉ còn lại suất cơm lườn gà.

Tôi cầm suất cơm đó đến tìm anh ta, lúc ấy anh ta đang ăn suất cơm thịt bò, khi thấy tôi còn chất vấn tại sao không đưa cho anh ta cơm lườn gà.

Tôi nói, lúc đó tôi đi rửa tay, định bụng quay trở lại sẽ đưa cơm cho anh ta, nào ngờ, anh ta đã tự đến lấy trước.

Anh ta lạnh nhạt nói rằng chỉ nhìn thấy mỗi suất cơm thịt bò trên bàn làm việc của mình.

Tôi không muốn tranh cãi, nên quay đầu bỏ đi. Nhưng anh ta lại lấy lý do lãng phí thức ăn là một điều đáng xấu hổ để giữ tôi lại, đưa cho tôi chỗ củ cải đã để riêng trên nắp hộp cơm.

Tôi rất tức giận, thể hiện ý không muốn tiếp nhận.

Anh ta nói, anh ta biết tôi không ăn món ớt xanh trong suất cơm gà, rồi bảo tôi cũng nhặt riêng ra và đưa cho anh ta ăn, trao đổi với nhau.

Tôi nén giận thỏa hiệp, sau đó lại thấy anh ta cười với tôi.

Kết quả là, ngày hôm sau và cả hôm sau nữa đều xảy ra chuyện tương tự, tôi tức giận đưa cho cô bạn phụ trách gọi cơm hộp năm mươi đồng, bảo cô ấy từ sau chỉ gọi cơm cá, đồng thời rút ra được một kết luận: Những người đàn ông kén ăn và ngay thẳng thường rất khó tính.

Sau khi hồi tưởng lại, anh chàng ngồi phía đối diện bắt đầu câu chuyện trước.

Anh ta nói: “Tôi còn nhớ, cô từng nói cô rung động trước một người đàn ông đã có bạn gái, may mà họ đã chia tay”.

Tôi đâu có nói may mà! Tôi rất bất hạnh đây chứ! Tôi thậm chí phản đối.

Anh ta lại nói: “Cô còn nói, anh ta theo đuổi cô rất cần mẫn, lẽ ra cô không thích anh ta, nhưng anh chàng đó cứ bám dai như đũa, thế nên cô đã động lòng”.

Tôi nắm chặt quả đấm dưới gầm bàn, cố gắng kiềm chế để mình không hất tung bàn rồi bỏ đi.

Anh ta nói tiếp: “Đúng là tôi đã chia tay bạn gái mình vào hôm qua”.

Anh ta lôi ra một tấm thiệp mời màu đỏ, đặt phía trước mặt tôi, rồi mở ra cho tôi xem, dùng ngón trỏ chỉ vào dòng chữ phía trên đó.

Thân mời anh đến dự bữa cơm thân mật với chúng tôi vào ngày... tháng... năm... tại nhà hàng...

Cô dâu: Lâm Nhược, chú rể: Trương Lực.

Trương Lực? Trương Lực!

Tôi nhìn chăm chăm vào hai chữ đó, cố gắng nặn ra một khuôn mặt trong cái đầu trống rỗng của mình, con người đó đại để là có hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng, nhưng sắp xếp chúng thế nào để thành một khuôn mặt thì còn phải đợi suy nghĩ.

Điều này không quan trọng, quan trọng là chú rể lại là Trương Lực! Không lẽ đây là sự trùng hợp cùng họ, cùng tên?

Tôi là kẻ không thấy quan tài không nhỏ lệ, thế nên tôi gọi cho Trương Lực ngay trước mặt Lê Bằng.

Trương Lực vẫn không hề thay đổi, vẫn không làm tôi thất vọng, một lần nữa anh là người lên tiếng trước: “Nhược Nhược, em hãy từ bỏ đi, em không hợp với anh, anh cũng không hợp với em, em đừng làm chuyện khiến mọi người khó xử, có thể em mới có thể sống vui vẻ được”.

Anh ta nói rất có lý, mà cũng có vẻ như đang nghĩ cho tôi, khiến tôi phải tán đồng.

Tôi nói: “Em gọi đến không phải muốn níu kéo anh, em gọi để chúc mừng anh, nghe nói anh sắp kết hôn?”.

Trương Lực rất ngạc nhiên, giọng điệu tỏ ra áy náy: “Hóa ra em đã biết rồi.”

Tôi nói: “Anh có ngại không nếu em đến tham dự?”

Trương Lực đáp: “Anh chỉ làm có mười mâm, e không đủ”.

Tôi trả lời: “Em sẽ tự mang ghế đến theo”.

Trương Lực vội nói: “Nhược Nhược, em đừng đùa nữa, anh biết anh có lỗi với em, em...”

Tôi gác máy, đây là lần đầu tiên tôi dập máy trước, cuối cùng thì tôi cũng thắng được một lần.

Sau đó, tôi nhìn người đàn ông đang ngồi phía đối diện lần nữa, cười nói: “Lê tổng, chúng ta cùng đi dự tiệc cưới nhé”.

À quên chưa giới thiệu, Vụ tiên sinh, Mèo đại gia, Phó tổng giám đốc Lê đều có một cái tên chung đăng ký trên hộ khẩu và chứng minh thư đó là: Lê Bằng.

2. Chương 02

Chương 2: Chỉ cần bạn trai cũ và cô ta sống không hạnh phúc là tôi có thể yên tâm rồi

Vừa mở miệng hẹn Lê Bằng cùng tôi tham dự lễ cưới bí mật của bạn trai và bạn gái cũ, trong đầu tôi hiện lên một câu hỏi, câu hỏi này liên quan đến xưng hô. Ban đầu, tôi gọi anh ta là Đại gia, sau khi bỏ việc, tôi gọi anh là Vụ tiên sinh, bây giờ anh không còn là cấp trên của tôi, theo lẽ thường tôi nên gọi anh là Lê Bằng, chứ không phải Lê tổng.

Lúc này Lê Bằng mới nói: “Trương Lực chính là bạn trai cũ của cô?”.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi nói: “Anh ta là bạn trai cũ của tôi, lý do chia tay theo lời anh ta là do tính cách không hợp, nhưng thực tế là do anh ta đã ngoại tình, ngoại tình với bạn gái cũ của anh”.

“Tính cách không hợp” là lý do chia tay muôn thuở.

Lê Bằng lại hỏi: “Loại đàn ông như vậy, tại sao ban đầu cô lại chọn anh ta?”

Ngữ điệu mà Lê Bằng hỏi câu này thật kỳ lạ. Nó vừa giống như ám chỉ Trương Lực đã cắm dổ Lâm Nhược, lại có ý nói tôi có mắt không trông.

Tôi rất tức giận nói: “Vậy tại sao anh lại chọn Lâm Nhược? Có phải đàn ông các anh thường thích người như cô ta?”. Nếu là tôi lúc trước, khi phản kháng lại Lê Bằng, có lẽ tôi sẽ nói thế này: “Có phải đàn ông các anh thường thích loại người như cô ta?”. Hai câu nói chỉ khác nhau một chữ, nhưng tính chất hoàn toàn khác nhau, may mà tôi không nói ra.

Lê Bằng hơi cau mày, hỏi lại tôi có quen Lâm Nhược không.

Tôi nói: “Không quen, thế nhưng tôi từng thích một người đàn ông đã từng có “quan hệ” với cô ta”.

Tôi cố ý nhấn mạnh hai từ “quan hệ”, và chắc chắn rằng với trí tưởng tượng phong phú của đàn ông ai cũng hiểu được ý nghĩa đó.

Lông mày của Lê Bằng càng cong hơn, dường như anh ta đã hiểu.

Tôi cũng phát hiện ra anh ta rất hay cau mày, cũng giống như trước kia, luôn có một sức hấp dẫn đặc biệt.

Lê Bằng trầm tư một lúc, khi bắt đầu lại câu chuyện vẫn là chủ đề xoay quanh Trương Lực, chỉ có điều anh ta dùng cách hỏi vòng vo.

Anh ta nói: “Cô có thể kể cho tôi nghe về tình yêu giữa hai người được không? Nó được bắt đầu thế nào?”.

Nghe anh ta nói vậy, tôi rất thất vọng, tôi cho rằng anh ta muốn tìm hiểu về Trương Lực để so sánh với mình, sau đó xông vào hôn trường cướp dâu. Chuyện như vậy vốn dĩ rất lãng mạn, tôi đã nhiều lần tưởng tượng rằng khoảnh khắc tôi tiến vào lễ đường, cùng một lúc có đến ba người đàn ông quỳ xuống cầu xin tôi đừng lấy chồng. Nhưng những lúc nghĩ tới chuyện này có thể xảy ra với Lâm Nhược tôi lại chỉ thấy ghen ghét.

Tôi uống một ngụm nước, quyết định kể cho anh ta nghe một cách tường tận về chuyện của tôi. Kể nhỏ nhen như tôi, đột nhiên rất hy vọng sẽ được xem một màn kịch hay.

Tôi nói với Lê Bằng, Trương Lực rất khéo ăn nói, luôn khen tôi nấu ăn giỏi, đáng chuẩn, tính hay, hòa nhã. Tóm lại, trong mắt anh ta tôi là một cô gái hoàn hảo. Tôi rất hài lòng về điều đó.

Lê Bằng nói xen vào: “Anh ta nói dối, chẳng lẽ cô không nhận ra điều đó sao?”.

Tôi lườm Lê Bằng một cái: “Phụ nữ luôn muốn bị che mắt như vậy đây, anh chưa bao giờ khen Lâm Nhược sao?”.

Anh ta im lặng, tôi tiếp tục kể.

Tôi nói, Trương Lực có giọng hát hay giống như Trương Tín Triết.

Rất nhiều cô gái khi nghe những bản tình ca của Trương Tín Triết thì đều không thể kìm nén được cảm xúc, chúng tôi sẽ rơi nước mắt và tự hỏi tưởng về chuyện cũ, sẽ tìm người để tâm sự, thậm chí lấy cái có này để có thể uống say bí tỉ.

Đáng tiếc là bên cạnh tôi không phải là Trương Tín Triết mà là Trương Lực.

Một trong số những cô bạn của tôi cũng phát hiện ra điều này.

Ban đầu, Trương Lực xuất hiện tại nhà một cô bạn của tôi, ra ra vào vào, anh ta chinh phục hết cô này đến cô khác, lại có khả năng giấu bí mật đó rất tài tình, chỉ ít thì anh ta cho là vậy.

Lê Bằng hỏi tôi: “Vậy tại sao cô lại phát hiện ra?”.

Tôi nói: “Tôi phát hiện từ lâu rồi, nhưng tôi mắt nhắm mắt mở, bởi lúc đó tôi không có chứng cứ”.

Cho đến khi tôi bỏ việc và đến công ty cũ làm, tôi quen Miumiu, rồi Miumiu quen Trương Lực và Trương Lực có mục tiêu mới, chuẩn bị cưới Miumiu.

Nhưng Trương Lực đã quên mất điều này, anh ta không biết rằng, bạn trai của Miumiu mở quán KTV, lại là quán mà Trương Lực hay lui tới.

Hằng ngày, bạn trai Miumiu mở cửa làm ăn, kiếm tiền từ giọng hát người khác, nghe nhạc miễn phí, còn Trương Lực dù hát hay thế nào đi nữa cũng vẫn phải bỏ tiền ra để có nơi phô diễn giọng hát của mình.

Một người kiếm tiền, một người tiêu tiền, Trương Lực thua ngay từ xuất phát điểm.

Miumiu nhắc nhở tôi phải cẩn thận với Trương Lực, tôi nói với Miumiu tôi đang định chia tay anh ta, nhưng tiếc rằng chưa có lý do nào hợp lý.

Cô ấy kiến nghị: “Cậu có thể nói rằng, gia đình cậu không thích anh ta”.

“Lý do này phổ biến quá, không đủ sức thuyết phục, hơn nữa chưa bao giờ mẹ tớ tỏ ra không hài lòng.”

“Vậy cậu hãy nói rằng, cậu đã thích người khác.”

“Thực ra anh ta mới là người đã thích người khác, hết cô này đến cô khác, tớ không muốn thay anh ta gánh tiếng xấu.”

“Ồ, cậu cũng có thể nói do tính cách hai người không hợp nhau.”

“Đây là cái lý do tệ nhất mà tớ từng nghe.”

Nhưng cuối cùng, Trương Lực lại lôi lý do đó ra nói với tôi, và ngạc nhiên là tôi đã chấp nhận, bởi cái lý do tệ hại đó đưa ra rất đúng lúc.

Nghe đến đây, Lê Bằng hỏi xen vào: “Vậy cô biết lý do thật sự khiến hai người chia tay nhau từ khi nào?”

Tôi nói: “Dựa vào trực giác của phụ nữ”.

Lê Bằng lại cau mày, tôi phát hiện ra cặp lông mày của anh ta có thể thể hiện rất nhiều ý nghĩa khác nhau, ví dụ như kinh ngạc, không thể tin nổi, hoang đường, khinh bỉ, hào hứng, chẳng ra sao...

Tôi giải thích: “Trực giác của phụ nữ là thứ rất đáng sợ”.

“Lâm Nhược cũng thường nói như vậy.”

Tôi hận Lâm Nhược, cô ta không những cướp mất người đàn ông của tôi, mà ngay cả những câu nói hay cũng nói trước tôi.

Nhắc đến Lâm Nhược, tôi hỏi Lê Bằng: “Lúc đầu là anh theo đuổi cô ta, hay cô ta quyến rũ anh?”. Lê Bằng giãn cặp lông mày, rồi nheo mắt.

Có vẻ như anh ta không hài lòng với hai từ “quyến rũ”, cũng có thể nó khiến anh ta có cảm giác bản thân mình là người hời hợt, nhưng trong mắt phụ nữ chúng tôi, những người đàn ông bị Lâm Nhược chiếm hữu đều là kẻ hời hợt, thế gọi là vật hợp theo loài.

Tôi giải thích: “Quyến rũ thực ra là một từ trung tính, có lúc dùng để ca ngợi một người phụ nữ mạnh mẽ lại tử mỉ”.

Hai bên mép anh ta nhếch lên, nói: “Có những lúc phụ nữ mạnh mẽ, tử mỉ lại rất có sức hấp dẫn”.

Tôi nghĩ, anh ta đang ca ngợi sự chiếm hữu của Lâm Nhược với mình, nhưng khi nói những lời này anh ta cứ nhìn chằm chằm vào tôi, làm tôi không khỏi nghi ngờ rằng, phải chăng đã có lúc nào đó tôi chiếm hữu được trái tim anh ta.

Nhưng sự thật chứng minh, tôi chưa bao giờ chiếm hữu được một người đàn ông nào.

Lê Bằng bắt đầu kể chuyện giữa anh ta và Lâm Nhược.

Anh ta kể, những lúc anh ta phải làm việc, Lâm Nhược chỉ lặng lẽ ngồi một bên đọc tạp chí, không bao giờ làm phiền, cũng không bao giờ hỏi bộ quần áo này có đẹp hay không, bộ đường da nào phù hợp, thỉnh thoảng còn mang một bát canh nóng đến cho anh ta.

Tôi xen vào: “Những người đàn ông vĩ đại thường thích phụ nữ nhỏ bé... Có lẽ cô ta đang đóng kịch?”. Lê Bằng lườm tôi một cái, tiếp tục nói.

Một năm trở lại đây, Lâm Nhược bắt đầu đưa ra những yêu cầu. Xem ra, cô ta không phải là mẫu phụ nữ không có yêu cầu gì, chẳng qua đang đợi thời cơ chín muồi mà thôi.

Lâm Nhược yêu cầu Lê Bằng phải ở bên cạnh nhiều hơn, từ lúc hết giờ làm ngày hôm trước, cho đến giờ đi làm của ngày hôm sau. Lâm Nhược yêu cầu Lê Bằng cho dù đang trong giờ làm hay đến giờ nghỉ đều phải duy trì tần suất một tiếng gọi điện cho cô ta một lần, hơn nữa không chấp nhận lý do “anh đang bận họp”. Lâm Nhược còn tiêu tốn hết mọi ngày nghỉ của Lê Bằng, nếu như Lê Bằng mở miệng đòi có khoảng không gian riêng, liền bị quy kết là không còn yêu cô ta.

Tôi không thể tin được vào những điều đó nên một lần nữa xen vào: “Thực ra cô ta coi anh như một đứa con trai”.

Chỉ thiếu điều chưa cho anh bú sữa.

Một lần nữa Lê Bằng lại lườm tôi, rồi tiếp tục kể.

Lâm Nhược ghi chép lại tất cả những ngày nghỉ theo quy định của nhà nước, rồi cả ngày kỷ niệm một năm họ quen nhau, kỷ niệm một năm ngày họ yêu nhau, kỷ niệm một năm ngày họ nắm tay, kỷ niệm một năm ngày họ hôn nhau, thậm chí...

Lê Bằng đột nhiên dừng lại, anh ta đưa mắt nhìn tôi, vờ ho hai tiếng và không nói tiếp.

Tôi đoán, chắc đó là kỷ niệm một năm ngày cô ta cho Lê Bằng bú sữa.

Lê Bằng nói tiếp, kể từ đó anh ta bắt đầu không thể chịu đựng được nữa, nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng mỗi lần quay trở về, đều phải đối mặt với một Lâm Nhược thích to tiếng, làm lớn mọi chuyện.

Lê Bằng nói, anh ta không giỏi trong việc cãi cọ, nên lần nào cũng thua, mỗi lần thua như vậy đều bỏ nhà đi. Lần cãi nhau trước là vào ngày mười ba tháng Hai, anh ta lại thua.

Lần đó, anh ta bỏ đi một tuần.

Nghe đến đây, tôi không thể chịu đựng hơn được nữa, vỗ bàn thật mạnh, nói: “Thật quá đáng!”.

Lê Bằng tỏ ra áy náy: “Tôi cũng biết là mình không nên như vậy, tôi nên để cho cô ấy có chút...”.

Tôi không để ý đến những lời giải thích của anh ta, nói: “Hóa ra, bọn họ đã có ý đồ với nhau từ trước!”.

Lê Bằng ngừng hẳn lại, nhìn thẳng vào tôi.

Tôi nói tiếp: “Lễ Tình nhân vừa rồi, Trương Lực nói với tôi anh ta bận việc, sẽ bù đắp cho tôi sau. Nhưng đáng ghét là, tôi cứ cho rằng, hôm đó anh ta đi với cô Lệ Lệ, hoặc Tiểu Man nào đó”.

Lê Bằng dường như đã tỉnh ngộ.

Anh ta thở dài nói: “Giờ thì sao nào? Hai kẻ bại trận đang ngồi chia sẻ với nhau kinh nghiệm thất bại ư?”.

Nghĩ đến Trương Lực sinh năm Sửu, tôi liền cầm lấy đĩa thịt trâu đổ hết vào nồi lẩu, tranh thủ lúc thịt chưa chín, tôi nói: “Thực ra, mọi cô gái đều cần có bạn trai ở bên cạnh, có những lúc chúng tôi rất cần sự quan tâm của người khác, cần có cảm giác an toàn”.

“Các cô không những cần có được cảm giác an toàn, mà tính chiếm hữu cũng rất cao.”

Tôi chớp chớp mắt, an ủi anh ta: “Về mặt chiếm hữu, đàn ông các anh cũng không kém cạnh đâu... Phụ nữ có thể không cần ăn cơm, nhưng không thể không ghen, mọi điều kiện của anh đều rất tốt, cô ta sợ người khác sẽ cướp mất anh cho dù cô ta đã bỏ đi cùng người khác trước”.

“Thế còn cô, cô cũng vậy sao?”

“Liên quan gì đến tôi, chúng ta đang nói về anh cơ mà.”

“Chúng ta có thể nói chuyện một cách đàng xen.”

Tôi ngừng lại, Lê Bằng nói tiếp: “Xem ra, con gái thường thích những lời đường mật, tiếc rằng tôi lại không phải là kẻ có tài ăn nói”.

“Không, chúng tôi chỉ thích người yêu mình nói những lời đường mật.”

Lê Bằng lại như ngộ ra điều gì.

Thịt trâu đã chín, hai chúng tôi nhanh chóng chia nhau ăn hết.

Lúc đó, tôi nhắc lại lần nữa, muốn cùng Lê Bằng đi tham dự lễ cưới của họ, chứng kiến con trâu mập và nhà vệ sinh công cộng làm lễ trời buộc nhau.

Lê Bằng đồng ý.

Tôi hỏi: “Tại sao Lâm Nhược lại gửi thiệp mời cho anh, chẳng lẽ cô ta muốn chọc tức anh, muốn anh phải đồ kị? Hay là hy vọng anh sẽ cướp dâu trong lễ cưới?”.

“Có lẽ cô ấy cho rằng tôi sẽ không gây chuyện.”

“Ý anh là tôi sẽ gây chuyện?”

“Nếu không tại sao Trương Lực lại không mời cô?”

“Tại vì anh ta chột dạ, anh ta sợ tôi sẽ không kiềm chế được.”

Lê Bằng giương cao đôi lông mày, không nói gì.

Tôi nheo mắt, chửi thầm.

Về đến nhà, vừa bật máy tính, QQ lại hiện ra một tin nhắn.

Trước ánh bình minh: Nhớ hôm đó phải mặc đẹp một chút.

Tôi vừa đưa tay vào bàn phím, chợt nhớ ra bàn phím đã hỏng, chưa kịp thay cái mới, thật đáng buồn, đành phải lấy điện thoại ra nhắn tin trả lời anh ta: Điều đó là tất nhiên, anh định mặc trang phục màu gì để tôi còn chọn đồ phối hợp?

Gõ xong dòng tin nhắn này tôi mới bừng tỉnh ra một sự thật, Lê Bằng toàn dùng QQ để trả lời tin nhắn của tôi. Mỗi tin nhắn gửi đi, tôi phải trả một đồng rưỡi tiền cước phí, còn anh ta chẳng tốn xu nào. Anh ta thật không hổ là một thương nhân, ngay cả hàn huyền cũng phải phù hợp với lợi ích kinh tế.

Tôi rất ức chế, sau khi anh ta trả lời: Mặc ple đen, tôi bèn hỏi: Sao anh không nhắn tin cho tôi?

Anh ta nói, QQ gõ chữ nhanh hơn.

Tôi nhất trí với câu trả lời đó, và quyết định tiêu tiền cước của hai trăm tin nhắn để đi mua một cái bàn phím mới.

Tôi nói với anh ta rằng, tôi sẽ mặc áo đỏ và quần đỏ.

Anh ta nói: Màu đỏ là màu của cô dâu.

Tôi trả lời: Cô dâu sẽ mặc váy cưới trắng.

Anh ta im lặng một lúc, rồi nói, hy vọng tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh ta từ đầu đến cuối buổi tiệc và đừng hành động một cách nông nổi.

Tôi nói với anh ta rằng, nếu cô dâu muốn đánh tôi, thì anh ta phải là người đầu tiên đứng ra “trả miếng”.

Sau khi quyết định trang phục là đỏ và đen, chúng tôi lại cùng thảo luận xem hôm đó nên tặng quà gì.

Anh ta nói, tặng đồ trang trí pha lê.

Tôi lại cho rằng nên tặng đồ gia dụng.

Lê Bằng cho rằng, đồ trang trí pha lê mới thể hiện được hết thành ý.

Tôi lại nghĩ, đồ gia dụng mới thích hợp với đôi mèo mả gà đồng đó.

Sau một hồi tranh cãi, chúng tôi đi đến quyết định tặng pha lê, bởi vì anh ta là người trả tiền.

Anh ta nói: Đây là lần đầu tiên chúng ta thống nhất ý kiến với nhau, hóa ra cô cũng là người dễ thuyết phục đấy chứ.

Tôi trả lời: Bởi vì chúng ta có cùng chung lợi ích.

Tôi không thể không suy nghĩ lại về một sự thật: Tôi quen Lê Bằng mới chỉ vài tháng, nhưng không có hôm nào là chúng tôi không cãi nhau, lúc đó anh ta là cấp trên của tôi. Sau khi nghỉ việc, tôi lại phải lắng nghe anh chàng Lê Bằng này tâm sự cả tháng trời, chúng tôi rất hòa hợp, xem ra, thứ thay đổi vốn không phải là con người, mà là thân phận.

Thân phận thay đổi, tính cách mới càng rõ nét.

Trước khi tham dự tiệc cưới, tôi lại về thăm mẹ một chuyến.

Tôi thấy tôi cần phải kể với mẹ chuyện tình cảm của tôi hiện nay, nhưng nói thế nào lại là cả một vấn đề.

Mẹ tôi là người phụ nữ trung niên đã chịu nhiều tổn thương trong tình cảm, bà đang ở vào giai đoạn tiền mãn kinh và sắp ly hôn, nên có lẽ rất khó để chấp nhận sự thật rằng tôi đang giẫm lên vết xe đổ của bà, vì vậy tôi quyết định sẽ kể câu chuyện với nội dung ngược lại.

Bạn biết đấy, một câu chuyện được kể ngược thường đem lại cho bạn nhiều điều bất ngờ.

Tôi nói: “Mẹ, con đã tìm được một người tốt hơn Trương Lực, khôi ngô tuấn tú, giàu có, lại chung thủy”.

Mẹ tôi vừa nghe thấy vậy liền đặt xẻng lật xuống, nhìn tôi một cách nghiêm túc: “Trên đời này có người đàn ông nào chung thủy sao? Con ầm đầu rồi”.

“Anh chàng này khá chung thủy, anh ấy đã cất công tìm bạn gái mình cả tháng nay, nhưng bạn gái anh ấy không biết trân trọng điều đó, lại còn đi cưới một anh chàng củ cải lằng nhằng, con nghĩ, con sẽ thay cô ta trân trọng anh chàng này.”

“Trước khi lấy mẹ, bố con đã thích một người phụ nữ khác, người phụ nữ đó chê bố con nghèo nên đi lấy người khác, nhưng đến nay bố con vẫn không thể quên được cô ta. Con không sợ anh chàng đó cũng không quên được cô người yêu cũ sao?”

“Con thà chấp nhận việc anh ấy không quên được người cũ, chứ không mong sau này anh ấy lại có kẻ khác.”

Giống như bố tôi vậy, ông không quên được mẹ, nhưng cũng đã tìm được một người mới như ông kỳ vọng, ông thật tài giỏi.

Mẹ không tranh luận với tôi vấn đề này nữa, bà chỉ nói mỗi một câu: “Đường dài mới biết sức ngựa”.

Tôi cười, nói để vào: “Đúng rồi mẹ ạ, thực ra trước khi Trương Lực yêu người khác, con đã có cảm tình với anh chàng Vụ tiên sinh này rồi”.

Mẹ nhìn tôi một cái, dường như trút được một gánh nặng: “Thế cũng tốt, thà con gái mẹ làm tổn thương người khác, còn hơn để người khác làm tổn thương con”.

Xưa kia vào cuối triều nhà Thanh, trọng thần Tăng Quốc Phiên từng hạ lệnh cho Lý Thứ Thanh đưa quân đi đánh trận, Lý Thứ Thanh xuất quân trận nào thua trận đó. Khi Tăng Quốc Phiên vạch tội Lý Thứ Thanh đã viết bốn chữ: “Càng chiến càng bại”, sau đó Nhất Mộc Liêu đã cầu xin cho Lý Thứ Thanh và đổi vị trí của bốn chữ đó thành “Càng bại càng chiến”. Nhờ vậy mà Lý Thứ Thanh đã thoát tội chết.

Chỉ cần mẹ tôi không phải canh cánh trong lòng vì chuyện “tôi bị đá”, thì lời nói dối thiện chí chính là thứ đáng yêu nhất.

Kết thúc câu chuyện, mẹ tôi lấy ra một cuốn sách, đó là tác phẩm mới của Hòa Mục có tên Giải mã đàn bà. Đây là cuốn kế tiếp sau tập sách Điều khiển đàn ông.

Mẹ nói: “Mẹ luôn ngưỡng mộ những người đàn ông như Hòa Mục, bởi cậu ấy là người trung lập. Cậu ấy có thể đứng ở góc độ của đàn ông để giúp họ lên tiếng, nhưng cũng có thể đứng ở góc độ đàn bà để thấu hiểu phụ nữ”.

Tôi nói: “Cũng có thể Hòa Mục là một người phụ nữ. Chỉ có phụ nữ mới có thể hiểu được chính mình”.

Mẹ lại lấy ra một cuốn tạp chí có tên Niềm vui đọc sách, mấy chục năm nay, bà chỉ xem loại tạp chí này. Trong mắt bà, cuốn tạp chí này là thước đo quyền uy của những người nổi tiếng. Bất cứ ai từng được phỏng vấn trên tạp chí, đều là nhân vật nổi tiếng. Năm năm trước, bà đã viết một bức thư cho ban biên tập tạp chí Niềm vui đọc sách, kiến nghị họ nên phỏng vấn Hòa Mục, nhưng ban biên tập chẳng đoái hoài gì đến lá thư đó. Một tháng sau, bà gọi điện đến tòa soạn, người nhận điện thoại hứa hẹn một cách khách sáo, nhưng vẫn không phỏng vấn nhân vật này. Lại một tháng nữa trôi qua, mẹ nghe nói tổng biên tập của tờ tạp chí đó sống gần khu nhà của chúng tôi, thế là bà mua một giỏ hoa quả, đến tận nơi thăm hỏi, nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, chẳng mấy mà Hòa Mục đã được phỏng vấn.

Nhưng lạ một điều, bà vẫn không quen được Hòa Mục qua tạp chí Niềm vui đọc sách.

Mẹ nói: “Xa thơm, gần thối. Mẹ và bố con do ở gần nhau quá, nên mới cảm thấy không vừa mắt nhau”.

Vừa rời khỏi nhà mẹ, tôi đã đụng phải một người đàn ông. Người đàn ông đó trắng trẻo, đầu tóc gọn gàng, đằng sau còn tết thêm một bím tóc nhỏ, tuy nhiên ngũ quan của anh ta rất ưa nhìn, chỉ tiếc rằng hình ảnh này rất nhanh biến mất khỏi bộ nhớ của tôi.

Người đó giúp tôi nhặt cuốn Giải mã đàn bà rơi ở dưới đất lên, cười toét miệng: “Cuốn sách này rất hay”.

Tôi hỏi lại: “Anh đọc rồi à?”. Anh ta gật đầu, lại nở một nụ cười rồi quay lưng đi lên lầu.

Trong một ngày có đến hai người cùng khen ngợi một cuốn sách, khiến tôi có thêm hứng thú để đọc nó. Nó cũng giống như việc có hơn hai người bạn gái nói với tôi rằng Trương Lực không phải là người tốt và quả thực Trương Lực không tốt thật.

Trong cuốn sách này tôi đọc được một đoạn: “Phụ nữ đều coi chuyện lên giường là một việc rất nghiêm trọng, nhưng khi có một người đàn ông coi chuyện đó còn nghiêm trọng hơn bản thân người phụ nữ, thì phụ nữ lại không coi trọng người đàn ông đó. Đánh giá một người đàn ông không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, ngón tay họ dài hay ngắn cũng không thể quyết định năng lực của họ cao hay thấp. Có đến phân nửa các cặp tình nhân chia tay nhau chỉ vì chuyện lên giường trước hay sau hôn nhân. Số còn lại, một nửa chia tay sau khi đã lên giường cùng nhau. Cuối cùng còn lại một phần tư, nhưng lại có đến một nửa trong số đó chia tay sau khi đã đi cùng nhau một chặng đường, bởi đường dài luôn bộc lộ được bản chất của một con người”.

Đọc đến đây, tôi chợt nhớ đến Trương Lực.

Trương Lực đã ba lần đòi lên giường cùng tôi, nhưng đều bị tôi lấy cớ là dính “đèn đỏ” để từ chối và thế là anh ta đi khắp nơi tán tỉnh bạn gái của người khác.

Tôi vừa bước qua cửa nhà, thì nhận được điện của Miumiu. Cô ấy thở hổn hển, do dự mất vài giây, sau đó dường như đã hạ được quyết tâm hỏi tôi có phải đã biết chuyện Trương Lực lấy vợ.

Tôi bảo rằng biết, còn nói thêm tôi không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì Hòa Mục đã từng nói: Đàn ông mà coi trọng chuyện lên giường hơn bản thân người phụ nữ thì không đáng để yêu.

Miumiu hét lên: “Cậu cũng đọc Giải mã đàn bà à! Cuốn sách đó thực sự viết rất hay”.

Đây là người thứ ba khen ngợi về nó, vậy thì chắc chắn nó là cuốn sách hay.

Miumiu lại nói tiếp, cuốn sách này viết về một câu chuyện đã từng xảy ra ở Anh, có một anh chàng muốn chuyển giới và đã thành công. Mười mấy năm sau, anh ta thay đổi trở lại, rồi kết hôn với một người phụ nữ. Vợ anh ta nói với giới truyền thông rằng, bởi vì chồng mình từng là một phụ nữ, nên biết đứng ở góc độ của một người phụ nữ mà nghĩ cho phụ nữ, cô ấy tin cuộc hôn nhân của họ sẽ hạnh phúc.

Miumiu có chút ghen ngào, tôi không biết đó là do cô ấy ngưỡng mộ người phụ nữ kia có một anh chồng đã từng chuyển giới, hay bởi anh chàng chuyển giới đó có một cô vợ thấu tình đạt lý.

Tôi nói: “Cậu không thấy lạ sao, anh ta làm sao có thể chuyển giới hai lần được”.

Cô ấy vặn hỏi tôi tại sao không thể, còn chất vấn tôi lẽ nào không hiểu rằng trọng tâm của câu chuyện là sự cảm động. Miumiu còn nói rằng, thứ khiến cho người phụ nữ hoa mắt không phải là dung mạo hay tiền tài, mà là một người đàn ông có thể yêu cô ấy như sinh mệnh, “người đàn ông” có thể vì cô ấy mà chuyển đổi giới tính thì chẳng khác gì anh ta đã trao cả tính mạng của mình cho cô ấy.

Tôi nói: “Vậy cậu thử nói xem đàn ông chuyển giới thành đàn bà có phải cắt bỏ cái đó rồi lắp thêm tử cung nhân tạo không?”.

Miumiu do dự một lúc rồi nói: “Tất nhiên rồi”.

Tôi nói tiếp: “Một thứ đã cắt đi rồi thì làm sao lắp được lại? Nếu thay thế một cái giả vào, thì làm sao có được phản ứng tự nhiên?”. Miumiu đã bị hỏi khó, cô ấy rất ít khi rơi vào tình cảnh như vậy.

Tôi cảm thấy khâm phục chính mình, lại hỏi tiếp: “Tớ hỏi cậu tiếp, bò sữa là con đực hay con cái?”.

Miumiu trả lời: “Tất nhiên là con cái rồi”.

Tôi nói tiếp: “Nếu tất cả đều là con cái, thì làm sao chúng nhân giống ra được đời sau? Nếu đều là con đực, thì tại sao lại có sữa?”.

Miumiu lại ngăn người thêm lần nữa, sau đó cô ấy nói với tôi rằng, cô ấy đau đầu cần sự yên tĩnh.

Tôi cũng thấy Miumiu cần sự yên tĩnh nên tôi tắt máy, sau đó nhắn tin ngay cho Lê Bằng, bởi vì câu hỏi lúc này không chỉ làm khó Miumiu, mà làm khó cả chính tôi, dù lúc hỏi tôi tỏ ra rất bác học.

Lê Bằng đã trả lời tôi thế này: “Bò sữa là bò cái, còn chuyện duy trì nòi giống được giao cho bò giống, bò giống không phải bò sữa, mà là con bò đực chuyên phối giống”.

Một người đàn ông không cần tốn nhiều công sức đã có thể giải quyết một vấn đề mà hai người phụ nữ nghĩ mãi cũng không hiểu, anh ta làm sao khiến phụ nữ không mê mệt được đây?

Tôi lại hỏi Lê Bằng, một người đàn ông phẫu thuật chuyển giới có cần phải cắt bỏ cái đó không?

Anh trả lời: “Có lẽ cần”.

Tôi lại hỏi, vậy có thể quay trở về như cũ được không?

Anh trả lời: “Nếu đã muốn làm phụ nữ, thì còn muốn quay trở lại làm đàn ông làm gì?”.

Tôi đáp: “Vì anh ta trót yêu một người phụ nữ”.

Lê Bằng im lặng rất lâu, mới vặn hỏi lại tôi: “Tại sao cô lại hỏi tôi những câu hỏi này?”.

Tôi trả lời: “Vì anh là đàn ông”.

Anh gửi cho tôi một mặt cười, còn nói đùa một câu: “Cô làm tôi chột dạ, tôi tưởng cô cho rằng tôi thích hợp chuyển giới”.

Tôi cũng cười. Khi bạn không biết nói gì nữa, thì nụ cười là ngôn ngữ thích hợp nhất.

Sau buổi tối hôm đó, tôi phát hiện ra rằng, sự tồn tại của Hòa Mục là một điều thần kỳ. Bởi chỉ cần một câu nói của anh ta, mà chủ đề nói chuyện giữa tôi và Lê Bằng đã chuyển từ trao đổi kinh nghiệm thất bại sang giới tính.

Ngày tham dự đám cưới của Trương Lực và Lâm Nhược, tôi lại được nghe đến cái tên “Hòa Mục” một lần nữa.

Trương Lực nói, Hòa Mục cũng đến.

Trương Lực nói câu này sau khi anh ta hỏi tôi vì sao lại đến.

Tôi đang khoác tay Lê Bằng: “Đây là bạn trai em, còn đây là quà mừng của chúng em”.

Trương Lực đón lấy quà tặng và hỏi chúng tôi đã yêu nhau bao lâu.

Tôi đáp: “Năm”.

Sắc mặt Trương Lực rất khó coi, có lẽ đàn ông không thích bị cầm chừng như vậy. Thế nên anh ta ba hoa với tôi rằng, Hòa Mục cũng đến tham dự lễ cưới của anh ta, vì Lâm Nhược rất hâm mộ người đó.

Lâm Nhược và tôi luôn thích cùng một người đàn ông, đúng lúc tôi bắt đầu thần tượng Hòa Mục thì hôn lễ của cô ta lại sắp có được lời chúc phúc của anh ấy.

Tôi truy hỏi Trương Lực đến cùng, Hòa Mục là vị nào?

Trương Lực đang bắt tay một vị khách khác, giơ ngón tay lên làm biểu tượng “suyt” với tôi, rồi nói: “Em đừng nói to thể, anh thích sự kín đáo”.

Tôi chưa kịp hỏi tiếp thì đã bị Lê Bằng kéo đi.

Chúng tôi cùng nhau ngồi ở bàn số 1.

Bàn số 1 còn có bảy người khác, theo thứ tự là bố mẹ của Trương Lực, bố mẹ của Lâm Nhược và các cậu, các mợ của họ.

Tôi phụ trách hàn huyên cùng bố mẹ Trương Lực, còn Lê Bằng ôn lại chuyện cũ với bố mẹ Lâm Nhược.

Sắc mặt của bậc cha chú rất tệ, nhưng họ lại không thể sắp xếp chúng tôi ngồi vào bàn khác.

Lê Bằng giải thích: “Đó là bởi họ sợ chúng ta sẽ đi khắp nơi nói nhảm, nên mới xếp ngồi tại đây cho an toàn”.

Tôi cảm thấy Lê Bằng nói gì cũng có lý. Bất kể vấn đề gì khó khăn, anh cũng đều có lời giải đáp. Sau đó, tôi nói nhỏ với Lê Bằng rằng tôi tưởng Lâm Nhược sẽ mời tất cả bạn trai cũ đến, rồi xếp họ ngồi cùng một bàn, vậy thì vui biết mấy.

Trước khi cô dâu xuất hiện, bố Trương Lực mở một chai rượu vang, rồi rót cho tôi một ly to. Người nhà Trương Lực đều rõ tôi không biết uống rượu, họ còn biết chỉ cần uống một ngụm là tôi choáng váng, không nói nổi một câu lưu loát. Họ định dùng rượu giúp Trương Lực bịt mồm tôi. Không hiểu hành động này của họ là do sợ hãi hay muốn che giấu sự xấu hổ.

Tôi không định uống, nhưng Lê Bằng nói rằng, tôi chỉ cần nhấp một ngụm, còn lại để anh.

Tôi như được uống một liều thuốc trợ tim, uống liền một ngụm, chẳng mấy mà tôi bắt đầu choáng váng, nên không nhìn rõ mặt mũi cô dâu đang bước tới.

Không biết bao lâu sau, chỉ biết rằng trong thế giới mờ mờ ảo ảo trước mắt, tôi mơ hồ nhìn thấy hai cái bóng đen trắng đáng sợ đang bước về phía mình. Bóng màu trắng mặc váy bông, hở ngực. Bóng màu đen đeo kính, trên cổ còn thắt dây thừng.

Họ bước đến càng gần, trong lòng tôi càng thấy sợ hãi, lập tức tóm chặt lấy tay Lê Bằng che lên mặt.

Lê Bằng cố rút tay ra, tôi bị buộc phải nhìn thấy những cái bóng đáng sợ lần nữa nên òa khóc.

Tôi lao vào lòng Lê Bằng, chỉ sợ cái bóng trắng sẽ lao vào cắn đứt động mạch chủ ở cổ mình.

Lê Bằng vừa phải trấn an tôi, lại vừa phải tiếp chuyện cùng họ.

Cuối cùng, Lê Bằng cam đoan bên tai tôi không ai có thể làm tổn thương tôi, tôi mới dám lộ mặt ra.

Nhưng cái bóng trắng đó không hề hòa nhã, nó chìa cánh tay về phía tôi, trên tay còn cầm một cốc máu.

Tôi sợ đến tột cùng, trong lúc lao vào lòng Lê Bằng lần nữa, đã vút thứ nắm trong tay về phía bóng trắng.

Sau đó, cả hội trường ồn ào, lao xao nghe không rõ.

Tối hôm đó mẹ Trương Lực gọi điện trách móc mẹ tôi. Theo những lời bà ta nói, tôi đã phá hỏng đám cưới, không những hắt cả cốc rượu vang vào ngực Lâm Nhược, làm hỏng bộ váy cưới của cô ta, mà còn khiến cho bố Lâm Nhược tăng xông, phải nhập viện.

Mẹ tôi nghe thấy vậy liền gọi điện cho tôi, nhưng tôi đã tắt máy.

Khi tỉnh lại, việc làm đầu tiên của tôi là vợ lấy điện thoại để xem giờ. Thấy điện thoại đã tắt, tôi liền tìm sạc pin, nhưng tủ đầu giường không có, trên đó chỉ có một chiếc đồng hồ của đàn ông.

Tôi không kịp nghĩ tại sao lại có chiếc đồng hồ của đàn ông ở đây, tay vừa cầm nó lên thì liền nghe thấy tiếng lật sách phía sau.

Tôi ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Lê Bằng.

Lê Bằng cũng đang nhìn tôi và hỏi: “Cô tìm gì?”.

3. Chương 03

Chương 3: Hạnh phúc luôn được hình thành từ sự đau khổ

“Anh ở trong nhà tôi làm gì vậy!” Tôi trợn mắt lên nhìn Lê Bằng, nhưng mắt tôi vẫn còn cay, rất khó để có thể mở ra một cách bình thường.

Sau đó, tôi phát hiện ra một sự thật, vội vàng nói: “Sao anh lại nằm trên giường của tôi!”.

Lê Bằng đặt cuốn tạp chí xuống, vỗ vỗ xuống đệm, rồi nói: “Đây là giường của tôi”.

“Giường của anh?”

“Đúng thế.”

“Anh mua à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao tôi lại ở trên giường của anh?” Tôi hét lên, theo bản năng lướt nhìn thân mình một lượt. Ồ, anh vẫn chưa làm cái chuyện không bằng loài cầm thú đó.

Lê Bằng dường như đoán được suy nghĩ của tôi, anh tỏ ra rất thản nhiên, nói: “Cô đã uống hơi nhiều trong hôn lễ, tôi lại không biết nhà cô ở đâu, đành phải đưa cô về nhà tôi, rồi cho cô mượn giường”.

“Tôi đã uống say?”

“Đúng thế, cô không những uống say, mà còn hắt rượu vang khắp người cô dâu.”

Tôi hết sức kinh ngạc, nhắc lại: “Tôi đã hắt rượu vang khắp người cô dâu!”.

“Đúng thế, cô còn làm cho bố cô ấy tức đến mức huyết áp tăng cao, phải nhập viện.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, hét lên: “Cao huyết áp! Nhập viện! Bố cô ta đã bị tôi làm cho tức chết?”.

Lê Bằng ngừng lại khoảng một giây, rồi nói tiếp: “Mới nhập viện thôi, tính đến giờ phút này vẫn chưa chết”.

Tôi càng căng thẳng hơn, hoa mắt chóng mặt, lẩm bẩm: “Đến giờ này vẫn chưa chết, tức là sắp chết”.

“Cô mong ông ấy sẽ tức mà chết à?”

“Tất nhiên không phải. Là tôi sợ chết. Tôi làm cho người ta tức chết chẳng phải sẽ phải ngồi tù sao?”

Anh chớp chớp mắt với tôi, lập tức nói: “Hình như không cần”.

Không biết ý anh muốn nói không cần ngồi tù hay không cần làm bố Lâm Nhược phải chết vì tức, tôi chỉ cảm thấy như vừa trút được một gánh nặng, nhưng một lo lắng khác lại xuất hiện: “Vậy tôi phải bồi thường tổn thất ư?”.

Anh lại thở dài, nói: “Tôi đảm bảo với cô rằng ông ấy không chết, cô có thể yên tâm”.

Tôi cau mày, đột nhiên thấy lời nói của Lê Bằng không hợp lý: “Sao anh dám chắc vậy, anh là bác sĩ à?”.

Anh nhìn tôi một cái, rồi lại cầm cuốn tạp chí lên, tức tối giống như tôi đang gây chuyện một cách vô cớ.

Tôi vội vàng giật lấy cuốn tạp chí của anh, để đề phòng hai bên giằng co làm cuốn tạp chí bị văng ra ngoài. Nhưng tôi giật quá mạnh, lại không đúng lúc, cuốn tạp chí vẫn phải nhận lấy kết cục bay “viu” một đường, rơi trúng quả táo pha lê ở phía tủ đối diện.

Quả táo rơi xuống đất, vỡ làm đôi.

Lê Bằng chậm rãi quay đầu nhìn tôi, không nói tiếng nào.

Tôi không dám ngẩng đầu lên, sự xấu hổ tăng lên gấp bội, tôi nói: “Hay là tôi đền anh nhé”.

Nhưng tôi chợt nghĩ lại, câu nói này còn có ý nghĩa khác, bèn bổ sung: “Tôi đền anh một quả táo pha lê khác”.

Anh nói không cần, sau đó lại lôi một cuốn tạp chí phía dưới gối, tiếp tục xem, dường như đã đoán được tôi sẽ không gây chuyện nữa. Cũng bởi sự nhân từ bỏ qua mọi chuyện của Lê Bằng khiến tôi càng xấu hổ hơn, anh thật thâm hiểm.

Năm phút sau đó khi anh đọc tạp chí, tôi đứng ngồi không yên, hết sức lo lắng, đồng thời nghĩ ngợi rất mong lung.

Trong mắt tôi, Lê Bằng là người rất quyến rũ, nhất là dáng vẻ anh ngồi tựa thành giường xem tạp chí, còn quyến rũ hơn những người phụ nữ nghiên cứu tư vấn thời trang theo mùa. Tôi từng mất ngủ vì những tin

nhấn của anh, cũng từng vì anh mà mất một khoản phí nhả tin lớn, nhưng tôi chưa hề suy tính điều đó, mà còn cho rằng làm vậy là xứng đáng.

Tôi biết anh thích những người phụ nữ diêm dâm, tôi cũng luôn là một người phụ nữ diêm dâm, chỉ có điều vừa rồi tôi quá kích động, kích động đến mức làm vỡ mất quả táo pha lê. Đàn ông không bao giờ thích phụ nữ đập phá đồ đạc hoặc làm to chuyện, vậy mà tôi đã làm những chuyện đó, thật thất sách.

Tôi phải cứu vãn lại, cứu vãn ngay lập tức.

Nghĩ đến đây, tôi nhảy xuống giường, trước ánh mắt nghi hoặc của Lê Bằng tôi chỉnh sửa lại quần áo của mình, trở lại làm một người phụ nữ diêm dâm, cho dù tôi đã leo lên giường của anh.

“Cô định đi đâu?”

“Tôi chuẩn bị về nhà.”

Anh ngược lên, liếc chiếc đồng hồ treo tường: “Bây giờ là hai giờ sáng”.

Diêm dâm thất bại, tôi ngáp ngừng, ngồi lại xuống phía đầu giường, ngoái đầu nhìn anh: “Vậy tôi có thể ngủ nhờ nhà anh một đêm được không? Tôi ngủ ở phòng khách cũng được”.

Anh gật đầu, cất cuốn tạp chí xuống dưới gối, ra khỏi giường, mở chiếc tủ phía góc phòng, lấy ra một bộ chăn gối, nói với tôi rằng, anh sẽ ngủ ở phòng khách. Rồi không ngoái đầu đi thẳng, còn tiện tay đóng cửa lại.

Tôi đứng ngây ra đó, không nói được câu gì. Nhưng tôi vẫn còn sáng suốt, lại bắt đầu nghĩ đến các khả năng. Nếu như anh định ngủ ở phòng khách và nhường lại giường cho tôi, vậy tại sao ban nãy lại ngồi đây và đọc tạp chí, nếu như cả đêm tôi không tỉnh lại, anh có làm cái chuyện không bằng loài cầm thú đó không?

Tôi lôi cuốn tạp chí dưới gối ra, cau mày.

Đây đâu phải là tạp chí? Đây là danh mục sản phẩm đang khuyến mại ngoài thị trường.

Vốn dĩ nó được đút trong hòm thư nhà tôi, sáng nay tôi tiện tay nhét vào túi xách, định bụng nếu hôn lễ quá nhàm chán sẽ lôi ra nghiên cứu những sản phẩm đáng chú ý. Ai ngờ tôi uống say. Hình như tôi lấy nó ra làm quạt trên đường Lê Bằng đưa tôi về. Mà hình như tôi còn cuộn tròn nó để làm micro hát bài Có chết cũng phải yêu.

Tôi ra khỏi giường, nhặt cuốn tạp chí dưới đất lên, mở ra xem, lại là một cuốn danh mục sản phẩm khuyến mại của siêu thị.

Tôi ngồi lại giường, trên tay cầm hai cuốn danh mục, nghĩ thông một chuyện, chắc chắn Lê Bằng không nhập tâm khi xem thứ này, bởi đàn ông đâu có để ý đến các thông tin khuyến mại, họ chỉ để ý đến phụ nữ và trả tiền cho những thứ giảm giá mà phụ nữ quan tâm.

Từ đó có thể đoán được, Lê Bằng lưu lại trong phòng ngủ là để ngắm tư thế ngủ của tôi và anh đang đấu tranh tư tưởng xem có nên hành động như cầm thú lúc này không.

Sau khi rút ra được kết luận này, tôi bắt đầu băn khoăn, không biết nên mặc bộ đồ đồ này đi ngủ hay mở tủ mượn Lê Bằng bộ khác.

Đồ ngủ của đàn ông luôn có một sức hấp dẫn kỳ lạ với phụ nữ.

Sự tò mò đánh bại lý trí, tôi lại nhảy ra khỏi giường một lần nữa, mở tủ, tất cả đều là ple, sơ mi và đồ jeans. Tôi lại mở ngăn kéo phía bên dưới, tầng thứ nhất toàn là các phụ kiện, tầng thứ hai toàn là đồ lót, tầng thứ ba toàn là tất.

Rốt cuộc anh mặc gì đi ngủ?

Khỏa thân.

Hai từ này đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi. Tôi cảm thấy phấn khích, chưa kịp nghĩ gì đã nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhòm qua khe cửa, cũng không hiểu có phải bản thân đang chờ đợi sẽ được nhìn thấy cảnh

khỏa thân hay không. Nhưng tôi chỉ nhìn thấy mặt sau của chiếc ghế sofa, một mái tóc đen thấp thoáng, phía trước là một chiếc ti-vi đang chiếu phần 5 bộ phim Hồ sơ công lý.

Tôi thích xem Hồ sơ công lý, nhất là nữ diễn viên chính Tuyên Huyên, bởi cô ấy luôn đóng những vai nữ chính rất thông minh, còn nữa, các vai mà cô ấy diễn thường yêu một người đàn ông rất chung tình với bạn gái cũ, thật ngốc nghếch.

Miumiu từng nói, tôi thích những người phụ nữ như vậy là bởi tôi luôn tự đề ỉnh. Phụ nữ càng thông minh, càng biết trân trọng những người đàn ông chung thủy, mà người đàn ông chung thủy với bạn gái cũ chẳng khác gì chung thủy với heroin.

Khoảng một phút sau Lê Bằng phát hiện ra tôi đứng phía sau anh, anh quay đầu lại nhìn hỏi tôi có muốn xem cùng không. Đó không phải là một lời mời khách sáo, có vẻ như anh rất chắc chắn rằng tôi sẽ cùng ngồi xem.

Quả nhiên, tôi đi về phía đó, ngồi xuống, cố ý liếc một cái từ cổ xuống đến chân anh, vẫn là bộ quần áo lúc nãy, không hề cởi ra.

Cùng lúc với sự thất vọng, tôi thở dài một cái.

Phim đang chiếu đến cảnh nam diễn viên chính u Dương Chấn Hoa yêu một trong những nữ diễn viên chính của bộ phim là Thái Thiếu Phân. Cô ấy làm một nghề rất đặc biệt, dù cô ấy không muốn một cuộc sống lưu lạc nhưng do số phận đưa đẩy nên đành bước chân theo. Đàn ông và đàn bà trên thế giới này lúc nào cũng v vào số phận, bởi đó là cái cơ tốt nhất trong cuộc sống. Có người vì số phận đưa đẩy mà giết người, có người vì số phận đưa đẩy mà bị giết, có người vì số phận đưa đẩy mà ngoại tình, có người lại vì số phận đưa đẩy mà phải công bố giới tính thật của mình. Trong bộ phim này, cũng do số phận đưa đẩy nên u Dương Chấn Hoa đã gián tiếp giết chết chồng của Thái Thiếu Phân, vì vậy anh muốn bù đắp cho cô, không ngờ đã phải bù đắp luôn cả tình cảm của mình cho cô.

Đây là thể loại phim mà phụ nữ rất thích xem, cảm giác được yêu chính là điểm nhấn.

Xem đến đây tôi thấy rất bức xúc, thốt lên một câu: “Tại sao anh ta lại bỏ rơi cô bạn gái trong sáng trước kia, để yêu một con gà(*) vậy?”

(*) Tiếng lóng, ý chỉ gái bao.

Lê Bằng đang uống nước, nghe tôi nói vậy thì bị sặc, ho rất lâu.

Sau đó anh nói: “Sao cô biết cô bạn gái trước kia rất trong sáng?”.

Tôi nhìn về phía anh, nói một cách nghiêm túc “Lúc anh ta lên giường cùng cô bạn gái cũ, cô ấy rất ngượng ngùng, có lẽ đó là lần đầu tiên của cô ấy. Anh ta đã bỏ rơi người con gái đáng hiển cho anh ta lần đầu tiên, để chạy theo một cô nàng không biết sẽ trao cho anh cái lần thứ mấy của mình, như thế chẳng phải rất lạ sao?”.

Lê Bằng không phản bác lại cách tôi phân tích mối quan hệ biện chứng giữa trong sáng và gà, chỉ rất nghiêm túc nói với tôi rằng: “Tình cảm không thể dùng số lần để đo đếm”.

Tôi cho rằng anh đang nói về chính mình và Lâm Nhược, hoặc gợi ý với tôi rằng anh và u Dương Chấn Hoa hào phóng như nhau, sẵn sàng chia sẻ.

Một lúc sau, tôi lại nói: “Vậy anh có yêu một con gà không?”.

Lê Bằng lại sặc nước lần nữa, anh đặt cốc nước ra thật xa, dường như không định uống nữa.

Sau đó, anh lại nghiêm túc nhìn tôi: “Lần sau trước khi cất lời, cô có thể báo cho tôi trước được không?”.

“Cất lời thì báo trước thế nào được cơ chứ? Anh vẫn chưa trả lời tôi.”

“Chuyện chưa xảy ra, không ai nói trước được.”

Tôi rất không hài lòng, tại sao anh lại không phủ nhận, sao lại không chịu chia sẻ như vậy?

Tôi nói tiếp: “Chẳng lẽ anh cũng có thể yêu một cô nàng gà mái?”.

Anh lừ mắt nhìn tôi.

Bộ phim vẫn tiếp tục, đến đoạn u Dương Chấn Hoa cầu hôn Thái Thiếu Phân.

Tôi thở dài, dút hai tay vào túi áo, vừa thưởng thức khoảnh khắc chàng trai trao chiếc nhẫn cưới cho cô gái, vừa tưởng tượng đến khi nào mình mới có được một chiếc nhẫn?

Đang nghĩ về điều đó, tay phải tôi sờ thấy một vật gì đó.

Lôi ra nhìn, là một chiếc nhẫn kim cương.

Tôi kinh ngạc, chớp chớp mắt, tha thiết khẩn cầu ông trời đừng làm tôi tỉnh giấc.

Lê Bằng cũng ngạc nhiên, anh nhìn chiếc nhẫn trên tay tôi, không dám tin.

Tôi hỏi: “Tôi đang mơ sao?”.

Anh đáp: “Không hề, chiếc nhẫn mà cô cầm đúng là kim cương đấy”.

Tôi rất mừng rỡ, khoe khoang rằng: “Chẳng lẽ tôi là Doraemon! Ha ha, tôi đùa đấy”.

Doraemon là anh chàng rô bốt xanh béo nổi tiếng nhất trong lịch sử phim hoạt hình của Nhật, bạn muốn gì chỉ cần nói với anh chàng đó, anh ta chỉ cần sờ vào cái túi trắng trước bụng là có thể giúp bạn toại nguyện, nhưng những điều ước được thực hiện không phải lúc nào cũng là một cái kết hạnh phúc.

Lê Bằng cất lời phá tan phép màu của anh chàng rô bốt xanh béo: “Chiếc nhẫn đó là của Lâm Nhược”.

Sự thật đến quá đường đột, tôi liếc nhìn anh, nói: “Không thể thế được, tại sao cô ta lại tặng tôi nhẫn?”.

Một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu, chẳng lẽ Lê Bằng đánh cắp nhẫn của Lâm Nhược rồi thả vào túi tôi?

Vậy là Lê Bằng muốn giả họa cho tôi, hay anh định trả thù Lâm Nhược?

Việc này khác nào tặng cho Lâm Nhược một cái tát trước mặt mọi người.

Lê Bằng giải thích: “Chiếc nhẫn đó có lẽ là của Lâm Nhược. Hôm nay, lúc cô gây chuyện tại lễ cưới, nhẫn của cô ấy bị rơi ra. Lúc tôi đưa cô đi khỏi đó, tất cả khách khứa đều đang bò trên sàn tìm giúp cô ấy”.

Nghe thấy câu nói này, tôi không biết phải phản ứng thế nào nữa, nhưng tôi biết rằng, chắc chắn Lâm Nhược rất hận tôi.

“Anh sẽ không nói với cô ta chứ? Thực sự tôi không biết tại sao chiếc nhẫn lại nằm trong túi áo tôi.”

“Có lẽ là do lúc say, cô ngồi xuống đất và nhặt được nó.”

Tiếp đó, anh cau mày, bán tín bán nghi nói: “Cô đã say thật à?”.

“Anh đã để tôi say khướt, ngã lăn ra đất? Tại sao anh không kéo tôi đứng lên!”

Tôi hỏi một đằng, Lê Bằng trả lời một nẻo: “Tìm cơ hội nào đó, cô trả lại chiếc nhẫn cho Lâm Nhược đi”.

Tôi không biết, cô dâu sẽ có cảm tưởng như thế nào khi được bạn gái cũ của chú rể tận tay đeo nhẫn cưới cho, tôi chỉ biết nhìn chiếc ti-vi rồi lại nhìn Lê Bằng và nói: “Vậy anh hãy đeo thử cho tôi trước đi, giống như cảnh diễn vừa rồi trong phim ấy”.

Lê Bằng hỏi tại sao?

Tại sao ư?

Một chiếc nhẫn cưới thông thường chỉ dành để chú rể đeo vào tay cô dâu. Nhưng Lâm Nhược đã làm mất nó, và tôi nhặt được, thế nên tôi muốn bạn trai cũ của cô ta đeo nó cho người bạn gái cũ của chồng cô ta cũng chính là tôi đây, để nó có một lịch trình đặc biệt.

Tất nhiên, Lê Bằng sẽ không chấp nhận lý do này.

Thế nên tôi giải thích: “Tôi chỉ muốn thử cảm giác được đeo nhẫn, xem nó có cảm động như trong phim không?”.

Tôi chìa cánh tay đưa chiếc nhẫn ra trước mặt Lê Bằng, anh không nhúc nhích, mà nhìn thẳng vào tôi, tôi lại đưa tay về phía trước, anh vẫn ngồi im, tiếp tục nhìn thẳng vào tôi, tôi vẫn tiến đến gần, đưa sát đến mi mắt anh, anh lùi lại theo bản năng, tôi cũng nghiêng người theo.

Vì quá chú ý đến chuyện này, nên tôi không để ý đến tư thế của mình đang rất chênh vênh, tôi muốn nghiêng chân phải để tựa về bên phải, nhưng vẫn mất thăng bằng, ngã vào Lê Bằng trong tư thế rướn người.

Lê Bằng hoảng hốt giơ tay đỡ tôi, tôi cũng hoảng hốt lấy lại thăng bằng, cùng lúc chúng tôi há mồm kinh ngạc.

Anh nắm bờ vai tôi, giúp tôi đứng vững.

Còn tôi đưa thẳng chiếc nhẫn vào miệng anh, rồi trơ mắt nhìn anh nuốt mất. Anh không những nhìn thấy tư thế ngổ của tôi, mà còn nuốt mất chiếc nhẫn làm của riêng!

Lê Bằng nhìn tôi chằm chằm, duy trì tư thế anh ở phía dưới, tôi ở phía trên một lúc lâu.

Tôi cũng nhìn thẳng vào anh, tôi đang đợi anh sẽ nhả chiếc nhẫn ra, nhưng đừng có nhả vào mặt tôi.

Sau đó, chúng tôi cùng di chuyển, tôi lặn xuống khỏi người anh, quỳ trên thảm phía trước sofa, nhìn anh đứng dậy, khom lưng, cúi đầu, há mồm, móc họng.

Tôi nghĩ, nguy rồi nguy rồi, chiếc nhẫn đã thuộc về anh!

Tôi hét lên: “Lê Bằng, mau nhả ra, nhả ra!”. Tiếp đó, dùng hết sức mình liên tục vỗ vào lưng anh.

Lê Bằng càng sặc sụa hơn, anh hất tay tôi ra, mặt đỏ tía tai nhìn thẳng vào tôi.

“Không nhả ra được nữa rồi.”

“Vậy hãy mau trồng cây chuối đi!”

“Tôi không biết trồng cây chuối.”

“Vậy anh lộn một vòng đi.”

Anh không nói gì nữa, đứng dậy đi thẳng vào bếp. Tôi nối gót theo sau, nhìn thấy anh lấy một quả chuối, một bình sữa và một túi bánh mì gối.

Rồi anh quay đầu lại nói với tôi rằng vẫn còn một cách khác.

Sau đó, Lê Bằng cầm những món đồ ăn này đi vào toilet, đóng sầm cửa ngay trước mắt tôi.

Tôi bị nhốt bên ngoài, tâm trạng càng thêm phức tạp. Tôi không biết anh định dùng phương pháp bài tiết để đẩy chiếc nhẫn ra ngoài, hay định một mình thưởng thức những món ngon đó. Tôi có chút bực dọc và thất vọng, quay về phòng khách tiếp tục xem ti-vi. Bộ phim đang chiếu đến đoạn Thái Thiếu Phán thú nhận với u Dương Chấn Hoa rằng cô ấy đã yêu người đàn ông khác, chính là nhân vật cảnh sát mà Ngô Khởi Hoa đóng.

u Dương Chấn Hoa và tôi đều cùng bực dọc và thất vọng, anh chúc phúc cho họ, đồng thời lấy lại chiếc nhẫn đen đui kia.

Thời gian trôi qua khá lâu nhưng Lê Bằng vẫn chưa ra. Thỉnh thoảng tôi lại nghe thấy tiếng xối nước, sau đó không gian lại tiếp tục rơi vào yên lặng... Vài lần như vậy tôi càng bực dọc, càng thất vọng hơn, nhìn phòng khách trống rỗng, chẳng buồn ngủ chút nào. Cho đến khi ti-vi hiện lên màn hình xanh, tôi mới biết rằng bộ phim Hồ sơ công lý vừa được phát bằng VCD.

Tôi tìm được đĩa phim Khu rừng Trùng Khánh trong ngăn tủ dưới kệ ti-vi, đó là bộ phim có Vương Phi và Lương Triều Vỹ đóng.

Lương Triều Vỹ đóng vai một viên cảnh sát, còn Vương Phi là nhân viên của một quán ăn nhanh. Hằng ngày anh ta đều đến quán ăn nhanh này để ăn cho no bụng, còn cô ấy luôn tranh thủ những hôm anh ta trực để lên vào nhà dọn dẹp giúp. Cô ấy đã thay tất cả những thứ mà bạn gái cũ của anh ta để lại như ga giường, con rối, đồ hộp, xà phòng. Lương Triều Vỹ cũng đâu có gốc, anh ta nhanh chóng phát hiện ra ngay bánh xà phòng to hơn, con rối thay đổi hình dạng, đồ hộp có vị khác, ga giường càng dùng càng thấy

sạch. Anh ta thường rất hài hước nói với chúng như vậy, cho đến một ngày anh ta bắt gặp Vương Phi đang làm những công việc đó trong nhà mình.

Xem đến đây, tôi bật ngọn đèn tuýp trong phòng khách lên, dùng ánh mắt hoàn toàn khác để ngắm nhìn một lượt những thứ này.

Tôi chạy vào phòng ngủ, nhìn chằm chằm vào hai mảnh táo vỡ trên nền nhà, nghĩ đến bộ phim Thế kỷ yêu đương.

Tôi còn nhớ, trong bộ phim này cũng có quả táo thủy tinh như vậy, là của hãng Swarovski. Nó là kết tinh cho kết quả của một tình yêu viên mãn, là sứ giả của tình yêu. Hơn nữa, quả táo này chắc chắn do Lâm Nhược mua, bởi đàn ông không bao giờ để ý đến tiểu tiết, họ cũng đâu có hiểu và yêu thích “thế kỷ yêu đương”, chỉ có phụ nữ mới tin vào tất cả những truyền thuyết về những lời thề nguyện trong tình yêu.

Tôi nhặt nửa quả táo lên, giơ thật cao, buông tay, rồi nhìn nó rơi một cách tự do, lại vỡ thành hai mảnh trên sàn nhà. Mấy lần như vậy nó không thể hàn gắn được nữa, không còn đủ tư cách để làm sứ giả, cũng giống như chiếc nhẫn kia, nó mất đi tư cách để gửi gắm tình yêu.

Tôi tìm thấy chổi và xẻng hót rác trong bếp, dọn sạch những mảnh vỡ từ quả táo, lột bỏ hết ga giường và vỏ gối, rồi đến rèm cửa và vỏ bọc sofa, tiếp đó là khăn trải bàn, gối tựa, đệm ghế. Tôi đóng gói chúng lại, để ra ngoài cửa nhà. Sau đó, dùng khăn lau sạch một lượt tất cả đồ gia dụng trong nhà, rửa sạch bát đĩa trong bồn rửa bát, lau sạch tất cả những khu vực nền nhà không kê đồ đạc.

Vất vả cả một đêm, tôi ngồi tựa trên ghế sofa mơ màng ngủ, cho đến khi trời sáng, tôi lại nghe thấy tiếng giạt nước lần nữa trong nhà tắm, “ào ào” tiếng nước chảy rất lâu.

Cửa nhà vệ sinh được mở ra, Lê Bằng mặt mũi trắng bệch bấu vào khung cửa, nhìn tôi một cách yếu ớt.

Tôi chạy ngay đến, thấy anh giơ cao cánh tay phải, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một chiếc nhẫn, ướt sũng, nhưng rất sạch sẽ.

Tôi lùi lại một bước nói: “Cái này chui ra từ chỗ đó của anh à?”.

Anh gật đầu.

“Vậy thì anh cứ giữ lấy, tặng anh đấy.”

Anh nhìn tôi, lại cau mày, nhưng cũng không kiên quyết phải đưa được nhẫn cho tôi, mà đi thẳng vào phòng ngủ, lấy một chiếc hộp giấy trong tủ đầu giường, đặt chiếc nhẫn vào đó, rồi đưa cho tôi.

Tôi đang muốn nói câu gì đó, thì bắt gặp Lê Bằng đang rất hoảng hốt nhìn vào giường.

Anh hỏi tôi một cách nghi hoặc: “Ga trải giường và vỏ gối đâu rồi?”.

Tôi trả lời: “Ở bên ngoài”.

Ánh mắt anh hướng lên nhìn cửa sổ trống không, lại hỏi tiếp: “Rèm cửa đâu?”.

Tôi trả lời: “Cũng ở bên ngoài”.

Anh nhìn tôi với vẻ mặt đầy kinh ngạc, bước ra phòng khách lại hỏi: “Thế còn vỏ bọc sofa?”.

Tôi trả lời: “Tất cả đều ở bên ngoài! Thậm chí còn có cả khăn trải bàn, đệm ghế, gối ôm, tôi đang định giúp anh làm cuộc cách mạng dọn dẹp”.

Anh hít sâu đến ba lần mới mở miệng nói với tôi: “Tùy cô, tôi phải đi ngủ đây”.

Tôi nói: “Anh ngủ trong phòng ngủ đi, tôi không buồn ngủ”.

Anh gật đầu một cách mệt mỏi, đi vào trong, đóng sập cửa.

Hôm đó, Lê Bằng dậy rất muộn. Sau khi tôi quẳng những thứ đó xuống cạnh thùng rác dưới nhà, còn mua về một suất ăn nhanh, anh vẫn chưa ngủ dậy. Tôi gõ cửa, anh cũng không trả lời. Tôi xoay tay cầm, mở cửa, thấy anh đang ngủ rất say, bèn lại gần đẩy anh. Anh vẫn mặc kệ, tôi lại tiếp tục đẩy, anh vẫn ngủ, tôi giơ chân lên đá, anh vẫn diễn cảnh ngủ say như chết, hơn nữa còn diễn rất đạt.

Tôi bắt đầu ý thức được rằng, có gì đó không ổn, đưa tay sờ vào trán anh, nóng quá.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho cấp cứu, kể sơ qua cho nhân viên cứu thương biết về những gì anh đã trải qua rồi cùng anh lên xe cấp cứu, đi tới bệnh viện.

Bác sĩ nói rằng, Lê Bằng bị viêm đường ruột dẫn đến sốt cao. Chỉ cần truyền nước, nằm viện mấy hôm là khỏi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôi vẫn yêu cầu bác sĩ chụp X-Quang cho anh, xem bên trong có bị chiếc nhẫn làm tổn thương không.

Tranh thủ hai ngày Lê Bằng nằm viện, tôi về nhà một chuyến, trả lời những câu thăm vấn của mẹ, cũng tranh thủ gặp Miumiu để chia sẻ với cô ấy câu chuyện kỳ lạ mà tôi vừa trải qua. Cả mẹ và Miumiu đều rất kinh ngạc và cho rằng, tôi là một nữ anh hùng.

Cuối cùng, tôi cũng đi gặp Trương Lực, không quên mang theo chiếc hộp giấy đó.

Khi gặp tôi, Trương Lực sa sầm nét mặt, nhưng giây phút nhận lại hộp nhẫn rồi mở ra xem, anh mừng vui ra mặt, nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn khác.

Trương Lực nói: “Nhược Nhược, trước nay anh cứ nghĩ em là một cô gái yêu tiền bạc như sinh mệnh, đúng là anh đã tưởng nhầm rồi”.

Tôi nói: “Giờ thì anh đã biết tôi là người có nhật được vàng cũng không màng tới rồi chứ, tôi tha thứ cho lỗi lầm của anh”.

Trương Lực cầm chiếc nhẫn lên, mân mê nó dưới ánh nắng, cảm động đến mức tiến sát vào hôn lên chiếc nhẫn, sau đó nâng niu nó trên tay, vô cùng xúc động.

Tôi ngẩng nhìn từng cử chỉ của Trương Lực một cách đầy thiện ý, lần đầu tiên cảm ơn anh ta vì đã đưa ra quyết định chia tay với tôi và cũng là lần đầu tiên tôi không còn thấy hận Lâm Nhược nữa. Tôi càng không tiết lộ chuyện chiếc nhẫn đã có một chuyến chu du trong dạ dày và đường ruột của một người đàn ông.

Tôi ở nhà Lê Bằng bốn ngày để chăm sóc anh được tốt hơn.

Lê Bằng rất vừa ý trước sự ân cần của tôi, bởi anh không đưa ra bất kỳ sự ám chỉ nào nhằm yêu cầu tôi đi khỏi, thậm chí còn khen tôi nấu cháo ngon. Khi một người đàn ông ngầm cho phép một người phụ nữ được ở trong nhà mình, mà người phụ nữ đó cũng ở lại một cách tự nguyện, điều đó có nghĩa là họ đã ngầm cho phép rất nhiều chuyện có thể diễn ra sau đó.

Trong bốn ngày này, tôi và Lê Bằng không hề có sự tiếp xúc về xác thịt, chỉ tìm hiểu rất nhiều điều về nhau qua những câu nói, trong đó có câu chuyện về số điện thoại.

Tôi nói: “Em lại định đổi số điện thoại”.

Anh hỏi tôi tại sao.

Tôi đáp: “Em không thích dùng số mà vợ của bạn trai cũ đã từng dùng”.

Anh không nói gì.

Tôi lại nói: “Em cũng giúp anh đổi số khác luôn nhé”.

Anh lại hỏi tại sao.

Tôi nói: “Em nghĩ, anh cũng giống như em, cũng không muốn dùng tiếp số mà bạn gái trước kia đã đăng ký giúp anh”.

Anh vẫn tiếp tục im lặng.

Tôi nói tiếp: “Tại sao anh lại dùng hai số điện thoại?”.

Anh trả lời: “Một số là để dùng cho công việc, còn số kia là số cá nhân”.

Tôi nói: “Đúng vậy, rất nhiều đàn ông đều như vậy, nhốt một người phụ nữ trong bếp, còn trên giường lại có một cô khác”.

Lê Bằng liếc tôi một cái, nhưng cũng không ngăn cản tôi, tôi tiếp tục nói: “Trương Lực cũng có hai số điện thoại, một số để dùng liên lạc với đàn ông, một số để liên lạc với các chị em phụ nữ”.

Anh nói: “Anh ta không phải là một người đàn ông tốt”.

Câu nói vừa rồi của Lê Bằng khiến tôi cảm động, anh nhìn thấu bản chất của Trương Lực và cũng thấu hiểu tôi, hơn nữa điều này càng bộc lộ rõ hơn về chính con người anh.

“Đúng vậy, trước kia em từng hỏi anh ta, em có phải là mối tình đầu của anh ta không. Tất nhiên em biết không phải, nhưng em vẫn muốn nghe câu trả lời của anh ta. Kết quả anh ta nói rằng không phải, còn cho biết thêm mối tình đầu là ai chính anh ta cũng đã quên mất. Phụ nữ bọn em chắc chắn sẽ nhớ mãi mối tình đầu của mình, nhưng tại sao đàn ông có thể quên nhanh vậy được?”

“Không phải gã đàn ông nào cũng như vậy.”

“Thế còn anh, anh có nhớ mối tình đầu của mình là ai không?”

“Nhớ chứ.”

“Kể em nghe đi.”

Quả nhiên Lê Bằng đã kể, thậm chí còn kể hết sức sinh động, tôi ngồi nghe mà như muốn khóc.

Anh kể thuở còn đi học anh rất thích một cô gái dáng người dong dỏng cao, cô ấy không những học giỏi, mà còn xinh đẹp, váy đồng phục lúc nào cũng ngay ngắn, mái tóc vừa đen vừa dài, cô ấy còn biết thổi sáo. Tất cả đám con trai đều mê một cô ấy. Lê Bằng cho rằng, anh sẽ không bao giờ được cô ấy để mắt tới, nhưng không ngờ cô ấy mới là người chủ động đặt quan hệ yêu đương. Tất cả mọi người đều nói rằng họ không hợp nhau, nhưng Lê Bằng chưa bao giờ để ý đến điều đó, luôn nghĩ cô ấy là nữ nhân vật chính trong truyện tranh mà mình thích nhất, tưởng tượng ra họ sẽ kết hôn, sinh con đẻ cái. Cho đến một ngày anh được nghỉ trước giờ tan lớp, nhìn thấy cô gái đó bước ra từ phòng của anh chàng hàng xóm...

Tôi nói xen vào: “Anh nghĩ anh chàng hàng xóm đó đã nhanh chân hơn anh rồi hay sao?”

“Đúng vậy, cô ta đã thẳng thắn thừa nhận, cô ta tiếp cận tôi chỉ mong có cơ hội gặp gỡ anh chàng kia nhiều hơn.”

“Ồ, anh thích truyện tranh nào nhất?”

“Doraemon.”

Anh có cùng sở thích với tôi, nhưng tôi vẫn nói tiếp: “Nhưng trên thế giới này làm gì có Doraemon thật, nếu có, tôi hy vọng người đó sẽ đưa tôi quay trở lại quá khứ”.

Anh hỏi tôi, quay trở lại quá khứ, tôi sẽ trở về giai đoạn nào.

“Em sẽ quay về làm quen Lâm Nhược trước khi anh gặp cô ấy.”

Anh hỏi tôi tại sao.

“Như vậy thì em có thể giới thiệu Trương Lực cho cô ta, chỉ cần họ ở bên nhau, chúng ta đều không bị tổn thương.”

Lê Bằng cười, nụ cười khiến trái tim tôi càng ấm áp hơn.

Sau khi Lê Bằng khỏe lại, chúng tôi cùng nhau đi mua sắm, mua ga trải giường, vỏ gối, vỏ bọc sofa, gối ôm, khăn trải bàn, tựa gối. Anh luôn nói rằng, tôi có gu thẩm mỹ, tôi cũng khen anh rất hòa đồng, anh hỏi tôi tại sao, tôi nói rằng những thứ chọn mua đều theo ý thích của tôi, nhưng anh lại là người trả tiền. Việc đàn ông tình nguyện trả tiền cho sở thích của người phụ nữ đó cũng được coi là một sở thích.

Ngày thứ hai, chúng tôi cùng nhau thay thế mọi đồ dùng nhà bếp, thậm chí là cả thảm chùi chân.

Ngày thứ ba, là bàn chải, kem đánh răng, ăn mặt, khăn tắm.

Ngày thứ tư, là rèm cửa.

Ngày thứ năm, chúng tôi thay mới tất cả những thứ đồ chưa phải dùng đến nhưng vừa nhìn sẽ đập ngay vào mắt.

Sau khi tất cả đã được bố trí xong xuôi, tôi mới có thời gian rảnh để suy nghĩ một điều: Phải chăng Lê Bằng cũng có chút gì đó thích tôi?

Tại sao một người đàn ông lại phải đi mua sắm cùng một người phụ nữ và trả tiền cho tất cả sở thích của cô ấy? Tại sao anh ta lại chịu thay đổi toàn bộ nội thất trong nhà theo sở thích của cô gái ấy?

Tôi suy nghĩ rất lâu, nhưng chỉ có thể rút ra một đáp án, tuy nhiên tôi vẫn cần phải chứng thực, chứng thực mức độ của việc thích.

Nhân lúc chúng tôi cùng ngồi xem ti-vi, tôi hỏi anh điều mình băn khoăn.

Lê Bằng thoáng kinh ngạc, nhưng lại cho đó là chuyện đương nhiên, anh nói: “Tất nhiên là bởi vì anh thích em”.

Anh thật thẳng thắn, lại tự nhiên, không cho tôi có thời gian chuẩn bị tư tưởng.

Tôi lấp bắp nói: “Vậy tại sao anh không nói với em, bắt em phải hỏi rồi mới nói”.

Anh trách móc: “Lẽ ra anh định nói, nhưng đã bị em cướp lời”.

Tôi lại hỏi tiếp: “Thế tại sao anh lại thích em? Em đã đem lại rất nhiều phiền phức cho anh”.

Anh nói, anh biết cách xử lý mọi phiền phức nên không để ý đến điều đó.

“Nhưng anh thích một người chắc chắn phải có nguyên nhân?”

Anh nghĩ ngợi rất lâu, khiến tôi rất sốt ruột.

Lý do để thích một người mà phải nghĩ nát óc vậy sao?

Cuối cùng Lê Bằng nói: “Chẳng có nguyên nhân gì cả, thích là thích, thế thôi”.

Tôi vẫn truy hỏi tiếp: “Vậy anh cũng đã sớm biết em thích anh đúng không?”.

Anh gật đầu, khiến tôi ngại ngùng.

Tôi im lặng rất lâu, cuộn mình trên ghế sofa, hai tay ôm lấy đầu gối, cầm tựa lên đầu gối.

Lê Bằng tiến lại gần, một tay quàng lên vai tôi, một tay vén tóc tôi lên, nhìn tôi.

Tôi cũng ngược mắt nhìn anh: “Chúng ta phải làm thế nào đây?”.

Anh cười: “Còn làm gì được nữa. Làm bạn gái anh nhé”.

Lại một lần nữa tôi nhào vào lòng anh, còn tặng cho đôi môi anh một thứ, nụ hôn của tôi.

Bố tôi phải vào đồn cảnh sát.

Khi tôi nhận được điện thoại của bố cũng là lúc tôi và anh chàng bạn trai vừa được chính thức công nhận vài ngày đang khởi động để lâm trận, trang phục đã cởi được một nửa, không cần phải nói, cú điện thoại đó đến đúng lúc cỡ nào.

Chúng tôi nhanh chóng đến đồn cảnh sát, bố tôi mặt mũi bầm tím đứng bên ngoài cổng đồn cảnh sát.

Tôi trừng mắt nhìn anh cảnh sát đứng cạnh bên, nói: “Các anh đánh người à?”.

Anh chàng cảnh sát giải thích: “Là anh ta đánh. Nếu chúng tôi không can thiệp kịp thời, đồng chí này còn bị thương nặng hơn”.

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của anh cảnh sát, nhìn về phía hung thủ: “Là anh đánh sao?”.

Vừa dứt lời, tôi liền ý thức ngay được vấn đề, anh chàng hung thủ kia chẳng những bị thương nặng hơn bố tôi mà còn có vẻ rất quen. Hình như là anh chàng tết tóc đuôi sam tôi đã gặp dưới khu nhà mẹ tôi ở.

Tôi nói: “Này đồng chí, anh nhìn xem bố tôi bao nhiêu tuổi rồi mà anh còn có thể ra tay?”.

Sau đó tôi quay lưng lại, vừa kéo tay áo Lê Bằng giờ lên, vừa nói: “Nếu anh muốn đánh, thì cũng phải đánh nhau với người ngang anh chứ ai lại đi đánh nhau với người già, có thắng cũng chẳng về vang”.

Anh chàng tết tóc đỏ đẩy đẩy tờ giấy ăn đang nhét ở mũi, nói: “Tôi có phải là người đánh trước đâu”.

“Chẳng lẽ là ông ấy?”

Bố tôi đứng ra giữa hai chúng tôi, nói: “Cả bố và cậu ta cùng ra tay một lúc”.

Tôi kinh ngạc, nhìn bố khoác tay lên vai anh chàng tết tóc đuôi sam, nghe ông nói tiếp: “Chúng ta không đánh không quen nhau”.

“Vậy bố gọi con đến làm gì?”

Bố tôi nói, cốp sau xe ông có một thùng hải sản và một thùng cá biển, ông bảo tôi mang về ẹ.

“Bố định mang cho ả đàn bà ấy thì có.”

Bố tôi vẫn khẳng khái là mua ẹ con tôi. Ông ấy không bao giờ nhớ được rằng, mẹ tôi không ăn cá.

Bố tôi là Vi Nguyên, năm nay năm mươi hai tuổi, đang ly thân với mẹ tôi và chuẩn bị ly hôn. Nguyên nhân dẫn đến việc ly thân xuất phát từ một người phụ nữ, một kẻ thứ ba mà tôi và mẹ chưa bao giờ gặp mặt, kẻ thứ ba đó chỉ hơn tôi có hai tuổi.

Bố tôi nói, anh chàng tết tóc đuôi sam đánh ông và cũng bị ông đánh tên là Trâu Chi Minh, hai mươi sáu tuổi.

Chuyện là thế này, buổi tối của ba hôm trước, bố tôi uống say, lái chiếc xe Buick đánh vòng trên đường vành đai ba, không may va quệt nhẹ với một chiếc Passat, chiếc Passat này không chịu kém miếng, đạp chân ga vọt lên, chẳng mấy mà lại dẫn trước. Bố tôi bực tức đuổi theo, với ý định đua cùng đối phương. Đối thủ cũng có ý đó, nhất định muốn thử tài cao thấp cùng bố tôi, kẻ vượt lên, người tụt xuống, cả hai đua tốc độ đến nửa tiếng đồng hồ, kết thúc không phân thắng bại.

Hôm nay, bố tôi không hề uống rượu, ông đã mua hải sản và cá định bụng mang đến ẹ, xe vừa lên đường vành đai ba không lâu thì một chiếc xe Passat phóng vọt lên từ phía sau, liếc ông một cái rồi phóng về phía trước. Bố tôi nhận ra ngay đối thủ tối hôm trước, chẳng nói lời nào ông liền tăng tốc vượt lên, định lấy lại vị trí dẫn đầu.

Hai người một lần nữa lại so kè cùng nhau, không ai chịu thua kém ai. Lạ một điều là, họ chạy tới tận một đoạn đường vành đai ba rất thông thoáng, nhưng không thấy bất kỳ chiếc xe nào cản đường, tuy nhiên hai người khề để ý đến điều này, họ chạy một mạch mãi đến khi nhìn thấy biển báo giới nghiêm, mới dừng xe, bước xuống, vừa thấy mặt nhau liền vung nắm đấm, lao vào nhau đánh đấm túi bụi.

Đánh được một lúc, họ bị lực lượng cảnh sát ập tới can ngăn.

Cảnh sát nghi ngờ họ là dân xã hội đen đang muốn thanh toán nhau, bởi vì, thứ nhất họ không hề cãi vã mà lao vào đánh nhau luôn; thứ hai đoạn đường vành đai ba này đang giới nghiêm, họ lại dám chạy quá tốc độ, vượt qua biển giới nghiêm đến đây chỉ để đánh nhau, rất giống với tác phong của xã hội đen.

Sau vài tiếng đồng hồ điều tra, cảnh sát mới biết đây chỉ là sự hiểu lầm, cảnh sát bắt họ nghe giáo huấn. Bố tôi nói rằng, ông quen đồn phó của đồn cảnh sát này, thế nên họ mới nhanh chóng được thả ra.

Tôi cau mày nhìn ông, chỉ nói mỗi một câu: “Bố thật mất mặt”.

Bố tôi rất xấu hổ, vẻ mặt lúng túng, sau đó nhìn về phía Lê Bằng, chỉ anh rồi lại chỉ sang tôi, nói: “Anh chàng này là... bạn trai con à?”.

Tôi không để ý đến câu nói đó, mà quay sang nhìn Trâu Chi Minh, nói: “Sau này anh nên chú ý một chút, phải biết nhường nhịn người già chứ”.

Trâu Chi Minh vừa xin lỗi, vừa đưa danh thiếp cho tôi, tôi vừa nhìn đã kinh ngạc, lập tức tiến đến bắt tay anh, nói: “Hóa ra anh là thầy Hòa! Mẹ tôi rất thích anh, cuốn sách nào của anh bà ấy cũng đều đọc hết. Còn nữa, người mà tôi sùng bái nhất cũng họ Hòa...”

Trâu Chi Minh đúng là Hòa Mục, tuy rằng hành vi của anh chẳng “hòa mục”(*) chút nào.

(*) Hòa mục: Hòa thuận, hòa nhã.

Lê Bằng đứng cạnh tôi vờ háng giọng hai tiếng, tôi nhìn anh, rồi lại nhìn sang bố tôi, rút tay lại và nói với Trâu Chi Minh: “Thầy Hòa, anh có thể ký tặng vào sách của tôi không, tôi xin ẹ mình, cho dù bà ấy biết anh đã đánh bố tôi, thì chắc chắn cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm...”

Bố tôi cũng vờ ho một tiếng, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không để ý đến ông, tiếp tục nói: “Tôi còn nhớ sách của anh từng viết đàn ông thường rất dễ kích động, nếu dùng miệng mà không giải quyết được vấn đề, chắc chắn sẽ dùng đến tiền để giải quyết, dùng tiền cũng không giải quyết được sẽ dùng đến nắm đấm. Trước kia tôi không tin, nhưng giờ đây tôi đồng ý với quan điểm của anh”.

Mãi cho đến khi ra về, tôi không nói thêm câu nào với bố. Biết vết thương trên mặt ông không sao, tôi lại khôi phục lại thái độ trước kia: Coi như ông ấy đã chết.

Lê Bằng chuyển hai thùng hải sản và cá biển lên taxi, rồi khách sáo chào hỏi bố tôi vài câu.

Tôi ngồi trên ghế trước nghe họ nói chuyện, lặng lẽ gọi điện về ẹ, nói với mẹ rằng Hòa Mục là một thanh niên tài ba.

“Điều đó là chắc chắn, mẹ chưa nhìn nhầm ai bao giờ.”

“Vậy tại sao mẹ lại nhìn nhầm ba con?”

Mẹ tôi nói, bố tôi không thể coi là một con người, còn dặn tôi sau này nhất định phải tìm một con người để kết hôn.

Tôi không nói tiếp, bởi cái người không được coi là con người ấy đã cống hiến cho tôi hai mươi ba nhiệm sắc thể.

4. Chương 04

Chương 4: Gặp gỡ bố mẹ hai bên là thể hiện hành động muốn đặt mối quan hệ lâu dài

Lần đầu tiên đến căn hộ tôi thuê, Lê Bằng chưa kịp tham quan căn nhà đã bị tôi kéo đến trước tủ lạnh, cùng tôi phân loại đông hải sản.

Không biết cảm hứng đến từ đâu khiến tôi nghĩ ra một ý tưởng kỳ quái, tôi cầm một con cá đông lạnh lên, đưa ra trước mặt Lê Bằng, yêu cầu anh phát biểu cảm nghĩ về luân thường đạo lý trong gia đình tôi.

“Thực ra, bố em rất thương em.”

“Nhưng ông ấy càng thương người phụ nữ kia hơn, bởi da thịt cô ta non tươi hơn mẹ em.”

“Chuyện vợ chồng với nhau, người ngoài khó hiểu hết được, có khi cả hai đều có trách nhiệm.”

“Tại sao đàn ông chỉ biết bênh vực nhau? Thầy Hòa sẽ không nói vậy.”

Lê Bằng nhíu mày, cầm một con cá khác lên, giơ lên trước miệng tôi và hỏi cái anh chàng họ Hòa đó là người thế nào.

“Anh ấy là một tác giả, một nhà văn, một nhà nghệ thuật vĩ đại. Từng câu chữ của anh ấy đều hết sức lôi cuốn, trong những ngày mà bố bỏ rơi mẹ em, bà đã sống dựa hoàn toàn vào những câu chữ đó, có thể nói anh ấy là ân nhân của mẹ em.”

Tôi đặt con cá đông lạnh xuống, quay người đi vào phòng ngủ, lấy cuốn Giải mã đàn bà rồi quay trở lại, đưa cho Lê Bằng.

Anh mới giở một trang, đã phán một câu.

“Đây đều là những câu nói sách vở, hai người chung sống với nhau không đơn giản vậy đâu, cũng không phải chỉ bằng vài đạo lý là nói hết được, rất nhiều chuyện không đạo lý nào có thể diễn tả được.”

Tôi giật cuốn sách lại, nói: “Lẽ nào cãi nhau không phân rõ phải trái cũng có thể thắng!”

Lê Bằng không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục phân loại cá.

Tôi không chấp nhận thái độ cố tình gây sự đó của anh, nên quay đầu bỏ vào phòng, ngồi trên giường, bỏ mặc anh xử lý đồng hải sản.

Lê Bằng không đuổi theo, anh nhẫn nại xử lý hết đồng cá, sau đó rửa sạch tay, đi vào rồi ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi đẩy anh ra, bịt mũi và nói: “Người anh toàn mùi cá, ngồi xa em và cả giường của em ra”.

Anh ngửi ngửi người mình, cũng nhăn mày nói: “Anh muốn đi tắm một cái”.

Mắt tôi sáng lên, lập tức đứng dậy, mở tủ lấy ra một bộ khăn tắm, áo choàng tắm, bàn chải, kem đánh răng ấn vào tay anh.

“Những thứ này ai dùng trước kia.”

“Chưa ai dùng cả. Vốn dĩ em chuẩn bị cho Trương Lực, thế nhưng anh ta chưa kịp dùng đến căn phòng này đã chia tay em. Giờ thì nó có thể phát huy tác dụng được rồi.”

Lê Bằng ra vẻ ghét bỏ nhìn đồng đồ đó, rồi nói: “Anh là người ưa sạch sẽ”.

Tôi không biết anh ưa sạch sẽ thật hay không muốn dùng chỉ vì nó vốn dĩ chúng được chuẩn bị cho Trương Lực, tôi chỉ nói: “Vậy anh cứ ở trần đi”.

Anh nghĩ ngợi một lúc, rồi cầm đồng đồ đứng dậy, nhìn tôi từ trên xuống, quay người đi vào phòng tắm.

Tôi nghĩ, anh thật lắm chuyện.

Tranh thủ lúc Lê Bằng tắm, tôi lên mạng, rồi nghe một cuộc điện thoại.

Là Miumiu gọi đến, cô ấy hỏi chuyện giữa tôi và Lê Bằng đã tiến triển đến đâu.

Tôi nói cho Miumiu biết, Lê Bằng đang ở nhà tôi, anh đang tắm.

“Cậu quyết định đêm nay sẽ dâng hiến sao?”

“Tớ không nghĩ vậy, chỉ là bọn tớ đều thấy mùi cá trên người anh ấy thật kinh khủng.”

“Chuyện này không để lâu được đâu, phải tranh thủ thời cơ.”

Tôi hỏi tại sao?

“Hòa Mục đã nói rằng, phụ nữ luôn coi chuyện lên giường là nghiêm trọng, rất nhiều đôi tình nhân chia tay nhau vì chuyện này. Còn nữa, hôm nay cậu không dính “đèn đỏ” đấy chứ?”

“Mình vừa hết xong.”

“Hết đúng lúc quá còn gì.”

“Cậu thử nói xem, chúng tớ có nên tiến triển nhanh như vậy không? Tớ và Trương Lực yêu nhau lâu đến thế nhưng ngay cả ống tay áo của tớ anh ta còn chưa được cởi.”

Miumiu hỏi tôi và Lê Bằng đã tiến triển đến đâu.

“Hôm nay lúc trước khi ra ngoài, tớ đã ở nhà anh ấy, đang bị anh ấy cởi khuy áo.”

“Trong tình yêu việc yêu nhau lâu hay chóng không quan trọng, quan trọng là các cậu mới yêu nhau có vài ngày đã cởi mở như vậy, điều đó có nghĩa anh ta là chân mệnh thiên tử của cậu. Hơn nữa, nếu không phải là tại bố cậu phá hỏng, có lẽ giờ này thành trì của cậu cũng bị công phá xong rồi ấy chứ.”

Cô ấy còn lấy ví dụ, có những người chỉ mới gặp mặt một lần mà đã có thể quần lấy nhau.

Tôi thấy những lời cô ấy nói rất có trọng lượng, đã thay tôi nói ra tiếng lòng, cô ấy đúng là một người phát ngôn ăn ý.

Tôi nhìn lại một lượt căn phòng nhỏ bé này. Mọi thứ trong phòng đều do một tay tôi sắp xếp, chỉ mong sẽ có một sự đột phá mới, thế nên tất cả mọi thứ bài trí ở đây đều rất hợp ý tôi, ít nhất thì nó không làm tôi cảm thấy căng thẳng hay xa lạ.

Ngoài nơi này, tôi còn có thể chọn nơi nào khác nữa đây? Tôi đang phân vân không biết có nên châm ít trầm hương hay không, thì Lê Bằng đã từ phòng tắm bước ra, mặc áo choàng tắm, vừa dùng khăn mặt lau đầu, vừa đi về phía tôi.

“Lê Bằng, đêm nay anh đừng về.”

Thực ra, tôi muốn nói là: “Lê Bằng, đêm nay anh không về được đâu”.

Nhưng tôi chợt nghĩ, câu nói đó có ngang ngược quá không. Là một người phụ nữ, tất nhiên là phải mềm mỏng và e lệ.

Lê Bằng dùng lau đầu, khăn mặt rơi xuống đất, anh nhìn tôi qua mái tóc còn ướt.

Tôi phân tích thực tại cho anh nghe: “Giường của em hơi nhỏ, nên chúng ta đành phải chen chúc một chút”.

Anh đưa mắt nhìn về phía giường của tôi và chiếc máy sấy tóc để phía đầu giường.

Tôi cầm máy sấy tóc lên, vẫy anh lại gần.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, để tôi giúp anh sấy khô tóc.

Tôi dùng máy sấy thổi tung tóc mái của Lê Bằng, thấy đôi mắt vừa đen vừa sáng của anh đang nhìn vào tôi, ánh mắt giống như lúc sáng trước khi ra khỏi nhà, khi Lê Bằng cởi khuy áo tôi, ánh mắt khiến người khác phải ngại ngùng.

Tôi lại dùng máy sấy, thổi bay cổ áo choàng tắm, liếc nhìn một cách e thẹn.

Tôi nghĩ, mặt tôi lúc đó chắc đỏ lấm, bị một người đàn ông nhìn như vậy, người con gái nào chẳng đỏ mặt, chẳng cần biết người đó đã được trải qua bao nhiêu lần.

“Anh đã từng qua đêm tại nhà Lâm Nhược chưa?”

“Chưa bao giờ, cô ấy nói với anh rằng, giường của cô ấy quá nhỏ, không đủ cho hai người.”

“Ồ, thực ra có thể nằm chồng lên nhau ngủ mà.”

Chắc chắn Lê Bằng hiểu được điều tôi ám chỉ, bởi vì dù tóc vẫn còn nhỏ nước, nhưng anh đã giằng chiếc máy sấy ra, ôm tôi vào lòng, hỏi: “Em đã sẵn sàng chưa?”.

Tôi cũng ôm lấy Lê Bằng, dù những ngón tay của tôi còn đang run rẩy, tôi hỏi lại: “Em sẵn sàng rồi, còn anh?” Anh cúi đầu xuống, hôn tôi và thì thầm: “Em cứ thử đi rồi biết”.

Lê Bằng gợi ý tôi nên thử, lại khiến tôi e ngại.

Không phải tôi có ý bốn cột anh, mà bởi tôi có tính đa nghi, tôi luôn cho rằng, ai đó tỏ ra tốt với mình chắc chắn là có mục đích. Giống như Lê Bằng, mục đích của anh nhằm vào tôi chắc chắn xuất phát từ tình yêu, vì vậy anh có hứng thú với tôi, hứng thú với tất cả mọi thứ liên quan đến tôi, hơn nữa còn muốn phát triển cái hứng thú này đi xa hơn nữa.

“Đợi đã Lê Bằng, về chuyện này em vẫn chưa có kinh nghiệm.”

Anh dừng lại, nhìn tôi và nói: “Chưa có kinh nghiệm?”.

“Chẳng lẽ nhìn em sành sỏi lắm sao?”

Anh không nói gì, vẫn ngây ra, tôi lại nói: “Ý em là, trong sách thường nói cần có biện pháp an toàn, anh có cần dùng không?”.

Anh nói lần này không cần.

Tôi hỏi, tại sao.

Anh nói, lát nữa thôi tôi sẽ biết.

Tôi lại hỏi, tại sao lát nữa mới có thể biết.

Anh nói, việc này không thể nói bằng lời, chỉ có thể hiểu, vì vậy phải chờ lát nữa.

Đợi một lúc khá lâu, tôi vẫn không hiểu được ý nghĩa trong câu nói của Lê Bằng, nhưng chúng tôi đã lên giường, quần áo cũng cởi được một nửa, nếu như vẫn phải chờ, mọi việc càng không thể cứu vãn, vì vậy tôi nghĩ cái cần biết đó nên biết sớm thì tốt hơn.

Tôi gần bàn tay đang sờ soạn của Lê Bằng, nói: “Nghe nói sẽ rất đau”.

“Những điều nghe nói đều không đúng.”

“Nhưng nếu như rất đau thì phải làm sao?”

“Điều này cũng cần phải thử, em không thử thì làm sao biết được?”

Tôi thấy Lê Bằng nói rất có lý, nếu không thử, tôi mãi mãi sẽ tò mò như vậy, còn trí tò mò thì chỉ có thể dùng kinh nghiệm để kéo dài nó.

Tôi không nhớ, chúng tôi mất bao nhiêu thời gian để thử. Chỉ nhớ rằng lúc đau muốn chết, tôi đã chửi kẻ đề xướng ra chuyện này.

Tôi nói: “Anh là đồ khốn, anh lừa em”.

Lê Bằng không nói gì.

“Anh là đồ lừa đảo, anh sắp làm đau chết em rồi!”

Anh vẫn không nói gì.

“Anh không biết nói một câu tiếng người à!”

Lúc này Lê Bằng mới lên tiếng: “Im đi”.

Anh đã mất bình tĩnh, tôi cũng im luôn, chủ yếu tôi sợ anh sẽ đánh cho tôi ngất đi rồi mới cho tôi biết thế nào là lẽ độ.

Tôi bôi cả nước mắt, nước mũi lên lưng Lê Bằng, bởi anh đã giày xéo tôi, tôi cũng cảm thấy ghê tởm anh.

Vì chưa bao giờ lên giường cùng Trương Lực nên tôi không có đối tượng để so sánh, vì vậy sau khi Lê Bằng khiến tôi đau đớn, còn nói với tôi rằng: “Em chịu đựng một chút, rồi sẽ qua thôi, lần sau sẽ không còn đau nữa.” Khiến tôi không tìm được lý do để phản bác.

Tôi có chút hối hận vì không cùng Trương Lực luyện tập trước, thế nên bây giờ mới lóng ngóng như vậy, không thể làm chủ chính mình. Nhưng tôi không dám nói suy nghĩ này với Lê Bằng, bởi “vũ khí” của anh gần trong gang tấc.

Xem ra, tôi chỉ có thể giãy giụa một cách vô nghĩa, nên kêu lên: “Lê Bằng, anh không thể nhẹ nhàng một chút sao!”.

“Tin anh đi, anh đang rất kiềm chế.”

Câu nói này thật nhắm nhí, tôi như đang bị đẩy dọa, anh lại lấy đó làm tự hào, thiên lý ở đâu cơ chứ?

Trong lòng tôi thầm đọc bài thơ Lậu thất minh: “Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh. Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh...”(*) Đột nhiên cảm thấy tôi như căn nhà nhỏ hẹp đó, và đang bị một con rồng đuôi to đến quấy rối.

(*) Hai câu đầu trong bài Lậu thất minh (Bài răn về căn nhà nhỏ hẹp) của nhà thơ thời Đường – Lưu Vũ Tích (772-842). Dịch nghĩa: Núi không phải vì cao, mà do có tiên nên mới nổi danh. Nước không phải tại sâu, mà do có rồng nên hóa linh.

Tôi lại thầm đọc Sinh vu ưu hoạn, tử vu an lạc: “Lao kỳ cân cốt, ngã kỳ thể phu, không phạt kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhĩn tính, tăng ích kỳ sở bất năng”(*). Đột nhiên, toàn bộ cơ thể mình bị người khác xâm nhập, tự thấy nhục nhã vì mất quyền làm chủ, đáng thương thay.

(*) Đây là hai câu trích trong bài văn nghị luận Sinh vu ưu hoạn, tử vu an lạc (Sống trong hoạn nạn, chết trong an bình) của Mạnh Tử (372-289 TCN), ý nghĩa của bài văn này là muốn nhắc nhở con người ta chỉ khi đối diện với hoạn nạn khốn cùng thì mới có mục tiêu tồn tại, còn nếu cứ mãi sống trong an nhàn hưởng lạc thì sớm muộn cũng nhụt chí bỏ mạng. Dịch nghĩa: Gân cốt rã rời, đói khát tiêu tụy, khốn cùng cái thân, cùng đường làm loạn, thế nên nội tâm cảnh giác, tính cách kiên định, mới có lợi cho việc gia tăng khả năng ứng phó.

Sau khi xong việc, Lê Bằng hỏi cảm nhận của tôi.

Sao anh vẫn còn mặt mũi để hỏi điều này?

Tôi đã uốn lưỡi rất kỹ rồi mới nói: “Ừm, anh rất đàn ông”.

Lê Bằng rất vui mừng, lại như định thể hiện oai phong, muốn làm thít tôi lần nữa.

Để bảo vệ tính mạng nhỏ nhoi, tôi lập tức cầu xin: “Xin chàng tha mạng, nô gia không tiếp thêm được chiêu này”.

Nhưng sự thật chứng minh, có chịu được hay không không phải do tôi quyết định, mà thuộc giới hạn khả năng của cơ thể.

Một giây trước khi thiếp đi, tôi đã tổng kết được ba cảm tưởng của cá nhân.

Đàn ông đều là kẻ bịp bợm;

Đàn ông đều là đồ tể;

Đàn ông đều là cảm thú.

Sáng hôm sau, tôi bị người đàn ông nằm phía dưới đánh thức. Tôi nghe thấy Lê Bằng đang nói chuyện điện thoại với mẹ tôi, hình như nhắc đến chuyện hải sản và bữa sáng, anh nói: “Vâng thưa cô, chúng cháu sẽ thu xếp thời gian về nhà”.

Tôi dụi mắt nhìn Lê Bằng cúp máy, hỏi: “Mẹ em à?”.

“Mẹ em.”

“Mẹ em!”

Lê Bằng sững sốt trong chốc lát, rồi nói: “Ừ, là mẹ em(*)”.

(*) Trong tiếng Trung từ này còn có nghĩa như một câu chửi tục.

Tôi bực bội, muốn ngồi dậy, nhưng lực bắt tòng tâm, chỉ biết nói: “Sao mới sáng sớm ra mà anh đã chửi bậy vậy?”

Cuối cùng thì anh cũng ngộ ra, nói: “Là điện thoại của mẹ em, mẹ em nói rất muốn gặp anh, nhưng em giấu anh kỹ quá”.

Sau đó, Lê Bằng hỏi tôi bao giờ sẽ đưa anh về nhà.

Tôi nói, ngày mai nhé, đưa anh về nhà sớm để còn trối chắt anh.

Tôi nằm xuống, xoay người, tiếp tục đề lên con rồng đuôi to, nhắm mắt rồi nhanh chóng thiếp đi.

Lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi có cảm giác như có động đất, mơ màng nheo mắt nhìn quanh, mới phát hiện con rồng đuôi to đang giúp tôi thay đổi tư thế, còn anh thì rời khỏi giường, khoác áo choàng tắm lên, ra khỏi phòng ngủ...

Thiếp đi lần nữa, tôi mơ một giấc mơ, trong giấc mơ tôi là một người đàn bà giàu có cô độc, Lê Bằng là một con vịt, rất thích khoe giọng hát của mình ở những quán KTV, bài hát tử của anh là bài Sát thủ.

Lê Bằng hát bài Sát thủ và nhìn về phía tôi, khi ấy tôi đang ngồi giữa rất nhiều cô bạn gái khác và không hề nổi bật, nhưng ánh mắt anh lại chỉ hướng vào tôi. Vì cái nhìn này, tôi đã bán tất cả bất động sản và ô tô, cầm khoản tiền lớn đến trước mặt Lê Bằng. Anh lấy mất tiền của tôi, còn bắt cóc tôi đến nhà anh. Khi tôi còn đang rất cuồng nhiệt với anh, anh cười ha hả, rồi đột nhiên quay người lấy ra một con dao mổ...

Tôi giật mình tỉnh giấc, bị trí tưởng tượng của mình làm cho khiếp sợ, hé mắt nhìn trần nhà, bàn tay sờ soạng dưới lớp chăn kiểm tra xem tay chân có còn hay không.

Lê Bằng bước vào phòng ngủ, trên tay cầm một chiếc đĩa, anh đặt đĩa lên bàn, bước lại gần giường, đưa tay sờ lau mặt tôi.

“Sao em lại khóc?”

“Em mơ thấy mình chết, bị giết chết.”

“Giấc mơ đều không có thực.”

“Em còn mơ anh chính là hung thủ.”

Anh cau mày nói: “Giấc mơ gì mà lung tung thế”.

Tôi ngồi dậy, nói: “Anh không biết à, mọi giấc mơ đều rất rối loạn. Giống như tối qua anh làm em rối loạn vậy! Suýt nữa anh đã giết chết em, thế nên ban ngày trải qua thế nào, đêm em sẽ mơ y như vậy”.

Lê Bằng không nói gì, nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi thăm mắng anh là đồ tồi rồi trừng mắt nhìn lại.

Cuối cùng, anh nói: “Ăn thôi”.

Tôi cầm đĩa lên, ra sức cắn đứt chiếc lạc xướng trên đó.

Cả ngày hôm đó, tâm trạng của tôi rất tệ. Khi chúng tôi cùng nhau đi siêu thị, tôi cầm một chai nước, mở tại chỗ, vừa đi vừa uống, sau đó vứt cái chai rỗng vào chiếc xe Lê Bằng đang đẩy.

“Mua cái chai làm gì?”

“Chẳng lẽ siêu thị mời em uống không à? Thế là ăn trộm đấy.”

Anh hỏi tôi sao không đợi đến lúc ra ngoài rồi hãy uống.

“Bởi vì em chưa nhìn thấy người đàn ông nào trả tiền ột cái chai cả.”

Đến quầy thanh toán tiền, cô thu ngân cầm cái chai không lên, liếc Lê Bằng một cái, rồi đưa nó lướt qua máy kiểm tra mã vạch.

Lê Bằng quay lại nhìn tôi nói: “Lần sau em còn như vậy, anh sẽ bóc tem mã vạch dán lên người em”.

Tôi hoang mang, leo đèo theo anh ra khỏi quầy thu ngân và hỏi tại sao.

“Vì như vậy chỉ cần hai đồng rưỡi là có thể mua em về nhà.”

Chúng tôi lại đến hiệu sách, đi thẳng lên tầng bốn, hỏi thăm mọi người chỉ để tìm được sách của Hòa Mục. Tôi lấy một cuốn Điều khiển đàn ông và một cuốn Giải mã đàn bà.

“Những cuốn này em đều có rồi cơ mà?”

“Đó là mẹ em mượn.”

“Em đọc rồi còn gì?”

“Em muốn có cuốn sách của riêng mình, để có thể xem bất cứ lúc nào, hơn nữa sách hay như vậy đáng để sưu tập lắm chứ.”

Anh bĩu môi, ngón tay gõ gõ trên bìa sách, nói: “Độc giả của anh ta có biết chuyện anh ta đánh nhau trên đường không?”.

“Nếu độc giả của anh ấy mà biết, sẽ đánh giúp anh ấy. Huống chi, người bị đánh là bố em, nên đừng khách sáo.”

Vừa nhấc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến. Điện thoại của tôi vang lên, người gọi đến là: “Hai mươi ba chiếc nhiễm sắc thể khác”.

Tôi để cho Lê Bằng nghe thay mình. Cuộc nói chuyện giữa anh và bố tôi rất ngắn gọn. Lê Bằng chỉ nói có ba câu:

“Cháu chào chú.”

“Chúng cháu khỏe.”

“Vài hôm nữa chúng cháu sẽ về nhà ăn cơm”.

Lê Bằng cúp máy, tôi hỏi anh tại sao phải báo cáo hành trình của chúng tôi với ông ấy.

Anh nói: “Bố em hỏi về thùng cá, ông ấy muốn ăn canh cá”.

“Ngày nào ông ấy chẳng ăn cơm ở nhà của người phụ nữ khác, còn muốn quay lại ăn cơm với mẹ em làm gì.”

Tôi để cuốn Song thực ký và hai cuốn sách của Hòa Mục vào giỏ mua hàng, chuẩn bị thanh toán.

Lê Bằng hỏi tôi đó là cuốn sách gì.

Tôi nói, cuốn sách này kể về câu chuyện của một người đàn ông vừa ăn cơm ở nhà người tình lại vừa được ăn cơm vợ nấu, anh ta sướng như bố em vậy, vợ cả vợ lẽ đầy đủ cả.

Lê Bằng vẫn không hiểu, hỏi tôi tại sao lại mua cuốn sách này tặng bố, không sợ sẽ cổ vũ ông ấy làm việc xấu sao?

Tôi nói: “Người đàn ông trong truyện cuối cùng bị vợ và người tình đầu độc chết. À, còn nữa, cuốn sách này là mua tặng mẹ em”.

Lê Bằng ri vào im lặng.

Tối hôm đó, Lê Bằng nhận được một cuộc điện thoại, vừa nhấn nút nghe anh liền đứng dậy ra phòng khách nói chuyện.

Tôi ngồi trong phòng ngủ cố đóng tai nghe trộm, dù nghe không rõ nhưng loáng thoáng biết rằng cuộc nói chuyện liên quan đến công việc.

Chẳng phải anh đã bỏ việc rồi sao?

Khi Lê Bằng quay trở lại, thấy hai tay tôi đang vòng trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh, anh bèn hỏi tôi có chuyện gì.

“Cú điện thoại vừa rồi có liên quan đến công việc phải không?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng phải anh đã bỏ việc rồi sao?”

“Công việc mới.”

“Anh tìm được công việc mới nhanh vậy sao! Anh tìm khi nào vậy?”

“Là người ta tìm đến anh, thế nên anh mới bỏ công việc cũ, nghỉ ngơi một thời gian rồi bắt đầu công việc mới.”

Tôi lơ mơ hiểu mọi chuyện, chỉ vào mũi mình nói: “Anh còn tranh thủ lúc nghỉ ngơi tìm được một cô bạn gái mới, ở tại nhà cô ấy, lại còn cho bố mẹ cô ấy biết đến sự tồn tại của anh, anh quả thật cao tay!”.

Anh nhún vai: “Chỉ là trùng hợp thôi”.

Trước khi ngủ, tôi nằm úp trên ngực Lê Bằng đọc cuốn Điều khiển đàn ông.

Mắt anh bị gi sát vào bốn chữ đó, còn phải chịu đựng sức nặng của cơ thể tôi, nên sắc mặt rất tệ.

“Em làm anh có cảm giác như em đang nghiên cứu anh vậy. Chúng ta nên đi ngủ thôi.”

“Đợi em đọc hết chương này đã.”

“Ngoài việc thích sách của Hòa Mục, em còn thích anh ta ở điểm gì?”

“Em thích họ của anh ta, bởi em sùng bái một người cũng mang họ Hòa.”

“Là ai vậy?”

“Hòa Thân.”

Lê Bằng trầm ngâm rất lâu, mới hỏi tiếp: “Tại sao em lại hâm mộ Hòa Thân, ông ta là một tham quan”.

“Người hám tiền cần có đầu óc, ông ấy tham ô nhiều không phải bởi ông ấy có lòng tham hơn người khác, mà bởi ông ấy thông minh. Nếu người khác mà thông minh như ông ấy, thì cũng sẽ làm vậy thôi. Em thích nhất người thông minh.”

Rất lâu sau đó, Lê Bằng không nói gì.

“Anh sao vậy?”

“Chắc anh phải làm quen với em lại từ đầu thôi, em làm anh ngạc nhiên quá.”

Tôi ngồi thẳng dậy, đặt mông lên bụng anh, nhìn từ trên cao xuống tựa như một nữ vương, chất vấn: “Em nặng lắm đấy! Anh khó mà chịu đựng nổi nữa đúng không?”

Anh không nói gì, hai tay ôm lấy eo tôi, ấn cả người tôi nằm xuống dưới anh: “Anh cũng phải cho em nếm mùi khó chịu đựng nổi là như thế nào!”

Anh điên thật rồi.

Con dâu xấu đến cỡ nào thì cũng phải gặp mặt bố mẹ chồng, trên đường dẫn Lê Bằng về nhà gặp mẹ, tôi phát hiện ra hai chuyện.

Chuyện nhỏ thôi, nhưng mức ảnh hưởng lại rất lớn, khiến chúng tôi đều buồn bực.

Lúc đó, chúng tôi đang đứng đợi tàu điện ngầm trong sân ga, Lê Bằng đứng trước, tôi đứng sau. Tôi tận mắt nhìn thấy một bàn tay khoác lên phía vai bên kia của Lê Bằng, vỗ liên hai cái.

Lê Bằng quay đầu, chào hỏi người đó, sau đó kéo tay tôi giới thiệu: “Đây là bạn gái anh”.

Người đó cười với tôi, không niềm nở cũng chẳng lạnh nhạt, cô ta giới thiệu tên mình là Tranh Tranh, rồi đưa cho tôi một tấm danh thiếp.

Lưu Tranh Tranh, nữ, Phó giám đốc phụ trách thị trường của công ty trách nhiệm hữu hạn đồ lót Giai Mộ.

Tàu điện ngầm đến, chúng tôi cùng nhau lên tàu, Lê Bằng đứng giữa tôi và Tranh Tranh, anh luôn nắm chặt tay tôi.

Đột nhiên trong tôi nảy sinh một suy nghĩ vớ vẩn, tôi tưởng tượng ra rằng, Lê Bằng cũng đang nắm tay Tranh Tranh, dùng cơ thể anh làm lá chắn giữa hai chúng tôi, cùng một lúc ăn cả hai suất đậu phụ hành.

Tôi liên tục nghiêng người về phía sau, chỉ để nhìn xem tay của Lưu Tranh Tranh có đang bám vào tay vịn hay không.

Mỗi lần ngó nghiêng như vậy đều thấy tay cô ta đang nắm chặt tay vịn, lạ một điều là tôi luôn cảm thấy thất vọng khi trượt được một gánh nặng, vì như vậy tôi đã mất đi cơ hội bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ ngay trên tàu điện ngầm.

Sau khi Lưu Tranh Tranh xuống tàu, tôi hỏi Lê Bằng: “Sao anh lại quen cô ta? Cô ta làm ở công ty đồ lót mà”.

“Anh sắp đến công ty này làm việc, sắp trở thành cấp trên của cô ấy.”

“Anh là một người đàn ông cơ mà.”

Anh liếc nhìn tôi: “Điều đó còn có gì bàn cãi sao”.

“Tất nhiên là không có gì phải bàn cãi. Nhưng nơi anh sắp tới làm việc là công ty đồ lót, thứ để cho phụ nữ mặc.”

“Điều này cũng chẳng có gì phải bàn cãi.”

“Anh có thể dùng câu khác không!”

“Điều này không cần phải nghi ngờ.”

Tôi nổi giận thật sự, hất tay anh ra, nhưng lại bị anh kéo lại, đồng thời, anh còn nhắc nhở tôi rằng chúng tôi đang ở nơi công cộng.

Câu nói này của anh làm tôi nguôi giận, tôi nói nhỏ với anh: “Tại sao một công ty đồ lót lại tìm một người đàn ông đến thiết kế, anh có kinh nghiệm về mặt này à? Hay là họ thấy anh rất am hiểu phụ nữ?”

Sau đó, tôi nhìn xung quanh rồi ghé sát về phía anh, nói nhỏ hơn nữa: “Tối hôm qua, anh phải cởi ba lần mới cởi được đồ lót của em. Họ dựa vào đâu cho rằng anh có thể đảm đương được công việc! Còn nữa, chuyện anh sẽ làm việc tại công ty đồ lót, tại sao không nói với em?”

Anh cũng tiến về phía tôi: “Là bởi vì nút áo lót của phụ nữ phải để đàn ông cởi, vì vậy thiết kế áo lót tốt hay không phải để đàn ông đánh giá, không tốt thì cần phải cải thiện”.

Tôi há mồm, nhìn về phía anh nói: “Đồ lót khiến đàn ông mất thời gian để cởi là đồ không tốt sao? Anh biết thiết kế đồ lót à? Sau này, ngày nào anh cũng phải tiếp xúc với đồ lót của phụ nữ à? Anh lại còn phải thảo luận cùng phụ nữ xem những thứ đó mặc có thoải mái hay không, hoặc một chiếc áo ngực như thế nào mới có thể tôn được vòng một? Công... Công việc của anh nhạy cảm quá đấy!”

Lê Bằng nói: “Em nghĩ quá nhiều rồi, anh qua đó làm Giám đốc thị trường thôi, không phải là người thiết kế đồ lót, anh chỉ nghiên cứu về thị trường, không phải nghiên cứu những đường cong của áo lót”.

Tôi trầm ngâm một lúc, nhìn tấm áp phích quảng cáo dán trên toa tàu một lúc lâu, rồi lại ghé sát vào Lê Bằng, nói: “Vậy sau này em mua đồ lót có được giảm giá không? Hay là miễn phí? Các anh luôn phát hàng mẫu định kỳ chứ?”

Anh kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Em thay đổi nhanh quá đấy, vừa rồi em còn không chấp nhận điều đó cơ mà!”.

“Phụ nữ là như vậy đây, điều này không có gì phải bàn cãi.”

Ra khỏi tàu điện ngầm, tôi bước theo Lê Bằng một cách lơ đãng, anh bước nhanh về phía trước, tới một sạp báo ven đường, cầm một tờ lên, đang chuẩn bị trả tiền.

Tôi nhìn Lê Bằng một cách vô thức, trong lòng vẫn đang băn khoăn về mối quan hệ biện chứng giữa anh và đồ lót, dù bề ngoài tôi đã tỏ ra thỏa hiệp.

Là một người phụ nữ, đồ lót giống như áo giáp của tôi, nhưng bạn trai tôi lại sắp trở thành chiến hữu với áo giáp, khiến người thân là bạn gái như tôi cảm xúc ngổn ngang trăm mối. Tôi không thể tưởng tượng ra cảnh Lê Bằng sẽ tiếp xúc với một đám đồng nghiệp nữ, cũng không thể tưởng tượng ra anh sẽ làm việc chung với mọi kiểu đồ lót khác nhau, càng không thể tưởng tượng được rằng anh sẽ nghiên cứu kiểu phụ nữ như thế này phải mặc đồ lót ra sao, từ đó có thể nảy sinh ham muốn.

Tôi rất rối loạn, cực kỳ rối loạn, tôi cần một liều thuốc để trấn tĩnh.

Tôi từ từ tiến về phía Lê Bằng, đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng không nhìn thấy bậc thềm dưới chân, nghiêng người, bước hẫng một bước.

Trong khoảnh khắc tôi sắp ngồi phịch nửa người xuống đất, có một bàn tay gầy gò tóm lấy tay phải của tôi.

Tôi thấy rất rõ, đó là một bàn tay trắng đến nỗi không thấy rõ cả lỗ chân lông, các đốt ngón tay rất to, nhưng lại rất ít thịt.

Tôi kêu lên, nắm lấy tay của đối phương, nói: “Nhà văn Hòa! Là anh à! Cảm ơn!”.

Tôi không biết Trâu Chi Minh có phải là liều thuốc an thần mà tôi đang cần không, chỉ biết rằng anh ta và các bậc thang kia đã làm thay đổi sự chú ý của tôi.

Trâu Chi Minh cười nói: “Tôi thấy cô rất lơ đãng, cô đang nghĩ gì vậy?”

Trâu Chi Minh rút tay ra khỏi tay tôi, hai tay dứt vào túi.

Tôi cũng rút tay lại, nói: “Tôi đang có chuyện cần suy nghĩ, nên không phát hiện bậc thềm. Anh đang đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Đến đây tôi mới nhớ ra rằng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta là ở khu mẹ đang sống.

“Ồ, tôi nhớ ra rồi. Anh và mẹ tôi sống trong cùng một tòa nhà.”

Anh ta gật đầu, hỏi tôi: “Vừa rồi cô nghĩ gì thế? Gần đây tôi đang viết một cuốn sách mới, tôi rất muốn biết phụ nữ thường phiền muộn về những chuyện gì?”

“Chẳng phải anh đã viết cuốn Giải mã đàn bà rồi sao, tôi cứ tưởng là anh phải biết hết rồi chứ.”

“Đó là phân tích trên góc độ tâm lý học, đôi khi cũng phải suy xét từ góc độ cảm tính.”

Tôi thấy anh ta nói rất đúng, mỗi câu nói của anh ta đều rất sâu sắc, có căn cứ. Không thể chỉ nhận thức một người phụ nữ từ góc độ lý tính, bởi phụ nữ là loài động vật cảm tính.

Tôi lấy từ trong túi ra hai cuốn Điều khiển đàn ông, Giải mã đàn bà và một chiếc bút, đưa cho Trâu Chi Minh.

“Vừa rồi tôi đang nghĩ về công việc của bạn trai mình. Cuốn sách mới anh đang viết về đề tài gì vậy?”

Tôi chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ Trâu Chi Minh sẽ trả lời tôi, nhưng anh ta lại trả lời rất thành thật.

Trâu Chi Minh vừa ký tên lên hai cuốn sách vừa nói với tôi rằng, anh ta đang bao một trai bao, tiếng lóng vẫn gọi là con vịt. Anh chàng trai bao đó hằng ngày vẫn kể chuyện cho anh ta nghe, còn anh ta sẽ dùng bút ghi chép lại, rồi phân tích.

Tôi hỏi tại sao anh lại bao vịt.

Trâu Chi Minh cho biết, anh ta cho rằng nghề nghiệp không nên phân biệt sang hèn. Những người làm nghề thấp kém chưa chắc đã là người thấp kém, họ cần có người giúp đỡ đứng ra tranh đấu với những định kiến của xã hội về họ.

Tôi thấy Trâu Chi Minh thật vĩ đại, chỉ thua mỗi Hòa Thân.

Sau đó, tôi nói: “Không, tôi không có ý kỳ thị anh tại sao lại bao vịt, tôi chỉ thấy thắc mắc tại sao đó không phải là gà, vì vừa rồi anh chẳng nói muốn biết những phiền muộn của đàn bà sao?”

“Trai bao đều phục vụ cho phụ nữ, có thể trực tiếp biết phụ nữ phiền muộn những điều gì, họ nhất định phải có điều phiền muộn nên mới chọn cách tìm đến trai bao.”

Tôi thấy, những lời của Trâu Chi Minh nói không phải chỉ có lý một cách thông thường, những lý lẽ này chắc chỉ thua mỗi lý lẽ mà Lê Bằng thường đưa ra.

Lúc Lê Bằng cầm tờ báo tiến lại, cuộc nói chuyện của chúng tôi cũng vừa chấm dứt.

Anh nhìn bóng lưng Trâu Chi Minh rồi hỏi tôi đó là ai.

Tôi nói: “Chính là vị nhà văn đã đánh bố em mặt sưng vù lên đấy, anh ấy thật vĩ đại”.

“Hôm đó tối quá, anh không nhìn rõ, chỉ nhớ khi đó anh ta cũng bị đánh ặt sưng vù chứ có khác gì đâu.”

“Em cũng thấy vậy, bố em ra tay mạnh quá. Thật quá đáng!”

Một lúc lâu, Lê Bằng không nói câu gì, kẹp tờ báo vào nách, nắm tay tôi đi tiếp.

“Vừa rồi suýt nữa thì em bị ngã. May mà có nhà văn Hòa đỡ em, không thì có lẽ em đã ngã gãy xương mất rồi.”

“Vậy em đã cảm ơn anh ta chưa?”

“Tất nhiên rồi, anh ấy còn nói mình đang viết một cuốn sách mới, nên muốn tìm hiểu nhiều hơn về phụ nữ. Em thấy đây là một cơ hội tốt, em muốn giúp anh ấy.”

Lê Bằng không nói gì, tôi tiếp tục nói: “Nếu em có thể nói ý nghĩ của mình cho anh ấy tham khảo, có khi anh ấy còn ghi chú câu ‘Cảm ơn Vi Nhược’ trên sách cũng nên. Nếu vậy em sẽ nổi tiếng, mẹ em cũng sẽ rất vui!”

Chúng tôi đang đi qua vạch kẻ dành cho người đi bộ tại một ngã tư, Lê Bằng nói: “Anh thấy em vẫn nên tìm một công việc ổn định thì hơn”.

“Em cũng muốn lắm chứ, nếu không phải vì trước kia anh thích gây khó dễ với em, thì em vẫn làm việc ở công ty cũ. Làm sao em biết anh cũng bỏ việc? Trước khi tìm được công việc mới, em cũng phải tìm việc gì làm tạm, đúng không? Em sẽ tự tiến cử mình với nhà văn Hòa, em nghĩ anh ấy sẽ đồng ý.”

“Tại sao em lại nghĩ anh ta sẽ đồng ý?”

“Đó là trực giác của phụ nữ.”

Về đến nhà, mẹ tôi đón tiếp chúng tôi rất nồng nhiệt. Bà chưa bao giờ nhiệt tình với tôi như vậy. Tôi đưa hai cuốn sách có chữ ký ẹ, mẹ hét lên ôm chầm lấy tôi, còn nhiệt tình hơn lúc tiếp đón Lê Bằng.

Trong bữa ăn, mẹ năm lần gắp thức ăn cho Lê Bằng. Tôi nhìn họ một cách ghen tị, Lê Bằng đã ăn mất quả tim gà mà tôi thích nhất, rồi cải làn, cà tím, còn ăn hết món canh cá tôi yêu thích.

Tôi buông đĩa, cầm điều khiển lên, chuyển đến kênh đang chiếu chương trình Thi hành pháp luật, về mặt lạnh lùng ngồi xem.

Đúng lúc này mẹ lật tẩy vẻ làm bộ của tôi, bà hỏi: “Các con định khi nào kết hôn?”.

Tôi kinh ngạc nhìn về phía mẹ, phát hiện bà đang nhìn về phía Lê Bằng, vì thế tôi cũng nhìn về phía anh, lại phát hiện Lê Bằng đang nhìn mẹ, chẳng lẽ chuyện này không liên quan gì tới tôi sao?

Tôi bị cô lập mất rồi.

“Cô đang hỏi cháu đấy, cháu trả lời đi chứ!” Mẹ tôi nhắc lại lần nữa, chắc bởi bà thấy Lê Bằng ngồi ngây người, trong lòng bà cũng không yên.

Lê Bằng mỉm cười đáp: “Cháu...”.

Tim tôi đập thình thịch, lập tức cắt lời Lê Bằng: “Mẹ, chúng con còn không sốt ruột, mẹ sốt ruột gì cơ chứ?”.

Mẹ trừng mắt với tôi: “Vớ vẩn, không sốt ruột được sao! Không sốt ruột để đợi con của con ra đời à!”.

Lê Bằng lại sững sốt, nhìn về phía tôi, tôi cũng sững sốt, mặt nóng ran, cau mày nói với mẹ: “Con cái gì ạ, mẹ nói linh tinh gì thế! Con ở đâu ra!”.

Mẹ tôi như một đạo diễn thành thực trong vở kịch này, “cộp” một cái, mẹ đặt bát đĩa xuống bàn, âm thanh quá mạnh khiến chúng tôi đều giật mình.

Mẹ quát thật to: “Sao mẹ lại sinh được đứa ngốc như con cơ chứ!”.

Tiếp đó, mẹ lại quay sang nói với Lê Bằng: “Lê Bằng à, một người đàn ông sống phải có trách nhiệm, phải hiểu đạo đức và luân lý, không thể bắt nạt con cái nhà người ta rồi phủi mông bỏ chạy. Những chuyện như thế cả đời sẽ bị người đời chửi rửa đấy”.

Nghe xong câu này, tôi cũng bắt đầu nổi nóng, đập bàn, đứng dậy nói to: “Mẹ, mẹ làm như vậy là ép hôn, mẹ làm thế con biết giấu mặt vào đâu! Mẹ thích cưới thì tự đi mà cưới!”.

Tôi gạt chiếc ghế đang chắn đường sang một bên, giậm chân đi ra ngoài, nhưng không may đã va phải chiếc nôi áp suất, mắt cá chân đau đến tê dại, Lê Bằng vội vã đứng dậy đuổi theo, bế tôi lên, đặt tôi ngồi trên giường trong phòng ngủ.

Mẹ tôi cũng đi theo vào, bà căn nhắc: “Xem con kìa, đi đứng không nhìn gì cả! Tại con nói không chịu lấy chồng nên bị báo ứng đấy! Lê Bằng này, cháu nói thử xem, Nhược Nhược có điểm nào không tốt cơ chứ?”.

Tôi nghiêng rằng chịu đựng xoa xoa mắt cá chân, trợn mắt nhìn mẹ một cái, sau đó hất mạnh tay Lê Bằng ra, hét lên: “Anh cứ mặc kệ em, tránh xa em một chút, anh mà gần gũi em quá mẹ em lại nói em là đồ ngốc!”.

Lê Bằng thở dài, đứng thẳng dậy, nhìn tôi rồi nói với mẹ: “Cô ơi, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi”.

Lúc này, mẹ tôi mới bình tĩnh lại, bà nhìn tôi một cái, tươi cười với Lê Bằng đi ra khỏi phòng ngủ. Trước khi ra ngoài, cũng không quên đóng cửa lại. Tôi nhịn đau nhảy xuống giường, xông ra sát cửa để nghe trộm, mới phát hiện mẹ đã khóa trái cửa!

Chuyện gì thế này! Mẹ thật tinh ranh!

Mẹ và Lê Bằng nói chuyện với nhau rất khẽ, thỉnh thoảng mới lồm bồm nghe được một hai câu, đều là tiếng của mẹ, bởi giọng mẹ cao, còn giọng Lê Bằng trầm, hình như mẹ đang nói: “Cháu cũng nên nhanh chóng đưa Nhược Nhược về nhà một chuyến xem thế nào” và “Chi tiết cụ thể thế nào cần phải bàn bạc với người nhà nữa”... Nghe ý tứ này thì mẹ tôi đang vừa ép cung, vừa mớm lời, có chiêu gì mẹ đều đem ra dùng hết cả.

Tôi buồn bực nằm dài trên giường, lôi điện thoại gọi cho Miumiu, kể cho cô ấy nghe ngắn gọn về chuyện vừa xảy ra. Đầu tiên Miumiu chúc mừng tôi, sau đó lại chúc tôi sớm sinh quý tử, mọi chuyện thật khó lường.

“Theo cậu mẹ tớ đang nghĩ gì? Mẹ sợ tớ bị Lê Bằng lợi dụng rồi bỏ rơi, hay là sợ tớ không lấy được chồng?”

“Mẹ cậu nghĩ thế nào tớ không biết, tớ chỉ biết đàn ông họ nghĩ gì thôi.”

“Vậy cậu nói xem đàn ông họ nghĩ thế nào?”

“Phụ nữ lúc nào cũng muốn giúp đàn ông thực hiện giấc mơ, còn đàn ông chỉ luôn muốn hiện thực hóa thế giới của mình.”

Tôi im lặng một giây, hiểu được câu nói của cô ấy có hàm ý, tôi liền hỏi lý do.

Miumiu thở dài, nói: “Bạn trai tớ đã nói, phải lập nghiệp trước mới tính đến chuyện kết hôn, anh ấy nói muốn phát triển quán KTV đó lớn hơn chút nữa, rồi mới cho tớ một gia đình hạnh phúc”.

“Vì anh ta cậu đã phải đến viện hai lần rồi, vậy mà anh ta vẫn còn muốn dùng dằng, hạnh phúc đều bị anh ta làm cho tan biến!”

“Thế nên tớ mới nói đàn ông chỉ muốn hiện thực hóa thế giới của mình, nhưng họ đâu biết rằng, thế giới rất rộng lớn, chẳng khi nào thực hiện được hết.”

Nói rồi tôi chợt nhớ đến nỗi buồn phiền của mình, không biết tại sao câu chuyện lại chuyển đến chủ đề này. Tôi đang định quay lại câu chuyện về mẹ và Lê Bằng thì Miumiu nói cô ấy có việc bận, hẹn tôi dịp khác.

“Bạn trai cậu bao cả việc ăn uống của cậu, vậy cậu còn bận việc gì cơ chứ, tớ đang cần người nghĩ kế, cậu đừng bỏ tớ đi lúc này.”

“Ái chà, quanh năm suốt tháng tớ chẳng có việc gì làm, giờ tớ không thể bận một chút được sao, chẳng lẽ tớ chỉ được ăn no rồi nằm chờ chết?”

“Ấy, tớ nói thế là sợ cậu mệt thôi.”

“Cảm ơn cậu đã quan tâm đến tớ ngay cả những điều nhỏ nhặt nhất.”

“Vậy hãy cho phép kẻ hèn này được lui xuống.”

Hai chúng tôi lại cùng nhau tán dóc thêm một lúc, mãi đến khi không còn gì để nói nữa.

Tắt máy, tôi thử mở cửa lần nữa, cửa vẫn khóa chặt, tôi phát cáu, đá một phát vào cánh cửa, “rầm” một tiếng. Cửa có sao không tôi không biết, nhưng mắt cá chân tôi lại bắt đầu tê dại.

Tôi gõ cửa, rồi kêu to: “Hai người đã nói xong chưa, rốt cuộc định bán con đi với giá bao nhiêu, mau nói rõ cho con biết!”.

Lúc này, phía bên kia cửa phát ra tiếng động, cửa bị đẩy ra, mẹ xuất hiện, phía sau là Lê Bằng.

Mẹ tôi nói: “Mẹ nuôi con lớn bằng chùng này, mà con chỉ nghĩ được vậy sao, con xem thường mẹ quá đấy! Con cùng Lê Bằng về đi, đừng làm chướng mắt mẹ nữa!”.

Mẹ tôi chắc chắn đang bước vào thời kỳ tiền mãn kinh, nói chuyện như pháo nổ. Tôi chỉ có thể hiểu ẹ, mẹ âm dương không hài hòa, trong lòng mẹ khó chịu, mẹ lại lo lắng cho con gái, tôi đều hiểu cả.

Mẹ nhường đường, quay vào phòng ngủ sắp xếp lại ga trải giường vừa bị tôi giày xéo, còn tôi đứng ở cửa nhìn Lê Bằng.

“Anh nói đi, mẹ em đã nói gì với anh!”

“Em cũng không còn trẻ nữa, cũng nên...”

“Nên cái gì mà nên! Có phải bị mẹ em ép buộc không! Nếu mẹ không ép anh, anh có thỏa hiệp không!”

“Anh cũng không còn trẻ nữa, chúng ta đều có tình cảm làm cơ sở, vài ngày nữa hãy cùng anh về gặp bố mẹ anh, quyết định chuyện này sớm một chút.”

Tôi càng nóng nảy hơn, nói: “Không được! Em lớn thế này rồi nhưng vẫn chưa trải qua những chuyện như thế, anh định đốt cháy giai đoạn à, em không đồng ý!”.

Lê Bằng rất ngạc nhiên, nhìn tôi, rồi hỏi: “Đốt cháy giai đoạn gì?”.

Mẹ đang đứng đằng sau tôi giữ giữ vổ gối nói: “Con bé đang muốn cháu phải cầu hôn, cháu nghe không hiểu sao!”.

Lê Bằng như bưng tỉnh, tôi quay đầu lườm mẹ một cái, mẹ nhất thiết phải lật tẩy tôi đến cùng sao.

Trên đường về nhà, tôi hỏi Lê Bằng rốt cuộc đã nói chuyện gì với mẹ.

Lê Bằng cho biết, chủ yếu là mẹ tôi nói, anh nghe. Sau đó, Lê Bằng kể hết lại cho tôi mọi chuyện, mẹ tôi không những mang hết gốc gác nhà tôi ra kể cho anh, mà còn kể lại cả chuyện phong lưu của bố, bà muốn nhấn nhủ rằng anh đừng học theo bố tôi, mà phải có trách nhiệm với phụ nữ, nhưng không cần có trách nhiệm với tất cả mọi phụ nữ, chỉ được có trách nhiệm với một người phụ nữ mà thôi.

Nói đến đây, Lê Bằng như bị mẹ tác động, bắt đầu kể về những thói quen và tính cách của các thành viên trong gia đình anh. Anh kể bố anh là cán bộ nghỉ hưu, nóng tính, gia trưởng, không làm bất cứ việc gì trong nhà, chỉ biết ra lệnh. Còn mẹ anh thì rất năng động, dùng hết số tiền lương hưu tích lũy trong nhiều năm để thuê một gian nhà mặt tiền tốt, mở một quán ăn, suốt ngày tính toán tỉ mỉ, chuyện nhà chuyện cửa.

Tôi bị những lời kể về của anh làm cho có chút chán nản, vừa lên tàu điện ngầm liền tìm một chỗ để ngồi, dựa đầu vào tay vịn, nhắm mắt vờ ngủ.

Lê Bằng không nói nữa, ngồi yên cho đến khi vào ga cần xuống, anh thấy tôi mở mắt lại tiếp tục kể về. May mà anh còn nhớ trước đó đã kể đến đâu, nên bắt đầu kể tiếp câu chuyện.

“Lê Bằng à, anh không mệt sao? Anh muốn em học thuộc mọi chuyện trong gia đình anh à.”

“Mẹ em đã nói với anh, cái này gọi là có qua có lại, phải biết trọng nghi lễ trong cách đối xử giữa hai bên. Hơn nữa, anh thấy mẹ em nói rất đúng, chúng ta kết hôn đi.”

“Sao lại gấp gấp vậy?”

“Công việc mới của anh sắp bắt đầu rồi, ai lại vừa vào công ty làm đã xin nghỉ để kết hôn? Hay là em không muốn lấy chồng?”

“Em muốn hay không quan trọng lắm sao? Anh không thể có thành ý một chút à?”

“Anh có thành ý đấy chứ, nhưng chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn một chút được không? Đổi nhẫn kim cương thành nhẫn khác?”

“Đổi thành cái gì? Kết hôn mà không đeo nhẫn kim cương thì đeo gì!”

“Tùy sở thích của em, miễn không phải là nhẫn kim cương là được.”

Lê Bằng vừa dứt lời, tôi mới nhớ ra chuyện anh từng nuốt chiếc nhẫn của Trương Lực và Lâm Nhược vào bụng, vui rồi, không thể thuyết phục thêm được gì nữa.

Ra khỏi ga tàu điện ngầm, không hiểu có phải anh nghiện món cá hay không, mà nói tối nay muốn ăn cá.

“Chẳng phải anh vừa ăn canh cá ở nhà mẹ em sao?”

Anh nói, lúc đó bị tôi hù dọa làm cho quên mất hương vị.

Sau đó, chúng tôi cùng nhau đi siêu thị, mua hai khúc cá tuyết.

Tôi nói hấp ngon, nhưng anh lại muốn ăn cá kho.

Tôi nói tôi không biết kho cá tuyết, nên để anh tự làm.

Anh không nói gì.

Cuối cùng, chúng tôi dành cả buổi chiều ở trong căn hộ nhỏ của tôi. Tôi nằm ngủ, anh đọc sách, đọc tác phẩm của Trâu Chi Minh.

Buổi tối, khi tôi tỉnh dậy, Lê Bằng đã vào bếp chuẩn bị nấu nướng, cuốn sách bị vứt trên nền nhà, trên đó còn có vết bẩn giống như vết chân. Tôi đang muốn nổi giận, đúng lúc đó Lê Bằng có điện thoại, rồi nói với tôi, cá kho đã xong, có thể dọn ra bàn ăn được rồi.

Tôi xì mặt, đi vào bếp, vừa mở nắp vung đã bị mùi thơm của món cá làm cho chảy nước miếng. Tay cầm đĩa, tay cầm xẻng lật xúc cá vào bát, không ngờ trượt tay, chiếc đĩa bị nghiêng, cá rơi xuống nền đất.

Tôi đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể để gấp lại cá vào đĩa, nhưng cũng không thể thay đổi được kết cục khi mà cá và nền đất đã “hôn” nhau, ván đã đóng thuyền, tôi cũng bất lực.

Tiếng của Lê Bằng từ phòng ngủ vọng vào: “Nhược Nhược, cá xong chưa em?”

Tôi đáp: “Xong rồi!”

Món cá được bày lên bàn, Lê Bằng cầm đũa lên thử, gỡ một miếng thịt cá lớn ở phần nối giữa đầu và thân, đưa sát vào miệng tôi, nói: “A...”

Tôi mím chặt môi, nhìn anh, ngả người về phía sau, nói: “Em không đói, anh ăn đi”.

Anh đưa miếng thịt cá vào miệng, nói: “Vậy tối nay em định ăn gì?”

“Lát nữa em nấu mì.”

“Có cá không ăn, ăn mì làm gì?”

Ánh mắt của tôi không rời khỏi con cá đó, nói: “Tại sao hôm nay anh vừa ăn cá, giờ lại muốn ăn cá nữa, có phải đàn ông đều rất thích ăn cá không?”

Anh hỏi tôi sao lại có cái kết luận đó.

“Mèo nào chả thích ăn vụng, không có ngoại lệ đâu.”

Anh ngừng lại một chút, rồi nói: “Chẳng phải em cũng thích ăn cá sao?”

“Anh nhớ nhầm rồi, em không thích ăn cá, em thích ăn vịt.”

“Không đúng, anh nhớ là trưa nay một mình em ăn hết cả cái đầu cá, anh chỉ uống thêm có một ít canh mà em còn không vui.”

Tôi nhìn thấy anh ăn rất ngon lành, nỗi bức dọc trong lòng cũng tiêu tan, nói: “Đúng vậy, đúng là em rất thích ăn cá, nhưng cá đã rơi xuống đất thì chẳng thích chút nào”.

Đũa của Lê Bằng dừng lại trong không trung, anh nhìn tôi, ánh mắt chuyển từ kinh ngạc sang giật mình, rồi đến nén giận, cuối cùng anh nở nụ cười, hỏi tôi: “Sao cá lại rơi xuống đất?”

“Em bị trượt tay.”

Anh nhìn tôi một cách hoài nghi: “Chứ không phải là vì anh đã xé sách của em sao?”

Tôi dừng lại, rồi hét lên: “Anh đã xé sách của em!”.

Tôi mở cuốn Điều khiển đàn ông có vết bẩn ra, quả nhiên thiếu mất một trang.

Tôi phần nộ nhìn Lê Bằng, rồi đứng dậy nói: “Tại sao anh lại xé sách của em!”.

“Anh ta toàn viết xăng bậy, đáng để xé lắm, không thì nó sẽ làm hư em.”

“Anh nói xem, anh ấy viết gì xăng bậy!”

“Cái gì gọi là muốn làm chủ được một người đàn ông thì đừng kết hôn cùng anh ta, mà phải nắm được trái tim anh ta, để anh ta nhìn thấy mà không ăn được, khiến anh ta phải nhớ thương cả đời? Tất cả đều là nguy hiểm! Kết hôn vốn là vì yêu nhau, kết hôn là để cho tình yêu được kéo dài!”

Tôi lơ mơ hiểu ra, có chút choáng váng, ngồi xuống ghế mơ màng nhìn Lê Bằng, đột nhiên cảm thấy anh giống một đứa trẻ thích gây sự, còn là đứa trẻ do chính tôi sinh ra, nuông chiều thành hư.

Một nỗi bức tức trào dâng trong tôi: “Sao anh có thể ấu trĩ đến vậy!”.

Lê Bằng dùng giọng dạy bảo nói với tôi rằng: “Người viết những câu đó mới ấu trĩ, xem nhiều loại sách như thế này không tốt cho em đâu”.

Nguyên nhân khiến cho các cặp vợ chồng và các cặp tình nhân hay cãi nhau chính là sự quản giáo và can thiệp.

“Thảo nào mà nhà văn Hòa nói, kết hôn sẽ biến hai người từ oan gia trở thành kẻ thù trường kỳ đối kháng, em vẫn chưa gả cho anh mà đã thấy anh đáng ghét lắm rồi!”

Anh dường như rất căng thẳng nói: “Nhà văn Hòa, nhà văn Hòa! Từ sáng đến tối lúc nào em cũng nhà văn Hòa, hẳn ta tốt đến vậy sao!”.

“Đúng! Anh ấy nói gì cũng đúng, anh ấy rất tốt!”

“Vậy thì em đi tìm hẳn ta đi!”

Lê Bằng cũng học tôi, đập bàn đứng dậy, từ trên cao tức giận trừng mắt nhìn tôi.

Tôi không đứng lên, cảm thấy ngồi rất thoải mái, nói: “Đây là nhà em”.

Anh ngáp ngừng, rồi quay người lại cầm áo khoác mặc vào, bước nhanh ra phía cửa, mở cửa đi về, rồi sập cửa thật mạnh.

Hậu quả của việc cãi nhau giữa nam và nữ có thể là to mà cũng có thể là nhỏ, nhưng sau khi nghĩ lại, thường thì đã quên mất nguyên nhân ban đầu cãi nhau.

Tôi ngồi nguyên vị trí cũ bức tức, ánh mắt không rời khỏi chiếc điện thoại và ví tiền đặt trên kệ tủ phía trước mặt, thậm chí, Lê Bằng sớm muộn gì cũng phải quay lại. Con người trong thế giới hiện đại dù có giỏi giang đến đâu thì cũng không thể ra ngoài mà không có điện thoại và ví tiền.

Ý nghĩ này vừa mới hình thành, chuông cửa đã vang lên,

Tôi tiếp tục ngồi đó, mặc cho chuông reo.

Phía bên ngoài cửa cũng có tiếng gọi vọng vào, giọng của Lê Bằng lúc này rõ ràng có chút lo lắng và nịnh nọt: “Nhược Nhược, em mở cửa cho anh, anh để quên điện thoại trong đó”.

Tôi bước về phía cửa, đợi anh gọi đến mấy lần mới nói: “Hình như còn có cả ví tiền nữa đây”.

Anh bổ sung thêm: “Còn cả chìa khóa nhà anh nữa”.

“Thế thì anh phải đền em cuốn Điều khiển đàn ông!”

Anh chấp nhận.

Những lúc như thế này, việc gì đàn ông cũng đều có thể chấp thuận, nhưng qua cửa ải này rồi thì chưa chắc.

“Anh còn phải tìm Hòa Mục để xin chữ ký, anh đã xé mất trang có chữ ký rồi!”

Anh ngập ngừng một chút rồi cũng chấp thuận.

“Anh không được nhắc lại chuyện cá bị rơi xuống đất, cũng không được vì nuốt không trôi cục tức này mà bới móc những lỗi lầm khác của em!”

Anh ngừng lại một chút rồi cũng đồng ý.

Tôi mãn nguyện mở cửa, nhìn bộ mặt đen sì của anh, đưa tay ra hiệu: “Lê Bằng, hoan nghênh anh đến chơi lần nữa!”.

Quả nhiên, Lê Bằng không nhắc lại chuyện con cá đó nữa, nhưng cũng không thèm để ý đến tôi, anh ngồi trên giường của tôi, đọc cuốn Harry Potter của tôi, ăn bỏng ngô của tôi, uống cô ca của tôi, thế nhưng trong mắt không hề có tôi.

Tôi gọi điện cho Miumiu ngay trước mặt anh, nói với Miumiu rằng: “Cưng ơi, nếu bạn trai của cưng đồng đánh giống như nàng dâu mới cưới, cưng sẽ làm gì với anh ấy?”.

“Cứ để thế mặc kệ anh ấy.”

“Không không không, hiện tại là người ta đang mặc kệ tớ. À đúng rồi, anh ấy còn ăn của tớ, uống của tớ, ngủ giường tớ, còn xem cả sách của tớ.”

Miumiu cười một cách khoái trá: “Là ngủ với cậu thì có”.

Tôi “xùy” một tiếng, cười một trận, liếc mắt nhìn sang Lê Bằng, phát hiện anh cũng đang nhìn tôi một cách chăm chú, khiến tôi càng ngượng ngùng hơn.

Hai chúng tôi nhìn thẳng vào nhau, cuối cùng anh cũng cười.

Đầu điện thoại bên kia Miumiu nói: “Cậu đúng là kẻ thất bại”.

“Không phải tớ thất bại, mà là anh ấy mắc bệnh công chúa.”

Miumiu hỏi bệnh công chúa là gì, tôi nói đó là bệnh mà không nghe được nửa câu nói phật lòng, đó là kiểu người vì những chuyện nhỏ nhặt mà om sòm bướng bỉnh, luôn ình là đúng, người khác đều sai.

“Tớ thấy hai người cần phải nói chuyện nghiêm túc với nhau, mới ở bên nhau được vài ngày đã gây chuyện, không chừng sau này sẽ đánh nhau như cơm bữa.”

“Tớ có cách trị anh ấy, anh ấy mắc bệnh công chúa nhưng số phận lại là của a hoàn, còn non nớt lắm.”

“Bốp” Lê Bằng vút cuốn sách xuống giường, lườm tôi một cái rồi lại cầm một cuốn khác lên.

Lúc tôi tắt máy thì cũng là lúc điện thoại của Lê Bằng đổ chuông, là mẹ anh gọi đến.

“Mẹ ạ, ngày mai con về, con sẽ dẫn theo một người bạn... vâng, là bạn gái ạ... Vâng, bọn con ở lại ăn tối.”

Sau khi tắt máy, anh nói với tôi: “Ngày mai về nhà anh một chuyến nhé, về gặp bố mẹ anh”.

Tôi cau mày, không nói gì, anh thật lạ, thay đổi rất nhanh, giống như anh chàng tiêu sinh trong các vở kịch.

“Chẳng phải vừa rồi anh còn không thèm để ý đến em sao?”

“Mẹ anh muốn gặp mặt em, bà sẽ làm món thịt kho tàu.”

Tôi liên tưởng đến món mỳ bò kho, thơm nức mũi, mím mím môi, nói: “VẬY mẹ anh là người thế nào?”.

“Mẹ anh rất dễ gần, đối xử với người trong nhà không có gì phải nói.”

Nét mặt của Lê Bằng khiến tôi bán tín bán nghi, vì thế tôi bắt anh lấy một ví dụ.

Lê Bằng kể, khi anh còn học đại học, bác sĩ phát hiện bố anh mắc bệnh gan, lúc đó mẹ anh vừa dồn hết tiền lương hưu để mở một cửa hàng nhỏ, gia đình ba người góp tiền lại cũng không đủ để khám bệnh, mẹ anh đã lằng lằng đi tìm chủ nhà để trả lại cửa hàng đã thuê, chủ nhà nói phải phạt mười phần trăm, bà cho rằng đáng giá, liền đồng ý.

Chưa đến một tháng sau, bác sĩ lại nói rằng, bố anh đã khỏi bệnh, không cần khám lại nữa. Mẹ anh rất kinh ngạc, hỏi bệnh chữa thế nào mà lại khỏi, bác sĩ nói chủ yếu dựa vào ý chí và nghị lực của người bệnh, không cần thuốc cũng tự khỏi. Bà rất giận dữ, đập mạnh xuống bàn của bác sĩ, đòi bác sĩ phải có lời giải thích rõ ràng. Bác sĩ nói, bệnh nhân này chưa nằm viện bao giờ, chỉ uống thuốc và điều trị tại nhà, nên bác sĩ không có trách nhiệm, trách nhiệm đều thuộc về người thân, công lao cũng thuộc về người thân, may nhờ có người nhà chăm sóc bệnh nhân một cách chu đáo, nên bệnh nhân mới có thể tiếp tục nhìn thấy mặt trời. Mẹ anh lại hỏi, bệnh có khả năng tái phát không, bác sĩ cho biết, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng tái phát, bà lại nổi nóng lần nữa, lại đập mạnh vào bàn làm việc của bác sĩ, may mà một vài bảo vệ biết tin xông vào, lôi mẹ anh ra ngoài.

Ngày hôm sau, mẹ anh lại đi tìm chủ nhà, muốn thuê lại cửa hàng với giá cũ. Chủ nhà nói rằng, gần đây có rất nhiều người hỏi thuê, đã có ba người trả giá, người trả giá thấp nhất cũng cao hơn mười phần trăm so với giá tiền mà bà đưa ra. Mẹ anh thấy vị trí của cửa hàng này rất tốt, lại cách nhà không xa, nên lại cần rằng, liệu vay tiền lần nữa để trả tiền đặt cọc. Bởi câu nói bệnh tình có thể tái phát bất cứ lúc nào của bác sĩ, nên lúc nào bà cũng rất cẩn thận, không để cho bố anh làm bất cứ việc gì, cũng không cho ông ấy ra ngoài nhiều, đảm bảo cho ông một cuộc sống cơm bưng nước rót tránh xa mọi lo lắng, phiền muộn, cầu gắt để bệnh không tái phát.

Không ngờ, trường đại học của Lê Bằng tổ chức hiến máu và phải kiểm tra gan, kết quả kiểm tra phát hiện Lê Bằng cũng mắc bệnh gan. Suýt nữa thì mẹ anh gục ngã, hai người đàn ông quan trọng nhất với bà lần lượt ốm đau, lại còn mắc cùng một chứng bệnh, là một người phụ nữ, bà nhất định phải gánh vác gia đình này. Vì thế, bà lại tìm đến chủ nhà lần nữa, lại nhắc đến chuyện trả cửa hàng, chủ nhà một lần nữa trừ mất mười phần trăm tiền đặt cọc.

Tôi nói xen vào: “VẬY cuối cùng sao lại thuê được cửa hàng đó? Anh còn mắc bệnh gan không?”

Không phải tôi kỳ thị người bệnh, mà đó chỉ là phản ứng tự nhiên, tôi tin rằng bất kỳ người phụ nữ nào khi nghe thấy bạn trai mới của mình nhắc đến bệnh sử cũng đều tỏ ra lo lắng, những người không lo lắng đều là đóng kịch.

“Lần đó lại chẩn đoán sai.”

“VẬY mẹ anh lại đến bệnh viện cãi lý à?”

“CÓ đến, nhưng ông bác sĩ đó không phải xin nghỉ thì cũng vắng mặt, không gặp được lần nào.”

“Ồ, tỉ lệ chẩn đoán nhầm ở nhà anh cao quá nhỉ. Nếu mẹ anh cũng xét nghiệm ra có bệnh gan thì đủ rồi còn gì.”

Lê Bằng im lặng, nhìn tôi một hồi lâu, khiến tôi tự hỏi không biết câu nói đó có động chạm đến điều gì không.

“Thế nên mới nói, mọi người trong gia đình anh rất đồng lòng, vì thế em yên tâm đi, mẹ anh cũng sẽ đối xử tốt với em.”

“KHÔNG đúng, điều này chỉ có thể chứng minh rằng mẹ anh đối xử tốt với anh và bố anh, em là phụ nữ, mẹ anh cũng là phụ nữ, hai người phụ nữ không thể sống chung với nhau, nhất định sẽ có chiến tranh! Hơn nữa, anh còn nói mọi người trong gia đình anh rất đồng lòng, nếu như em đắc tội với ai, chẳng phải tất cả mọi người sẽ đều chia mũi nhọn về phía em sao?”

“KHÔNG đâu, mọi người trong gia đình anh đều rất hiểu đạo lý. Hơn nữa, mẹ em cũng là phụ nữ, em và mẹ sống với nhau rất tốt còn gì?”

“Anh đã thấy cảnh em và mẹ sống với nhau chưa, chính là không hợp nên em mới dọn ra ngoài sống. Còn nữa, em cũng rất hiểu đạo lý!”

Đột nhiên tôi có cảm giác tai họa đang âm ỉ. Nếu như sau này, tôi và mẹ anh có xích mích, không biết có bị anh nhắc lại câu: “Mọi người trong gia đình anh đều rất hiểu đạo lý” hay không.

Trương Tam nói kết hôn tốt, Lý Tứ cũng nói kết hôn tốt, mẹ tôi nói kết hôn tốt, nhưng bố tôi không tốt, Trương Lực và Lâm Nhược kết hôn với nhau tốt, chỉ có điều là duyên phận chưa tới. Tất cả mọi người đều

nói kết hôn tốt, vậy kết hôn có thực sự tốt không, nó có thích hợp với tôi và Lê Bằng hay không, điều này cần chúng tôi đích thân trải nghiệm, người ta thích nói thế nào thì nói, bởi người nói đâu có cần chịu trách nhiệm.

Tôi tiếp tục nói: “Chi bằng thế này, anh đừng nói những chuyện anh với mẹ em đã nói với, đợi xem em và mẹ anh gặp nhau thế nào đã?”.

Lê Bằng gật đầu đồng ý, năm phút sau anh lại đề nghị ngủ sớm để nuôi dưỡng tinh thần, bởi ngày hôm sau gặp phụ huynh sắc mặt phải thật tươi tắn. Tôi thấy câu nói này của anh cũng có lý như lời của Hòa Mục, nên đã đồng ý.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, tôi tranh thủ liếc nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ sáng, anh giầy vò tôi suốt từ mười giờ đêm đến tận hai giờ sáng, còn luôn miệng lẩm bẩm. Hôm nay anh không ăn được cả con cá, nên toàn thân ngứa ngáy, còn bắt tôi thế không bao giờ được làm rơi cá xuống đất nữa.

Tôi thấy những người hay để ý chuyện cũ, bất kể là nam hay nữ đều đáng ghét như nhau. Nhưng quan trọng nhất là người bị lôi chuyện cũ ra kể lại chính là tôi.

Mười một giờ trưa, tôi bị tiếng chuông điện thoại làm thức giấc, chưa kịp nhìn đồng hồ, đã tiện tay nhắc điện thoại của Lê Bằng lên, đầu dây bên kia là giọng một phụ nữ, vừa mở miệng đã nói: “Đại Mao”, còn hỏi Đại Mao mấy giờ về nhà ăn cơm.

“Đại Mao là ai?”

“Là con trai tôi. Còn cô là ai?”

Tôi ngập ngừng, rồi nhanh chóng phản ứng lại: “À, bác là mẹ của Lê Bằng ạ, cháu là Vi Nhược, bạn gái của Lê Bằng”.

Mẹ anh liền đổi giọng rất thân thiết: “Ồ, cháu là Nhược Nhược phải không? Đại Mao đã kể với bác về cháu, nó nói cháu rất tốt, lương thiện, xinh đẹp, được rất nhiều người quý mến!”.

Đúng là phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn cả giở sách.

Tôi mặt mày rạng rỡ, đẩy Lê Bằng còn đang nửa tỉnh nửa mơ một cái, liếc anh một lượt, rồi nói với mẹ anh rằng: “Đại Mao cũng thường nhắc tới bác với cháu, anh ấy nói bác làm món thịt kho tàu rất ngon, anh ấy còn nói bác rất khéo tay, biết thu vén nhà cửa, một mình bác gánh vác mọi chuyện trong gia đình, bác là người mẹ đảm đang nhất trên đời!”.

Tôi ở bên này cười híp mắt, thêm mắm thêm muối, ở đầu dây bên kia mẹ anh sướng đến rung rinh.

Trong mắt đàn ông, vợ kịch này có đôi phần kịch cỡm, hoặc thấy chúng tôi rất giả tạo.

Chúng tôi hàn huyên hơn nửa tiếng đồng hồ, mới giật mình vì thời gian trôi nhanh quá, nên vội vàng gác máy và hẹn giờ sẽ về nhà ăn cơm.

Lúc Lê Bằng ngủ dậy còn lẩm bẩm với tôi, anh nói, miệng tôi nói sẽ không lấy anh, nhưng lại biết nịnh mẹ chồng, nói chuyện với nhau cả nửa tiếng đồng hồ như vậy thì việc coi như đã thành công một nửa.

“Anh đang khen hay chế giễu em đây?”

“Đương nhiên là khen em rồi, khen khả năng xã giao của em tốt!”

Tôi vui vẻ nhìn anh, nói: “Lát nữa chúng mình đi mua ít hoa quả nhé, mua thêm hai chai rượu trắng và hai cây thuốc nữa”.

“Về nhà mình cần gì phải mua quà?”

“Anh không mua, bố mẹ anh không chê anh bất hiếu, nhưng em không mua, bố mẹ anh sẽ cho rằng em không hiếu biết, muốn được lòng phải biết chú trọng đến tiểu tiết.”

Đại sự đã nắm chắc, tiểu tiết cũng phải chú ý, đây là nguyên tắc vàng đối với các nàng dâu.

Lúc chúng tôi đến nhà Lê Bằng đã là một rưỡi chiều.

Tôi lo lắng, phải hít thở sâu, hỏi đi hỏi lại Lê Bằng nhiều lần: “Hôm nay, em mặc thế này có hợp không?”, nghe anh nhiều lần khẳng định tôi mới dám bước qua cánh cửa đó.

Lê Bằng cười nhạo tôi hóa ra cũng biết căng thẳng, tôi nói với anh rằng, căng thẳng là lẽ thường tình của con người, sự căng thẳng đến từ sự tôn trọng và tình cảm.

Tôi đưa rượu trắng và thuốc vừa mới mua cho bố Lê Bằng, còn hoa quả đưa ẹ anh, mẹ anh vui mừng đón nhận rượu, thuốc từ tay bố anh, cất vào tủ tường, rồi kéo tôi vào phòng trong trò chuyện.

Bố mẹ Lê Bằng khá giống với những gì anh kể và trong tưởng tượng của tôi, vừa nhìn đã biết mẹ anh là người chủ gia đình rất năng động. Bố anh rất ít nói, nét mặt cũng không phong phú, chắc bởi tại mẹ anh quản thúc quá chặt. Giống như mẹ tôi đã nói, trong hôn nhân chắc chắn có một người thích quản thúc, còn một người bị quản thúc, nếu như người bị quản thúc không thích bị quản thúc, giống như bố tôi sẽ vượt rào, sự cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là người bị quản thúc là kẻ yếu, còn người quản thúc là kẻ mạnh, mà đó là phương thức để hai người chung sống với nhau, chỉ có những người ném trải qua rồi mới hiểu rõ, nói một cách khác, rất có thể bố tôi đã nung nấu nguyện vọng phá vỡ thể cân bằng này từ trước, thế nên mới quyết định thay người quản thúc.

Tôi cùng ba người nhà Lê Bằng ngồi quây quần bên bàn ăn, mẹ anh liên tục gấp thức ăn cho tôi, vừa nói tôi gầy, rồi lại bảo tôi cần ăn nhiều thịt, nhưng bà gấp cho tôi toàn thịt mỡ. Bình thường, tôi không thích thịt mỡ, nhưng bởi đây là thành ý của mẹ anh, nên cho dù tôi là cô nàng thứ bao nhiêu được hưởng thụ cái thành ý này đi chăng nữa thì với tư cách là bạn gái của con trai bà, tôi phải thích cái thành ý mà bố mẹ anh dành ình, đó cũng chính là nghĩa vụ và thành ý của tôi.

Lúc này ti-vi đang phát chương trình Phổ biến kiến thức, chủ đề về phụ nữ và tình trùng, nội dung còn nhắc đến chuyện sinh con trong ống nghiệm, chuyên gia cho biết khoa học kỹ thuật ngày một phát triển, tỉ lệ những đứa trẻ ra đời thành công trong ống nghiệm cũng ngày một tăng cao. Cụ thể cao đến mức nào thì vẫn cần phải có vật tham chiếu, theo những gì tôi được biết thì tỉ lệ thành công chỉ đạt năm mươi phần trăm.

Bố anh bình luận: “Sinh con đẻ cái phải do tự nhiên, sao có thể hơi một tí là thụ tinh nhân tạo?”.

Mẹ anh cũng phụ họa thêm: “Mà cũng không biết cái công nghệ này có đáng tin cậy không, con của bà Vương ở nhà bên cạnh dùng phương pháp này đấy, được mấy tháng rồi, có khi đẻ lâu trong ống nghiệm cũng đã hỏng rồi ấy chứ!”.

Tôi thấy, những lời nói của bố mẹ anh cơ bản đều giống nhau, cùng một chí hướng, đây là điều mà bố mẹ tôi không có được.

Tôi nói: “Bác ơi, nuôi trong ống nghiệm không hỏng được đâu, mấy hôm trước có bài báo viết, ở nước ngoài có một phụ nữ thụ tinh bằng ống nghiệm, tổng cộng có ba trứng được thụ tinh, trong đó hai trứng thụ tinh trước được cấy thành công vào cơ thể người mẹ, sau đó cô ta sinh được hai cô con gái, còn một trứng vẫn để đông lạnh, mười một năm sau mới giã đông cấy vào tử cung, vẫn sinh hạ thành công cô con gái thứ ba, một ca sinh ba nhưng cách nhau mười một tuổi, nền y học thế giới đã phải kinh ngạc vì việc này!”.

Cả bố và mẹ anh đều ngược về phía tôi, họ cũng kinh ngạc.

Từ đó có thể thấy, một việc có thể khiến người ta kinh ngạc hay không phải xét xem nó có đi ngược lại với lẽ thường hay không.

5. Chương 05

Chương 5: Ai cũng bảo kết hôn phức tạp, nhưng những người nói câu này đều kết hôn

Tôi thấy gương mặt họ đầy vẻ kinh ngạc, nên cũng chỉ còn cách tỏ ra kinh ngạc, bởi tôi không thích đi ngược lại những gì thuộc về số đông, ít nhất thì cũng thể hiện cho họ thấy tôi đứng về phía họ.

Không khí có phần gượng gạo, tất cả mọi người đều im lặng, người phá vỡ bầu không khí đó là bố anh, ông ho khan hai tiếng, sau đó lại cúi đầu và liên tục nhai miếng cơm. Sau đó là Lê Bằng, anh lấy tay ngoáy tai, cúi đầu uống canh, cuối cùng là mẹ anh.

Mẹ anh nói: “Nhược Nhược, những cô gái chưa kết hôn tốt nhất đừng nhắc đến chuyện thụ tinh trong ống nghiệm, cũng đừng xem những chương trình vợ vắn như vậy, nó sẽ ảnh hưởng không tốt tới cháu!”.

“Vâng, thưa bác. Cháu nghe lời bác, bác bảo cháu xem gì, cháu sẽ xem cái đó.”

“Đúng đúng, phải thế chứ. Chúng ta nên nghiên cứu nhiều về thực đơn, thế mới tốt!”

“Vâng, bác nói đúng quá. Ăn những món bác nấu biết ngay là bác đảm đang thế nào, có thời gian bác dạy cháu với ạ!”

Mẹ anh vui mừng ra mặt. Mẹ bạn trai bao giờ cũng thích những cô con dâu tương lai dễ bảo, đồng thời cũng mong con trai mình sẽ không bị bỏ dối.

Còn bố Lê Bằng, từ khi ông nhận hai bình rượu từ tay tôi, tôi nhìn thấy tia hy vọng trong đôi mắt ông, nhưng khi mẹ anh đem nó đi, ánh sáng đó đã lụi tắt. Tôi nghĩ, tôi đã tặng đúng quà, chắc chắn bố anh sẽ nhớ được điểm tốt của tôi. Chỉ tiếc rằng ông không được làm chủ gia đình, chủ quyền của ông nằm trong tay vợ.

Sau khi rời khỏi nhà bố mẹ, Lê Bằng đưa tôi đến nhà của anh.

Tôi hỏi tại sao không quay về chỗ tôi.

Anh hỏi lại tôi tại sao trước kia lại thuê căn hộ đó.

Tôi nói bởi lúc đó muốn bồi dưỡng tình cảm với Trương Lực, nhưng không ngờ lại bị bạn gái cũ của anh nâng tay trên.

Lê Bằng rất không hài lòng nói anh ghét sống trong ngôi nhà mà bạn gái thuê vì bạn trai cũ.

“Anh thật khó tính.”

Lê Bằng không nói gì, tôi càng không buồn nói.

Chúng tôi giận dỗi nhau cả buổi chiều, nói chuyện một cách nhát gừng, cũng không gọi tên nhau, chỉ gọi “này”, hoặc bắt đầu câu chuyện một cách vu vơ, xem đối phương có bắt chuyện hay không. Nhưng tôi cũng không có ý định quay về căn hộ của mình, nếu về đó đồng nghĩa với việc sẽ khiến cho cuộc chiến tranh lạnh này tr nên tồi tệ hơn, nếu anh không tìm đến cứng nung tôi, vậy tôi sẽ đến tìm anh, để giận dỗi kéo dài không phải là một hành động sáng suốt đối với những cặp đôi vừa thiết lập quan hệ như chúng tôi, muốn cãi vã thì cũng nên đợi đến sau hôn nhân mới bắt đầu.

Nhưng hiện tôi dường như đang rơi vào trạng thái đuối lý, thế nên tôi quyết định chất vấn thẳng thắn.

“Anh đừng có thường xuyên giận dỗi vì Trương Lực được không, em còn chưa so đo chuyện của anh với Lâm Nhược đâu đấy!”

Lê Bằng như ngay lập tức đứng thẳng dậy, ngồi xuống cạnh tôi, thể hiện vẻ muốn đàm phán.

Tôi cũng hai tay chống nạnh, nhìn thẳng vào anh, đợi anh mở lời.

“Ngoài chuyện đó ra, hai người đã từng hôn nhau chưa?”

“Vớ vẩn, anh đã ngủ cùng người ta rồi cơ mà!”

Anh dừng lại một chút, rồi lại nói: “Đàn ông và đàn bà khác nhau! Em nói đi, đã từng hôn vào những đâu!”.

Tôi bĩu môi, cố ý chọc tức anh, nói: “Môi, thế thì sao nào!”.

Mắt anh quắc lên, cất cao giọng: “Còn đâu nữa!”.

Tôi lại ưỡn ngực, đang định nói, nhưng nghĩ lại, hình như vẫn chưa tiến triển đến mức này, nên nói: “Lười nữa!”.

Câu nói vừa dứt, mắt Lê Bằng đã hần lên tia máu, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, giống như một chú lừa kéo cối xay, sau vài vòng, anh dừng lại, chỉ vào tôi và nói: “Sao hai người có thể dễ dãi như vậy!”.

“Vớ vẩn! Anh còn dễ dãi hơn em! Hai người còn thuê phòng ở cùng nhau!”

Lê Bằng dừng bước, nói: “Anh dễ dãi thế nào! Anh đã nói là anh sẽ cưới em mà! Anh sẽ chịu trách nhiệm!”.

Ngay cả câu nói nhạy cảm nhất, cấm kị nhất của phụ nữ mà anh cũng đã nói ra, thì làm sao tôi có thể không chửi bậy được?

Tôi cũng đứng dậy, tức giận trừng mắt: “Không cần! Anh biến đi!”.

Anh nhắc nhở tôi: “Đây là nhà anh”.

Tôi dừng lại, chửi thề một câu rồi đi ra phía cửa. Đến cửa tôi lại quay vào, lượn một vòng quanh phòng, chắc chắn rằng mình không bỏ quên thứ gì mới đi ra phía cửa. Đúng lúc bàn tay tôi đặt lên nắm đấm cửa thì bị Lê Bằng bẻ vác lên vai giống như tóm một chú gà con, đi thẳng vào phòng ngủ, quăng lên giường.

Anh chỉ thẳng tôi và nói: “Em không được phép... quay trở về căn hộ đó nữa”.

Tôi ngồi dậy, mắt vẫn còn nổ đom đóm, chưa hết thở dốc, thốt lên: “Anh thật vô lý!”.

Anh hừ một tiếng, quay đầu đi ra ngoài, khóa trái cửa.

Tôi bị Lê Bằng nhốt trong phòng khá lâu, nghe thấy tiếng anh ra khỏi nhà, nửa tiếng sau lại nghe thấy tiếng mở cửa. Anh mở cửa phòng ngủ, bước vào, trên tay còn ôm một hộp gà KFC, xuất dành cho cả gia đình.

Lúc này, tôi mới biết, tôi đã dối.

Cuộc chiến nào cũng không thể địch nổi việc bị cái bụng trống rỗng giày vò, nên chúng tôi tạm thời đình chiến.

Chúng tôi ngẫu nhiên tranh nhau ăn cánh gà, suýt nữa thì gây thương tích cho cả hai.

Sau khi ăn no, tôi nằm trên giường, nói: “Hiện em đang rất không vui, anh đừng nói gì với em!”.

Quả nhiên, Lê Bằng không nói gì, cũng nằm xuống.

Tôi đẩy anh một cái: “Sao anh không hỏi em câu gì hả?”.

“Tại em bảo anh đừng nói gì mà!”

“Em bảo anh đừng nói, thì anh không nói luôn. Em bảo anh đừng bới móc chuyện cũ nhưng sao ngày nào anh cũng bới móc! Nguyên nhân khiến em bực mình chính là anh, chính anh làm em tức giận!”

“Anh làm em tức giận chuyện gì?”

“Hơi một tí anh lại nhắc đến chuyện cũ, toàn lời chuyện của Trương Lực ra nói.”

“Em cũng toàn nói chuyện về Hòa Mục.”

Tôi ngừng lại một chút, ra một quyết định, nói: “Thôi được, vậy chúng ta hãy thỏa thuận với nhau, anh đừng bao giờ nhắc đến Trương Lực nữa, em cũng sẽ không bao giờ khen ngợi Hòa Mục trước mặt anh, được không?”.

Dường như anh đang nghĩ xem tôi có thể thực hiện được điều này không, tôi đọc được điều này qua ánh mắt anh.

Một lúc sau, anh nói: “Được, nói lời phải giữ lời đấy”.

Phụ nữ nói lời có thể không giữ lời, còn đàn ông luôn luôn ngây thơ vào những lúc không được phép ngây thơ.

Hôm sau, mẹ tôi giục chúng tôi phải quyết định mọi chuyện, nên hẹn cả hai gia đình gặp mặt tại một nhà hàng, tôi và Lê Bằng ngồi giữa, nhìn mẹ tôi, bố anh, mẹ anh, cùng nhau thảo luận chuyện hôn lễ, bàn bạc chọn công ty nào tổ chức đám cưới, phù dâu phù rể phải chọn ai, mời bao nhiêu khách, sinh lễ và của hồi môn gồm những gì...

Tôi nói xen vào một câu: “Chúng con muốn đi du lịch rồi kết hôn luôn, không mời khách”.

Mẹ tôi nói: “Vớ vẩn, con chẳng hiểu gì cả!”.

Lê Bằng nắm lấy tay tôi, nói với mẹ tôi rằng: “Mẹ, chúng con sớm đã có dự định sẽ đi châu u chơi một chuyến...”

Mẹ anh ngắt lời: “Tổ chức xong lễ cưới, các con muốn đi đâu thì đi! Lễ cưới nhất định phải tổ chức!”.

Hai bà mẹ đã quyết định như vậy, bố anh không dám nói thêm câu nào, chỉ nói: “Ừ” và “Rất tốt”.

Ai cũng nói kết hôn phải môn đăng hộ đối, nhưng nhiều cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối vẫn khiến người ta phải bận lòng.

Buổi tối trước ngày tổ chức tiệc cưới, trạng thái tinh thần tôi rất bất an, mắt phải giật giật, tôi dự cảm sắp có chuyện xảy ra. Tôi đem suy nghĩ đó nói với mẹ, mẹ nói tôi có vấn đề.

Tôi hỏi mẹ: “Tại sao mẹ không nói với ông ấy chuyện con kết hôn, mà cũng không mời ông ấy tham dự?”.

Người mà tôi đang nhắc đến là bố tôi.

“Ông ta đã không còn là người của nhà này nữa rồi. Sau này, cũng không cần xin ý kiến của ông ta.”

“Mẹ, mẹ không còn chút tình cảm nào với bố sao, bố mẹ đang ly thân, nhưng đã ly hôn đâu...”

“Thôi, đừng nói đến chuyện ly hôn, không may mắn.”

“Vậy mẹ kể cho con nghe bố và mẹ tại sao lại đi đến bước này?”

Tôi chưa bao giờ được chứng kiến cảnh họ giải quyết chuyện ly thân, chỉ nhớ một lần về đến nhà tôi thấy mặt mẹ đầy nước mắt, không thấy bóng dáng bố tôi đâu.

Mẹ nói, ông ấy đi rồi.

Tôi hỏi, đi đâu.

Mẹ nói, đi chết.

Tôi cứ tưởng đó chỉ là những lời nói lúc giận nhau, nhưng lại nghe mẹ kể tiếp, ông ấy có người đàn bà khác ở bên ngoài, đã hơn nửa năm rồi, hôm nay ông ấy về nhà là để bàn chuyện ly hôn.

Tôi hỏi, người phụ nữ đó bao nhiêu tuổi.

Mẹ nói: “Hơn con hai tuổi”.

Tôi cất cao giọng, nói: “Vì một người phụ nữ hơn con hai tuổi mà ông ấy không cần chúng ta?”.

Mẹ khóc không thành tiếng.

Lúc đó, tôi rất hận bố, thậm chí tôi còn ảo tưởng rằng ông bị người đàn bà đó lừa gạt hết tiền, không còn cách nào khác, nhưng sự thật chứng minh, đến giờ ông ấy vẫn sống nhơn nhơ.

Mẹ nắm lấy tay tôi, nói: “Phụ nữ nhất định phải nắm chặt hạnh phúc của mình, đừng tơ tưởng đến của người khác, cũng đừng để người khác có cơ hội xen vào”.

Tôi vốn định nói với mẹ rằng: “Mẹ, hạnh phúc là thứ không thể nắm giữ được, hạnh phúc giống như hạt cát, càng nắm chặt, nó càng trôi đi nhanh. Phụ nữ phải biết biến mình thành sa mạc, dù không thể khiến cát ngừng chuyển động và bay đi, nhưng chúng vĩnh viễn không bay ra được khỏi sa mạc”.

Nhưng cuối cùng, tôi không nói gì cả.

Đem theo quyết tâm phải hạnh phúc gấp đôi, chín giờ sáng hôm sau tôi lên xe hoa.

Xe hoa là một chiếc xe tự chế thêm chiều dài, ngồi phía cuối xe, dù được Lê Bằng nắm chặt tay, nhưng tôi vẫn rất hồi hộp.

“Lê Bằng, chúng ta sẽ hạnh phúc chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

“Lê Bằng, em muốn đem hạnh phúc đến cho anh.”

Anh ôm tôi vào lòng.

Vòng tay của Lê Bằng rất ấm áp, giống như luồng khí nóng chỉ xuất hiện vào ngày mười lăm tháng Mười hằng năm.

Tôi rất muốn hôn anh, vì thế ngửa đầu, đưa miệng về phía anh, anh né tránh, nhìn tôi, cau mày nói: “Môi em đánh son đấy”.

“Không sao, em hôn có kỹ thuật mà, chỉ lướt qua không để lại dấu vết.”

Anh vẫn kiên quyết phản đối.

Tôi nóng nảy, nhất quyết đòi hôn, còn anh cố để tránh, một người lôi kéo, một người né tránh, nhìn chúng tôi như đang đánh lộn.

Trong lúc tôi nói: “Em mang hạnh phúc đến cho anh đây”, xe đột nhiên trượt dài, tôi hét lên ôm chặt lấy Lê Bằng, ngay lập tức anh cũng ôm chặt tôi.

Sau khi phanh gấp, xe dừng lại, lái xe mặt trắng bệch quay đầu lại nhìn, chúng tôi cũng tái mặt nhìn lên, ánh mắt chúng tôi giao nhau tại khoảng giữa của chiếc xe, nơi đó đã sạt xuống.

Tất cả xe đưa đầu đều dừng lại, tất cả người đi đường đều vây đến xem, tất cả bạn bè, người thân đều xuống xe chạy lại, tái mặt khi thấy khoảng giữa xe hoa bị sạt xuống.

Tôi hốt hoảng hỏi: “Sao nó lại sạt xuống thế?”.

Lê Bằng lắc đầu, nói không lên lời.

Tôi gơ tay che mặt, quyết định không xuống xe trả lời bất cứ câu hỏi nào của mọi người.

Người của công ty tổ chức hôn lễ nói vọng qua cửa kính giải thích với chúng tôi rằng, chiếc xe hoa này được họ sửa sang lại từ một chiếc xe ban đầu vốn đã dài, sau đó họ nối thêm ba khoang nữa. Vì dưới ba khoang này không có bánh cũng như điểm tựa nâng đỡ nên mới bị sạt như vậy.

Họ còn nói rằng, chiếc xe này đã chạy được hơn một năm, chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì, ngay cả nhân viên kỹ thuật cũng đảm bảo đây là chiếc xe được tu sửa hoàn hảo nhất, không ngờ lại bị hỏng trong tay chúng tôi. Anh ta còn nói, vừa rồi khi đi phía sau xe dâu, anh ta nhìn thấy tôi và Lê Bằng đang cãi vã, nên quả quyết rằng do tôi và Lê Bằng gây chuyện mới khiến chiếc xe đoán mệnh như vậy. Họ sẽ không đòi bồi thường tiền sửa chữa xe, vì vậy chúng tôi cũng không được đòi bồi thường phí tổn thất tinh thần, như vậy là hòa.

Đến tòa án còn chưa phán quyết, vậy mà chỉ bằng đôi ba lời, anh ta đã phán quyết xong. Tất nhiên là tôi không chịu, nếu đồng ý chẳng khác gì tự nhận mình đen đủi.

Tôi nói với anh ta rằng, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần, chuyện này lại bị ảnh hưởng bởi công ty các anh, nên các anh phải có trách nhiệm đền bù cho hạnh phúc cả đời của chúng tôi, cái này là vô giá, nếu không tôi sẽ kiện đến khi các anh phải đóng cửa, giải thể, cúp đuôi bỏ chạy. Tất cả mọi người xung quanh đây đều có thể làm chứng, tôi là cô dâu đen đủi, xấu hổ, mặt mặt nhất trên con phố này, có đến vài trăm người có thể làm chứng để kiện anh ta hoặc công ty của anh ta. Tôi cũng có thể bỏ mặc sĩ diện mà đem chuyện này bán cho giới truyền thông, tuyên truyền khắp nơi.

Tôi còn nói, tôi mê tít, tôi thấy như ông trời đã cử tôi đến tố giác, trừng phạt bọn họ, nếu không nghe theo ý trời, ắt sẽ bị báo ứng.

Người của công ty tổ chức hôn lễ bị những lời tôi nói làm ông lung, nhưng tôi vẫn chưa thấy đủ.

Đúng lúc này, mẹ tôi cũng tiến đến sát cửa xe, không biết lấy đâu được một tờ báo che mặt, nói với tôi qua cửa kính: “Thôi đừng cãi lý với, các con mau xuống xe, không lại lỡ mất giờ lành”.

“Mẹ, mẹ cho con mượn tờ báo che mặt đi.”

Mẹ bảo tôi trang điểm lại trước đã.

Tôi hỏi tại sao.

“Đơn vị bố Lê Bằng làm trước khi về hưu hôm nay cũng có rất nhiều đồng nghiệp đến, vài người còn đem theo cả máy quay.”

Tôi kinh ngạc, quay sang nhìn Lê Bằng, anh cũng nhìn tôi nói: “Trước đây, bố chúng ta làm ở đài truyền hình”.

Tôi nói với mẹ, nếu không thể che kín mặt, tôi kiên quyết không xuống xe, hơn nữa, chân của cô dâu làm sao có thể đặt xuống đất được, ngay cả khi đến nơi tổ chức lễ cưới chú rể còn phải cõng cô dâu lên lầu.

Mẹ tôi nghe vậy, cho rằng có lý, không nói câu nào liền mượn một chiếc ô của những người xung quanh, nghe nói một người bán hoa quả đã tặng ô cho chúng tôi, kèm theo điều kiện, lát nữa đài truyền hình có phỏng vấn thì cũng phải nhắc đến ông ta, tên họ chỉ cần để: “Ông Trương đưa hấu – một người nhiệt tình hỗ trợ”.

Lê Bằng cõng tôi, mẹ che mặt cho tôi, ba chúng tôi bỏ lại đoàn xe đưa dâu trước sự chứng kiến của nhiều người, tôi trùm tấm vải đỏ không biết được ai đưa đến, có thể mới yên tâm tiếp nhận những câu hỏi mà đồng nghiệp cũ của bố chồng đặt ra.

Người A nói: “Cô dâu, cháu cứ yên tâm, chuyện hôm nay chỉ cần chúng tôi báo lại về đài, đảm bảo sẽ ồn ào, chắc chắn sẽ giúp các cháu kiện được công ty tổ chức hôn lễ đó”.

Người B lại nói: “Đúng là phù sa không chảy ruộng ngoài, hôm nay chúng ta có tin độc quyền rồi”.

Người C lại nói: “Chú rể, cô dâu muốn lên án những gì, cứ nói ra đi!”.

Lê Bằng trốn sau ống kính, thở hắt ra, mặt xám lại, không ai dám quay anh.

Tôi giẫm trên tấm thảm đỏ lấy từ xe xuống, để mặc những chiếc máy quay cao thẳng vào tấm vải đỏ che trên đầu, chắc rằng lúc này họ đều hy vọng sẽ có một làn gió thổi tới cuốn bay chiếc khăn. Nhưng tôi sớm đã đề phòng đưa tay giữ chặt nó.

“Chuyện này các cô các chú cứ căn cứ theo tình hình mà đưa tin, đừng làm to chuyện quá, đợi xe hoa mới đến, chúng cháu phải đến nơi tổ chức tiệc trước, vì không thể để lỡ giờ lành. Nếu các cô chú muốn phỏng vấn nhân chứng hiện trường, thì cứ phỏng vấn trước đi ạ, gia đình cháu vẫn để phần tiệc rượu tại nơi tổ chức.”

Tất cả đều vui vẻ ở lại.

Khi xe hoa mới đến, tôi sốc thêm lần nữa.

Tóm lấy cổ chú nhóc của công ty tổ chức hôn lễ, tôi hạ thấp giọng nói: “Công ty các anh có xe đẹp như thế này, tại sao lại điều cho tôi chiếc xe cũ nát kia hả!”.

Cậu nhóc đó nói: “Bà chị, xin chị tha cho em, đó không phải là chủ ý của em. Ông chủ bọn em nói, tiền mà gia đình chị bỏ ra chỉ đủ... chỉ đủ thuê chiếc xe ban nãy, chiếc xe mới này là tài sản riêng của gia đình ông chủ!”.

Tôi thầm chửi một câu, đẩy cậu ta ra, tức giận chui vào chiếc xe thể thao đồ thấp ngang hông, nói qua tấm khăn che mặt: “Bác tài, anh cũng là người của công ty này à?”.

Tài xế nói: “Cô dâu, xin lỗi nhé, là nhân viên của tôi phục vụ không tốt, khiến cô phải ầm ứ”.

Nể tình đây là ông chủ, lại đích thân lái xe riêng của mình đến tạ lỗi cùng chúng tôi. Tôi không nói gì, đợi Lê Bằng lên xe, tôi vén một góc khăn lên, nháy mắt với anh, Lê Bằng tiến lại gần.

Tôi nói rất nhỏ với anh: “Ông xã, người ngồi ở ghế lái kia là ông nội của thằng nhóc ban nãy”.

Lê Bằng đáp lời bằng một câu không liên quan: “Bà xã, điệu bộ em thăm thì với anh khi vén khăn che mặt lên rất quyến rũ”.

Trong chốc lát, mặt tôi bị lời nói này của anh làm nóng bừng lên, chuyện gì thế này!

Tấm khăn che mặt được buông xuống, tôi quay mặt đi, tỏ vẻ ngại ngùng. Lê Bằng ôm tôi vào lòng, lại vén một góc khăn lên, muốn nhìn tôi nói chuyện.

“Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một cô dâu mặc váy cưới trắng, nhưng trùm khăn che mặt đỏ, đẹp lắm.”

Tôi liếc nhìn anh, mỉm cười, Lê Bằng được thể tiến sát lại gần, cắn nhẹ vào má tôi.

Chỉ là một hành động âu yếm nhỏ, mà suốt chặng đường còn lại, bao nhiêu nỗi bực tức về sự cố vừa qua trong tôi đều tiêu tan. Cho đến khi đến nơi tổ chức hôn lễ tôi vẫn cười hạnh phúc, ghé sát vào Lê Bằng cùng tiến vào lễ đường.

Thế mới thấy, phụ nữ không dễ dỗ dành, quan trọng là phải dỗ đúng cách.

Sau khi đi hết một vòng hội trường hôn lễ trong bản nhạc Hành khúc kết hôn, tôi cùng mấy người bạn gái đi vào phòng hóa trang, lúc này Miumiu mới chạy đến, mặt mũi còn lem nhem nói lời chúc mừng với tôi.

Tôi để những người khác đi ra ngoài, ôm lấy Miumiu rồi khóc, cô ấy lập tức an ủi tôi, nghe tôi kể lại chuyện vừa xảy ra.

Tôi nói: “Cậu biết không, vừa rồi khi bước đi trước ánh mắt của nhiều người như vậy, tớ chỉ nghĩ đến bố. Lần đầu tiên khi bố trở mặt với mẹ, ông ấy đã ở cùng người đàn bà kia nửa năm, người đàn bà đó lừa ông nói rằng, cô ta có thai, lại là một đứa con trai, bố tớ đã lập tức về nhà đòi chia tay với mẹ. Thấy mẹ đau khổ, tớ quyết định sẽ chống đối đến cùng với ông ấy, còn kêu gọi các cô bác trong tổ dân phố về cùng chiến tuyến, vì thế nên bố tớ mới chịu thỏa hiệp không đòi ly hôn nữa. Sau đó, mẹ con tớ mới biết rằng người đàn bà đó nói dối, cô ta không hề có thai. Bố muốn hòa giải với mẹ nên nói, ông chấm dứt với cô ta rồi. Mẹ con tớ đã tin. Nhưng hai năm rưỡi sau, bố tớ lại quay về nhà và nói, người phụ nữ đó đã có thai thật và lần này ông thật sự muốn ly hôn, nếu không ly hôn được thì cũng sẽ ly thân. Nói tóm lại là ông ấy nghiêng về phía người đàn bà đó, dù thế nào cũng quyết bỏ mẹ con tớ”.

Miumiu ôm chặt tôi, hỏi tôi tại sao vẫn còn nhớ đến bố.

Tôi nói, tôi cảm thấy, nếu kết hôn không thành, sẽ rất có lỗi với mẹ, làm mẹ mất mặt, nhưng lại thấy nếu không mời bố tham dự lễ cưới lại rất có lỗi với công dưỡng dục của ông, nhưng tôi lại không muốn mẹ đau lòng.

“Cũng đúng, những người hiểu rõ mọi chuyện đều biết bố mẹ cậu đang ly thân, nếu ông ấy đến thật thì sẽ rất khó xử, vì sợ rằng người đàn bà đó cũng theo đến...”

Tôi liên tiếp gật đầu, tôi biết rằng Miumiu là người hiểu rõ nhất những nỗi khổ của tôi.

Sau đó, tôi nói với cô ấy, tôi đã giúp cô ấy thực hiện giấc mơ mặc váy cưới bông phương Tây, che ô, trùm khăn che mặt, trả lời phỏng vấn trước sự chứng kiến của rất nhiều người, cho dù hình thức có khác đôi chút.

Thay xong bộ lễ phục truyền thống màu đỏ của người Trung Quốc, tôi bước ra khỏi phòng hóa trang trong sự thấp thòm của Miumiu. Từ xa đã nghe thấy tiếng ồn ào, tiến lại gần, tôi thấy hai gương mặt quen thuộc, một người là Trương Lực, còn người kia là Lâm Nhược.

Họ đang đôi co cùng đội hình đón khách mà Lê Bằng là kẻ đứng đầu, hình như cả hai muốn vào trong chúc mừng, đồng thời cam đoan sẽ không gây sự, nhưng không ai tin.

Mẹ tôi đi tới, cầm lấy tay Trương Lực, nói: “Trương Lực à, thường ngày gia đình bác đối xử với cháu cũng không tệ, cháu đừng làm bác khó xử trong ngày hôm nay. Bác xin cháu đấy, cháu hãy đưa vợ về nhà đi. Tấm lòng của cháu, gia đình bác đã nhận”.

Trương Lực ngăn người, rồi lùi lại, có lẽ vì anh ta nghĩ đến món canh cá mà mẹ tôi từng nấu.

Nhưng Lâm Nhược lại không chịu, rút tay ra khỏi tay Trương Lực, bước qua mặt anh nói với mẹ tôi: “Còn chúng tôi thì sao? Ngày chúng tôi kết hôn chính cô con gái rượu và chàng rể tốt này của bà đã đến phá đám, lúc đó chúng tôi tiếp đón rất tử tế, đâu dám bỏ bê, thế mà họ đã tặng chúng tôi món quà to quá”.

Hai bên từ đôi co, chuyển thành cãi vã.

Tôi đang định xông ra, Miumiu kéo tay tôi lại, bảo tôi tránh mặt đừng chọc tức Lâm Nhược.

Đúng lúc đó Lâm Nhược gào thật to, chúng tôi quay đầu lại nhìn, thấy cô ta đang nhìn mình, hóa ra Lâm Nhược đã phát hiện mục tiêu.

Không biết Lâm Nhược làm cách nào thoát được khỏi vòng vây, toàn bộ động tác chỉ diễn ra trong vòng năm giây, cô ta vừa xông ra chỗ tôi, vừa lôi từ chiếc túi giấy đem theo ra một chiếc bình bên trong chứa rượu vang đỏ.

Trong khoảnh khắc thứ dung dịch đó bị hắt về phía tôi, tôi chỉ biết lấy tay che mặt, nhưng vẫn hử một khe.

Qua khe hở, tôi nhìn thấy mẹ không biết từ lúc nào đã bắt kịp Lâm Nhược, dùng tấm lưng bà làm lá chắn, tôi chỉ kịp hét lên, mà không phát hiện Miumiu vốn đang cầm chặt tay tôi, nay đã chạy đến bàn tiệc gần nhất, cướp một ly rượu vang từ tay khách, hắt trả về phía Lâm Nhược.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, Lâm Nhược vốn thích diện đồ trắng nay lại bị nhuộm đỏ.

Cả hội trường sáng rực đèn flash, còn tôi, chỉ biết ôm mẹ, nước mắt lại trực trào ra.

Hiện trường trở lại bình thường như thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết rằng sau khi cùng mẹ thay xong trang phục, đã không thấy bóng dáng Trương Lực và Lâm Nhược đâu, mọi người đều đang vỗ tay chào đón chúng tôi.

Tôi nhớ đã từng đọc một mẩu tin được đăng trên một tờ báo nào đó, nội dung là: Đứa trẻ bị đè dưới bánh một chiếc xe hơi, còn bà mẹ không biết lấy sức mạnh từ đâu, một mình nhấc bổng đầu xe lên.

Lúc đó, tôi đã rất cảm động.

Còn giờ phút này, trong đầu tôi không còn hình bóng của bố nữa, mà chỉ còn có mẹ, tôi đang cùng bà bước lên sân khấu, đứng cạnh ba người nhà Lê Bằng tôi không hề cảm thấy ngại ngùng.

Về phần bố tôi, mặc ông ấy có đang hạnh phúc hay không, chúng tôi cũng coi như đã chết.

Trước khi bố tôi ngoại tình, Miumiu có hỏi đùa tôi rằng nếu trong nhà có bố hay mẹ ngoại tình, tôi sẽ tỏ thái độ thế nào. Kỳ thị? Ghét bỏ? Tha thứ? Khoan dung? Hay không thể tưởng tượng được?

Lúc đó tôi còn cười nói với cô ấy rằng: “Theo đuổi tình yêu là quyền lợi của mỗi người”.

Miumiu hỏi lại tôi: “Thì ngoại tình cũng chính là bởi vì tình yêu mà”.

Tôi cũng hỏi lại cô ấy: “Chẳng lẽ vì quá nhàm chán nên mới kiếm chuyện?”.

Cô ấy nói: “Tớ cũng không biết vì sao, tớ nghĩ tớ phải trải qua chuyện đó mới có thể trả lời cậu được”.

Đêm động phòng, Lê Bằng đã đưa ra ba quy ước với tôi.

Thứ nhất: Không được quay trở lại căn hộ tôi đã thuê vì Trương Lực, cũng không được nhắc đến Trương Lực, Lâm Nhược và Trâu Chi Minh.

Thứ hai: Phải yêu anh suốt đời.

Thứ ba: Phải hiếu thuận với bố mẹ anh như hiếu thuận với bố mẹ tôi.

Để công bằng, tôi cũng đặt ra ba quy ước với anh.

Thứ nhất: Nếu anh nhắc đến Trương Lực, Lâm Nhược hay Trâu Chi Minh trước, tôi cũng có quyền nhắc đến, vì thế anh không được nhắc nhở tôi.

Thứ hai: Phải yêu tôi suốt đời. Tôi cũng sẽ đáp trả tất cả tình yêu của anh.

Thứ ba: Phải hiếu thuận với mẹ tôi gấp hai lần hiếu thuận bố mẹ anh, bởi tôi không có bố, nên đương nhiên mẹ tôi sẽ được hưởng gấp đôi.

Thực ra, Trương Lực hay Lâm Nhược chỉ là một đại từ thay thế, họ có thể là bất kỳ ai, Trâu Chi Minh cũng vậy mà thôi. Còn về tình yêu và lòng hiếu thuận, mỗi người có một cách nhìn nhận khác nhau, nên kết quả liệu có giống nhau không?

Ba ngày sau, chúng tôi cùng nhau đến cục dân chính làm thủ tục đăng ký kết hôn, Miumiu cười tôi mà nói rằng, người ta thường cầm giấy đăng ký kết hôn trước rồi mới làm tiệc đãi khách, tôi đúng là cô nàng mạo hiểm nhất mà cô ấy từng gặp.

Tôi và Lê Bằng lấy được số một, cả hai chúng tôi đều chưa từng kết hôn trước đây, nên thủ tục rất thuận lợi. Cầm tờ giấy chứng nhận trên tay, chúng tôi nắm tay nhau ra về, nhưng không ngờ lại gặp lại hai gương mặt đáng ghét.

Thực sự chúng tôi không muốn nhắc đến họ, nhưng họ cứ luôn xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Trương Lực nhìn tờ giấy chứng nhận trên tay tôi, vẻ mặt đầy hối hận. Lâm Nhược nhìn tờ giấy chứng nhận trên tay Lê Bằng, nước mắt tuôn rơi.

Một người nói với tôi: “Xin lỗi, trước kia anh không nên đối xử với em như vậy”.

Một người nói với Lê Bằng: “Xin lỗi, trước kia em đã quá bướng bỉnh”.

Nghe nói, họ đến để làm thủ tục ly hôn.

Nhìn theo bóng Trương Lực và Lâm Nhược, tôi cảm thấy thật mệt mỏi.

Trương Lực đã mất đi ánh hào quang trước đó, trở nên bệ rạc.

Lâm Nhược đã chôn vùi cái tính ngang ngược trước kia, trở nên tiêu tụy.

Tôi bắt đầu nghi ngờ mình có từng thật lòng yêu Trương Lực hay không, hay đó chỉ là ảo giác? Trương Lực chỉ là một vị khách đi qua đời tôi, cũng giống như Lâm Nhược đã từng trải qua với Lê Bằng. Họ đã giúp chúng tôi kiến tạo một quá khứ lãng mạn, rồi lại tận tay lấy đi cuộc sống tươi đẹp đó, gián tiếp tác hợp cho duyên phận của tôi và Lê Bằng.

Tôi phải thừa nhận rằng, trước khi yêu Lê Bằng, Trương Lực là điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời tôi. Giờ nghĩ lại mới thấy, đó chỉ là cái nhìn thiên cận khi tầm nhìn còn bị hạn chế.

Tôi hy vọng, Lê Bằng cũng có cái nhìn như vậy.

Về đến nhà, tôi nhìn thấy bố Lê Bằng đang cầm một miếng gỗ được phủ một tấm vải đứng trước cửa, lật vải lên xem thì thấy, là một tấm biển, trên đó là dòng chữ do chính tay bố anh viết: Nan đặc hồ đồ(*).

(*) Không được hồ đồ.

Tôi ngỡ ngàng một chút, đầu óc ong ong, không biết câu đó là dành cho tôi hay cho Lê Bằng.

Ông nói với tôi: “Nhược Nhược à, đàn ông lặn lội bên ngoài, đôi khi khó tránh khỏi phải xã giao, hoặc cũng có lúc không tránh khỏi cá mồi, nếu sau này Đại Mao đi nhảm đường, con nhất định phải giúp nó, đừng bỏ mặc nó. Nếu nó khiến con chịu ảm ức, con cứ đến tìm bố, bố sẽ làm chủ giúp con”.

Tôi nắm chặt tay ông, trong lòng nghĩ, phụ nữ chỉ cần gả được đến nơi tốt, như tìm được cha mẹ thứ hai. Nhưng nghĩ lại, mũi tiêm phòng này của bố anh dành cho tôi không biết có phải muốn ám chỉ gì không?

Kết hôn xong, mọi thủ tục đã xong, đã động phòng, giấy chứng nhận kết hôn cũng đã cầm trong tay, Lê Bằng bắt đầu đi làm.

Tôi ở nhà nhàn rỗi, nghiên cứu thực đơn mà mẹ anh đưa cho, miễn cưỡng làm thử vài món.

Mẹ tôi gọi điện đến nói, nếu chúng tôi ăn không ngon, có thể về nhà ăn một bữa, bà sẽ nấu món ngon cho chúng tôi.

Mẹ anh cũng gọi điện đến nói, nếu tự tôi nghiên cứu không ra, thì cứ về nhà hỏi, bà đảm bảo sẽ dạy tôi làm thành thực.

Tôi không về bên nào cả, vì sợ bên còn lại sẽ nghĩ ngợi nhiều.

Ai ngờ bố mẹ anh tìm đến căn hộ của chúng tôi. Mẹ anh vào bếp vừa dạy tôi cách làm các món ăn, vừa than phiền rằng con trai bà gây quá, đã là một người vợ thì phải chu toàn.

Lúc ăn cơm, mẹ anh lại giục tôi phải tranh thủ, sớm cho bà bế cháu.

Bố anh bênh vực: “Chuyện này không thể vội được, bọn trẻ có kế hoạch riêng của chúng nó”.

Mẹ anh trừng mắt, nói: “Ông không muốn được lên chức ông à!”.

Bố anh nói: “Ngày được làm ông cũng là lúc phải làm cháu mà”.

Bố mẹ chồng vừa về, thì mẹ tôi đến, thấy cả một bàn bữa bộn, mẹ xót xa: “Công việc nhà mình, mẹ không nỡ bắt con làm, giờ thì hay rồi, nhà chồng con tìm đủ việc cho con rồi nhé”.

Mẹ phụ giúp tôi dọn dẹp nhà cửa, trước khi về mới có thời gian uống một ngụm nước.

Người mẹ nào cũng sợ con cái mình phải cực khổ, đúng là tấm lòng cha mẹ.

Buổi tối, Lê Bằng về nhà, uống liền hai bát canh cá, rồi ra sofa chọc ghẹo tôi.

Tôi ngửi mùi cá, luôn cảm thấy anh như một con mèo thích ăn vụng.

Tôi ôm mặt anh, nhìn một lúc lâu, không hề thấy anh gầy đi, nói: “Anh đi tắm trước đi, em vừa xem được có mấy phút quảng cáo thì lại vào phim rồi, giờ lại bị anh đến phá rối, làm sao mà xem được”.

Anh hỏi tôi tại sao lại xem quảng cáo, tôi nói tôi muốn xin vào công ty quảng cáo làm việc.

“Em vẫn định đi làm à?”

“Chẳng lẽ anh định để em làm bà nội trợ suốt đời sao?”

“Anh lấn lộn kiếm tiền để em tiêu, sướng thế còn gì, bao nhiêu người mơ ước được như vậy đấy!”

“Mơ ước gì cơ? Cầu xin em tiêu tiền, hay là hãy để anh được lấn lộn vì em? Thôi đi, em phải tìm lấy một công việc, không thể tách rời xã hội được!”

Anh không nói gì, bỏ đi.

Cả tối hôm đó, Lê Bằng cứ nhìn trộm tôi, nhìn trộm tôi xem ti-vi, nhìn trộm tôi dọn giường, nhìn trộm tôi bôi kem dưỡng da. Lúc nằm dài trên giường chuẩn bị đi ngủ, anh còn nhìn trộm đáng về nhắm mắt của tôi.

Tôi cáu, mở mắt nhìn anh, hỏi anh có chuyện gì cứ nói, đừng có dùng ánh mắt xâm phạm quyền riêng tư của tôi như vậy.

Anh rúc vào chăn của tôi, liền bị tôi đạp ra ngoài.

Anh vội vã, kéo tôi vào chăn của mình, nói: “Bà xã, công ty anh đang trống một vị trí khá ổn, đãi ngộ tốt, lương cao, nếu em còn chê ít anh sẽ trao đổi với bộ phận nhân sự xem sao”.

“Công ty anh cho phép vợ chồng làm cùng một nơi à?”

“Điều này thì... chúng ta phải giữ bí mật.”

Tôi luôn cảm thấy Lê Bằng nói chuyện có lý, trước kia bởi vì anh là Lê Bằng, người mà tôi thích, còn bây giờ thì vẫn vì anh là Lê Bằng, nhưng là người sẽ cùng tôi đi suốt cuộc đời.

Nếu có người hỏi tôi rằng, cả cuộc đời này tôi muốn trải qua cùng mấy người đàn ông, mấy cuộc hôn nhân. Tôi sẽ nói, một người, mãi là một người, chỉ cần một người thôi. Bởi “một” là con số may mắn, bất kể lúc nào nó cũng đứng thứ nhất, nó có quyền ưu tiên, người dân trên toàn thế giới đều mơ ước về nó, nó luôn được xếp ở vị trí cao nhất.

Sau khi gả cho Lê Bằng, anh chính là số “một” trong lòng tôi. Vì thế khi anh nói: “Chuyện này chúng ta phải giữ bí mật”, tôi cũng thấy chúng tôi nên giữ bí mật.

“Vậy nếu như bạn anh hoặc bạn em, hay bố mẹ chúng ta, hoặc bạn bè của bố mẹ chúng ta lật tẩy chúng ta thì sao?”

“Không đâu, nguy cơ đó rất thấp.”

“Nhưng cũng có khả năng xảy ra, lúc đó phải làm thế nào?”

“Không sao, họ đều không cùng ngành nghề.”

“... Cũng đúng, đa số họ đều là đàn ông, không mặc áo lót, mẹ anh và mẹ em đều không mặc nhãn hiệu này.”

“Sao em biết?”

“Mẹ anh toàn mặc những kiểu truyền thống, em nhìn là biết, mẹ em cũng mặc kiểu truyền thống, em nhìn thấy nhiều lần rồi. Cho dù họ có mặc áo khoác, em cũng nhìn ra được.”

“Em đúng là sinh ra để làm nghề này.”

Tôi không để ý có phải anh đang châm chọc tôi không: “Vậy sau này em chỉ được mặc đồ lót của công ty?”.

Lê Bằng không nói gì, tôi lại nói: “Tất cả nữ đồng nghiệp của công ty đều mặc giống nhau, vậy là em không còn sự lôi cuốn bí ẩn? Nếu em trộm mặc đồ của hãng khác, có bị kiểm tra đột xuất rồi tịch thu đồ lót không?”.

Anh vẫn không nói gì, tôi không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, lại nói: “Nhưng nếu có áo lót miễn phí để mặc, thì cũng tiết kiệm được một khoản chi tiêu. Thời buổi này, một bộ áo lót cũng mất mấy trăm đồng ấy chứ”.

Rốt cuộc anh cũng phải lên tiếng: “Em không cởi áo lót à?”.

Tôi gạt tay anh ra, nói: “Em quên”.

Anh lại đưa tay vào: “Để anh giúp em”.

Tôi kiên quyết không để Lê Bằng giúp, tôi muốn tự mình thực hiện việc này, nhưng anh cũng kiên quyết thể hiện sự nhiệt tình của mình, hơn nữa còn định để sự nhiệt tình này phát triển lên thành trò lưu manh.

Sau khi âu yếm, chúng tôi lại đấu khẩu với nhau thêm một lần nữa.

“Sau này em già sẽ không mặc mấy loại truyền thống đó chứ?”

Tôi không nói gì, dùng ánh mắt đe dọa anh.

Anh vội vã tắt đèn, sờ soạng trong bóng tối, nói: “Dù em mặc gì, thì cũng là vợ anh”.

“Có phải anh đang thấy từ người yêu trở vợ, đồng nghĩa với từ đau lòng biến thành đau đầu không?”

“Đúng vậy, và em là người phụ nữ có tư cách làm cho anh đau đầu nhất trong cuộc đời này.”

Tôi rất vui, vì anh luôn biết biến những cái bẫy mà tôi đặt ra thành lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa còn rất hợp lý. Có lẽ vì vậy, nên chúng tôi mới đến với nhau.

Hôm sau nữa, tôi tìm đến Công ty trách nhiệm hữu hạn đồ lót Giai Mộ, ứng tuyển vào phòng kế hoạch thị trường.

Trong lúc đứng đợi thang máy tại đại sảnh công ty, tôi ấn tất cả các nút gọi thang máy xuống, lặng lẽ đợi.

Rất nhanh, thang máy báo đã xuống đến tầng ba, lúc này sau lưng tôi vọng lại tiếng giày cao gót, tiết tấu rất đều.

Hòa Mục từng nói: “Phụ nữ có một trực giác trời ban, khi đồng loại có tính uy hiếp tiến vào phạm vi cảnh giác của mình, họ sẽ lập tức chuyển sang tư thế phòng bị và thăm dò. Có rất nhiều cách để nhận biết tính uy hiếp này, ví dụ như: tiếng giày cao gót rất đanh hoặc rất vang, giọng hát khàn hoặc thanh, mùi nước hoa nồng nặc, trang phục trái ngược hoặc không phù hợp với gu thẩm mỹ của bản thân”.

Tôi nghĩ, khoảnh khắc tôi quay đầu lại nhìn người phụ nữ đó, hoàn toàn phù hợp với những yếu tố trên.

Cô ta đi kiêu giày cao gót kinh điển của hãng Jason Wu, nói chuyện điện thoại bằng một giọng nữ trung, nhưng tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc cô ta hét lên thì sẽ thế nào, còn cả mùi nước hoa đầy khiêu khích, cách phối trang phục cũng như lối trang điểm chẳng ăn nhập gì với nhau kia nữa.

Cô ta đứng cạnh tôi đầy tự tin, soi mình qua cánh cửa sáng bóng của thang máy, tôi cũng nhìn vào cánh cửa thang máy, tiện thể quan sát cô ta.

Thang máy đã đến, chúng tôi cùng bước chân vào.

Lúc tôi vào trong, đã va phải vai cô ta.

Cô ta bị kẹt lại, gót giày bị mắc vào khe cửa thang máy.

Đúng lúc tôi xoay người thì bắt gặp ánh mắt cô ta.

Cô ta dùng ánh mắt nói với tôi, tại tôi mà cô ta bị mắc kẹt.

Tôi cũng dùng ánh mắt đáp trả rằng, tại gót giày của cô ta quá nhọn.

Sau đó, chúng tôi cùng nhìn xuống giày của cô ta, đôi giày mà nhìn từ góc độ nào cũng thấy nó đẹp nay đang lọt giữa khe hở mà bao người từng giẫm chân qua, ngược hoàn toàn với sự xa hoa vốn có của nó.

Tôi nói: “Có cần tôi giúp không?”.

Cô ta đáp: “Phiền cô”.

Tôi lại gần, cúi đầu xuống nhìn, không ngồi xuống. Nhưng ít nhất thì tôi cũng phải làm gì đó, cho dù phải giúp cô ta báo cảnh sát, vì thế tôi đã đưa tay ra.

Cô ta đặt tay lên vai tôi, nói: “Đỡ tôi một chút”.

Cô ta rút chân, còn giày vẫn ở nguyên vị trí cũ, sau đó ngồi xổm định rút giày ra.

Tôi lấy từ túi ra một lọ kem dưỡng da, đưa cho cô ta nói: “Đây, dùng để bôi trơn”.

Gót giày được rút ra, nhưng trên đó đã có vết xước, mặt cô ta thể hiện sự đau lòng, cô ta nói với tôi: “Cảm ơn”, tuy chẳng chân thành chút nào.

Tôi cũng đáp lại một cách lầy lệ: “Không có gì”.

Chúng tôi cùng lên tầng mười lăm, sau khi đến nơi, lúc chuẩn bị bước ra, cô ta dừng lại, để tôi ra trước.

Tôi đi phía trước, suốt một đoạn đường dài đều cảm thấy không yên tâm, bởi cô ta luôn đi theo tôi, duy trì nhịp bước, không vượt lên cũng không chậm lại. Tôi luôn lo sợ cô ta sẽ tìm cơ hội trả thù, hoặc đang muốn lừa bịp tôi bởi thường một cách hợp lý. Chúng tôi cứ đi như vậy cho đến khi tới trước cửa Công ty trách nhiệm hữu hạn đồ lót Giai Mộ.

Tôi đứng ngoài cửa, lịch sự bấm chuông, cô nàng đi giày cao gót phía sau vượt lên, cô ta bước thẳng vào trong. Cùng lúc đó cô nhân viên lễ tân cất tiếng chào: “Giám đốc Phạm, chào cô”, sau đó cô ta mất hút sau khúc rẽ.

Nhân viên lễ tân thu lại nụ cười, nói: “Chị đến phỏng vấn phải không? Chị điền vào bản này trước, rồi vào trong xếp hàng”.

Tôi vẫn chưa đến đây làm việc, nhưng đã cảm nhận được sự đề phòng cũng như soi mói của cô nhân viên lễ tân kia.

Trong căn phòng nhỏ đợi phỏng vấn, cùng lúc tôi bị năm cô gái nhìn với ánh mắt soi mói, tôi cũng quay lại nhìn họ. Chúng tôi đều thăm đánh giá đối phương, cũng nhận tiện hạ thấp đối phương.

Một người trong số đó đứng lên, phát danh thiếp cho năm người chúng tôi, hóa ra cô ta làm ở công ty bảo hiểm.

Tôi ngờ rằng, cô ta đến đây phỏng vấn nhưng mục đích chính là tiếp thị bảo hiểm, bởi một nhân viên bảo hiểm quen, muốn lôi kéo được tất cả các thành viên của một công ty tham gia mua bảo hiểm thì cần phải gia nhập nội bộ của công ty đó trước.

Một người nữa cũng đứng dậy, cô ta ngồi xuống bên cạnh cô nàng bán bảo hiểm, nhẹ nhàng bắt chuyện.

Ba người chúng tôi dù không nhìn họ, nhưng đều đồng hết tai lên nghe lỏm.

Họ đang nói chuyện về bảo hiểm, sau đó chuyển sang bảo hiểm ô tô, cuối cùng chuyển hẳn sang chủ đề ô tô, nghề nghiệp của người thứ hai cũng đã sáng tỏ, cô ta là nhân viên bán ô tô của cửa hàng xe hơi 4S(*), tên là Lý Linh Linh.

(*) Cửa hàng xe hơi 4S là đại lý độc quyền của một thương hiệu xe cụ thể, chỉ kinh doanh duy nhất sản phẩm của hãng xe đó. 4S là viết tắt Sale (xe bán nguyên chiếc), Sparepart (thay thế linh kiện), Service (phục vụ sau bán hàng), Survey (ý kiến phản hồi).

Vừa nhìn tôi đã có ấn tượng sâu sắc với cô nàng tên Linh Linh này, không phải bởi cô ta xinh đẹp hơn cô nàng bán bảo hiểm, cũng không phải bởi cô ta biết cách nói chuyện, mà chỉ vì một câu nói.

Cô ta nói: “Người nghèo chơi xe, người giàu chơi đồng hồ, còn kẻ ngốc thì mới mặc áo lông chồn chạy lung tung ngoài đường”.

Cô nàng bán bảo hiểm nói rất nhiều, nhưng đều là những lời vô nghĩa, Linh Linh nói ít, nhưng câu nào cũng đi đúng trọng tâm.

Tôi nghĩ, cô ta mới chính là đối thủ cạnh tranh của mình.

Người phỏng vấn bước vào phòng, gương mặt có chút quen thuộc, cô ta chính là Lưu Tranh Tranh.

Lưu Tranh Tranh vừa nhìn đã nhận ra tôi, nhưng rất nhanh lại chuyển ánh nhìn sang người khác.

Tôi đoán, chắc cô ta là người mà Lê Bằng đã nhờ vả.

Lưu Tranh Tranh đưa ra ba câu hỏi.

Thứ nhất: Giới thiệu ngắn gọn công việc trước kia của chúng tôi.

Thứ hai: Tại sao lại đổi công tác và chọn công ty này.

Thứ ba: Muốn ứng tuyển vị trí nào, tại sao.

Ba người đầu tiên đều trả lời bằng những câu gần như là nguyên mẫu trong tuyển dụng, tôi là người thứ tư.

Tôi trả lời như thế này: “Trước kia tôi là người làm thuê, bị công ty quản lý, bị ông chủ bóc lột. Nhưng tôi cảm thấy rất vui, bởi họ trả tôi tiền lương, đây chính là mục đích làm việc của tôi. Tiếc rằng, vật giá ngày một tăng cao, ngay cả công ty cũng khó mà sinh tồn được, tôi cũng bất lực, đành phải xin nghỉ việc. Tôi đã nghĩ rất kỹ, thấy rằng thân là phụ nữ thì nên làm những việc phục vụ chị em phụ nữ, phục vụ từ trong ra ngoài, vì vậy tôi chọn công ty đồ lót, hy vọng mọi chị em phụ nữ đều mặc được những sản phẩm phù hợp, đáng tin. Muốn làm được điều này phải mở rộng được thị trường và tạo uy tín cho công ty, thế nên nguyện vọng của tôi là được ứng tuyển vào bộ phận kế hoạch thị trường”.

Lý Linh Linh là người cuối cùng, cô ta đã kể một câu chuyện liên quan đến ngực, và còn nhắc đến một cuốn sách cũng liên quan đến ngực, trong sách có mấy câu chuyện rất chân thực, nhân vật chính trong truyện đều là bệnh nhân ung thư vú giai đoạn cuối.

Trong những ngày tháng cuối đời, họ đã kể cho người viết truyện về cuộc đời của mình. Sau đó, cô ta còn nhắc đến một hoạt động phòng chống các bệnh về ngực được đặt tên là Dải lụa nhưng chẳng hề liên quan gì đến dải lụa, dải lụa đó có màu hồng. Cuối cùng, cô ta nói rằng, ngực là bộ phận cần được quan tâm nhất của người phụ nữ, tỉ lệ mắc bệnh của nó rất cao, lại yếu ớt, nên cần được quan tâm từ mọi mặt, đáng tiếc cô ta không phải là bác sĩ, không thể trợ giúp cho phụ nữ về mặt y học, nên đành phải “động thủ” ở khâu ăn mặc.

Lưu Tranh Tranh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lý Linh Linh, nhưng tôi không cho rằng, ánh mắt đó có thiện ý, cô ta đã bắt đầu đề phòng Lý Linh Linh.

Súng bao giờ cũng bắn vào chim đầu đàn, nên trong mắt một vài nữ giám khảo, Lý Linh Linh không phải là một đồng nghiệp để người ta có thể an tâm.

Buổi tối, Lê Bằng về đến nhà, hỏi tôi qua loa vài câu về chuyện phỏng vấn, tôi cũng kể lại một cách qua loa.

Lê Bằng nhận xét rằng: “Em không cố gắng hết sức”.

“Có anh ở đó, em cần phải cố gắng hết sức sao? Người phỏng vấn hôm nay là một cô gái, cô ta còn biết rõ quan hệ giữa anh và em, em có cần thiết phải thể hiện hết trước mặt cô ta không, từ đầu đến cuối cô ta đều vờ như không quen biết em là đã quá tạo cơ hội cho em rồi.”

“Cô ấy là cấp dưới của anh.”

“Thế nên cô ta vì nịnh bợ anh, mới để em qua được vòng này.”

Tôi không biết Lưu Tranh Tranh chọn tôi là bởi không muốn mạo hiểm giữ Lý Linh Linh lại bên mình, hay muốn lấy lòng Lê Bằng, nhưng cho dù xuất phát từ mục đích nào, đều không khó để nhận ra, cô ta là người thông minh.

Lê Bằng cười, nói: “Em trúng tuyển rồi, được sắp xếp trong tổ của anh, anh sẽ theo dõi em”.

“Tổ của anh à? Vậy là vẫn còn tổ khác?”

“Bộ phận thị trường có hai tổ, tổ còn lại Giám đốc là nữ, tên là Phạm Dung.”

Cấp trên là người quan trọng nắm giữ vận mệnh của các thành viên, vậy mà tôi đã đắc tội với Phạm Dung, người sắp trở thành cấp trên gián tiếp của tôi.

6. Chương 06

Chương 6: Đàn ông luôn muốn chinh phục thế giới, còn phụ nữ lại luôn muốn chinh phục đàn ông

Phạm Dung, chính là người phụ nữ đi đôi giày Jason Wu và bị mắc kẹt ở cửa thang máy.

Nghe nói chuyện về cô ta cũng rất ly kỳ, tất nhiên, những phụ nữ như cô ta thì khó mà không ly kỳ được. Thông thường, sự “ly kỳ” của phụ nữ đều có liên quan đến đàn ông. Bởi đằng sau người phụ nữ thành công, đều có những vết thương lòng tồn tại, Phạm Dung lại chính là một người phụ nữ thành công.

Tôi hỏi Lê Bằng, có phải Phạm Dung vẫn còn độc thân.

Anh nói: “Nghe nói vậy”.

Tôi hỏi: “Nghe ai nói?”.

Anh đáp: “Không ai nói cả, tay cô ấy không đeo nhẫn”.

Phụ nữ không đeo nhẫn đồng nghĩa với độc thân?

Tôi nhìn vào chiếc nhẫn đang đeo trên tay mình, đó là một chiếc nhẫn ruby, tôi nói: “Em cũng phải tháo nó ra”.

Tôi tháo chiếc nhẫn ra, lẩm bẩm: “Em nhớ có người từng nói, những người đàn ông không có trách nhiệm luôn tháo nhẫn trước khi ra khỏi nhà, hoặc sẽ dứt khoát không đeo”.

Lê Bằng ném cái nhìn sắc lẹm về phía tôi: “Ai nói?”.

Tôi không nói gì, cầm cuốn Điều khiển đàn ông lên đọc một cách ngẫu nhiên.

Lê Bằng nhìn cuốn sách trên tay tôi, vừa định mở lời thì điện thoại vang lên, là mẹ anh gọi đến.

Tôi vút cuốn sách sang một bên, ghé sát vào vai Lê Bằng, ngang nhiên “nghe lén” họ nói chuyện với nhau. Lê Bằng vừa cầm điện thoại, vừa dùng chân đá cuốn sách rơi xuống dưới bàn uống trà, lập tức cổ anh bị tôi bóp chặt lắc lắc ba cái.

Ở đầu dây bên kia mẹ anh bắn như liên thanh, toàn những lời vô nghĩa, đại khái là mẹ anh muốn ôm cháu đích tôn, tốt nhất là cháu ruột của mình.

Lê Bằng nói với mẹ rằng, anh vừa tìm cho tôi một công việc, nên việc bà muốn có cháu để ôm phải tạm hoãn lại.

Mẹ anh rất không vui, bà mắng Lê Bằng không hiểu chuyện.

Đội anh tắt máy, tôi nói: “Mẹ anh thật tích cực”. Vừa dứt lời, tôi ngừng lại một chút rồi đổi giọng: “Mẹ chúng ta thật tích cực”.

Lê Bằng nói: “Hay là chúng ta không dùng mấy cái đó nữa”.

Tôi hỏi, không dùng cái gì cơ?

Anh nói: “Thì mấy cái biện pháp an toàn ấy”.

Tôi nói: “Mua nhiều như thế, không dùng sẽ quá hạn. Cứ dùng đi, dùng rồi cũng không đoạn tử tuyệt tôn được đâu, đợi đến khi chúng ta sẵn sàng rồi tính tiếp”.

Anh không nói gì, nhưng tôi nhận thấy rõ, anh rất không thích bốn chữ: “Đoạn tử tuyệt tôn”.

Lê Bằng của tôi ơi, trong thế giới của hai người thứ đáng sợ hơn cảm giác không an toàn chính là không có bao cao su.

Trước khi ngủ, tôi luồn chân vào chần của Lê Bằng, đá anh một cái, anh quay mặt lại, hờ hững nói: “Hôm nay anh không có hứng, em đừng quấy rầy anh”.

“Ai quấy rầy anh cơ chứ?”

“Vậy em bảo chân của em an phận một chút.”

“Nó làm gì mà không an phận!”

“Nó đã thò hẳn vào đây, vậy mà vẫn còn được gọi là an phận à?”

Tôi không nói câu nào, anh thật hay e thẹn, đã lấy nhau rồi mà vẫn còn ngượng ngùng với tôi.

Lê Bằng thấy tôi nổi giận, đưa tay nắm lấy tay tôi, an ủi: “Được rồi, được rồi em an phận nhất, còn anh thì không. Xin hỏi bà xã đại nhân an phận thủ thường, em gọi ông xã em là vì chuyện gì ạ?”.

Tôi hất tay Lê Bằng ra, nói: “Đừng có lôi kéo, nịnh nọt em, em đang có chuyện muốn nói”.

Anh nhìn tôi, chớp chớp mắt.

“Có phải đàn ông các anh đều thích có con trai?”

Anh nói không nhất định.

“Vậy tại sao mẹ nói muốn ôm cháu đích tôn? Nhỡ sau này em sinh con gái thì sao?”

“Vậy thì sinh một trai một gái.”

“Nếu em liên tục sinh ba đứa nhưng đều là con gái thì sao?”

Lê Bằng không nói gì, trầm ngâm suy nghĩ.

“Nếu sau này không sinh được con trai, em cứ phải sinh mãi à? Hay là anh định học theo bố em, đi tìm người đàn bà khác để kiếm con trai? Anh suy nghĩ kỹ đi, đợi anh giải quyết xong vấn đề tâm lý, thuyết phục được mẹ anh, rồi hãy dõ dành em sinh con trai.”

Nói xong, tôi rút chân lại, xoay người quay lưng về phía anh, đột nhiên phát hiện, muốn giải quyết chuyện khó người khác đẩy tới, cần phải đưa ra nhiều vấn đề khác khó hơn để ngăn cản đối phương.

Một ngày trước khi đến công ty mới nhận việc, tôi tranh thủ về nhà mẹ để một chuyến, vốn định sẽ cùng bà thảo luận chuyện sinh con, nhưng không ngờ vừa vào cửa, đã gặp cảnh bố mẹ đang mặt đỏ tía tai cãi nhau, hình như họ đang tranh cãi ai là người bị hại trong cuộc hôn nhân này, bố tôi còn vô tình tiết lộ rằng, kẻ thứ ba kia đã bị xảy thai, đó là một đứa bé trai.

Vừa nhìn thấy tôi bước vào, ông liền chỉ trích mẹ tôi, không những che giấu chuyện tôi lấy Lê Bằng mà còn nói với khách khứa rằng ông đã chết.

Mẹ tôi nói: “Trong lòng hai mẹ con tôi, ông đã chết từ lâu rồi”.

Bố tôi giận dữ, nói: “Chính vì cái tính khí này của bà, mà chúng ta không thể chung sống được!”.

Nghe xong câu này, tôi biết mình đã bị lôi vào cuộc chiến.

Nhưng sự tham gia của tôi bị họ hiệp lực đánh bại, bởi đề tài của họ lại chuyển hướng đến đứa trẻ đã mất của kẻ thứ ba.

Mẹ tôi nói, đáng đời, hồ ly tinh, kẻ thứ ba nên có quả báo như vậy.

Bố tôi nói, mẹ không có lòng thương người.

Mẹ cãi lại, thương hồ ly là gốc ghêch.

Bố tôi càng cáu.

Cuộc thảo luận của họ đến hồi thất bại, vì thế tiến hành giải quyết bằng vũ lực. Mẹ đánh vào gáy bố, bố đẩy mẹ một cái, không ai chịu thua kém ai.

Tôi nghĩ, tôi phải can ngăn.

Nhưng họ cũng đâu có kém cạnh, đúng lúc tôi xông lên, họ lập tức báo đáp sự tham gia lần nữa của tôi.

Một trong hai người họ đẩy tôi một cái, đúng lúc mất cá chân tôi bị tẹo, người còn lại cũng tranh thủ tát tôi một cái, đúng vào má bên phải.

Tất nhiên, đây đều là ngộ thương và tôi chỉ là tấm lá chắn.

Cho dù là lá chắn tôi cũng có quyền được tức giận.

Tôi đưa tay che mặt, thể hiện tức giận như không gì ngăn nổi nói: “Bố mẹ cãi nhau đủ chưa! Con mới là người bị hại trong cuộc hôn nhân của hai người!”.

Tôi chỉ vào mũi bố, ép ông lùi đến mấy bước, nói: “Ông là bố tôi, nhưng đi ngủ với người đàn bà chỉ hơn có tôi hai tuổi, ông thấy ông có vẻ vang không, ông thấy ông có xứng đáng không! Đứa trẻ không còn, lẽ nào là do tôi và mẹ tôi gây ra!”.

Tôi lại quay lại nhìn mẹ, nói: “Ông ấy đã hết thuốc chữa rồi, hai người ly hôn đi! Con xin mẹ đừng giày vò mình, cũng đừng giày vò con nữa!”.

Cuối cùng, tôi nhìn họ với ánh mắt như muốn xé tan họ ra, suýt nữa thì lác, mãi cho đến khi họ bắt đầu tỏ vẻ áy náy tôi mới mở cửa bỏ đi.

Sau khi lao ra khỏi nhà, tôi lại gặp Trâu Chi Minh.

Trâu Chi Minh nhìn gương mặt đang sừng lên của tôi, gợi ý tôi nên chườm đá.

Tôi muốn đến nhà anh ta xin ít đá để chườm.

Trâu Chi Minh từ chối, còn dùng ánh mắt nghi hoặc dò xét tôi.

Tôi thở dài một tiếng, x tan ý định tham quan nhà anh ta nhân tiện xin vài cuốn sách.

Sau đó, tôi hỏi thăm anh ta và “chàng vịt” anh ta đang bao.

Anh ta nói, hai người sống với nhau rất hòa hợp.

Tôi rất kinh ngạc, bởi tôi không thể chấp nhận sự thật hai người đàn ông sống hòa hợp với nhau, giống như không thể tưởng tượng được cảnh mẹ tôi và người đàn bà đó sẽ bắt tay nhau hòa giải vậy.

Tôi hỏi Trâu Chi Minh về tác phẩm vĩ đại có một không hai đã viết đến đâu rồi.

Trâu Chi Minh lại thở dài nói đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Tôi hỏi tại sao.

Anh ta trả lời: “Nhà xuất bản không đồng ý với đề tài đó, vì sợ lại cổ súy những phong trào lệch lạc”.

Tôi cảm thấy Trâu Chi Minh và “chàng vịt” của anh ta chắc chắn rất buồn.

Anh ta còn nói: “Rất nhiều tác phẩm vĩ đại như vậy đều bị giết chết ngay từ trong trứng nước”.

Tiếp đó, Trâu Chi Minh hỏi tại sao mặt tôi lại bị sưng.

“À, bị bố tôi đánh.”

Trâu Chi Minh lại hỏi tôi tại sao lại bị bố đánh.

Ngữ điệu và cách dùng từ của anh ta, khiến tôi thấy mình giống như một đứa trẻ phạm lỗi, việc tiếp nhận sự “giáo dục” của phụ huynh là chuyện đương nhiên. Tôi nghĩ, phần lớn suy nghĩ đầu tiên của mọi người sẽ là như vậy chăng?

Tôi kể lại cho anh ta nghe tường tận mọi việc, còn không quên gửi gắm cả sắc thái biểu cảm của bản thân vào đó, cũng nhắc đi nhắc lại rằng người bị đánh lẻ ra là mẹ tôi, còn tôi bị ngộ thương, là vật hy sinh trong cuộc hôn nhân của hai người họ, cũng như trở thành một trong những cái cớ để họ ly thân.

Trâu Chi Minh gợi ý tôi nên tìm một chuyên gia tư vấn tình cảm đến hàn gắn những rạn nứt trong gia đình.

Tôi hỏi, Trung Quốc có cái nghề này sao?

Trâu Chi Minh nói có, rồi đưa một tấm danh thiếp cho tôi, trên đó viết: “Hòa Mục – Chuyên gia tư vấn tình cảm”.

Tôi nhìn anh ta, nói: “Nhà văn Hòa, anh lắm tài thật đấy, sao anh lại nghĩ đến nghề này?”.

Anh ta nói, là nhà xuất bản giới thiệu.

Tôi nói: “Nhà xuất bản bây giờ còn đảm nhận cả việc định hướng nghề nghiệp cho nhà văn sao? Thật không hổ là một đơn vị hành chính sự nghiệp!”.

Trâu Chi Minh không nói gì, tôi lại hỏi: “Anh đã tư vấn được mấy gia đình rồi?”.

Anh ta xòe năm ngón tay ra.

Tôi lập tức đặt tay vào bàn tay anh ta, nắm thật chặt, nói: “Tốt quá, quyết định vậy đi nhé, đợi tôi hẹn bố mẹ xong sẽ liên lạc lại với anh!”.

Tôi cũng không quên nhờ Trâu Chi Minh tư vấn về những vấn đề giữa vợ chồng và con cái: “Nếu người vợ không muốn sinh con ngay bây giờ, nhưng mẹ chồng lại muốn, chồng cũng muốn, người vợ phải làm gì mới có thể tránh được tranh cãi?”.

“Gặp gỡ nhau thì dễ, sống được với nhau mới khó, nếu giữa vợ chồng tồn tại quá nhiều vấn đề, sinh thêm đứa con chỉ làm cho vấn đề trầm trọng hơn. Vợ chồng nên khơi thông vấn đề, làm tấm gương tốt trước, rồi mới lên kế hoạch làm thế nào để giáo dục tốt đời sau. Nếu không, con cái không những không thể làm cầu nối giữa hai vợ chồng, mà còn là liều thuốc kích thích thúc đẩy họ nhanh chóng chia tay.”

Tôi cảm thấy anh ta nói gì cũng có lý.

Sau khi về nhà tôi nhắc lại nguyên văn câu đó cho Lê Bằng nghe, anh nhìn tôi với ánh mắt thâm trầm, cái nhìn giống như pháp y đang giải phẫu tử thi.

“Ai đã dạy em điều đó?”

“Em tự nghĩ ra.”

“Chắc hẳn có người đã dạy em.”

“Anh đang sỉ nhục trí tuệ em à?”

Anh không nói gì, dùng ánh mắt cho tôi đáp án.

Tôi phát hiện ra rằng, sau khi kết hôn, ánh mắt của Lê Bằng dần thay thế cho nhiều câu nói của anh, hơn nữa trong mắt anh chỉ số thông minh của tôi đang ngày một trượt dốc.

Hôm sau, tôi là người dậy trước, chuẩn bị xong bữa sáng mới làm vệ sinh cá nhân, nhưng Lê Bằng đã chiếm mất toilet, anh vào trong đó cả nửa tiếng liền.

Tôi gõ cửa hỏi: “Anh không sao chứ?”.

Anh nói: “Anh bị đau bụng”.

Tôi hỏi: “Không phải anh bị trĩ đấy chứ!”.

Người ta vẫn có câu, mười người đàn ông có đến chín người mắc trĩ, câu nói này quả có lý.

Lê Bằng không trả lời, hình như không định biện hộ ỉn.

Ba phút nữa lại trôi qua, anh mở cửa, đầu tóc bóng lộn suýt làm tôi chói mắt.

Từ khi kết hôn đến nay, tôi vẫn giữ thói quen ngủ nướng như trước, ngoại trừ hôm nay, thế nên tôi không biết rằng sáng nào Lê Bằng cũng “thân thiết” với nhà vệ sinh như vậy.

Lê Bằng nhìn tôi từ trên cao, khiến tôi nhận ra rằng, những lúc không đi giày cao gót, rất không có cảm giác an toàn.

Tôi đi vào nhà tắm, nhìn nước đọng trên bồn rửa mặt, trong lòng bức tức, sau đó nhìn vào gương, bị hình ảnh của mình làm cho sợ hãi. Tôi dùng khăn mặt của Lê Bằng lau sạch hơi nước trên gương, nhìn rõ bản thân mình, phát hiện ra mình bắt đầu trở nên tiêu tụy. Vì thế tôi quyết định trang điểm đậm hơn thường ngày một chút.

Đến khi tôi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, ngồi vào bàn ăn sáng, tôi lại phát hiện món mà tôi yêu thích nhất là trứng xào lạp xưởng, chỉ còn lại lạp xưởng, tôi lừ mắt với Lê Bằng ngồi phía đối diện cùng nửa quả trứng gà đang trên miệng anh.

“Đến nửa quả trứng anh cũng không phần em được à!”

“Lạp xưởng ngấy quá.”

“Vậy thì phiền anh từ nay về sau tự làm lấy bữa sáng, còn nữa, không được chiếm dụng nhà vệ sinh quá hai mươi phút.”

“Mỗi lần em vào cũng đến nửa tiếng, nên anh chỉ còn cách vào trước thôi.”

Buổi sáng đầu tiên đi làm, đã xảy ra nhiều chuyện xung đột đến vậy, tôi bắt đầu thấy nhớ những ngày ở nhà ăn bám.

Trước khi ra khỏi nhà, tôi thay một đôi giày cao gót, kiêu hãnh đi về phía Lê Bằng đang đứng chờ để khóa cửa, rút ngắn nhất khoảng cách có thể giữa hai chúng tôi. Một tay tôi ôm lấy cổ Lê Bằng, một tay nắm lấy cà vạt của anh, tôi nheo mắt, ngắm nhìn bóng mình trong đôi mắt đen lầy đầy mê hoặc của anh.

Tôi nói: “Lê Bằng à, trông anh thế này, em lại nhớ đến ngày trước, khi anh còn là cấp trên của em. Lúc đó, em rất ghét anh, ghét anh ngày nào cũng hăm dọa vào công ty, rồi gọi em vào phòng, chỉ để giáo huấn em một trận”.

Anh tuyên bố một cách kiêu ngạo: “Bắt đầu từ hôm nay, anh lại là cấp trên của em đấy”.

Tôi cau mày, định đứng thẳng người, nhưng bị anh ôm lại, tôi đành tự trấn tĩnh nói: “Anh đừng nói với em rằng, ngoài việc nhấc móc người khác, anh không biết làm gì khác”.

Anh nói: “Trong phòng làm việc, em hy vọng anh sẽ làm gì?”.

Tôi bị anh bịt miệng bằng một nịt hôn, rồi nói: “Chuyện của vợ chồng về nhà giải quyết, đến công ty, chúng ta phải giữ gìn sự trong sáng cho nhau”.

Giấy chứng nhận kết hôn cũng đã có rồi mà vẫn còn muốn trong sáng? Ra khỏi nhà, xuống dưới lầu, tôi như vẫn chưa tỉnh lại từ câu nói của Lê Bằng, tôi cảm thấy như mình đang bị đá kích.

Ra khỏi khu chung cư, tôi buông tay anh, nói: “Chúng ta đừng đi cùng nhau, nó thế nào ấy”.

Lê Bằng hơi ngạc nhiên, nói: “Nhưng em có biết đường không?”.

Tôi gật đầu, rất kiên quyết.

Anh lại muốn vượt người hôn tôi, nhưng bị tôi né tránh, nên đành quay người, vẫy một chiếc taxi để tôi đi trước.

Ngồi trên xe, trong lòng tôi ngổn ngang, bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã nhận công việc này.

Tôi nghĩ, tôi phải tìm cơ hội để thoát thân.

Vốn dĩ tôi muốn tìm một cơ hội để thoát thân, cơ hội gì cũng được, lấy giao thông không thuận lợi làm cái cớ đưa đơn thôi việc, hoặc tùy tiện nói một câu như: “Việc này không thích hợp với tôi” cho qua mọi chuyện, chỉ cần đạt được mục đích mà thôi. Nhưng không ngờ, cơ hội đó là bị một tập tài liệu và một sự “bất ngờ” giấu trong nó làm phá sản, trong nháy mắt tôi trở thành một bà vợ ghen tuông, đối mặt với chiếc đèn đỏ đầu tiên sáng lên trong hôn nhân, ngây ngốc không biết làm thế nào, có trời mới biết, sau chuyện này còn bao nhiêu ngọn đèn nữa làm chói mắt tôi.

Chuyện là thế này...

Lê Bằng giới thiệu tôi với các đồng nghiệp tại tổ thị trường A, tôi tươi cười chào hỏi từng người một, và đều nói với họ rằng: “Xin hãy chỉ bảo”, mãi đến khi quai hàm của tôi cứng đờ lại.

Tôi đem hết vẻ giả tạo có trong đời ra dùng hết, đang định tìm một ai đó để trút bầu tâm sự, nhưng không ngờ tranh thủ lúc rồi rã, Lê Bằng lại nói với tôi rằng: “Thể hiện khá lắm”.

Tôi cau mày, nhìn theo bóng dáng anh, đột nhiên tán đồng với một câu nói của Miumiu: “Đàn ông đều là kẻ hai mặt”.

Giờ nghỉ trưa, tôi đã chuẩn bị xong lý do xin nghỉ trong đầu, gõ cửa phòng Lê Bằng.

Lúc đó, Lê Bằng đang bận việc, tôi đứng trước bàn, bĩu môi, chờ thời cơ.

Lê Bằng chỉ vào đồng tài liệu trước mặt tôi nói: “Đây là tài liệu tổ B vừa chuyển tới, em cầm xem trước đi”.

Tôi ngạc nhiên, bất động.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Còn việc gì sao?”.

Tôi rất muốn nói với anh rằng, có, em có thể hôn anh không?

Nhưng tôi không nói gì, vờ cười cầm đồng tài liệu đi ra ngoài.

Khi tôi chưa kịp về đến chỗ ngồi, một bông hồng tươi thắm, trên cánh hoa còn đọng vài giọt nước đã rơi xuống chân.

Nó rơi ra từ đồng tài liệu tôi đang ôm trong lòng.

Vì hương thơm và màu sắc, vì vẻ đẹp và sự cao quý của nó, còn vì cả những thông điệp mà nó truyền tải đã khiến tôi vui vẻ suốt cả ngày, tất cả nịt cười giả dối đều biến thành tự nhiên.

Lê Bằng thật tinh tế.

Tôi về nhà trước, Lê Bằng là sếp, nên tôi cho rằng anh đương nhiên phải làm thêm giờ.

Vào nhà, tôi ném con cá mới mua từ chợ về xuống đất, nhào về phía điện thoại cố định, gọi cho Miumiu, nhưng tôi chưa kịp khoe với cô ấy niềm vui của mình, Miumiu đã nói trước: “Tớ và cái gã mở quán KTV chia tay nhau rồi, cả đời này tớ không muốn đi hát karaoke nữa!”.

Tôi ngạc nhiên, nói: “Vậy là từ nay về sau, chúng ta không còn được hát miễn phí nữa rồi”.

Miumiu hét lên: “Tớ là bạn của cậu, cậu phải đồng cảm với tớ chứ, đừng chỉ nghĩ đến việc mất đi lợi ích, cậu phải nghĩ đến cảm xúc của tớ chứ!”.

Nhưng Miumiu à, theo bản năng, phản ứng đầu tiên của con người bao giờ cũng gắn liền với những lợi ích liên quan đến bản thân, đó mới là nhân tính, tuy nhiên chúng ta lại thường xuyên sống trái với nhân tính, chúng ta cho rằng càng đi ngược lại với nhân tính thì sẽ càng phù hợp với nhân tính.

Tôi vội vàng xin lỗi, đang định an ủi Miumiu, nhưng một lần nữa lại bị cô ấy cướp lời: “Thôi đi, cậu đừng an ủi tớ, tớ không cần an ủi, không cần cậu cũng phải cảm thù cái gã đó, tớ chỉ cần cậu nghe tớ cần nhận vài câu, còn nữa, hãy chúc mừng tớ!”.

“Ồ, vậy thì chúc mừng cậu đã đá được anh ta, không còn phải nghe những lời thuyết giáo, chỉ bảo cách làm ăn cũng như dạy dỗ của anh ta nữa.”

“Không, chúc mừng tớ vì đã tìm được người thay thế.”

Trong lúc tôi kinh ngạc vì cuộc sống tình cảm của Miumiu luôn đạt hiệu suất cao, thì Miumiu cũng luôn miệng kể về chuyện tình của mình với kẻ thay thế kia, giống như trước kia cô ấy từng ca ngợi anh chàng chủ quán KTV với tôi vậy, rằng cô ấy đã phát hiện ra mọi ưu điểm nổi bật của anh chàng này, đồng thời cũng ép buộc tôi làm quen với nó, để tôi phải tiếp nhận.

Lúc này tôi không tiện thức tỉnh Miumiu: “Cậu đang khen ngợi anh ta vì cậu thích anh ta, cậu cũng đã từng đánh giá cao về gã trước đây như vậy”.

Miumiu tự chỉnh đốn lại mình, nói rằng, cô ấy thấy trước kia mình như bị mù, giờ mới sáng mắt.

Tôi chỉ lặng lẽ lắng nghe, lặng lẽ phản đối triết lý tình yêu của cô ấy.

Sau đó tôi hỏi Miumiu, họ đã quen nhau thế nào?

Cô ấy nói cho tôi một đáp án không ngờ tới: “Tự anh ấy tìm đến, lúc đó tớ còn đang mặc đồ ngủ, đầu tóc rối bù, anh ấy đưa cơm hộp tới, một tay tớ cầm đồ ăn anh ấy đưa đến, một tay moi tiền”.

Đúng lúc đó, con mèo béo nhà Miumiu tranh thủ cơ hội chạy vọt ra ngoài từ khe hở giữa hai người, thoáng cái nó đã chạy được xuống dưới nhà, Miumiu kêu toáng lên, vứt cả đồ ăn cùng tiền, vừa đuổi theo vừa hét thật to: “Mau giúp tôi bắt nó lại”.

Kẻ thay thế kia người cao, chân dài, một loáng đã vượt qua con mèo béo đã tâm không nhỏ, chặn đường tẩu thoát của nó, nhưng cả hai đều không dám tiến lên, chỉ đứng nhìn nhau.

Miumiu tranh thủ cơ hội đó, tóm con mèo từ phía sau, kẹp vào nách, con mèo nặng đến năm kilôgam nhưng trong mắt cô ấy nó nhẹ như không.

Cô ấy giống như một nữ thổ phỉ, xông lên lầu, quăng con mèo xuống đất mắng: “Chạy đi, chạy đi! Xem mày chạy đi đâu nào! Trốn ra ngoài ày chết đói, để cho lũ mèo hoang ngoài kia bắt nạt mày!”.

Sau đó, cô ấy bình tĩnh quay người lại, nhặt tiền lên, đưa cho kẻ thay thế và nói: “Cảm ơn anh”.

Lần thứ năm kẻ thay thế mang đồ ăn đến cho cô ấy, Miumiu đã mời anh vào nhà, đề tài nói chuyện của họ đã từ “bao nhiêu tiền” được mở rộng thành “anh có bạn gái chưa”.

Tôi kinh ngạc với sự bạo dạn của Miumiu, ngẫm nghĩ định đây là di chứng hậu thất tình.

Miumiu nói: “Anh ấy nói rằng, anh ấy sẽ không làm việc đưa đồ ăn cả đời, chẳng mấy nữa anh ấy sẽ nhận công việc mới do bạn bè giới thiệu, làm nhân viên chuyển phát nhanh”.

Tôi đang định nói đôi lời, cô ấy lại nói: “Cậu đừng cho rằng nhân viên chuyển phát nhanh và đưa đồ ăn thì có gì khác nhau, bây giờ muốn làm nghề chuyển phát nhanh đều phải có người quen giới thiệu mới được, một tháng kiếm được hơn một vạn chẳng có gì là lạ, đó đều là những điều cơ bản nhất. Số tiền ấy còn nhiều hơn số tiền tớ kiếm được, nếu không phải vì không đủ thể lực, tớ cũng muốn chuyển sang nghề này”.

Tôi nhắm tính trên đầu ngón tay xem một vạn một tháng thì mua được bao nhiêu con cá, nhưng đếm không xuể.

Miumiu lại nói: “Anh ấy là một thanh niên có chí tiến thủ, không hút thuốc lá, không rượu bia, càng không giống cái kẻ trước kia ngày đêm hát hò và thường xuyên lấy việc “anh phải trông cửa hàng, anh phải lo tiếp khách” làm cớ. Điều quan trọng nhất là, lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy tớ, là lúc tớ xấu xí nhất trong ngày, nhưng anh ấy không hề chê bai, còn nói rằng anh ấy đưa đồ ăn lâu như vậy nhưng tớ là cô gái đặc biệt nhất mà anh ấy từng gặp”.

Miumiu trả lời tất cả những câu mà tôi muốn hỏi, không thể phủ nhận rằng chúng tôi đích thị là tri kỷ của nhau.

Một người đàn ông có thể gặp tiếng sét ái tình với người phụ nữ tóc tai bù xù, thì tại sao phụ nữ lại không thể thuyết phục mình rằng đó là tình yêu đích thực, là một tình yêu thực thụ được lấy nền tảng từ bản chất tâm hồn!

Trước khi câu chuyện của chúng tôi kết thúc, đầu dây bên kia vọng đến tiếng của một người đàn ông, nghe giọng nói của anh ta có vẻ trẻ hơn Miumiu, anh ta nói: “Em yêu, anh về rồi đây”

Họ đang sống thử? Tôi vẫn chưa kịp hỏi, Miumiu đã vội chào tạm biệt, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút từ ống nghe, cùng lúc đón nhận ánh mắt của người vừa từ cửa bước vào.

“Bà xã, anh về rồi đây.”

Tiếp đó, anh giẫm phải con cá trên sàn ngay gần cửa, sững sốt.

Tôi đứng dậy, lời bông hồng từ trong túi ra, bẻ gãy cuống, tiến về phía Lê Bằng, đồng thời lấy nụ hồng chớm nở cài lên tai, rồi nói với anh: “Mừng anh đã về nhà”.

Sau đó, chúng tôi hôn nhau.

Tôi cũng đã quên luôn suy nghĩ lúc sáng là phải tìm cơ hội để thoát thân.

Trong lúc làm bữa tối, Lê Bằng không nhắc lại chuyện “cá rơi xuống đất”, anh chỉ lặng lẽ hấp cá, tôi lặng lẽ núp phía sau anh, ôm chặt eo anh từ phía sau, kiễng chân, thì thầm bên tai anh.

“Ông xã, em thật không phải, anh đã đi làm vất vả cả ngày, giờ lại phải đích thân xuống bếp.”

Anh lau tay, nói: “Biết sao được, ai bảo em làm cá không ngon, nên chỉ còn cách anh làm, em ăn”.

Tôi ngập ngừng, rồi nói: “Đúng là miệng chó thì không thể mọc ngà voi, em thương anh nên mới nói vậy”.

Anh quay người lại, ôm lấy tôi, hỏi: “Em khai mau, hoa ai tặng thế?”.

Tôi sững sờ, hỏi lại: “Gì cơ!”.

Anh nói: “Em không giống một cô gái sẽ mua hoa tặng chính mình, em không nhàm chán đến vậy. Ai tặng em thế?”.

Trước tiên, Lê Bằng phán đoán về tính cách của tôi, rồi lại dùng một câu hỏi để lật đổ nhận định của tôi, giọng điệu của anh giống như tôi sau khi vụng trộm còn giường oai điệu vô trước mặt anh vậy.

Tôi lập tức hỏi lại: “Không phải anh tặng sao?”.

Anh lắc đầu, cũng hết sức ngạc nhiên.

Tôi nói: “Nó rơi ra từ tập tài liệu lúc trưa anh đưa cho em”.

Anh lại ngạc nhiên, không nói gì.

Tôi buông đôi tay đang ôm eo Lê Bằng, nhẹ nhàng quay đầu, đi ra khỏi bếp, đi đến nửa đường, lại bị Lê Bằng kéo lại, anh nâng cằm tôi lên, bắt tôi nhìn thẳng vào anh.

Về mặt chúng tôi đều hết sức nghi hoặc và mơ hồ, nhưng tôi bị sốc hơn.

Anh hỏi: “Em nói hoa rơi ra từ tập tài liệu?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Anh có biết là ai đã để vào không?”.

Ngụ ý trong câu hỏi của tôi là, anh có biết ai đang yêu thầm anh không?

Lê Bằng lắc đầu.

Tôi tin anh cũng không biết.

Nhưng bắt đầu từ lúc đó, ý định tìm cơ hội thoát thân bị tôi đập vỡ hoàn toàn.

Khi biết lãnh thổ bị kẻ địch nhòm ngó đồng thời có ý định xâm phạm, có người phụ nữ nào có thể bình tĩnh, lại còn nghĩ đến việc thoát thân? Tôi phải gia nhập cuộc chiến, tôi phải làm rõ nội tình, tôi phải tìm ra người phụ nữ đó, bảo vệ lãnh thổ của mình.

Tôi vật nát bông hồng vút vào bồn cầu xối nước, mùi hương, màu sắc, vẻ đẹp, sự cao quý cũng như ngôn ngữ biểu đạt của nó đầy rẫy sự chiêm chọc.

Bữa tối tôi chẳng ăn được mấy, ngồi chống cằm ngắm Lê Bằng cẩn thận gỡ từng chiếc xương cá, anh liên tục ngừng gấu nhìn tôi, bón miếng cá lẽ ra để mình ăn cho tôi.

“Anh nên đeo nhẫn cưới đi làm rồi đấy?”

“Em quên rồi à? Chúng ta có đặt nhẫn cho anh đâu.”

“Đúng vậy, em hối hận vì đã tiết kiệm khoản tiền này, hay là làm bổ sung cho anh?”

“Không cần đâu, không cần thiết phải lãng phí khoản tiền này.”

“Nhưng chỉ có một chiếc nhẫn, giống như chỉ có một mình em kết hôn vậy, hay là làm cho anh một cái nhẫn trơn?”

“Cũng không cần, đàn ông không quen đeo những thứ đó.”

Tôi cau mày nói: “Thì bởi vì các cô gái trong công ty không biết anh đã kết hôn, nên họ mới nhòm ngó anh như vậy”. Dù vậy những người đàn ông đeo nhẫn cưới vẫn có khả năng bị nhòm ngó.

Lê Bằng không nói gì, tiếp tục gỡ xương cá.

Tôi phát hiện, anh gỡ xương cá mà như đang gỡ gai nhọn trong từng câu nói của tôi.

Tôi lại đang vô cớ gây sự sao?

Trước khi ngủ, tôi trốn vào nhà vệ sinh, lại gọi điện cho Miumiu, hy vọng cô ấy có thể gỡ rối giúp tôi.

Miumiu nói: “Đừng đeo, nhất định đừng đeo, đeo vào rồi sẽ không biết con hồ ly tinh kia là ai!”.

“Vấn đề là, không đeo tớ cũng không biết người đó là ai!”

“Không, cậu chính là ẩn số trong cuộc, cậu đã bỏ qua điểm mấu chốt của vấn đề. Nếu đeo nhẫn vào, đồng nghĩa với việc đuổi hồ ly tinh về nơi ẩn nấp, cậu càng khó bắt được cô ta hơn. Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng đàn ông đeo nhẫn cưới sẽ ngăn chặn phụ nữ theo đuổi? Có rất nhiều phụ nữ không phải vì thấy đàn ông đã kết hôn mà dừng lại, ngược lại họ càng biết trân trọng sức hấp dẫn của đàn ông có vợ, thậm chí chỉ chọn những đối tượng này để ra tay, bởi vì không cần chịu trách nhiệm, hoặc có thể thỏa mãn cảm giác đạt được thành tựu của bản thân.”

Tôi cảm thấy, những lời Miumiu nói ngày càng có logic của Hòa Mục, rất triết lý. Nếu cô ấy sẵn lòng, cô ấy có thể nhanh chóng trở thành người nối nghiệp của Trâu Chi Minh.

Miumiu lại nói: “Ngược lại, nếu hai người giữ nguyên tình trạng như hiện nay, con hồ ly tinh đó sớm muộn gì cũng để lộ đuôi. Lúc đó mới là thời cơ tốt để cậu dùng danh nghĩa chính thất đánh đuổi giặc Tắc-ta, cậu có thể thắng một cách vẻ vang!”.

Tôi gật đầu lia lịa, nói với Miumiu, cậu đúng là người bạn tốt nhất của tớ.

Miumiu nói: “Quan trọng nhất là, chồng cậu là một người đàn ông, một người đàn ông thì không quen đeo nhẫn cưới, sao cậu cứ bắt ép anh ấy phải làm theo, vậy sẽ càng khiến cho quan hệ giữa hai người trở nên không vui vẻ”.

Tôi hoàn toàn đồng ý với tất cả các luận điểm của Miumiu, sau đó đưa ra tổng kết: Điểm khác nhau lớn nhất giữa đàn ông và đàn bà chính là đàn bà có thể vì hôn nhân của mình mà gắn lên người chiếc tem: “Hàng đã bán”, còn đàn ông lại nhờ đó để nâng cao giá trị bản thân, nước lên thuyền lên, đợi được giá rồi tính. Thế này là thế nào cơ chứ!

Bông hồng đó khiến tôi ý thức rằng, tặng hoa không chỉ là quyền lợi riêng của đàn ông, mà phụ nữ chủ động tặng hoa càng thêm phần hấp dẫn.

Tôi thay mặt Lê Bằng đánh giá lại xem những lời nói cừ chỉ của anh ấy có quá lẳng lơ hay không mà lại trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy. Tôi nghĩ rất lâu, nhưng không đưa ra được kết luận. Tôi lại nghĩ đến một câu nói của Miumiu, cô ấy nói, phụ nữ chỉ muốn giúp đàn ông đạt được mục đích, còn đàn ông chỉ muốn đạt được thế giới của mình.

Miumiu nói rất đúng, phụ nữ muốn giúp đàn ông đạt được mục đích là bởi vì phụ nữ luôn nghĩ cho đàn ông, còn đàn ông chỉ muốn đạt được thế giới của mình là bởi họ chỉ biết nghĩ ình.

Sáng hôm sau, tôi hỏi lại Lê Bằng câu hỏi đó: “Anh định không đeo nhẫn thật à?”.

Lê Bằng gấp miếng trứng đã đưa đến sát miệng vào bát tôi nói: “Sau này anh sẽ không tranh ăn trứng với em nữa, em cũng đừng hỏi câu đó nữa”.

Tôi cau mày gắp miếng trứng trong bát, bất giác tự hỏi, giọng điệu vừa rồi của tôi có giống một đứa trẻ không ngoan đòi đồ ăn vặt không mà lại khiến anh nghĩ rằng tôi mượn cớ để đòi ăn?

Tôi ăn hết trứng, uống hết sữa, đứng dậy, bỏ bát đĩa vào chậu rửa trong bếp, nhưng “choang” một tiếng chiếc bát vỡ tan.

Lê Bằng nghe tiếng bát vỡ liền đi vào, anh cau mày hết nhìn đồng mảnh vỡ lại nhìn về phía tôi, nói: “Em có bị thương không?”.

Tôi lắc đầu, lại nghe anh nói: “Có gì không vui, em cứ nói thẳng, đừng trút giận vào bát đĩa”.

Tôi nhặt một mảnh vỡ lên, nhìn cái kẻ áp đặt suy nghĩ của mình cho tôi một cách ngớ ngàng, nói: “Anh cho rằng em giận anh nên mới biến nó thành vật hy sinh vô cớ?”.

Lê Bằng giằng lấy mảnh vỡ trên tay tôi, rồi lặng lẽ dọn dẹp bồn rửa bát, sau đó anh đi ra khỏi bếp mà không nhìn tôi lấy một lần.

Thế này càng giống như tôi đang giận dỗi vô cớ.

Tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, ngọn lửa bực tức trong lòng lập tức bùng lên, tôi vung tay, gạt hết bát đĩa đang để trên bục rửa xuống đất, sau một trận “loảng xoảng”, chúng thực sự trở thành vật hy sinh cho cơn thịnh nộ của tôi.

Tôi nhẹ nhõm hít một hơi thật sâu, rồi lại thở ra, đưa mắt nhìn sang tủ bát, với ý định xấu.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng mở rồi đóng cửa, một lúc sau, Lê Bằng xuất hiện trước cửa nhà bếp.

Anh nhìn sàn bếp, lại nhìn sang tôi, nét mặt nghiêm trọng hơn lúc trước.

Anh hỏi: “Chúng trêu tức em à?”.

Là anh chọc tức tôi! Tôi thăm nói với anh.

Sau đó đá vào đồng mảnh vỡ dưới chân, nói: “Lần này em tức giận thật sự, coi như chúng xui xẻo. Em sẽ tự thu dọn”.

Tôi ngồi xuống, lặng lẽ nhặt mảnh vỡ. Lê Bằng cũng ngồi xuống, nhắc nhở tôi: “Cẩn thận kéo đứt tay”, nhưng lại không cẩn thận làm đứt tay mình, tôi kêu lên, tay trái tôi tóm chặt tay trái của anh thối, tay phải không cẩn thận cũng bị một mảnh vỡ cửa đứt.

Anh tay trái, tôi tay phải, chúng tôi đều bị thương.

Tôi bóc miếng urgo, băng cho Lê Bằng miếng có hình Doraemon, còn băng ỉnh miếng có hình Hello Kitty, hai miếng urgo như hai chiếc nhãn cười, lần lượt lồng vào tay trái của anh và tay phải của tôi.

Tôi đã giở trò tiểu nhân, tôi thừa nhận điều đó.

Tuy nhiên, Lê Bằng cũng không tỏ ra bất mãn về điều này.

Nhìn miếng urgo hình Doraemon trên tay trái anh, tôi mong ước Doraemon sẽ ở bên cạnh tôi, để tôi muốn gì được nấy, tốt nhất là đem đến cho tôi một chiếc nhãn cười của đàn ông.

Ra khỏi nhà, tôi vẫy tay với Lê Bằng, rồi leo lên taxi, trong đầu đang tính toán một tháng hai mươi ngày đi làm sẽ tốn bao nhiêu tiền taxi.

Miumiu gọi đến rất không đúng lúc, cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, cô ấy sụt sịt khóc trước khi cất lời, không cho tôi cơ hội lên tiếng.

Toàn bộ câu chuyện được kể trong năm phút, tôi cơ bản nắm rõ tình hình, Miumiu và kẻ thay thế kia đã chia tay nhau.

Tôi không hỏi Miumiu tại sao chia tay nhanh vậy, nhưng với công lực của Miumiu, thì việc một giây trước cô ấy còn rất yêu bạn nhưng một giây sau đã giác ngộ ra rằng bạn không đáng để cô ấy yêu là hoàn toàn có thể xảy ra.

Tôi hỏi: “Cậu có cần tớ xin nghỉ một ngày đi mua sắm cùng cậu không?”.

Con gái thất tình luôn có ba cách để bù đắp đó là ăn uống, mua sắm và yêu lại lần nữa.

Ăn uống thì tốn tiền, hậu quả là lại càng tốn hầu bao để có thể gây như cũ.

Mua sắm cũng tốn tiền, nhưng ít nhất có thể lưu lại vật chất làm kỷ niệm, cùng với đồng hóa đơn, thẻ tín dụng.

Yêu lần nữa thì cần dựa vào vận may, mà cũng không phải tất cả các cô gái đều có thể tùy lúc tùy nơi nhặt được kẻ thay thế ngay trước cửa nhà mình.

Miumiu nói: “Không cần đâu, tớ đang ở sân bay, đang chuẩn bị đi Tây An”.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cậu định bỏ tớ mà đi à!”.

Miumiu nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều thế, tớ chỉ muốn đi du lịch một mình và Tây An là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu tớ”.

Lúc cô ấy yêu một anh chàng mới cũng vậy, anh ta sẽ trở thành thứ suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu cô ấy. Người có thể sống theo đúng mong muốn của mình, nếu không phải là kiểu quá bướng bỉnh thì cũng là con cưng của trời.

Giống như mọi lần, Miumiu chỉ thông báo nơi mình sẽ tới, rồi tắt máy, đến cơ hội hít thở của tôi cô ấy cũng tước đi. Tôi ngồi trong taxi, cố gắng kiềm chế nỗi kích động trong lòng, tôi muốn đến sân bay bởi ở đó có máy bay, máy bay có thể đưa tôi bay cao, một mình bay cao.

Tôi luôn nói với Miumiu rằng, mục đích kiếm tiền của tôi là để có thể đi du lịch một mình, thứ quan trọng nhất để thực hiện một chuyến du lịch là tiền, muốn có tiền thì cần phải tích lũy, muốn tích lũy được thì cần phải có công việc. Tiếc rằng tiền của tôi thường cống nạp cho các cửa hiệu trong thành phố này, vì vậy việc đi du lịch một mình luôn bị gác lại phía sau.

Sự quyết đoán của Miumiu khiến tôi rất ngưỡng mộ, đồ kị và ghen ghét, cô ấy nói đi là đi, còn đi tận Tây An, đến thành phố có tượng bình mã, thực hiện ước mơ trước tôi một bước, cô ấy thật đáng ghét.

Tôi lại nghĩ đến Lê Bằng và lời hứa của anh. Trước khi kết hôn anh đề nghị “đi du lịch kết hôn”, kết quả dưới sự liên kết phá đám của mẹ tôi và bố mẹ anh, chúng tôi đã diễn một màn xiếc khổ cho tất cả mọi người xem trong hôn lễ. Đêm động phòng, Lê Bằng vẫn nói với tôi, sẽ bù đắp cho “chúng tôi” bằng một chuyến du lịch. Cái “sẽ” đó có đến năm mươi phần trăm cơ hội không được thực hiện.

Còn hiện tại, tôi và Lê Bằng đang ngồi trên hai chiếc taxi khác nhau, để đến cùng một công ty.

Con người hễ lo lắng tâm trạng sẽ không tốt, sẽ trút giận vào người khác một cách vô cớ. Loại người như vậy rất nhiều và tôi rất vinh hạnh được là một trong số đó, đồng thời dự cảm đó không phải là lần duy nhất trong đời tôi.

Tôi đến công ty mang theo cú sốc mà Miumiu đã gửi qua đường hàng không tới, lúc đến lối rẽ hành lang, tôi va phải Phạm Dung, làm đổ cốc cafe trên tay cô ta, nhưng lại rất khéo léo khi không làm ỉn bị ướt.

Phạm Dung nhìn tôi lạnh băng, đợi tôi xin lỗi.

Tôi nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý”.

Cô ta nheo mắt nói: “Tôi không chấp nhận lời xin lỗi này, trừ khi cô bồi thường cho tôi”.

Sau đó, cô ta chỉ xuống phía dưới, nhìn theo hướng tay chỉ tôi lại thấy đôi giày hôm trước, cảm thấy xót của thay cho cô ta, đó cũng là một trong những món hàng xa xỉ mà tôi mơ ước, nhưng hiện nó đã bị tôi phá hủy.

Tôi nói: “Tôi sẽ đền, tôi sẽ mua đôi khác cho cô”.

Chẳng mấy khi tôi hào phóng như vậy, trong lòng đang mong muốn nhanh chóng được đến cửa hàng thời trang, cho dù đến đó là vì Phạm Dung hay để thực hiện mơ ước của mình, tôi đều phải mua bằng được đôi giày đó.

Phạm Dung lại nói: “Không phải giày, mà là chân tôi, tôi sắp đứng không vững rồi, cô mau dìu tôi về văn phòng”.

Trên đường đỡ Phạm Dung về phòng, cô ta nhỏ giọng kể cho tôi nghe chuyện hôm nay một vị quản lý cấp cao nào đó của tổng công ty sẽ đến thị sát, tất cả mọi người đều trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng “kẻ địch” lại đang chờ được thấy bộ dạng thảm hại của cô ta, như vừa rồi, khoảnh khắc tôi và cô ta va phải nhau, “kẻ địch” của cô ta đang đứng ngay phía sau, nhìn trừng trừng với mong muốn có thể tìm ra được sơ suất.

Tôi hỏi: “Kẻ địch của cô là ai?”.

Mặc dù tôi không biết tại sao Phạm Dung lại tìm tôi để bày tỏ nỗi lòng, chẳng lẽ trong ý nghĩ của cô ta, tôi và cô ta đã cùng hội cùng thuyền, tình hữu nghị giữa phụ nữ luôn đến một cách ly kỳ, cổ quái.

Phạm Dung nói: “Chính là cấp trên của cô, Lê Bằng đấy”.

Tên của chồng tôi vừa vang lên bên tai, lại thốt ra từ miệng một người phụ nữ khác, khiến tim đập rộn lên.

Tôi cảm thấy thiếu tự tin quay mặt đi, thấp thỏm bất an.

Phạm Dung lại cho rằng đó là biểu hiện sợ phiền toái của tôi, cô ta nói: “Lẽ ra tôi không nên nói với cô, nhưng tôi vẫn nên nhắc nhở cô phải cẩn thận. Cho dù ra khỏi cánh cửa này cô sẽ tố cáo, tôi cũng không sợ. Mọi người trong công ty đều biết, hai tổ trong cùng một mảng, sẽ đối địch với nhau, giống như quân địch đã áp sát thành, phát cờ hò hét, lừa gạt, rồi tàn sát lẫn nhau. Thế nhưng, dù đối địch trong công việc, cũng không ảnh hưởng đến việc có thể làm bạn với nhau ở bên ngoài, tôi rất thích cô, bởi vì những lời cô nói lúc phỏng vấn chính là những gì mà tôi muốn nói, đáng tiếc là bộ phận nhân sự lại phân cô về tổ A”.

Vì những câu nói này của Phạm Dung mà tôi không phân biệt được cô ta đang muốn thăm thính, lôi kéo hay ly gián tôi, càng không hỏi cô ta vì sao lại phải “cẩn thận với cấp trên của tôi”, chúng tôi còn chung giường chung gối vậy thì cẩn thận cũng có tác dụng gì đâu.

Xuất phát từ nghĩa khí giữa những người phụ nữ với nhau, tôi lấy túi chườm từ trong tủ ra, đổ đầy nước lạnh, rồi mang đến phòng làm việc của Phạm Dung.

Phạm Dung hỏi tôi tại sao lại có túi chườm, tôi nói đó là dùng để chườm mắt, giảm bớt áp lực, tránh nếp nhăn và thâm quầng mắt.

Nhưng hiện tại nó đang được đặt dưới chân Phạm Dung, tôi nghĩ mình lại phải bỏ tiền mua một chiếc túi khác rồi.

Khi quay trở lại bàn làm việc, Trương Mai của tổ B đi về phía tôi, đặt tài liệu xuống và nhờ tôi chuyển cho Lê Bằng.

Tôi chớp chớp mắt, nhớ lại những gì Lưu Tranh Tranh đã nói với tôi về đặc điểm của Trương Mai: lắm chuyện, chanh chua.

Tôi nói: “Cô tự mang vào đi, tôi không đi được”.

Trương Mai rất ngạc nhiên nhìn tôi một cái, quay người gõ cửa phòng làm việc của Lê Bằng.

Trương Mai bước vào, không lâu sau lại đi ra, lúc ngang qua bàn làm việc của tôi, lại liếc tôi một cái.

Tôi lập tức tóm lấy cô ta rồi kéo tới một góc, thì thầm: “Rất xin lỗi, vừa rồi quả thật tôi không thể đứng dậy được”.

Trương Mai cười một tiếng rồi vắn vắn vai.

Tôi lại phải tìm cớ bắt chuyện: “Cô có nhận thấy rằng... Giám đốc Lê hôm nay có gì bất thường không?”.

Thực ra ý tôi muốn hỏi, cô có nhìn thấy miếng urgo trên tay trái của anh giống với kiểu của tôi không?

Phụ nữ đều rất nhạy cảm, cùng một lúc nhìn thấy điểm tương đồng xuất hiện ở hai người không liên quan họ thường nhanh nhạy liên tưởng tới nhau, ví dụ như: cùng một kiểu nhẫn cưới, cổc, son môi, quần áo, giày dép vân vân, còn có cả miếng dán vết thương nữa.

Trương Mai cười lạnh nhạt một tiếng rồi nói: “Cô đang thử dò xét tôi à? Không tác dụng gì đâu, tôi sẽ không nói xấu anh ấy nửa lời, cô đừng nghĩ có thể nghe ngóng được tí gì từ tôi. Nói thật với cô, tất cả mọi việc lớn nhỏ của các thành viên trong công ty này tôi đều biết, nhưng cô đừng hy vọng tôi sẽ nói với cô điều gì”.

Tôi bị cuốn vào logic của Trương Mai, chưa kịp nói gì, Trương Mai lại tiếp tục: “Còn cô, tại sao cô lại vào được công ty này, đi cửa sau với ai, tôi đều biết”.

Trương Mai quay lưng bỏ đi với nụ cười đầy ẩn ý, để lại một chuỗi chột dạ cũng như ngưng ngừng cho tôi.

Rốt cuộc Trương Mai đã biết những gì, tôi có cần “giết” cô ta để diệt khẩu không?

Kể thử ba còn chưa biết mặt, Lưu Tranh Tranh làm tay trong lấy lòng sếp trong buổi tuyển dụng, Phạm Dung – Giám đốc tổ đối địch lại khen ngợi tôi, và còn cả cô nàng Trương Mai làm tôi hết hồn này nữa. Tại sao tôi lại rơi vào cục diện bị bao vây tứ phía như vậy?

Người có thể không thông minh, nhưng không thể thiếu cẩn thận, có điều lời nói của Trương Mai luôn làm cho tôi cảm thấy bất an.

Tôi tìm đến Phó giám đốc tổ A Lưu Tranh Tranh, khéo léo thăm dò về Trương Mai, Lưu Tranh Tranh nhìn vào móng tay của mình, lại nhìn sang tôi, nói: “Trương Mai à? Tính cách của cô ta có thể dùng chính câu cửa miệng của cô ta để khái quát: Tất cả mọi việc lớn nhỏ của các thành viên trong công ty này tôi đều biết, nhưng cô đừng hy vọng tôi sẽ nói với cô điều gì”.

“Cô ta biết nhiều thật, những người như vậy thường “sống” không được lâu.”

“Cô ta biết cái con khỉ, cô ta chỉ biết giương oai giễu võ thôi.”

Tôi gật đầu, trong lòng nhẹ nhõm đi một nửa.

“Cô yên tâm, cả công ty này chỉ có mình tôi biết mối quan hệ giữa cô và Giám đốc Lê, chỉ cần tôi không nói, hai người đều an toàn.”

Nói một cách khác, nếu Lưu Tranh Tranh nói ra, tôi và Lê Bằng sẽ nguy hiểm?

Tôi lại thấy lo lắng.

Trong lúc tôi lo lắng, Lưu Tranh Tranh bổ sung thêm một câu: “Thực ra tổ B chỉ có một người nguy hiểm, đó là Phạm Dung. Đừng nghĩ cô ta lúc nào cũng ra vẻ bề trên, thực ra cô ta thường lựa chọn những nhân viên cấp dưới ngây thơ, trong sáng để kẻ khổ, kết thân, nhưng sau đó, đều không thoát được kết cục bị cô ta lợi dụng”.

Lời nói của Lưu Tranh Tranh làm tôi như bưng bình.

Ngây thơ, trong sáng, những từ ngữ đẹp như vậy đặt vào xã hội hiện nay, đã trở thành những câu châm biếm.

Tôi nhớ lại một người bạn hồi đại học, nói một cách nghiêm túc, cũng không thể coi là bạn, thực chất chỉ là một người ăn cơm cùng.

Cô bạn ăn cơm cùng kia ngày ngày đến ăn ké cơm của tôi, tôi cũng vui vẻ cho cô ta ăn cùng, mối quan hệ tự nguyện này luôn được duy trì một cách hài hòa, tôi trở thành bố mẹ bao cơm cho cô ta thời đại học, bởi cô ta luôn nói rằng mình không có tiền. Mà nhà cô ta không có tiền thật, một mình cô ta lên thành phố học, cơ cực bơ vơ, hơn nữa cô ta còn phóng đại hoàn cảnh bi thảm của mình lên cả chục lần. Còn tôi, vẫn luôn là người sẵn sàng dang tay giúp đỡ người khác.

Cho đến một ngày, tôi biết được cô bạn ăn cơm cùng kia khoe với bạn bè rằng cô ta giàu có đến cỡ nào, tôi sụp đổ.

Tôi hỏi lại cô ta, nhưng cô ta sớm đã có sự chuẩn bị, dừng dừng nói với tôi rằng: “Ai bảo cậu mời tớ, là cậu tình nguyện đấy chứ”.

Bắt đầu từ hôm đó, trong trường lan truyền câu chuyện: Trong lúc cô ta ở vào giai đoạn khó khăn nhất, tôi đã ăn ké của cô ta một bữa cơm. Tôi không biết giải thích thế nào, chỉ biết cầu xin ông trời, hãy cho cô ta trúng số độc đắc để cô ta không bao giờ còn thèm muốn thứ của người khác và tự làm xấu đi bản thân mình nữa.

Từ đó trở đi tôi đã hiểu thế nào là kẻ hai mặt.

Lẽ nào theo lời Lưu Tranh Tranh thì Phạm Dung và Trương Mai là những người ư vậy?

Hay Lưu Tranh Tranh cũng là người như thế?

Tôi cảm thấy mình giống như một kẻ non nớt vừa bước chân ra ngoài xã hội, bị ba mẹ đàn bà làm cho rối loạn.

Vị quản lý cấp 9 Phạm Dung nói sắp đến thị sát quả nhiên đã đến, anh ta giống hệt như những miêu tả không sát thực tế trong tiểu thuyết ngôn tình, bước đi một cách đầy phong độ, rồi dùng ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn tất cả các nhân viên một lượt.

Thực ra, trong thế giới động vật, con đầu đàn cũng thường đi thị sát như vậy.

Khi dừng lại, anh ta đã nói một câu như thế này: “Các bạn đều là những người tài giỏi của công ty nên mới được đứng ở đây, chứ không phải đứng ở quầy triển lãm áo lót. Hy vọng trong ba ngày tới, các bạn sẽ không làm tôi thất vọng”.

Những lời của vị quản lý này khiến người ta cảm thấy lo lắng, tôi lại tự lý giải những câu nói này như sau: Nếu một trong số chúng tôi làm anh ta thất vọng, chắc chắn sẽ bị tổng đến chỗ triển lãm nội y?

Vị quản lý cấp cao này họ Trương, còn tên không quan trọng, bởi khi người ta đã đạt được một vị trí nhất định thì chức vụ của họ chính là cái tên, vì thế chúng tôi đều gọi anh ta là Trương tổng.

Trương tổng nhanh chóng gọi Lê Bằng và Phạm Dung vào phòng để thảo luận, với mục đích không để cho nhân viên cấp dưới nghe thấy nội dung trao đổi của cấp trên.

Nhưng những người làm thuê như chúng tôi vẫn đoán mò như thần.

Phía bên trong đang diễn ra cuộc họp ba người, bên ngoài các đồng nghiệp đua nhau thảo luận, nhân tiện lôi cả tôi vào cuộc.

Tôi cũng buộc phải hưởng ứng, thậm chí còn làm bộ hưởng ứng nhiệt tình hơn họ, mặc dù tôi không hề có chút hứng thú nào, nhưng không thể để cho họ nhận ra điều đó, nếu không sẽ bị mang tiếng là không hòa đồng hoặc giả thanh cao.

Nhưng đáng tiếc là, sự nhiệt tình của họ chỉ làm nền cho sự nhiệt tình của tôi. Còn sự nhiệt tình của tôi đã trở thành câu kết cho buổi thảo luận.

Tôi nói: “Vóc dáng của Trương tổng chắc chắn là rất tuyệt, những người đàn ông trong nóng ngoài lạnh luôn thích đóng vai một quân tử đạo mạo, thực tế sau khi gỡ bỏ mặt nạ nguy trang, họ chắc chắn sẽ giống như một chú ngựa hoang đứt cương!”.

Câu nói vừa dứt, cửa phòng phía sau lưng tôi mở ra, ba người vừa kết thúc cuộc họp bí mật đều đứng đó.

Tất cả các đồng nghiệp đều im lặng đúng lúc, quay trở về vị trí làm việc, chỉ có tôi, cúi đầu, bỏ chạy như sắp tè ra quần. Trong lúc bỏ chạy tôi vẫn kịp nhìn thấy ngón tay của Lê Bằng trống không. Hóa ra anh đã bóc mất miếng dán vết thương.

7. Chương 07

Chương 7: Tiếp nhận đối phương là bao dung, muốn thay đổi đối phương là chiến tranh

Trước giờ tan tầm, tôi đã nghe được phiên bản thứ ba nói về việc tôi trúng tiếng sét ái tình với Trương tổng, thậm chí còn nhớ anh ta đến nỗi không thể dứt ra được. Tôi còn nghe Trương Mai cười khẩy thế này: “Người như cô ta, cũng có mặt mũi để thâm yêu Trương tổng sao?”.

Từ trước đến giờ tôi làm gì có mặt mũi, mặt của tôi là do con người trong xã hội này ban tặng, nếu họ không cho, thì tôi là loại không cần mặt, không biết xấu hổ.

Tôi ủ rũ rời khỏi công ty, gọi một chiếc taxi, vừa ngồi xuống đã bị người khác đẩy vào bên trong.

Lê Bằng đọc địa chỉ hết sức điềm tĩnh, rồi nhìn sang tôi.

Tôi bĩu môi, hỏi: “Chẳng phải anh nói phải giữ bí mật về mối quan hệ của chúng ta ư, sao lại lên xe cùng em ngang nhiên vậy”.

Anh nhướn mày đáp: “Em còn dám đứng giữa văn phòng mơ mộng về một chú ngựa hoang dũng mãnh khác, thì việc anh lên xe cùng em có là gì đâu”.

Tôi á khẩu, lòng tự tôn và sự xấu hổ khiến tôi không thể phản bác. Nhưng tôi cũng có thể hiểu được cảm nhận của Lê Bằng, bị vợ cầm một chiếc sừng vô hình ngay trước mặt, tất nhiên anh phải tức giận.

Tôi vốn định giải thích, nhưng dọc đường về nhà, tôi không tìm được cơ hội để nói.

Mãi đến khi Lê Bằng tắt gọi, tôi nghe điện thoại hộ anh.

Người gọi đến tên là gì, tôi đã quên mất, nhưng mục đích và thân phận của cô ta tôi nhớ rất rõ. Cô ta nói rằng, gần đây cô ta đang làm quản lý tài vụ, hỏi Lê Bằng có hứng thú đầu tư không, cô ta còn nói mình là bạn gái cũ của Lê Bằng và hỏi tôi là ai.

“Tôi là vợ anh ấy, là vợ hợp pháp trên giấy đăng ký kết hôn.”

Lúc này, Lê Bằng quần chiếc khăn tắm bước ra, anh quả thật rất gọi cảm.

Anh nghe điện thoại, vừa nhìn tôi, vừa nói chuyện.

“Ừ, đúng, anh đã kết hôn, kết hôn khá vội nên không mời em, lần sau anh sẽ bù đắp.”

Nụ cười trên gương mặt tôi biến mất, nghĩ mãi về câu “lần sau anh sẽ bù đắp”.

Lần sau? Lần kết hôn sau? Anh muốn kết hôn mấy lần?

Lê Bằng gác máy, tôi là người lên tiếng trước, hỏi: “Lần sau anh sẽ bù đắp nghĩa là sao?”.

“Anh chỉ tiện mồm nói vậy thôi.”

“Bạn gái trước của anh không phải là Lâm Nhược sao? Thế cô ta là ai?”

“Cô ấy là người trước Lâm Nhược.”

Tôi dừng lại trong giây lát, rồi hỏi: “Vậy trước cô này còn mấy cô nữa?”.

Lê Bằng đang định trả lời, thì bị tôi chen ngang.

“Thôi thôi thôi, anh đừng nói với em thì hơn, em không chịu nổi cú sốc này đâu.”

Tôi đang định vào nhà tắm, thì bị Lê Bằng kéo lại, hơi ầm trên người anh xộc thẳng vào mũi. Tôi ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

“Em đã hỏi anh vậy thì anh cũng phải hỏi em, trước Trương Lực còn mấy người nữa?”

“Thôi đừng hỏi, nếu em nói cho anh biết, chắc anh sẽ nhập viện vì đau tim, chúng ta hãy để cho nhau một khoảng riêng tư đi.”

Trong lúc nói câu này, tôi đã nhớ ra nguồn gốc của mùi hương đó, tôi cố vùng thoát ra khỏi vòng tay anh, chạy vào nhà tắm nhìn, rồi nổi giận đùng đùng đi ra.

Tôi quát lớn: “Lê tiên sinh, em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi! Lọ màu vàng mới là dầu gội, còn màu xanh là sữa tắm, anh dùng hết cả nửa bình sữa tắm của em để gội đầu!”.

“Thảo nào mà anh xoa mãi cũng không thấy bọt, hóa ra là sữa tắm. Mà sao em lại gọi anh là Lê tiên sinh? Lại còn nổi nóng đến như vậy? Còn nữa, sao lúc nào em cũng nói: của anh, của em, chẳng phải đó đều là đồ đạc trong nhà chúng ta sao?”

Hể nóng giận tôi lại gọi anh là “tiên sinh”, mặc dù sau lưng đã gọi như vậy không biết bao nhiêu lần.

Còn nữa, sữa tắm là của tôi, bởi vì nó được sản xuất để dùng riêng cho làn da của phụ nữ, tôi là người phụ nữ duy nhất của nhà này, vì vậy sữa tắm đó là của tôi, còn dầu gội là của anh. Về điểm này tôi rất kiên quyết.

Tôi nói: “Tại sao em không được tức giận? Lọ sữa tắm đó trị giá những hai trăm hai mươi lăm đồng, mỗi lần gội anh dùng hết nửa lọ. Đây cũng không phải là lần đầu tiên em nói với anh đó là sữa tắm, nhưng có lần nào anh nhớ đâu! Anh hãy nhìn rõ chữ trên đó rồi mới dùng có được không!”.

Anh bắt đầu cao giọng: “Một lọ sữa tắm hơn hai trăm đồng? Ngày trước anh dùng Safeguard chỉ có vài đồng mà tắm cũng sạch, sao lại lãng phí tiền của vào mấy thứ này đến thế?”.

Suýt nữa thì tôi bị làm cho tức chết, mở miệng mấy lần mới thành lời: “Thế gọi là biết hưởng thụ cuộc sống, anh không có được tính này em sẽ bồi dưỡng dần cho anh!”.

Anh bỏ chiếc khăn mặt đang vắt trên cổ xuống, nói: “Anh không cần thứ này, bắt đầu từ ngày mai anh sẽ dùng Safeguard của anh!”.

Lê Bằng quay người đi vào phòng ngủ, bỏ mặc tôi và sữa tắm của tôi, tôi cảm thấy tôi và nó rất thừa thãi.

Bữa tối không ai trong hai chúng tôi chịu vào bếp, Lê Bằng ở trong phòng ngủ nghiên cứu tài liệu, liên tục vọng lại tiếng lật giấy tờ. Tôi ngồi ở phòng khách xem ti-vi, tay cầm một cốc trà sữa và một đĩa hạt dưa.

Chúng tôi đang giận nhau, đang chờ xem ai sẽ đứng dậy trước vào bếp làm bữa tối.

Nhưng chúng tôi đều không ngờ được rằng, bữa tối không phải được nấu mà là tự tìm đến cửa, lại do một vị khách không mời mà đến đem tới, chính là người đàn ông tôi không muốn nhìn thấy: Vi Nguyên.

Dưới sự thúc giục không ngừng của chuông cửa, tôi bước ra mở cửa, gương mặt với nụ cười giả tạo của bố tôi hiện ra, khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Không có việc cần thì không tìm đến điện Tam Bảo, chắc chắn ông ấy lại đến để gây sự.

Bố tôi đem cá hấp, đậu phụ cay, sườn chua ngọt, nấm Bắc Khẩu xào, rau cải thái vát xào tỏi và đậu phụ hành đến. Ông ấy tự nhiên như trở về nhà, trải hai tờ báo lên bàn ăn, sau đó đem tất cả những món ăn đó bày ra, cố ý lấy thức ăn dụ tôi thay đổi nét mặt.

Tôi trừng mắt nhìn ông, nói: “Bố đến đây làm gì?”.

“Bố sợ con đói, nên mua vài món ngon mang đến cho con ăn.”

Tôi nhìn qua một lượt đồ ăn, nuốt nước bọt nói: “Bọn con ăn rồi”.

Nào ngờ Lê Bằng lại từ trong phòng ngủ bước ra, sau khi chào hỏi bố tôi, anh nói: “Bố cũng ngồi xuống cùng ăn đi ạ, bọn con đang nghĩ không biết phải ăn gì”.

Tôi lườm Lê Bằng một cái, rồi bới mớ: “Không có cơm à?”.

Bố tôi lập tức xắn tay áo, đi vào bếp, vừa đi vừa nói: “Để bố đi nấu cơm, hồi bé con thích ăn cơm do bố nấu nhất mà”.

Hồi bé, hồi bé, lại là hồi bé, hễ nhớ lại hồi bé là tôi lại thấy đau lòng, hạnh phúc khi đó quả thực có thể khiến con người ta rơi lệ.

Tôi ngồi xuống bàn ăn, không nói lời nào, Lê Bằng lấy chân đá đá tôi, tôi không để ý, anh lại đá tôi thêm lần nữa, tôi bèn cúi, giẫm lên chân anh.

Lê Bằng nói: “Chúng ta làm lành nhé, em cũng phải cho bố em chút thể diện chứ”.

Tôi từ chối trả lời vấn đề này, hạ giọng xuống thấp, dè dặt nói: “‘Nếu sau này có một ngày anh cũng đối đãi với em giống ông ta đã đối đãi với mẹ em, cho dù anh có nấu cơm cho em cả đời, em cũng không tha thứ cho anh”.

Sau đó, tôi khóc.

Lê Bằng rút chân ra, tiến lại gần, nắm chặt tay tôi, an ủi: “Không đâu, sẽ không bao giờ có ngày đó”.

Mũi tôi cay cay, đột nhiên cảm thấy mùi sữa tắm phả ra từ tóc anh cũng không đến nỗi khó ngửi.

Ba người chúng tôi cùng nhau ăn tối mà không ai nói với ai câu nào. Tranh thủ lúc tôi rửa bát, bố tôi ngồi trong phòng khách nói rõ với Lê Bằng mục đích đến đây hôm nay, hóa ra hôm nay là sinh nhật ông.

Tôi tựa vào cửa bếp nghe trộm, bỗng thấy hối hận.

Tôi còn nhớ năm ngoái cũng vào ngày này, bố tôi vui mừng hơn hở nói với tôi rằng, hôm nay là sinh nhật ông.

Tôi nói: “Ồ, chúc mừng sinh nhật, bố còn chuyện gì nữa không”.

Bố tôi bị tôi làm cho tức nghẹn, không nói lên lời.

Giờ nghĩ lại, có lẽ ông chỉ muốn ăn một bữa cơm cùng cô con gái duy nhất, nhưng nực cười là, trước khi ông ấy và mẹ tôi ly thân, năm nào chúng tôi cũng cùng ông ấy tổ chức sinh nhật, tôi còn tưởng, ông ấy đã phát ngấy rồi chứ.

Lúc tôi từ nhà bếp bước ra, nhìn thấy Lê Bằng đang gọt táo, con dao gọt hoa quả biến hóa rất linh hoạt, anh có thể tách được vỏ táo và thịt táo một cách hoàn hảo, về khoản này tôi không biết làm, cũng giống như việc tôi không bao giờ có thể biết tại sao anh có thể cởi quần áo của tôi nhanh đến vậy.

Những động tác của Lê Bằng khiến tôi nhớ đến mối tình đầu. Bất kỳ người con gái nào cũng không bao giờ có thể quên được mối tình đầu. Cho dù đã quên được con người, nhưng cảm giác mà mối tình ấy đem lại sẽ không bao giờ biến mất. Vậy nên, con gái thường nói, thứ mà họ yêu không phải là đàn ông, mà là yêu dư vị của niềm vui và sự đau khổ khi tình yêu đến, nhất là mối tình đầu, những cảm giác mối tình đầu đem lại không gì có thể thay thế.

Tôi còn nhớ, mối tình đầu của tôi có đôi bàn tay của một nghệ thuật gia, anh ấy cầm bút vẽ và gọt táo đều mê hoặc như nhau. Nhưng tôi chưa bao giờ nói thích anh ấy, chỉ nhìn avatar của anh ấy qua QQ, tôi đã rất cảm động rồi!Mãi cho đến một ngày, anh ấy không lên mạng nữa.

Tôi nghĩ, có lẽ anh ấy đã thay số QQ mà không cho tôi biết.

Sau đó, Miumiu nói với tôi rằng, ai cũng từng bị bạn trai hoặc bạn gái cũ liệt vào danh sách đen trong QQ, trạng thái này sẽ được duy trì mãi mãi.

Lê Bằng bỏ táo thành bốn phần. Bố tôi cầm hai miếng, đưa một miếng cho tôi.

Tôi cau mày nói: “Con không ăn”.

Bàn tay của bố tôi lúng túng dừng lại giữa không trung.

Tôi giải thích: “Con đã nói rất nhiều lần là con không ăn táo, không ăn cải thảo”. Vì sợ bố tôi sẽ suy nghĩ lung tung nên tôi đã phải lòi cả cải thảo vào cuống.

Sau đó, tôi cầm một quả lê lên, ăn một cách chậm rãi.

Khả năng gọt vỏ táo của Lê Bằng không hề thua kém mỗi tình đầu của tôi, nhưng họ đều không biết rằng, tôi không bao giờ ăn táo.

Bởi táo còn có vị chua hơn cả mỗi tình đầu, chua đến nỗi tôi phải ghê răng.

Lê Bằng vỗ vai tôi, rồi đi vào phòng ngủ, anh đóng cửa lại, nhường phòng khách lại cho hai bố con tôi.

Tôi cầm điều khiển mở một vòng các kênh, cuối cùng dừng lại ở một chương trình nói về gia đình.

Người dẫn chương trình đang phỏng vấn một cặp vợ chồng, cặp vợ chồng này thay nhau bóc mẽ đối phương, thay nhau than phiền về những bất công trong cuộc sống cũng như những chán ghét mà đối phương mang đến ình.

Bố tôi bắt đầu câu chuyện trước, ông nói: “Bố và mẹ con có chút hiểu lầm, chúng ta đều không mong muốn điều đó làm ảnh hưởng đến con”.

Tôi đặt điều khiển xuống nói: “Chuyện giữa bố và mẹ không phải là hiểu lầm, mà là có người thứ ba xen vào, nếu là hiểu nhầm thì có thể giải thích, còn người thứ ba là chuyện có thật”.

Bố tôi càng lúng túng hơn: “Không, chuyện ban đầu không phải vì bố... bố có người khác ở bên ngoài, mà đúng là có sự hiểu lầm từ trước, khi ấy, chúng ta đều không học được cách tha thứ cho nhau...”.

Lúc này nam nhân vật chính trong ti-vi cũng tố cáo với người dẫn chương trình rằng: “Từ trước đến giờ cô ấy không biết dịu dàng, chỉ biết đổ trách nhiệm khuyết điểm của tôi, dường như trong mắt cô ấy, tôi là gã đàn ông kém cỏi nhất trên đời, nếu đã như vậy, cuộc sống này còn có ý nghĩa gì?”.

Tôi nắm chặt hai nắm tay, nhìn bố tôi cười lạnh nhạt, nói: “Bạn con nói, đàn ông khi phạm lỗi đều đẩy trách nhiệm cho người khác, trước kia con nghĩ chắc sẽ có ngoại lệ, nhưng bây giờ con tán đồng với quan điểm đó. Nếu bố thực sự muốn duy trì cuộc hôn nhân này, vậy tại sao bố còn cho phép người phụ nữ thứ hai xuất hiện? Bố đừng nói bản thân mình không hề có chút trách nhiệm nào, người mắc sai lầm không phải là kẻ thứ ba, mà là do bố đã thay lòng đổi dạ và không còn trung thành với cái gia đình này nữa!”.

Bố tôi đỏ mặt, đây là lần đầu tiên ông á khẩu trước tôi, ngay cả một từ cũng không thể phản bác được.

Lúc bố tôi ra về, Lê Bằng từ trong phòng ngủ đi ra, dùng ánh mắt trách cứ nhìn tôi, ánh mắt ấy khiến tôi cảm thấy khó chịu hơn cả việc trực tiếp hỏi về những vấn đề riêng tư khó nói.

Tôi không thể tiếp tục nín nhịn, quát lớn: “Anh đừng nhìn em với ánh mắt như vậy, người sai không phải là em, người anh nên trách móc cũng không phải là em! Đừng nói với em những lời vớ vẩn kiểu như đàn bà làm sao hiểu được đàn ông, đàn ông các anh cũng có bao giờ hiểu được phụ nữ đâu, các anh chỉ biết tìm những lý do giả tạo để biện minh cho việc ngoại tình của mình, vừa thuyết phục người khác vừa để lương tâm mình được giải thoát! Nhưng những điều đó không phải do phụ nữ chúng em gây nên”.

Buổi tối hôm đó, tôi không thèm để ý đến Lê Bằng, chui vào chăn từ rất sớm.

Nhưng trong chăn rất lạnh, lạnh đến mức nước mắt tôi tuôn rơi.

Tôi cắn ngón tay, lặng lẽ khóc, mãi đến khi có một cánh tay vòng từ phía sau kéo tôi vào lòng, sau đó một nụ hôn lạnh giá được đặt vào sau gáy, lúc ấy tôi mới khóc lên thành tiếng.

Lê Bằng nói: “Hôm nay bố đến chỗ mẹ em, ông còn mua cả bánh ga tô, với hy vọng mẹ sẽ ăn cùng ông ấy. Mẹ em đã đuổi ông ấy đi, nên ông ấy đến tìm em, hy vọng em sẽ nói vài lời dễ nghe. Anh nhận thấy, ông ấy đã có chút hối hận, muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này”.

Tôi không trả lời mà hỏi lại rất nhỏ rằng: “Hôm nay em quá đáng lắm phải không?”.

“Người một nhà làm gì có chuyện để bụng đến tận hôm sau.”

Sáng sớm thứ Bảy, tôi mang theo cặp mắt sung húp đến tìm Trâu Chi Minh.

Chúng tôi hẹn nhau tại một quán cafe, tôi nhanh chóng nói rõ mục đích đến.

Anh ta nói: “Nhà nào mà chẳng có điều khó nói, tôi nghĩ bố cô sẽ không để bụng, thực ra chỉ cần cô gọi một cú điện thoại cho ông ấy, nói lời xin lỗi, là sẽ không có chuyện gì”.

Sau đó, tôi gọi điện cho bố mình trước mặt Trâu Chi Minh, tôi chỉ nói có đúng ba câu.

“Bố, chuyện hôm qua, con xin lỗi.”

“Chiều nay bố có rảnh không, con muốn hẹn bố uống trà.”

“Chính là quán cafe ngay sát khu chung cư nhà mình.”

Tôi cúp máy, khéo léo hỏi Trâu Chi Minh xem anh ta định lấy bao nhiêu tiền phí tư vấn, anh ta đưa cho tôi một bản báo giá.

Tôi tròn tròn mắt, há hốc mồm nhìn qua một lượt và đưa ra câu hỏi đầu tiên: “Mỗi tiếng chuyện trò thu hai trăm đồng, vậy chúng ta nói chuyện này tới giờ có tính không”.

Anh ta nói: “Cái này không tính, chúng ta là bạn bè, tôi sẽ tính giá ưu đãi cho cô”.

Giá ưu đãi, đây là ba từ mà tôi thích được nghe nhất.

Quan hệ bạn bè đúng là khó có thể đem ra đo lường.

Tôi lại hỏi: “Hàn gắp được cả một gia đình, mà chỉ thu có hai nghìn đồng. Như thế nào gọi là hàn gắp xong?”.

Anh ta nói: “Nếu bố mẹ cô quay trở lại với nhau, thì đó gọi là hàn gắp xong”.

Tôi gật đầu, cuối cùng hỏi: “Vậy nếu như tình hình không chuyển biến tốt, ngược lại ngày càng tệ hơn, thì ai sẽ là người chịu trách nhiệm?”.

Anh ta nói: “Không có chuyện đó đâu, việc tư vấn đòi hỏi sự tự nguyện từ cả hai phía, khi họ đã tình nguyện nghe khuyên giải, thì tỉ lệ ngày càng tệ hơn đó bằng không”.

Trâu Chi Minh vẫn luôn biết nhìn xa trông rộng, chỉ bằng vài câu nói đã giải quyết được tất cả những nghi vấn của tôi.

Lúc bố tôi tìm đến quán cafe, tôi và Trâu Chi Minh đã uống ba cốc cafe, tôi phải đi vệ sinh đến lần thứ năm, Trâu Chi Minh đi ba lần.

Bố tôi vừa nhìn thấy Trâu Chi Minh liền sững lại. Sau khi tôi giới thiệu: “Đây là người tư vấn tình cảm, nhà văn Hòa Mục”, nét mặt bố tôi trở nên phong phú hơn.

Ông ngồi xuống, sẵn sàng trả lời những câu hỏi đầy thiện ý của Trâu Chi Minh.

Tôi ngồi bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng lại góp thêm vài câu.

Trâu Chi Minh nói: “Một người đàn ông quyết tâm ăn năn hối cải, là nghìn vàng khó mua, chỉ cần chú đồng ý, cháu sẽ đi thuyết phục cô, cháu sẽ làm người trung gian, giúp hai người cởi bỏ hết khúc mắc trong lòng”.

Gương mặt bố thể hiện sự không vui, ông nói với tôi: “Tại sao chuyện nhà chúng ta lại phải nhờ đến người ngoài?”.

“Bởi vì người nhà chúng ta không ai sẵn lòng giúp bố, mà mẹ con lại rất tin vào những lời của Hòa Mục. Trong những ngày bố bỏ rơi mẹ, cuộc sống tinh thần của mẹ dựa hoàn toàn vào những cuốn sách của Hòa Mục. Chúng ta nên cảm ơn anh ấy.”

Trâu Chi Minh nói: “Chú à, chỉ cần có thể hòa giải, hình thức không quan trọng”.

Bố tôi không nói gì nữa, nở một nụ cười.

Lần đầu tiên Trâu Chi Minh cho tôi thấy được sức mạnh của thần tượng, lần đầu tiên anh ta tới nhà mẹ tôi, mở được cửa trái tim bà, nói chuyện với bà hơn một tiếng đồng hồ.

Còn tôi ngồi lại quán cafe đợi cùng bố, uống hết cốc cafe thứ tư, đi vệ sinh lần thứ mười một.

Lúc Trâu Chi Minh quay trở lại, mặt mày hớn hở, anh ta mang theo tin chiến thắng.

Bố tôi nắm lấy tay Trâu Chi Minh, bày tỏ sự cảm ơn, tôi chuẩn bị sẵn hai nghìn đồng trong túi, chuẩn bị đưa cho anh ta.

Nào ngờ, Trâu Chi Minh nói: “Cô chỉ có một điều kiện thôi ạ, xin chú đừng bao giờ gặp lại người đàn bà đó, hãy đoạn tuyệt với cô ta”.

Xuất phát từ lòng nhân nghĩa, bố cảm thấy khó xử, ông vẫn muốn để lại cho người đàn bà đó chút tiền phòng thân.

Tôi lập tức nổi nóng, đập bàn đứng dậy nói: “Bố còn nói chuyện nhân nghĩa với kẻ thứ ba? Lẽ nào bố còn định đứng núi này, trông núi nọ? Suýt nữa thì cô ta đã phá hoại một gia đình, tổn thất đó ai là người phải bồi thường?”.

Sau đó, tôi nhìn sang Trâu Chi Minh nói: “Nhà văn Hòa, xin lỗi anh, hôm nay làm mất nhiều thời gian của anh quá, lần sau tôi gửi tiền anh nhé”.

Lúc ra khỏi quán cafe, điều tôi nghĩ đến đầu tiên đó là hai nghìn đồng vẫn nằm trong túi.

Tôi quay trở lại khu chung cư, bất giác ngẩng đầu, thấy mẹ đang đứng ngoài ban công, nhìn về phía sau tôi.

Tôi cũng quay lại nhìn, thì thấy bố tôi đang đi ngay phía sau.

Đột nhiên, tôi cảm thấy rất xót xa, xót xa thay ẹ, bà giống như thánh mẫu đứng nghìn năm trên đỉnh núi chờ chồng, ngóng trông một kẻ phụ tình có lòng hối cải, nhưng nhất thời không thể bỏ được niềm vui mới.

Bố tôi đi lên nhà, còn tôi đứng đợi ở dưới khu chung cư để họ có thời gian nói chuyện với nhau.

Hy vọng lần nói chuyện này sẽ là một sự bắt đầu mới của họ, chứ không phải là kết thúc.

Tôi rút điện thoại, mở danh bạ, cuối cùng gọi điện cho Miumiu đang ở tận Tây An xa xôi.

Lúc này tôi nhớ đến Miumiu là có lý do, cô ấy là người bạn duy nhất trên thế giới hiểu tôi mà không bắt tôi phải hiểu lại cô ấy, cô ấy luôn theo kịp thời đại, thay đổi còn nhanh hơn cả dự báo thời tiết, cô ấy chưa bao giờ keo kiệt trong việc chia sẻ với tôi về cuộc sống tình cảm phong phú của mình, đồng thời không ngừng chia sẻ những kinh nghiệm tích lũy được với tôi, cho tôi biết thế nào là đàn ông.

Từ Miumiu tôi học được cách phân loại đàn ông và tình yêu, nhờ đó mà kinh nghiệm ngày một phong phú lên.

Điện thoại được kết nối, giọng nói của Miumiu đầy sự mừng rỡ, lẫn chút thương cảm.

Tôi hỏi Miumiu có phải lại tìm được tình yêu mới ở Tây An. Bởi mỗi tình nẩy sinh nơi đất khách là đẹp nhất, nhưng cũng ngắn ngủi nhất, nó không thể di chuyển theo bước chân người đi đến những miền đất khác mà sẽ bị chôn vùi ở chính nơi sinh ra.

Miumiu nói, trên đường bắt xe bus từ sân bay vào thành phố, cô ấy gặp một người đàn ông nói giọng địa phương. Họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ, thậm chí còn hận không gặp nhau từ trước để lứa tình được nhen nhóm sớm hơn. Người đàn ông đó đã đưa cô ấy đi khắp Tây An, còn là người đầu tiên xuất hiện khi cô ấy bị đau dạ dày, đưa cô ấy đi cấp cứu.

Ngồi bên cạnh giường bệnh, anh ta nắm lấy tay cô ấy và nói chuyện tương lai với cô ấy.

Lúc đó, Miumiu biết rằng, đã đến lúc nói lời chia tay. Bởi cô ấy không thể sống mãi ở Tây An, cũng không thể ích kỷ bắt anh ta phải dờn bỏ nơi này.

Nói đến đây, sự vui mừng trong giọng nói của Miumiu đã biến mất, chỉ còn lại thương cảm.

Miumiu nói tôi và cô ấy không khác gì nhau, chỉ có điều cô ấy yêu người đàn ông khác, cố tìm chân mệnh thiên tử trong những mối quan hệ yêu đương rồi bời. Còn tôi, luôn đặt việc kết hôn lên hàng đầu khi yêu đương, nên mỗi lần yêu đều đầu tư rất nhiều tinh thần và sức lực, vì vậy không đủ độ phóng khoáng.

Tôi nói với Miumiu, kết hôn và yêu đương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Giống như bố mẹ tôi, họ vốn rất yêu nhau, lại chia tay nhau vì nhiều điểm bất đồng trong cuộc sống. Nhưng họ rất may mắn, bởi họ đã có nhiều năm tích lũy tình cảm nên mới duy trì được mối quan hệ.

Cuối cùng, tôi nói cho cô ấy biết, bố mẹ tôi muốn quay lại với nhau.

Đúng lúc tôi nói tin này với Miumiu, bố tôi đi xuống. Nét mặt ông đầy sự thất bại và hổ thẹn, khóe mắt còn vương vết lệ.

Lòng tôi chợt run lên, nghĩ đến kết cục tệ nhất.

Bố lắc đầu với tôi, không nói gì cả, khom lưng bỏ đi.

Tôi quay người đi lên gác, bấm chuông.

Lúc mẹ ra mở cửa, gương mặt bà thể hiện rõ sự kìm nén nổi uất ức.

Tôi bước vào trong, hỏi mẹ: “Tại sao một cặp vợ chồng không thể ở bên nhau khi tình cảm vẫn còn? Có phải bố mẹ đang á tàn nhẫn với chính mình?”

Thực ra, điều tôi muốn nói là, bố mẹ đã quá tàn nhẫn với con.

Mẹ tôi nói, vừa rồi ngay trong lúc họ đang nói chuyện với nhau, bố tôi nhận một cuộc gọi, là người đàn bà đó gọi đến.

Bố vốn định sẽ nói rõ mọi chuyện với cô ta trước mặt mẹ, nhưng không ngờ lại được nghe đối phương thông báo một tin. Sau lần sảy thai trước, bác sĩ đã kết luận cô ta không còn khả năng làm mẹ. Cô ta không cầu xin bố tôi quay về, nhưng lại hy vọng lúc này có người ở bên an ủi.

Tin tức kia làm tôi bị chấn động, tôi giống như một kẻ vô vọng đứng giữa vùng đất hoang gọi điện thoại trong một ngày mưa to gió lớn. Và khi sét đánh xuống tôi biến thành một cục than.

Tôi an ủi mẹ một lúc, đem tất cả những lời lẽ mà tôi có thể nghĩ được ra an ủi bà, nhưng vẫn không hóa giải được sự đau lòng và tuyệt vọng của mẹ.

Mẹ tôi nói: “Lúc còn trẻ, mẹ và bố con sống với nhau rất hạnh phúc. Bố con có rất nhiều tật khiến người khác khó lòng chịu nổi, chân ông ấy rất hôi, lại không thích tắm rửa, tất và giày đều phải phơi ở nơi thoáng gió nhất của ban công cả đêm mới hết mùi. Chưa bao giờ ông ấy nấu cơm, không phải vì không biết nấu, mà là lười không chịu nấu. Còn nữa, ông ấy luôn cho rằng, đàn ông thì phải tránh xa bếp núc, vì thế ngay cả bát đĩa ông ấy cũng không chịu rửa. Tuy nhiên, ông ấy lại biết cắm cơm, cùng một nồi cơm điện, nhưng cơm do ông ấy nấu bao giờ cũng ngon. Ông ấy bảo mẹ quá sạch sẽ, giống như một cái tật vậy, nên thường nổi nóng với mẹ chỉ vì mẹ bắt ông ấy phải thay quần áo và ga giường, dù vậy lần nào ông ấy cũng ngoan ngoãn làm theo. Ông ấy còn nói, mẹ hay nói nhiều, luôn làm cho ông ấy phải đau đầu, thực ra không phải vì ông ấy không cãi lại được mẹ, mà chẳng qua là không muốn cãi lại, nhường mẹ mà thôi”.

Tôi ngồi nghe mẹ kể từng chút về cuộc sống của hai người, trong lòng đau đớn như bị một chiếc cưa điện cắt phải.

Tôi hỏi mẹ, bố có nói gì không.

Mẹ nói: “Cho dù có nói, thì quá nửa trong số đó cũng là câu “tôi xin lỗi”, chỉ có điều mẹ không để ông ấy nói”.

Trái tim tôi càng đau hơn, bởi tôi và mẹ giống nhau, đều rất sợ đàn ông nói ra ba chữ này.

Nếu người nói câu này là cấp trên hoặc lãnh đạo, điều đó sẽ đồng nghĩa với việc giáng chức hoặc buộc xin nghỉ; nếu là bạn bè, nó có nghĩa là hiểu và mong tha thứ; nếu là người thân, thì câu nói đó bao hàm tình yêu và sự bao dung; nhưng nếu nó được nói ra từ người yêu hoặc chồng thì nó đồng nghĩa với chia ly.

Tôi và mẹ đều sợ sẽ phải rời xa bố, cho dù ngoài miệng chúng tôi đều nói coi ông như đã chết.

Nhưng giờ đây, chúng tôi đành bất lực.

Sau khi ăn cơm cùng mẹ, tôi mới trở về nhà.

Trước khi đi, tôi còn nhấn mạnh nhiều lần rằng, tôi có thể ở lại cùng bà vài ngày, nhưng đều bị mẹ từ chối, bà khuyên tôi phải học cách nhu mì một chút, vừa kết hôn, càng phải chú ý bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.

Tôi đem theo sự ân cần chỉ bảo của mẹ, quay trở về tổ ấm của tôi và Lê Bằng.

Một căn hộ ấm cúng, một mâm cơm để phần và cả mẹ anh đang chờ tôi.

Mẹ anh đang đi đôi dép lê của tôi, ngồi trên chiếc sofa tôi quen ngồi, cầm chiếc điều khiển của tôi và xem bộ phim truyền hình tôi thích nhất.

Mẹ anh nói: “Con ăn chưa, cơm canh phần trên bàn đây, hay là để mẹ hâm nóng lại cho”.

Tôi nói tôi ăn rồi, sau đó cởi áo khoác đi vào phòng ngủ.

Lê Bằng không dựa vào đầu giường nghiên cứu tài liệu như dự đoán của tôi, mà đang vươn tay vớ lấy chiếc chăn trên nóc tủ, bàn chân còn giẫm lên một khuôn mặt.

Đó là mặt của Cổ Thiên Lạc!

Tôi kêu lên, chạy vội đến, lao vào lòng Lê Bằng.

Tất nhiên là anh cho rằng tôi đang sà vào lòng anh vì nhớ nhung.

Lê Bằng tặng cho tôi một nụ hôn nóng bỏng, nói: “Bà xã, em ra ngoài cả ngày, anh rất nhớ em”.

Tôi đắm anh thềm thụp rồi đẩy anh ra, nhặt tờ poster mà tôi thích nhất lên.

“Sao anh có thể đối xử với nó như vậy, đây là tấm poster mà em thích nhất!”

“Em gả cho anh rồi, người mà em thích nhất bây giờ phải là anh.”

Tôi lườm Lê Bằng một cái, nghi ngờ anh cố ý giẫm đạp lên Cổ Thiên Lạc, bởi lúc nào tôi cũng say đắm với những bộ phim điện ảnh và phim truyền hình của anh ấy, tôi còn có thể đọc thuộc lòng chòm sao, tuổi, chiều cao, thể trọng, mối quan hệ gia đình của anh ấy.

Nhưng Lê Bằng lại không thích như vậy, nói với tôi: “Xem lại đức hạnh của em đi”.

Tôi cất tấm poster một cách cẩn thận, nhẹ nhàng cảnh cáo anh: “Em sẽ không làm gì với Lý Gia Hân của anh, vì thế cũng xin anh hãy cách Cổ Thiên Lạc của em xa một chút!”.

Lê Bằng nhìn từ cao xuống dùng lỗ mũi liếc nhìn tôi: “Hừ”.

Tôi nói: “Đồ đáng ghét”.

Anh trừng mắt lên.

Tôi liếc mắt nhìn ra cửa, nói: “Sao anh lại để mẹ ngồi một mình ngoài phòng khách, anh đang tìm gì thế?”.

Anh giải thích, mẹ anh muốn được yên tĩnh một mình xem ti-vi, còn anh đang tìm chăn và gối dự phòng.

Tôi hỏi: “Mẹ định ở lại đây à?”.

Anh gật đầu, nói: “Chỉ ở một đêm thôi”.

Tôi đưa mắt nhìn anh một cái, rồi lôi gối và chăn dự phòng từ ngăn tủ bên cạnh ra, nói: “Phòng khách lạnh đấy, một chăn có đủ ấm không? Hay là lấy thêm chiếc thảm mà mình được tặng lúc kết hôn nữa”.

Lê Bằng bị tôi làm cho cảm động, ôm cả tôi và chấn vào lòng, hôn liên tục lên má tôi.

Lúc này, tiếng ho khan của mẹ anh vọng lại từ phía phòng khách.

Hai chúng tôi lập tức tách nhau ra, tình cảnh này khiến tôi cảm nhận được thể nào là kích thích khi yêu đương vụng trộm.

Tôi đem chăn đến phòng khách, nói: “Mẹ, tối nay mẹ ngủ cùng con nhé, để Lê Bằng ngủ ở phòng khách”.

Mẹ anh lắc đầu liên tục: “Vậy sao được, mẹ có thể ngủ lạnh một đêm, nhưng nó thì không được. Nó không chịu được lạnh, hề lạnh là đau thắt lưng, đàn ông không được để thắt lưng đau, thắt lưng là “gốc rễ” đấy!”.

Tôi sững sốt, tự nhiên lý giải những logic này thành: Đàn ông mà ngủ phòng khách thì “chỗ đó” sẽ bị đe dọa.

Lần đầu tiên nằm trên giường của mình mà tôi thấy bất an như đang nằm trên nồi hấp, người nằm bên cạnh là chồng tôi, nhưng không ai trong chúng tôi dám vượt qua Lôi Trì lấy một bước.

Suýt nữa thì tôi quên, khi giữa hai người đàn bà xuất hiện một người đàn ông, họ rất dễ trở thành thù địch, đáng sợ nhất là một trong hai người ấy là người nuôi nấng người đàn ông đó.

Tôi chậm rãi kể lại cho Lê Bằng nghe chuyện xảy ra giữa bố mẹ tôi hôm nay, nhưng tôi không dám nhuộm thêm nhiều cảm xúc cá nhân vào đó, mặc dù tôi rất tức giận.

Lê Bằng nói, đứng ở góc độ của tôi, tôi đã làm đúng. Là một người con cũng là một người phụ nữ tôi phải bảo vệ gia đình mình và sự tôn nghiêm của mẹ, tôi là cô gái vĩ đại nhất trên thế giới này. Nhưng đứng ở góc độ của đàn ông, bố tôi từng đi nhầm một bước, giờ muốn quay đầu, đây là điều đáng được tha thứ, nhưng việc người phụ nữ đó không còn khả năng mang thai là điều mà bố tôi không thể lường trước được, tôi nên thông cảm cho ông.

Tôi rất tức giận hỏi lại anh, lẽ nào phụ nữ đều phải là thánh mẫu, chẳng lẽ chỉ cần đàn ông chịu nhìn nhận sai lầm họ sẽ trở thành bảo vật vô giá, hay bố tôi mới là người bị hại, đáng để đồng tình nhất?

Lê Bằng nói, vợ chồng là mối quan hệ kết hợp giữa sự khoan dung, tha thứ, và nhân nhượng giống như anh vẫn thường nhân nhượng tôi.

Tôi nổi cáu, hỏi lại anh đã nhân nhượng tôi khi nào?

Anh nói: “Đó là những lúc mà em không ý thức được”.

Tôi như ngây ra, trầm ngâm một lúc, tự hỏi lại mình xem đã khiến anh khó xử khi nào.

Một lúc sau tôi hỏi: “Vậy tại sao anh lại cười em?”.

Lê Bằng nói: “Bởi vì anh yêu em”.

Anh ôm chặt lấy tôi nói: “Chẳng lẽ đến bây giờ em vẫn không biết sao?”.

Tôi biết, người phụ nữ nào cũng muốn được nghe người mình yêu thương nói yêu mình, nhưng vào giờ này phút này, tôi không có suy nghĩ đó, tôi xin thề với toàn thể chị em phụ nữ trên thế giới, tôi chỉ muốn biết ngoài tình yêu ra, còn có nguyên tố nào tác thành cho sự kết hợp của chúng tôi.

“Ngoài yêu ra thì sao?”

“Em là người phụ nữ thích hợp với anh nhất trên đời.”

Tôi gật đầu và nghĩ đến việc tôi cũng đã từng nói như vậy với Miumiu.

Có lẽ Lê Bằng cũng cảm thấy hứng thú với hình thức một hỏi một đáp này nên liền hỏi lại tôi.

“Thế còn em, ngoài yêu ra, thì tại sao em lại lấy anh?”

“Bởi vì anh rất thích hợp sống cùng với em, chúng ta rất ăn ý, cuộc sống như vậy sẽ rất có ý nghĩa, không hề buồn tẻ. Em rất sợ chúng ta sẽ giống bố mẹ em, làm khổ nhau đến mấy chục năm, khiến cuộc sống khô khan, nhàm chán, không thể chịu đựng nổi, để bố em lấy đó làm cái cớ đi ngoại tình.”

Lê Bằng trầm tư một lúc lâu, lúc tiếp tục nói anh đặt ra một câu hỏi mà tôi không ngờ tới.

Anh không bênh vực bố tôi, mà hỏi: “Thế bố em và người đàn bà kia bắt đầu như thế nào? Em từng gặp cô ta chưa?”.

Câu hỏi đầu tiên của Lê Bằng đã đánh trúng cốt lõi của vấn đề.

Người đàn bà chưa bao giờ gặp mặt đó, rốt cuộc trông ra sao? Tại sao cô ta lại thích một người đàn ông lớn hơn mình đến hơn hai mươi tuổi, cô ta có tài cán gì mà mê hoặc được bố tôi? Rốt cuộc cô ta là nữ siêu nhân hay là một nữ tướng cướp?

Đúng lúc tôi đang phác họa chân dung kẻ thứ ba trong đầu, thì tiếng gõ cửa phòng ngủ vang lên, tiếp đó là tiếng mẹ anh, bà nói: “Ngủ sớm đi, đừng thức khuya nữa”.

Tôi và Lê Bằng đều im bất.

Nửa đêm, tôi dậy đi vệ sinh, rồi ra phòng bếp rót một cốc nước, lúc ngang qua phòng khách, tôi bị mẹ anh làm cho giật mình.

Mẹ anh quát: “Cút ra ngoài!”.

Tôi dừng lại, hỏi theo bản năng: “Gì ạ?”.

Mẹ anh nói tiếp: “Không gì cả! Cút ra ngoài!”.

Tôi lập tức đi vào phòng bếp, núp cạnh cửa quan sát.

Tôi nhìn thấy mẹ anh ngồi dậy, lại nghe thấy bà quát: “Muốn chết à!”.

Tôi uống ừng ực hết cả cốc nước, đặt cốc xuống, chạy về phòng ngủ, gọi Lê Bằng dậy.

Lê Bằng ậm ừ một tiếng, ôm tôi vào lòng, còn tiện tay đẩy tôi xuống giường, đùi phải gác lên người tôi, đè chặt tôi.

Tôi bóp chặt mũi anh, nói: “Lê Bằng! Mẹ anh xảy ra chuyện rồi!”.

Lê Bằng bừng tỉnh, nhìn chằm chằm vào tôi trong bóng tối.

“Mẹ anh bị mộng du! Còn quát em cút đi!”

Lê Bằng thở dài một cái, không lấy gì làm lạ nói: “Bệnh cũ ấy mà, mẹ anh lúc ngủ thường mắng chửi người khác, thỉnh thoảng còn đánh người”.

Tôi kinh ngạc, bắt đầu thấy may mắn vì người ngủ ở ngoài phòng khách hôm nay không phải là Lê Bằng.

Tối đó tôi ngủ không sâu, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chửi rủa vọng lại từ phòng khách, có một câu mà tôi nghe không rõ lắm, đại để là “cút ra ngoài” nhưng bằng tiếng địa phương.

Buổi sáng khi ngủ dậy, tôi chiếm nhà vệ sinh trước, dò dẫm trong đó đến hai mươi phút, lúc đi ra thấy Lê Bằng vẫn ngủ say như chết, tôi không nói câu nào lấy chân đạp anh một cái: “Mau dậy đi, hôm nay đến lượt anh làm bữa sáng, đừng có giả hoãn binh ra với em!”.

Tôi kéo Lê Bằng còn đang ngái ngủ ra khỏi phòng, thì thấy trong phòng khách đã bày một bàn đầy thức ăn, nào là: mì, cháo trắng, bánh mì, bánh bao, còn cả dưa muối.

Mẹ anh ngồi xuống cạnh bàn cười với chúng tôi, nói: “Sắp muộn rồi đấy, tranh thủ còn nóng mau ăn đi”.

Lê Bằng nhanh chân bước tới bàn ăn, bưng bát cháo trắng lên ăn luôn, còn mẹ anh nhìn anh đầy âu yếm.

Tôi bước đến, vỗ vào anh, nói: “Anh đánh răng chưa?”.

Mẹ anh đỡ lời: “Ăn xong rồi đánh, mau ăn đi!”

Tôi ngồi xuống, đón lấy một bát mì nóng, lặng lẽ ăn, nhưng vẫn không quên giẫm mạnh lên chân Lê Bằng ở dưới gầm bàn.

Ăn sáng xong, mẹ anh phụ trách việc thu dọn bát đĩa.

Tôi hỏi: “Mẹ dậy từ mấy giờ ạ?”.

Bà trả lời: “Năm rưỡi”.

Tôi nói: “Sớm vậy ạ? Vậy đợi chúng con đi làm, mẹ ngủ bù đi ạ!”.

Mẹ anh nói: “Không ngủ nữa, mẹ còn phải đem số thức ăn còn lại về cho bố con, chỗ đó cũng đủ cho chúng ta ăn hai bữa, đừng có lãng phí. Hơn nữa, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, mẹ già rồi, cũng không ngủ được nhiều”.

Tôi không nói gì nữa, vốn định nói ra chuyện tối qua nhưng đành nuốt ngay xuống bụng.

Trước khi đi làm, tôi ra ban công cất quần áo, nhìn thấy một hàng toàn đồ lót của tôi.

Tôi chạy vào phòng ngủ tóm lấy Lê Bằng đang thối ca vát, vừa thay anh thối nốt những bước còn lại, vừa cố ý thối chặt cổ, uy hiếp anh: “Không phải mẹ giặt đồ lót giúp em đấy chứ? Nhiều cái em còn chưa mặc mà”.

Lê Bằng nói: “Đúng là mẹ giặt, lẽ ra anh định giặt, nhưng mẹ bảo đàn ông không được giặt đồ lót cho phụ nữ nên tranh giặt, sau đó còn giặt luôn cả đồ lót trong ngăn tủ”.

Tôi chớp chớp mắt, nói: “Đàn ông không được giặt đồ lót cho phụ nữ? Vậy tại sao em lại phải giặt đồ lót cho anh?”.

Anh cười rất ngọt ngào, tiến sát đến hôn tôi một cái, an ủi nói: “Mẹ chúng ta là thế, người già mà, luôn giữ chút gì đó mê tín hoặc truyền thống. Theo cách nói của họ, nếu đàn ông giặt thứ này, sẽ xui xẻo cả đời, em thông cảm một chút”.

Đột nhiên tôi hiểu ra một đạo lý, khoan dung, độ lượng, nhường nhịn đều được thực hiện từ một phía, phía còn lại cứ sống trong tình cảnh không biết gì, giống như hiện giờ vậy.

Đến giờ đi làm, tôi và Lê Bằng không hẹn mà cùng đi ra cửa, mẹ anh đi theo phía sau.

Từ trên tầng xuống đến dưới, tôi quay lại nói với mẹ anh tất cả năm lần: “Mẹ, không cần tiễn đâu ạ”.

Lê Bằng cũng nói ba lần.

Nhưng vẫn không thể thay đổi được tinh thần nhăm mắt theo đuôi của mẹ anh.

Cả ba chúng tôi xuống đến tầng một, khi tôi đưa tay vẫy một chiếc taxi, thì bị mẹ anh ngăn lại.

Bà nói: “Đi taxi đắt lắm, đợi sau này các con có con, còn nhiều việc phải tiêu đến tiền!”.

Tôi gật đầu cười, đi về phía đầu đường, vừa quay đầu lại nói lời tạm biệt với bà, vừa hạ quyết tâm bắt bằng được taxi.

Ở phía sau, mẹ Lê Bằng nói: “Ấy, sao hai đứa con không đi cùng nhau? Chẳng phải hai đứa làm cùng một chỗ sao?”.

Lê Bằng nói vài câu rồi đuổi theo tôi, kéo lấy tay tôi, nhìn về phía trước và nói: “Bình tĩnh, đi đến đầu đường anh sẽ bắt taxi cho em”.

“Anh chắc là mẹ chỉ ở một ngày chứ?”

Anh “ừ” một tiếng.

“Mẹ dùng máy giặt giặt đồ lót cho em, nó bị biến dạng hết rồi. Hôm nay anh đến công ty mang ít sản phẩm mẫu về cho em nhé, em không còn gì để mặc nữa!”

“Không mặc càng tốt!”

Tôi lập tức véo lên mu bàn tay anh.

8. Chương 08

Chương 8: Phụ nữ cũng có thể tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ

Vừa đến công ty, tôi nghe được tin “hot” đầu tiên trong ngày: Trương Mai rất được Trương tổng coi trọng.

Nghe nói, Trương ai là tay pha cafe rất tuyệt. Những tách cafe cô ta pha giống như một tác phẩm nghệ thuật. Sáng nay cô ta làm một tách Latte không đường mời Trương tổng, trên bề mặt là một lớp bọt hình trái tim, thơm nức mũi. Trương tổng là một người rất thích cafe, đặc biệt là Latte, anh ta nói đây là tách cafe ngon nhất mà anh ta từng uống. Câu nói này lọt vào tai phụ nữ, nghiêm nhiên trở thành: “Em là cô gái chiếm được vị trí quan trọng nhất trong lòng tôi”.

Tôi chống cằm, nghe Lưu Tranh Tranh tường thuật sơ qua tình hình. Trong chốc lát cảm thấy thật kính nể Trương Mai.

Nhưng Lưu Tranh Tranh lại cười nhạt nói: “Cô ta đừng tưởng rằng nhờ một cốc cafe thì có thể được tăng lương, chuyện công thì phải xét từ việc công, nếu như cô ta làm sai, Trương tổng cũng sẽ không nhân nhượng cô ta!”.

Lưu Tranh Tranh nói cứ như cô ta mới là người phụ nữ hiểu Trương tổng nhất, hàm ý trong câu nói đó là: “Trương tổng không phải là loại đàn ông hời hợt, có thể yêu một người phụ nữ chỉ vì một cốc cafe, anh ấy thích những người phụ nữ thông minh hơn”.

Tôi dường như nhìn thấy bóng dáng mình qua Lưu Tranh Tranh và Trương Mai. Phụ nữ thường đem những ước muốn của mình gửi gắm vào đàn ông, một mặt chế giễu quạ trên đời này đều đen như nhau, nhưng mặt khác lại cho rằng trên đời chắc chắn có quạ đen không giống bình thường. Giống như Trương Mai cho rằng Trương tổng thưởng thức cafe cũng giống thưởng thức phụ nữ, nhưng Lưu Tranh Tranh thì lại cho rằng thứ Trương tổng chú trọng hơn cả chính là sự sâu sắc của người phụ nữ. Nhưng thực ra họ đã sai, thứ mà Trương tổng thích nhất không phải là cafe, cũng không phải là năng lực làm việc, mà là tập thể dục.

Hết giờ làm, tôi leo lên taxi, như thường ngày lại gặp đèn đỏ phải chờ những hai phút. Cũng giống mọi khi, tôi chăm chú nhìn vào cửa kính tầng hai của một câu lạc bộ ven đường, đó là một phòng tập thể dục tư nhân, những người đến đây luyện tập thường là những người đàn ông có tiền coi trọng hình thức. Trên cửa phòng tập luôn treo tấm biển: “Phụ nữ miễn vào”. Thế nhưng bên khung cửa kính sát đất lại bày đến năm, sáu chiếc máy chạy bộ. Những người chạy trên đó toàn là những anh chàng đẹp trai, thu hút ánh mắt của các chị em qua đây.

Lúc này, người đàn ông đang chạy như bay bên máy chạy bộ chính là Trương tổng.

Thế hình anh ta giống hệt như trong một câu tôi từng nói: “Sau khi cởi bỏ lớp áo ngụy trang, chắc chắn là một chú ngựa hoang đứt cương!”.

Cơ thể với cơ bắp nổi lên cuộn cuộn thế kia thực sự thuộc về Trương tổng – người luôn đóng mình trong những bộ ple cà vạt sao?

Hai mắt tôi nhìn chăm chăm anh ta, rồi nhanh chóng lôi điện thoại ra, chụp một bức ảnh, gửi cho Lưu Tranh Tranh.

Rất lâu sau đó, Lưu Tranh Tranh mới trả lời, lúc này, taxi của tôi đã đi qua hai dãy phố.

Cô ta trả lời rằng: “Những người đàn ông như vậy đều thích những phụ nữ e dè, họ thích thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình, rất thích bảo vệ phái yếu”.

Tôi thấy cô ta nói có lý, bởi tôi không muốn tổn công tranh cãi.

Về đến nhà không thấy mẹ Lê Bằng đâu, tâm trạng tôi cực kỳ tốt, tôi chia sẻ với Lê Bằng điều mà tôi mới biết về thân hình của Trương tổng.

Lê Bằng chỉ nói một câu: “Em thấy anh ta tuyệt hơn anh à?”.

Tôi ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Không, em chỉ muốn nói với anh, đừng bao giờ làm anh ta tức giận, bị anh ta đánh hằn là rất đau”.

Lê Bằng lườm tôi một cái nói: “Nếu em mà thích anh ta, anh tác hợp cho em đấy”.

Tôi luống cuống kêu lên: “Anh bị làm sao thế!”.

Anh nhìn tôi một cách khinh miệt, đi vào phòng ngủ, thay đồ ở nhà rồi đi vào phòng tắm, tiếp đó từ phía phòng tắm vọng lại tiếng nước chảy.

Tôi ngồi trên sofa hờn dỗi, đúng lúc đó nhận được điện thoại của Miumiu.

Miumiu dường như đã giải quyết xong chuyện tình cảm với anh chàng ở Tây An kia, cô ấy vui vẻ chia sẻ với tôi những câu chuyện về mảnh đất và con người dọc đường cô ấy đi qua, Miumiu còn nói, cô ấy đã mua một cuốn sách ven đường, trên đó ghi rõ tên tác giả là Hòa Mục, nhưng nội dung thì hoàn toàn không giống phong cách của anh ta, cô ấy nghi ngờ đây là sách lậu.

Tôi hỏi nội dung của cuốn sách này.

Cô ấy nói, cuốn sách ấy có tên là Cứu rỗi, trong đó viết: “Tất cả phụ nữ đều khát khao một người đàn ông có thể cứu cô ấy ra khỏi cuộc sống độc thân, nhưng phần lớn phụ nữ đều bất hạnh, người cứu họ ra chưa chắc đã muốn điều đó, nhưng để thể hiện lòng cảm kích, chỉ còn cách lấy thân báo đáp, bước vào hôn nhân”.

Tôi nói, câu nói đó có một triết lý nhất định.

Miumiu phản bác lại rằng: “Đúng là có triết lý, nhưng không phải triết lý của Hòa Mục. Nếu là Hòa Mục anh ấy sẽ nói thế này: Trên thế giới này có một bộ phận phụ nữ may mắn, họ có thể gặp được người đàn ông sẵn sàng vì họ mà rời bỏ cuộc sống độc thân, có khi đó không phải là một người duy nhất, nhưng họ sẽ chọn một người trong số đó, người có thể khơi dậy tình mẫu tử của họ, chỉ vì người đó mà rửa tay bếp núc”.

Tôi chợt hiểu ra, Trâu Chi Minh sáng tạo ra nhân vật “Hòa Mục” giống hệt như cái tên của nó, luôn luôn lạc quan, hơn nữa Miumiu còn là tri âm của anh ta.

Tôi nói: “Tớ muốn giới thiệu với cậu một người đàn ông, là một người mà cậu rất hiểu, anh ấy tên là Hòa Mục”.

Miumiu hét toáng lên hỏi lại tôi: “Thật không?”, sau đó lại liên tục nói: “Không được, không được, tớ phải bình tĩnh”.

Tôi hỏi cô ấy đang lo lắng điều gì, cô ấy hỏi lại tôi, nếu người khác giới thiệu Cổ Thiên Lạc cho tôi, tôi có lo lắng hay không?

Tôi nói đùa rằng, tôi nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống anh ấy.

Miumiu cười lớn, cùng lúc với tiếng cười của cô ấy vang lên, Lê Bằng cũng bước ra từ nhà tắm.

Anh nhìn lướt tôi một cái, rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Tôi dự cảm có điều không ổn, nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện với Miumiu, đồng thời tự kiểm điểm bản thân, có lẽ việc thảo luận về một người đàn ông khác trước mặt chồng mình là không sáng suốt, chẳng có người đàn ông hay người phụ nữ nào thích nghe bạn đời của mình khen ngợi người khác giới, điều này không phải do anh quá ích kỷ, mà chỉ vì trong mắt những người yêu nhau họ vốn không thể dung nạp dù chỉ một hạt cát.

Nghĩ vậy, tôi đi theo vào phòng ngủ, nói với Lê Bằng lúc đó đang lau đầu: “Tranh Tranh thích Trương tổng, vô tình em lại trở thành người biết chuyện nên nói cho cô ta điều em biết, không có ý gì khác, trong tim em mãi mãi chỉ có một mình anh thôi, ông xã à”.

Lê Bằng đặt chiếc khăn mặt xuống, tiến lại gần, cúi đầu hôn tôi, nói: “Vừa rồi em nói em muốn ăn tươi nuốt sống ai?”.

Tất nhiên là tôi không thể nói rằng đó là Cổ Thiên Lạc, bởi nói ra chắc chắn tôi sẽ bị anh hành quyết ngay tại trận.

Ngay lập tức tôi nhảy lên người anh, quấn chặt lấy anh, giống như một con rắn nhỏ hung hăng, quấn chặt lấy con thằn lằn, lớn tiếng nói: “Anh, chỉ có anh, từ đầu đến cuối cũng chỉ có anh, em phải ăn sống nuốt tươi anh!”.

Chúng tôi hôn nhau, cuộn thành một khối, củi khô gặp lửa, đã châm thì không thể cứu vãn được.

Trong lúc căng thẳng nhất, tôi vẫn tỉnh táo đá Lê Bằng một cái nói: “Đi, đi mặc áo bảo hộ cho cậu nhỏ của anh, đừng để nó “ị” lung tung!”.

Lê Bằng rên lên một tiếng, nhưng vẫn phải phục tùng sự chỉ huy của tôi, lúc này chữ “sắc” đang điều khiển anh, nên không thể không phục tùng.

Đàn ông háo sắc, đàn bà cũng có sự ham muốn.

Lê Bằng thích tôi, Miumiu thích “Hòa Mộc”, Lưu Tranh Tranh và Trương Mai lại thích Trương tổng.

Ngày hôm sau đến công ty, Lưu Tranh Tranh đã cho tôi biết thế nào là háo sắc. Cô ta thay đổi từ hình tượng giỏi giang, chín chắn hàng ngày, trở thành một cô nàng nhỏ bé, tóc dài, váy ngắn, trang điểm nhẹ nhàng, làn da mơn mẩn. Đây quả thực là tạo hình người tình lý tưởng nhất cho đàn ông.

Tôi hỏi Lưu Tranh Tranh xem có phải cô ta đang muốn quyết đấu một trận sống còn với Trương Mai hay không.

Lưu Tranh Tranh nói, chỉ cần có được Trương tổng cuộc đời của cô ta đã viên mãn được một nửa, nhưng tiếc rằng cô ta lại là người của tổ A nên việc này sẽ khó khăn hơn.

Tôi hỏi, người của tổ A thì sao.

Lưu Tranh Tranh nói, Trương tổng đánh giá cao tổ B do Phạm Dung lãnh đạo hơn, nhưng người để lại ấn tượng đầu tiên cho anh ta lại là những nhân viên của Giám đốc Lê. Trong mối quan hệ công việc, họ đã bị phân chia riêng rẽ.

Lưu Tranh Tranh nói rất đúng, cao thủ trong công việc phải là người để lại ấn tượng “tài giỏi” cho người khác, chứ không phải “là quân của ai”, chia bè kết phái chỉ khiến nguy cơ rình rập khắp nơi.

Sau bữa trưa là thời gian để tán dóc, Lưu Tranh Tranh một lần nữa buôn chuyện với tôi rằng, Trương tổng nhìn cô ta tất cả ba lần, nhưng lại nhìn Trương Mai những năm lần.

Tôi hỏi cô ta thua ở điểm gì?

Lưu Tranh Tranh nghĩ ngợi một chút rồi mới nói, giọng nói của Trương Mai uốn éo, điệu đà, đàn ông vừa nghe đã muốn tan chảy.

Tôi gật đầu, không thể phủ nhận rằng, phụ nữ luôn khao khát có được một giọng nói ngọt ngào.

Tôi và Lưu Tranh Tranh buôn chuyện với nhau đến hết thời gian nghỉ trưa, chủ đề câu chuyện luôn xoay quanh Trương tổng và Lê Bằng. Đề tài mà phụ nữ thích luôn là đàn ông, nhưng chúng tôi có quyền lựa chọn nói về người đàn ông nào.

Lưu Tranh Tranh là một người thẳng thắn, ăn nói có chút cay nghiệt. Ví dụ, khi tôi nhắc đến Trương Mai, cô ta sẽ nói: “Cô ta ấy à, bình hoa di động, lẳng lơ, dễ tiện”. Còn nếu nhắc đến Phạm Dung, cô ta sẽ nói: “Đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mà nhiều gai quá, đàn ông tiếp cận cô ta đều bị cô ta đâm thủng lỗ chỗ”. Ai cũng có thể nhận ra, Lưu Tranh Tranh rất ghét đám chị em phụ nữ bên tổ B. Không biết, những người khác khi nói về tôi và Lưu Tranh Tranh sẽ gắn chúng tôi với những từ ngữ chua ngoa, cay nghiệt như thế nào?

Điều này làm tôi tự nhủ, nếu tôi quá thân thiết với Lưu Tranh Tranh, phải chăng sẽ trở thành kẻ thù trong mắt những cô nàng bên tổ B?

Chúng tôi gặp Trương tổng ngay trước cửa thang máy dưới đại sảnh, tình huống tương đối ngược ngùng.

Trương tổng và Trương Mai đi cùng nhau, tôi và Lưu Tranh Tranh đi phía sau, chúng tôi đều nhìn thấy Trương Mai bị trượt chân vì giày cao gót, Trương tổng nhanh chóng đỡ cô ta, hai người tựa sát vào nhau, một người tỏ ra quan tâm, một người lại nũng nịu.

Lưu Tranh Tranh sa sầm nét mặt, kéo tay áo tôi đi vượt qua họ.

Trương tổng gọi giật chúng tôi lại: “Vi Nhượng, Lưu Tranh Tranh”.

Chúng tôi cùng lúc dừng chân, ngay lập tức khuôn mặt Lưu Tranh Tranh khôi phục lại vẻ tươi tắn, cô ta nhiệt tình giúp Trương tổng đỡ Trương Mai giống như những người bạn tốt giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, còn không quên lấy thân mình ngăn cách giữa hai người đó.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, không dám bước đến, mà cũng không cần phải bước đến.

Trương tổng nhanh trí thoát ra khỏi cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, đi về phía tôi và bắt chuyện.

“Nghe nói cô cũng vừa chuyển đến công ty, sớm hơn tôi hai ngày.”

Tôi cười: “Tôi là nhân viên mới, còn anh là người ra quyết sách, hai điều này không thể đặt ngang hàng so sánh với nhau”.

Trương tổng nhướn mày, bấm nút thang máy, còn tôi ngoái lại nhìn Lưu Tranh Tranh và Trương Mai đang ở phía sau.

Thang máy đến, tôi vẫn đứng im, đợi Trương tổng vào trước, nhưng anh ta lại ra hiệu cho tôi vào trước.

Tôi bước vào đầu tiên, tiếp đó là Trương tổng, Lưu Tranh Tranh, Trương Mai.

Bốn chúng tôi chia nhau chiếm giữ bốn góc, không ai nhìn ai, đây chính là khoảng cách an toàn.

Lúc cửa thang máy mở ra lần nữa, Lê Bằng bước vào, anh cười với Trương tổng, đứng giữa bốn người chúng tôi.

Tôi nhìn trộm anh qua tấm gương trên tường, thấy anh cũng đang nhìn tôi, trong lòng tôi rung lên, chìm đắm trong cảm giác kích thích khi yêu đương vụng trộm.

Thang máy dừng lại, năm người lần lượt bước ra. Đi phía trước là Trương tổng và Lê Bằng, ở giữa là tôi, phía sau là Lưu Tranh Tranh và Trương Mai.

Tôi để ý thấy, vai của Lê Bằng cao hơn Trương tổng, chân cũng dài hơn, tóc ngắn hơn, giọng trầm hơn. Còn nếu nhìn các đường nét theo chiều nghiêng, thì cái mũi cao cao, môi hơi cong, cằm hơi nhô.

Thì ra, cái gì cũng cần phải so sánh.

Sau khi về chỗ ngồi, tôi nhận được một tin nhắn từ Lê Bằng: “Từ sau ở nơi công cộng, đừng nhìn anh như thế”.

“Thế em phải nhìn anh thế nào? Em đang nhìn người đàn ông của em đấy chứ.”

“Em phải kín đáo một chút! Cần thận kéo anh xử em đấy.”

Tôi vui vẻ trả lời: “Roi của anh không dài được đến vậy đâu”.

Tôi không kịp nhìn phản ứng của Lê Bằng đối với câu nói chứa đựng hàm ý này, bởi Phạm Dung đang tiến về phía tôi. Tôi lập tức gấp điện thoại lại.

Phạm Dung liếc mắt ra hiệu, lướt qua chỗ tôi ngồi, đi ra khu vực uống trà.

Tôi cũng đi theo, xem cô ta sẽ giở trò gì.

Phạm Dung kéo tôi tới góc kín đáo nhất của khu vực uống trà, nói: “Tôi có một anh bạn, du học nước ngoài về, muốn đầu tư một cơ sở kinh doanh nhỏ ở Bắc Kinh để lập nghiệp, chưa có người yêu, tôi giới thiệu cho cô nhé?”.

Tôi thấy tò mò bởi tại sao một anh chàng tốt đến vậy, Phạm Dung không giữ lại mình nên bèn hỏi cô ta: “Anh ấy là người thế nào, có đẹp trai không. Điều kiện của anh ấy tốt thế, sao có thể thích tôi? Tôi thấy anh ấy nên theo đuổi cô mới đúng”.

Phạm Dung tươi cười, rất thích câu nói của tôi, nói: “Tôi và anh ấy có bao giờ gọi điện cho nhau đâu, nhưng tôi hy vọng phù sa không chảy ruộng ngoài, nên mới nghĩ đến cô đầu tiên”.

“Nhưng tôi là hoa đã có chủ.”

Phạm Dung ngạc nhiên hỏi: “Đã có chủ? Ai vậy?”.

Tôi cười nói: “Chúng tôi yêu nhau lâu rồi, có nói cô cũng không biết được đâu”.

Tôi vốn tưởng rằng, tình yêu là chuyện của hai người, hôn nhân là chuyện của hai gia đình, nhưng thực tế thì cho dù là tình yêu hay hôn nhân đều có thể liên quan tới vấn đề công việc, xã giao, hay tất cả các mối quan hệ bạn bè xung quanh.

Ví dụ như, Lưu Tranh Tranh và Trương Mai đều thích Trương tổng, đây là chuyện mà cả công ty quan tâm, tất cả đều ngăm đánh cược xem ai là người thắng cuộc, thậm chí đoán định rằng có hay không một kẻ thứ ba nữa tham dự, hoặc một đối thủ tiềm năng nào khác xuất hiện.

Lại một ví dụ khác, Miumiu nhấn tin đến, cô ấy nói với tôi rằng vì mối nhân duyên ngủ ở Tây An kia mà cô ấy mất đi một người bạn. Anh chàng Tây An đó lại chính là chồng trước của cô bạn này. Một ngày trước, họ tái hôn, cô bạn này mời Miumiu đi làm chứng, nhưng khi Miumiu phát hiện ra điều này, cô ấy không còn mặt mũi nào nên đã bỏ chạy.

Hay một ví dụ khác, tại một cuộc họp thường lệ của tổ thị trường, vì một số dữ liệu trong báo cáo bị sai, tôi bị Lê Bằng đích danh phê bình trước mặt rất nhiều người. Tôi cho rằng, dù là cấp trên hay là chồng, anh đều phải bao che mọi khuyết điểm của tôi. Lúc đó, tôi như bị u mê, trong chốc lát liệt anh vào vòng thù địch.

Cái giá để liệt Lê Bằng vào danh sách thù địch rất đắt, hôm đó tôi không bắt xe về nhà, mà đến chỗ Miumiu. Nhà cô ấy cách chỗ tôi hai mươi kilômét, cả đi lẫn về chắc chắn mất đứt vài chục đồng. Để an ủi Miumiu, tôi còn ghé qua siêu thị mua hai khoanh cá tuyết, làm món cá hấp, mỗi người một khoanh.

Miumiu lấy ra chai rượu vang của bạn trai cũ, buồn bực uống liền hai ly, sau đó, mặt đỏ bừng nói với tôi: “Đàn ông đều là lũ khốn, anh ta coi mình là gì, coi vợ anh ta là gì chứ? Trạm thu phí rác rưởi hay thùng rác tái chế!”.

“Có lẽ họ chỉ tạm thời chia tay, sau khi chia tay cả hai lại thấy nhớ nhưng, thế nên họ mới quay lại với nhau.”

“Thế nên tớ chưa bao giờ nói đến chuyện sẽ kết hôn, tớ chỉ muốn yêu đương. Nếu kết hôn rồi mới phát hiện không hợp nhau, lúc đó đâu thể cứ muốn chia tay thì chia tay một cách đơn giản được! Nhưng quan trọng nhất là, nếu ai cũng bốn cọt với cuộc sống vợ chồng như họ, thì hôn nhân sẽ không còn thiêng liêng nữa!”

Miumiu là một chuyên gia tình yêu, nhưng trong lòng cô ấy, để tiến được tới hôn nhân phải thận trọng hơn bất cứ thứ gì. Thực ra, cô ấy là một kẻ bảo thủ trong hôn nhân, cô ấy giống như một tín đồ thành kính, quyết không để bất cứ tí vết nào làm ô uế nơi thuần khiết nhất trong lòng cô ấy.

Miumiu chân thành hỏi tôi: “Nhược Nhược, cậu thấy cuộc hôn nhân của mình hạnh phúc không?”.

Tôi gật đầu, nhưng lại nghĩ đến chuyện mình bị làm cho xấu mặt trong cuộc họp, tôi nói: “Nếu có thể, tớ không muốn làm đồng nghiệp với chồng. Chuyện này giống như trở về cục diện trước kia, ngày nào anh ấy cũng làm khó mình, để tránh anh ấy làm khó dễ, tớ phải nghĩ ra mọi cách để đối phó, thậm chí là bỏ việc”.

“Nếu thấy không thoải mái, tại sao cậu không đổi công việc khác?”

“Bởi tớ đã tận mắt nhìn thấy chứng cứ của người thâm thương trộm nhớ anh ấy, cô ta cũng ở trong công ty, tớ mà bỏ việc bây giờ thì thấy không an tâm, tớ sẽ ngày đêm nghĩ kị anh ấy có chơi trò tình công sở với những cô gái khác không, thậm chí anh ấy về muộn, tớ cũng nghi ngờ không phải đi tiếp khách, mà đi hẹn hò vùng trộm. Nếu đã vậy, chi bằng tớ cứ mai phục tại cơ quan, đóng vai cô gái mà anh ấy có quan hệ lén lút.”

Miumiu lắc đầu, đồng thời đưa ra phán đoán về chuyện của tôi: “Cậu và Lê Bằng đã kết hôn, nhưng lại không thể tuyên bố với bên ngoài, cuộc sống hôn nhân của các cậu có hòa hợp như cậu nói hay không, điều này cần có thời gian kiểm chứng. Nhưng một khi các cậu chia tay, có hai thủ tục buộc phải làm đó là: đơn ly hôn và đơn xin nghỉ việc, lúc đó cậu phải chịu tổn thất gấp đôi!”.

Tôi im lặng, bởi tôi không thể không đồng tình với những phân tích của Miumiu, cô ấy đã nói đúng điểm mấu chốt nếu tình huống xấu nhất xảy ra.

Miumiu nâng ly, chạm vào ly rượu của tôi, nói: “Hôn nhân chính là việc người phụ nữ chấp nhận bán đi tự do và tự tôn của bản thân để đổi lấy sự nhẫn nhục, trách nhiệm, cũng như mọi điều ràng buộc”.

Những lời Miumiu nói càng làm tôi cảm thấy hụt hẫng hơn.

Về đến nhà đối mặt với căn phòng tối đen, tôi đang định gọi điện cho Lê Bằng truy hỏi tung tích, thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào.

Tôi ghé mắt nhìn qua lỗ tròn trên cánh cửa, đúng là Lê Bằng. Anh uống say khướt, loạng choạng bước lên bậc thang cuối cùng, còn nói với người phía sau rằng: “Không cần đưa nữa, tôi đến nơi rồi!”.

Lê Bằng bước tiếp thêm mấy bước, sờ lần chìa khóa trong túi.

Lúc đó người phía sau không còn bị che khuất, gương mặt hiện ra rõ nét đó chính là Trương tổng.

Tôi hốt hoảng quay người chạy về phía căn phòng tối om, đầu óc chân tay nhanh chóng vận động, ôm tất cả những tấm hình chụp chung đang bày trên kệ vào lòng, chạy thẳng vào phòng ngủ, khóa trái cửa.

Tôi không biết tại sao mình phải làm như vậy, chỉ biết rằng những kẻ làm việc xấu bao giờ cũng chột dạ.

Ngoài phòng khách vọng lại tiếng mở cửa, tiếp đến là tiếng của Trương tổng và Lê Bằng nói chuyện với nhau, nghe thì có vẻ như Trương tổng không định vào nhà, mãi cho đến khi cửa đóng lại, im lặng rất lâu, tôi mới nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, nhìn qua khe cửa thăm dò động tĩnh ngoài phòng khách, chỉ có mỗi Lê Bằng đang ngồi gặp người trên sofa, nhìn chẳng khác nào một đằm nước chết.

Tôi bước ra đó, xếp tất cả ảnh lên kệ ti-vi, lần đầu tiên đặt giả thiết rằng, nếu đồng nghiệp đến chơi nhà, giữa tôi và Lê Bằng ai sẽ là người phải đi trốn!

Trước mắt, người cần phải trốn là tôi, bởi “nhà” của anh đã bại lộ.

Tôi giúp Lê Bằng cởi giày và tất, anh đã tỉnh, nhìn tôi một cách mơ màng, nói: “Em yêu, anh về rồi đây!”.

Tôi cau mày, nói: “Em yêu nào, anh gọi ai?”.

“Gọi vợ anh! Em là ai?”

Tôi lườm anh một cái, cảm thấy rất ác cảm với từ “em yêu”, đây là từ có thể dùng để gọi bất kỳ người phụ nữ nào mà không sợ bị nhầm lẫn.

Tôi giúp Lê Bằng tháo cà vạt, anh cố sống cố chết tóm chặt lấy cổ áo, nói: “Đừng có làm phiền tôi, tôi chỉ cần vợ tôi thôi!”.

Tôi mỉm cười, dù không biết đây là lời nói lúc say của anh hay là anh mượn rượu giả điên, nhưng mục đích đã đạt được, những âm ục trong lòng tôi vì vài câu nói buổi chiều của anh đều được xua tan hết.

Tôi và Lê Bằng quần lầy nhau được năm phút, thì xảy ra chuyện khiến tôi hốt hoảng. Tôi chạy lại nhà tắm hứng lấy một cốc nước lạnh, nghỉ ngơi một lúc, thấy vẫn nên đổ nước lạnh vào khăn mặt, quay lại phòng ngủ, đắp lên mặt anh.

Lê Bằng lập tức tỉnh táo, tóm lấy chiếc khăn mặt và nói: “Bà xã, anh về rồi đây”.

Tôi đưa tay đẩy anh nhưng lại bị anh kéo xuống, hôn lên môi, hơi thở nóng hổi sục mùi rượu phả vào miệng tôi.

Tôi còn chưa cần nhằn về việc anh uống đến mức không biết trời đất là gì, mà anh lại dám chất vấn tôi trước: “Miệng em toàn mùi cá, có phải em trốn anh đi “ăn vụng” không?”.

Tôi nghĩ đến hai khoanh cá tuyết, nói: “Mũi anh là mũi con gì vậy, mũi mèo à! Em không ăn cá, chỉ uống chút canh cá”.

Anh ôm lấy tôi rồi ngồi dậy, đỏ mặt nói: “Không được, em ăn cá mà không rủ anh đi cùng!”.

Lê Bằng về đêm thật ấu trĩ, nhất là sau khi say.

Phải chăng đàn ông đều giống như Lê Bằng, ban ngày tỏ ra lạnh lùng, tối đến lại nũng nịu? Người đàn ông này là chồng tôi, nhưng anh lại coi tôi như người mẹ thứ hai của mình để được thảnh thơi đóng vai một đứa trẻ làm nũng đòi kẹo.

“Ai bảo anh về muộn vậy, em đành phải ăn cơm cùng Miumiu.”

Lê Bằng gật đầu, vỗ mặt mình nói: “Đúng đúng đúng, là anh sai, hôm nay anh không nên đi uống rượu, anh xin tự kiểm điểm...”, sau đó anh lại sờ lên mặt tôi nói: “Em ăn cá, anh ăn em, vậy là chúng ta hòa nhé”.

Tôi không thể phủ nhận rằng, cho dù là ngày hay đêm anh đều là người rất biết giữ lời.

Thế nên, đêm hôm đó không ai trong chúng tôi được ngủ tròn giấc.

Hơn năm giờ sáng, tôi nhận được điện thoại của mẹ tôi, giọng nói của bà rất yếu ớt, lập tức khiến tôi tỉnh táo.

Tôi vội vàng mặc quần áo, chỉ kịp nói với Lê Bằng một câu: “Em về nhà một chuyến, mẹ em xảy ra chuyện rồi”, rồi mở cửa lao ra ngoài, xuống dưới chặn một chiếc taxi, leo lên cố nhớ xem số điện thoại cấp cứu là bao nhiêu?

Tài xế Taxi nhắc tôi là 120, tôi lập tức bấm gọi, tôi tới khu chung cư mẹ sống cùng lúc với xe cứu thương.

Tôi và nhân viên cứu hộ cùng lao lên tầng, đặt mẹ lên cáng, đưa vào viện.

Mẹ tôi bị viêm dạ dày cấp tính.

Tôi ngồi bên giường bệnh nói: “Bác sĩ nói không cần phẫu thuật, tình trạng của mẹ chưa đến nỗi nặng lắm”.

“Mẹ cứ tưởng chỉ cần mổ ruột thừa là sẽ không đau nữa, không ngờ lần này cũng giống như lần trước, suýt nữa thì mất mạng.”

“Con gọi cho bố rồi, bố bảo sẽ tới nhanh thôi.”

Mẹ tôi không nói gì, nhắm mắt lại, một hàng lệ chảy dài nơi khóe mắt.

Tôi không biết mẹ khóc vì đau đớn, hay khóc vì đau lòng, tôi chỉ biết, người già rất cần có người ở bên, nếu không lúc xảy ra chuyện cũng không ai biết, đó mới là lý do thật sự để rơi lệ.

Nhưng đâu ai ngờ được rằng, người bạn đời có một ngày lại bỏ đi giữa chừng, dù đã kết hôn nhưng liệu có thực sự được đảm bảo.

Sau khi bố đến viện, ông nhanh chóng tiếp nhận nhiệm vụ chăm sóc mẹ thay tôi ngồi cạnh bên giường bệnh.

Tôi không nói thêm câu gì với bố, chỉ nói lại với ông tình hình của mẹ. Bởi tôi muốn ông ấy phải tận mắt nhìn thấy người phụ nữ đã đi cùng ông ấy nửa cuộc đời đang tiều tụy nằm trên giường bệnh, còn ông ấy lại là người cuối cùng chạy đến. Hơn nữa, tất cả những chuyện này đều do ông ấy gây ra. Thế nên, ông ấy sẽ hối hận, tự trách, và sẽ suy nghĩ lại về mối quan hệ giữa họ, đây là điều duy nhất mà một đứa con gái như tôi có thể làm cho họ.

Về đến nhà, tôi gặp Lê Bằng đang vội vã lao ra khỏi nhà, nhưng chưa kịp kể với anh chuyện về mẹ tôi, anh đã tóm lấy vai tôi và nói: “Mẹ anh xảy ra chuyện, anh phải về nhà một chuyến!”.

Tôi kinh ngạc, lập tức nói: “Để em xin nghỉ, cùng anh về nhà”.

Tôi một lần nữa lên taxi, nghe thấy Lê Bằng ngồi cạnh hỏi: “Số điện thoại cấp cứu là bao nhiêu?”.

Tôi nói: “120”.

Tôi tỏ ra rất bình tĩnh và sáng suốt, còn Lê Bằng thì giống như kiến bò trên chảo, giống hệt tôi hai tiếng trước.

Tôi giúp Lê Bằng gọi điện đến trung tâm cấp cứu, Lê Bằng gọi điện về nhà, dặn bố không nên quá hoang mang, cũng đừng di chuyển mẹ.

Lúc này tôi mới chợt nghĩ tới hỏi mẹ anh đã xảy ra chuyện gì?

Anh nói, mẹ bị ngã, lăn từ trên cầu thang xuống, hiện đang không thể cử động.

Bố anh hoảng sợ đến mức không biết phải làm gì, đành phải gọi điện cho anh cầu cứu.

Lúc chúng tôi đến được nhà của bố mẹ Lê Bằng, mẹ anh đã được cáng lên xe cứu thương, bố anh sợ đến mức mặt trắng bệch, ngồi bên cạnh, hoang mang bất lực.

Chúng tôi lên xe cứu thương cùng ông, nhìn mẹ anh hôn mê bất tỉnh, bên ngoài, giao thông đang trong tình trạng tắc nghẽn.

Từ đầu đến cuối, bố anh không nói câu nào, chỉ lấy hai tay che mặt, cúi đầu lặng lẽ thở dài.

Điều này lại khiến tôi hiểu ra một điều, nếu muốn tìm một người bạn đời, tốt nhất nên tìm một người biết chút ít kiến thức về cuộc sống, nếu không khi có chuyện xảy ra người kia sẽ rơi vào tình cảnh chân tay luống cuống, đó mới là bi kịch thật sự.

Tôi còn phát hiện ra rằng, vào những lúc quan trọng nhất chúng tôi đều nói: “Mẹ anh, mẹ em”, chứ không phải mẹ chúng ta.

Mẹ anh và mẹ tôi bị đưa vào cùng một bệnh viện, tôi chịu trách nhiệm an ủi bố anh, còn anh làm thủ tục kiểm tra, nhập viện.

Tôi và bố anh ngồi ngoài hành lang, ông kể về những ngọt ngào và cay đắng mà vợ chồng ông từng cùng nhau trải qua, rồi nói với tôi rằng, trên thế giới này người có thể cùng chung hoạn nạn với mình chỉ có thể là người bạn đời của mình.

Tôi nhìn hàng tóc mai bạc phơ và khuôn mặt ủ rũ của ông, chợt cảm thấy chúng hoàn toàn trái ngược nhau, thâm nghĩ, mối quan hệ mà lấy được nhiều nước mắt của người ta nhất là quan hệ vợ chồng, mối quan hệ khiến người ta đau lòng nhất cũng là quan hệ vợ chồng. Thành công cũng do vợ chồng, thất bại cũng tại vợ chồng, mối quan hệ này có thể khiến người ta cảm động hoặc đau lòng. Giống như bố mẹ tôi.

Lúc tôi xuống tầng mua đồ ăn sáng cho bố anh, tôi thấy bố mình đang đứng nói chuyện điện thoại ở lối rẽ.

Bố tôi nói với người ở đầu dây bên kia rằng: “Bà ấy bị viêm dạ dày cấp tính, anh buộc phải ở lại chăm sóc. Em đừng có gây sự trong chuyện này, có phải là anh không muốn về đâu! Anh nói rồi, em thôi ngay đi, em bắt anh ngay lập tức phải về với em, em vô lý quá!”.

Ông ấy đang nói chuyện với ai, không cần nói cũng biết được đáp án.

Tôi xả hết những nỗi bức dọc đã kìm nén trong cả buổi sáng, xông lên phía trước giống như mãnh hổ thoát khỏi gông xiềng, giật lấy điện thoại của bố, ông muốn đòi lại, nhưng bị cốc sữa đậu nành tôi vừa mua trên tay hất đầy người. Ông thấy tôi trừng mắt bèn đứng im. Chắc chắn đã bị sự nóng nảy của tôi làm cho khiếp sợ.

Tôi hét vào điện thoại: “Xin cô hãy chú ý một chút đến tư cách của mình. Nếu có bản lĩnh, hãy tìm lấy một mảnh đất còn nguyên sơ mà khai khẩn, đừng có nghĩ mãi tới chuyện đến nhà người khác trộm đồ. Nếu đến thể diện mà cô cũng không cần, thì tôi cũng không ngại lột trần lớp vỏ nguy trang của cô, loại ti tiện như cô, ắt sẽ có người trừng trị!”.

Tôi không ngờ được rằng, mình lại có khả năng ăn nói đến vậy, có thể mặt không đỏ, không cần thở hổn hển mà có thể sỉ nhục một người đàn bà khác. Từ đó có thể thấy, con người nếu bị áp bức quá mức, có thể một bước mà lên tận trời xanh.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia, hét ầm lên...

Tôi nhìn trừng trừng bố tôi, rồi nhanh chóng cảnh cáo người đàn bà kia: “Xin lỗi, người đàn ông đó của cô hơn hai mươi năm trước đã cùng với một người đàn bà khác sinh ra tôi, người đàn ông đó của cô, trước đây đã từng là chồng của mẹ tôi, sau lại thành bố tôi, cuối cùng mới trở thành con người mà cô vẫn gọi là “người đàn ông của cô”, nhưng quan hệ của hai người sẽ không được pháp luật của bất cứ quốc gia nào công nhận. Đồng nghĩa với việc cô sẽ mất đi cả người lẫn tiền bạc, tiền mất tật mang, còn phải mang tiếng xấu suốt đời. Tôi cảm thấy thương thay cho cô!”.

Cuối cùng, tôi quăng chiếc điện thoại xuống dưới nền, quay lưng bỏ đi, bố giữ tôi lại, nhưng tôi không quay đầu, tôi sợ rằng nếu quay đầu lại sẽ không kiềm chế được mà cho ông ấy một cái tát.

Tôi nói: “Tôi hy vọng ông sẽ suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc trách nhiệm của ông là ở đâu, là cô ta hay mẹ con tôi?”.

Tôi hất tay bố ra, lau mặt đi về phía trước.

Bố không ngăn tôi nữa, cũng không nói câu gì.

Thực ra là không có gì để nói, bởi hoàn cảnh này là bất đắc dĩ.

Tôi đã ra thông điệp cuối cùng với bố, đây là chiến dịch mạnh tay nhất mà đứa con gái là tôi tạo ra, tôi cảm thấy đau khổ nhưng cũng rất tự hào, tâm trạng đó được duy trì rất lâu.

Lúc Lê Bằng gặp lại tôi, gương mặt tôi vẫn giàn giụa nước mắt.

Anh vòng tay ôm tôi, an ủi tôi nói: “Đừng khóc nữa, mẹ chúng ta không sao, bác sĩ nói chỉ bị thương phần thất lưng, tĩnh dưỡng một tháng là khỏi thôi”.

Tôi nép sát vào lòng anh, nghĩ đến triết lý mà mẹ anh đã từng nói: “Thất lưng là gốc rễ của sự sống”, giờ thì hay rồi, gốc rễ đã bị tổn thương, còn phải mất cả tháng để nghỉ ngơi. Tôi không giải thích lý do mình khóc, chỉ nói: “Em để quên suất ăn sáng vừa mua cho bố rồi, để em đi mua cái khác”.

Lê Bằng xoa đầu tôi nói: “Không cần đâu, để anh đưa bố về trước, lát nữa quay lại đón em, em ở lại cùng mẹ nhé”.

Tôi suýt nữa thì buột miệng nói rằng: “Mẹ em cũng đang cần em chăm sóc”, nhưng lời chưa ra tới miệng đã nuốt ngược vào trong.

Trên con đường “vị thế chi đạo”(*) tôi mới đang ở giai đoạn học tập, để tất cả mọi người đều có thể sống tốt, tôi vẫn nên chọn cách im lặng.

(*) Đạo làm vợ.

Trong khoảng thời gian Lê Bằng và bố anh về nhà, tôi ngồi thờ trước giường bệnh, nhắm khuôn mặt tái nhợt của mẹ anh, nhưng trong đầu toàn nghĩ tới mẹ tôi. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì đã không nói rõ tình hình, cho dù tuân theo triết lý về thứ tự thì lúc này tôi vẫn nên túc trực bên mẹ đẻ của mình.

Đúng lúc đó, Lê Bằng gọi điện cho tôi, phá vỡ sự bế tắc trong lòng tôi, anh nói, anh đang trên đường quay trở lại, bố anh đã về nhà, anh sức nhớ ra trong lúc nửa tỉnh nửa mơ hình như có nghe thấy tôi nói một câu: “Mẹ em xảy ra chuyện rồi”, giờ nghĩ lại, cho rằng giấc mơ đó là điềm báo cho anh.

Tôi nói: “Không phải anh đang nằm mơ, mẹ em cũng đã xảy ra chuyện, bà bị viêm dạ dày cấp tính, đang nằm cùng viện với mẹ chúng ta, giờ thì không có gì đáng ngại nữa, có lẽ mẹ đang nghỉ ngơi”.

Lê Bằng im lặng một lúc lâu, lúc lên tiếng trong giọng nói chứa đầy sự áy náy và tự trách, anh nói anh hoàn toàn không ngờ được mọi việc lại trùng hợp đến vậy, anh rất xin lỗi tôi, và nói sẽ lập tức tới ngay.

Tôi cười, trấn an Lê Bằng đồng thời cũng nghĩ nếu phải lựa chọn hẳn là rất khó, chỉ còn cách cùng chung hoạn nạn, chuyện tốt thì cả năm không có đến một việc, còn chuyện xấu thì cứ lũ lượt kéo nhau đến, đây chính là thử thách đầu tiên mà cuộc sống dành cho chúng tôi. Vượt qua được chuyện này, lý trí và tình cảm của chúng tôi sẽ lên ột bậc, còn không đây sẽ là một cái gai, một tai họa âm ỉ, hoặc sẽ là cái cớ để sau này chúng tôi trách móc nhau.

Sau khi Lê Bằng quay trở lại viện, anh ôm tôi một cái thật chặt, thì thầm bên tai tôi: “Khổ thân em quá, bà xã”.

Câu nói đó làm tôi khóc như mưa ngay tại chỗ, tôi cảm thấy tất cả những điều mình đã làm đều rất xứng đáng.

9. Chương 09 – Phần 1

Chương 9: Làm vợ là phải biết vịn cả đôi đường – Phần 1

Cuộc sống nơi nơi tràn đầy khiếm khuyết và viên mãn, có những lúc nó sẽ cho bạn cơ hội để lựa chọn, có những lúc nó sẽ giúp bạn lựa chọn, cũng có những lúc nó không hề cho bạn bất kỳ cơ hội lựa chọn nào. Ví

dụ như chuyện ngày hôm sau tôi đi làm, Lê Bằng vẫn xin nghỉ, phụ trách chăm sóc cả hai bà mẹ. Việc này được chúng tôi thỏa thuận với nhau, mỗi người một ngày.

Trương Mai thăm dò thử tôi xem có biết tung tích của Lê Bằng hay không.

Tôi chớp chớp mắt, hỏi cô ta tại sao lại hỏi tôi điều này.

“À không có gì, chỉ là trực giác thôi.”

Tôi tiếp tục chớp mắt, hỏi: “Trực giác đến từ đâu vậy?”

“Giám đốc Lê gọi điện đến xin nghỉ, nói rằng mẹ anh ấy bị ốm, đây cũng là lý do mà cô xin nghỉ ngày hôm qua. Mọi việc lại trùng hợp vậy sao?”

Tôi và Lê Bằng rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

A, Đồng nghiệp.

B, Người qua đường.

C, Mọi quan hệ không thể tiết lộ.

Trương Mai đã chọn đáp án C, và đang tìm tôi để chứng thực.

Nực cười là, trước đó cô ta đã từng nói mình nắm rõ mọi chuyện về tôi.

Tôi rất muốn nói với Trương Mai rằng, con người ai cũng do mẹ sinh ra, trừ khi cô ta được nở ra từ trứng, còn không chắc chắn cũng sẽ có ngày mẹ cô ta bị ốm. Còn nếu như cô ta không phải do mẹ sinh ra thì lúc đó cô ta có thể không cần dùng đến lý do mẹ ốm để xin nghỉ.

Nhưng cuối cùng, tôi chỉ mỉm cười: “Lần sau tôi sẽ lấy lý do, bố tôi ốm, cô thấy có được không”.

Trương Mai lườm tôi một cái nói: “Cô đang có thái độ gì vậy!”, rồi quay người bỏ đi.

Lưu Tranh Tranh thấy Trương Mai đã bỏ đi, mới tiến lại gần, hỏi: “Khai thật đi, rốt cuộc là mẹ cô ốm, hay mẹ anh ấy ốm?”.

Nghe xong câu này, tôi thấy hối hận vì đã quá lời với Trương Mai, ngay cả Lưu Tranh Tranh – người biết rõ mối quan hệ của chúng tôi cũng hỏi như vậy, huống hồ là Trương Mai?

Tôi nói: “Đều ốm cả, mỗi người một bệnh”.

Buổi chiều, tôi rời công ty sớm hơn thường lệ, vì về sớm mấy phút sẽ dễ bắt xe hơn, cố gắng nhanh chóng đến viện để đổi ca cho Lê Bằng.

Một chiếc xe hơi màu đen đắt tiền dừng ngay trước mặt tôi, cửa kính được kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt, là Trương tổng: “Cô về nhà à? Để tôi đưa cô về”.

Tôi nhìn tình hình giao thông, gật đầu với anh ta, đang định theo thói quen mở cửa sau lên xe, liền dừng lại, nghĩ ngợi, rồi leo lên ngồi ở ghế lái phụ.

Trương tổng nói: “Sao thế, suýt nữa thì coi tôi thành tài xế à?”.

Tôi ngượng ngùng, nói: “Tài xế là một nghề rất vinh quang, họ luôn nắm trong tay sinh mạng của con người”.

Lúc nói câu đó, tôi nhìn thấy cuốn sách đặt trước mặt, cầm lên xem, đó là cuốn Tâm lý học lưỡng tính.

“Không ngờ anh cũng thích đọc loại sách này.”

“Cuốn này không hay, xem bừa thôi. Nhưng tác giả này viết cũng không đến nỗi.”

“Tôi cứ tưởng Tâm lý học lưỡng tính là viết cho phụ nữ xem.”

“Nhưng tác giả cuốn này là một người đàn ông, đàn ông cũng cần tìm hiểu nhiều hơn về phụ nữ.”

Tôi thấy, một người đàn ông chịu bỏ thời gian công sức tìm hiểu phụ nữ thì Trương tổng đã đạt được sáu mươi điểm.

Tôi nói địa chỉ là một điểm gần tòa nhà cách bệnh viện một dãy phố.

Chiếc xe của Trương tổng giống như một con lươn, luồn lách giữa dòng xe cộ. Tôi im lặng nhìn quang cảnh bên ngoài, anh ta cũng im lặng nhìn đường phía trước, dường như biết tôi muốn giữ khoảng cách.

Anh ta là cấp trên của tôi và Lê Bằng, mối quan hệ này khiến tôi nhớ lại lời của Lưu Tranh Tranh. Cô ta từng nói, tổ mà Trương tổng đánh giá cao là tổ B, tổ B là con ruột, còn tổ A là con nuôi. Lưu Tranh Tranh còn nói, muốn tồn tại ở công ty, nhất thiết phải làm một người có ích với cấp trên, kể đến mới là có ích cho công ty, vì ở những thời khắc quan trọng nhất cấp trên có thể giúp bạn một tay hoặc đá bạn một cái, nhưng những người nương nhờ cấp trên cũng cần phải cẩn thận, vì cũng có ngày cấp trên bị lật đổ.

Lúc đó tôi đã hỏi cô ta, vậy nên coi cấp trên là bạn hay thù?

Cô ta trả lời: “Nghĩ cho cấp trên giống như nghĩ cho bạn bè. Tuy nhiên, khi làm việc vẫn phải làm ithub”. Nói một cách đơn giản, bạn cần phải đứng ở góc độ một người quản lý để suy nghĩ vấn đề, tuy nhiên, phải làm việc theo lập trường của mình.

Nếu lúc này Lưu Tranh Tranh được tôi đang ngồi bên cạnh người tình trong mộng của cô ta, chắc chắn sẽ dùng một ngữ điệu nghe như ngưỡng mộ nhưng thật ra là đố kị để nói: “Cô đúng là cô nô tì tốt số!”.

Nghĩ tới đây, tôi quyết định tiếp tục giữ im lặng.

Nhưng Trương tổng không định như vậy, anh ta đột nhiên phá vỡ bầu không khí im lặng này: “Cách đây không lâu, tôi vừa ly hôn với vợ cũ, lúc đó tôi không thể hiểu được suy nghĩ của phụ nữ, chỉ cảm thấy họ vừa cảm tính vừa lý tính, vừa khoan dung lại vừa bướng bỉnh, khiến người khác không thể hiểu được. Phụ nữ luôn luôn thay đổi, nhưng trước khi thay đổi không bao giờ chịu thông báo trước. Sau này, tôi đọc sách của Hòa Mục, tôi bắt đầu hiểu hơn về vợ cũ, tôi mới phát hiện cuộc hôn nhân của chúng tôi chấm dứt, phần lớn trách nhiệm thuộc về tôi”.

Những lời mà Trương tổng nói cũng giống như những gì mà anh ta hình dung về vợ trước, vừa cảm tính lại vừa lý tính, vừa khoan dung lại vừa bướng bỉnh, khơi gợi trí tò mò trong tôi. Anh ta không giống như nhiều người đàn ông khác, đẩy trách nhiệm về phía phụ nữ, mà một mình gánh chịu hết. Đây là một biểu hiện của sự khoan dung rộng lượng, tiềm ẩn nhiều tố chất của một người đàn ông tốt trong thời đại mới.

Tôi quên mất điều mà mình tự nhủ lúc trước, liền tiếp lời: “Thực ra phụ nữ rất dễ hiểu, chỉ có điều có những lúc người trong cuộc khó mà xé kén thoát ra, chỉ có những người ngoài cuộc mới biết được vấn đề nằm ở đâu”.

“Đúng vậy, lúc đó bạn bè xung quanh đều khuyên tôi, hãy nhìn một chút, nhưng tôi lại thấy điều đó không cần thiết. Giờ thì tôi đã hối hận, nhưng không biết phải níu kéo bằng cách nào.”

“Chỉ cần một người đàn ông chịu níu kéo, hơn nửa số phụ nữ sẽ tiếp nhận điều đó.”

Tôi đang nói dối, nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

“Muộn quá rồi, cô ấy đã tái hôn.”

Không khí trong xe đột nhiên trở nên bi thương khiến tôi cảm thấy bất an.

Tôi cười gượng hai tiếng, nói: “Trên đời này thiếu gì cỏ thơm”.

Anh ta cũng cười nói: “Tiếc rằng tôi vẫn đang yêu đơn phương một nhành hoa”.

Lúc sắp đến nơi, tôi nói: “Trương tổng, anh dừng ở đây đi, anh hãy mau về nhà, hôm nay thực sự đã làm phiền anh”.

“Tôi đã đưa cô đến đây, vậy mà cô vẫn còn khách sáo như vậy? Từ sau cô cứ gọi thẳng tên tôi.”

Tôi ngạc nhiên, không thể gọi được tên anh ta, thực ra là không biết anh ta tên gì.

Tôi lại cười gượng hai tiếng, nói: “À... Vậy thì, tạm biệt”.

Xuống xe, tôi đứng nhìn xe của Trương tổng dần xa, rồi mới đi về hướng bệnh viện.

Tôi gặp Lê Bằng ở đại sảnh, anh dặn dò tôi hôm nay cả hai bà mẹ đã ăn những gì và mỗi lần uống thuốc phải chú ý ra sao.

Tôi ghi nhớ hết trong đầu, ánh mắt chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Đó là người phụ nữ không nên xuất hiện nhất vào thời điểm này, bất kỳ người quen nào cũng đều không nên xuất hiện ở đây, lúc này, bởi vì chỉ cần là con người thì ai cũng có miệng và tin đồn sẽ từ đó mà ra.

Người đó là Phạm Dung.

Về mặt Phạm Dung tỏ ra như hiểu hết mọi chuyện, nhìn tôi và Lê Bằng, nở nụ cười lịch sự và thân thiện với chúng tôi, rồi quay người ra khỏi bệnh viện.

Tôi hỏi: “Tại sao cô ta lại ở đây?”

Mặc dù hỏi vậy, nhưng tôi có dự cảm Phạm Dung sẽ không nói ra điều này, ít nhất là bây giờ, nhưng dự cảm này không thể giải thích được.

Lê Bằng không nói gì, há miệng, cau mày.

Động tác này của anh khiến tôi chợt hiểu ra một điều, tôi luôn có một vài cảm giác rất kỳ lạ với Trương tổng tất cả là vì những nét biểu cảm trên khuôn mặt anh ta có gì đó rất giống với Lê Bằng, hoặc là nhướn cao lông mày, hoặc là nhíu mày, họ đều là những người đàn ông rất giỏi trong việc dùng thần thái để truyền đạt tình cảm.

Ngón tay tôi đặt lên đuôi lông mày của Lê Bằng, nói: “Sau này anh đừng cau mày với những người phụ nữ khác, em sẽ ghen tị đấy”.

Anh vuốt nhẹ mũi tôi nói: “Lại nói nhảm rồi”.

Sau khi Lê Bằng về, tôi vào thăm mẹ anh trước, rồi đến thăm mẹ tôi, tôi duy trì tần suất mỗi lần chỉ ở lại chăm sóc mỗi người một tiếng, chạy đi chạy lại, mãi đến chín giờ tối, mới ra cổng viện đứng chờ Lê Bằng đến đón.

Tranh thủ lúc chờ đợi, tôi gọi điện cho Miumiu, chia sẻ với cô ấy những chuyện không bình thường trong ngày hôm nay. Đầu tiên, Miumiu hết sức kinh ngạc trước việc cả hai bà mẹ đều phải nằm viện, an ủi tôi nói: “Người già giống như những đứa trẻ bướng bỉnh, luôn làm phiền cậu vào những lúc cậu bận rộn nhất hoặc không ngờ tới nhất”. Sau đó, cô ấy lại nhắc tôi cẩn thận với Trương tổng.

Tôi hỏi tại sao?

Miumiu nói, một người đàn ông nói chuyện về cuộc sống tình cảm của mình với một người phụ nữ, phần lớn chỉ có một mục đích, đặc biệt là khi họ lại nói về một người phụ nữ khác, phần lớn họ lấy danh nghĩa kể khổ, nhưng thực ra là khơi gợi lòng thương.

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đây, tớ đã có chồng rồi.”

“Ai biết cậu đã có chồng rồi cơ chứ?”

“Mặc kệ người khác biết hay không, tớ luôn làm chủ được chính mình, cho dù không có Lê Bằng thì Trương tổng cũng không phải là người tớ nhắm tới, tớ và anh ta không thích hợp.”

“Đây không phải là việc cậu có thể làm chủ được mình hay không, hôn nhân không bao giờ ngăn cản được bước chân của người thứ ba, chuyện này đúng ở mọi quốc gia, không phân biệt đất nước và con người.”

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng bỗng vang lên một hồi chuông cảnh tỉnh.

Hôm sau, Lê Bằng đi làm, tôi ở lại bệnh viện chăm sóc hai bà mẹ. Tôi nấu canh gà ẹ anh, mẹ anh chê quá ngấy, không ăn được, bảo tôi đem qua ẹ tôi.

Tôi nói với bà rằng, bệnh của mẹ tôi là bệnh viêm dạ dày càng không thể ăn đồ chứa nhiều dầu mỡ.

Mẹ anh còn nhắc nhở một câu: “Nhược Nhược à, làm dâu nhà người ta rồi nhưng vẫn phải biết chăm sóc mẹ đẻ, chăm sóc tốt cả đôi bên”.

Tôi ngạc nhiên, không hiểu hết lời mẹ anh nói, nhưng lại giống như hiểu được đôi chút. Tôi cười, dùng thìa gạt hết lớp mỡ trên bề mặt bát canh, rồi lại đưa ẹ anh, mẹ anh vui vẻ ra mặt, ăn hết veo.

Buổi chiều, mẹ anh nói bà thấy buồn nôn, bảo tôi gọt táo cho bà.

Từ trước tới giờ tôi không thích táo, đến ngửi mùi cũng cảm thấy khó chịu, càng không nói đến việc phải cầm nó trên tay để gọt, nhưng vì mẹ anh, tôi đành phá lệ.

Tôi gọt không đẹp mắt, quả táo bị tôi gọt nham nhở, mẹ anh vừa nhìn vừa cau mày, nói: “Đại Mao gọt táo rất đẹp, có thời gian con theo nó học hỏi chút đi”.

“VẬY... để con gọt ẹ quả lê nhé?”

“Không được, không được... ăn lê không tốt cho dạ dày, mà lê chính là “chia ly”(*), nên cũng không thể tùy tiện nói ra miệng.”

(*) Từ “lê” trong tiếng Trung đồng âm với từ “ly” trong ly hôn, chia ly.

Người phụ nữ nằm giường bên cạnh còn để thêm vào: “Theo như lời chị nói, vậy tôi và cái gã nhà tôi đi đến nước này có phải là tại tôi thích ăn lê không, tôi còn thường bỏ lê cho lão ấy ăn nữa?”.

Tôi vốn muốn nói, toàn những chuyện mê tín, nhưng khi nghĩ đến mẹ đẻ tôi cũng thích ăn lê, liền không nói gì nữa.

Người phụ nữ nằm giường bên cạnh họ Vương, tôi thường gọi bà ấy là dì Vương. Dì Vương chắc tuổi mẹ tôi, tình cảnh tương đồng, chồng dì Vương cũng ngoại tình, mỗi tháng gặp mặt nhau không nổi một lần. Chồng dì ấy là dân buôn bán, thường xuyên vào nam ra bắc, kể thứ ba được ở trong một căn nhà to lớn ở Chu Hải, còn dì Vương ngay từ khi còn trẻ đã bị đau thắt lưng, quanh năm suốt tháng chỉ đi đi về về giữa nhà và bệnh viện, thường xuyên phải nằm nhìn cửa sổ phòng bệnh mà thở dài.

Mẹ anh khuyên dì Vương: “Phụ nữ phải học cách yêu lấy bản thân mình, người khác không tốt với mình, nhưng mình phải tốt với chính mình”.

Dì Vương nói, điều mà dì ấy hối hận nhất là khi còn trẻ không cố có lấy một đứa con, giờ già rồi, không ai quan tâm chăm sóc. Dì ấy còn nói, người phụ nữ ở Chu Hải đã sinh cho chồng dì ấy một đứa con trai, cục tức này dì ấy nuốt không trôi, dì ấy còn đang chuẩn bị kiện họ tội gian dâm, ngoại tình.

Cách mà dì Vương nói chuyện khiến tôi nhớ tới mẹ mình, rất tự nhiên tôi hỏi dì ấy những diễn biến tiếp theo của câu chuyện.

Phần sau của câu chuyện, do chồng dì ấy đích thân trình diễn.

Đúng lúc này, chồng của dì Vương bước vào phòng bệnh, chưa nhìn rõ mặt đã lên tiếng dọa nạt, chỉ thẳng mặt dì Vương nói dì ấy ăn nói xằng bậy, còn nói dì ấy luôn đem chuyện xấu của gia đình đi rêu rao khắp nơi nhằm thể hiện sự đáng thương của bản thân và bêu xấu ông ta, muốn thấy ông ta bị người đời lên án mới mãn nguyện.

Chồng của dì Vương đã diễn một màn nước bọt tung bay khắp phòng bệnh, chúng tôi quả thực không kịp nói xen vào câu nào.

Khó khăn lắm mới có được một cơ hội, tôi lập tức đứng dậy, định một lần làm Lôi Phong, hành động vì nghĩa. Nhưng không ngờ lại bị mẹ Lê Bằng cướp lời, nội dung những câu nói đó tôi không nhớ hết, nhưng đại khái ám chỉ cái thai trong bụng người đàn bà kia chưa chắc đã là của ông ta, bởi sau nhiều năm chung sống cùng người vợ danh chính ngôn thuận, ông ta đâu có đứa con nào, vì vậy đổi sang một người phụ nữ khác kết quả cũng như vậy thôi.

Chồng dì Vương quát lớn: “Chớ đừng có mơ bắt chuột, bà đừng có hóng hớt rồi lảm chuyện!”.

Mẹ Lê Bằng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn ông ta, kéo tay dì Vương lại vỗ vỗ: “Thời đại này á, cho dù là chó hay mèo, chỉ cần bắt được chuột thì đều là không phải là đồ bỏ, súc vật đôi khi còn lợi hại hơn con người, súc vật bị con người coi thường thì đó là chuyện đương nhiên, bởi vì con người cho chúng lợi ích, chúng biết ơn nên đáp trả lại, còn cái loại người hành động bỉ ổi, khôn nạn ấy à, vậy thì đó là loại sói mặt

trắng nuôi mãi không thuần, cho dù người ta có dùng roi để quất hay dùng dây thừng để trói, cũng không trói được trái tim nó, chỉ bằng cứ thả nó về tự nhiên”.

Chỉ bằng vài câu nói mạnh hơn roi, chồng của dì Vương đã bị mẹ Lê Bằng đánh bại, chủ yếu là vì lý luận của bà rất được lòng người lớn tuổi cùng phòng nên mọi người mỗi người góp một câu thảo luận, có người còn vỗ tay khen hay, chồng dì Vương chỉ còn biết nói một câu: “Đàn ông chân chính không bao giờ đấu với phụ nữ”, rồi bỏ đi.

Mẹ Lê Bằng, tức mẹ chồng tôi, mỗi cử chỉ lời nói của bà đều thấm nhuần triết lý cuộc sống cũng như tiết tấu chủ đạo của hôn nhân, chỉ có những người phụ nữ dũng cảm và sắc bén như vậy mới có thể một mình gánh vác được cả gia đình. Người đời thường nói, thà đắc tội với ngụy quân tử hoặc tiểu nhân, chứ đừng đắc tội với phụ nữ. Còn tôi vẫn thầm nhủ với mình rằng, thà đắc tội với tất cả phụ nữ trong thiên hạ cũng không thể đắc tội với mẹ chồng, bởi mẹ chồng là gã khổng lồ có thể dễ dàng đẩy con dâu vào chỗ chết.

Buổi tối khi Lê Bằng đến đổi ca cho tôi, tôi liền kể anh nghe chuyện xảy ra hôm nay.

“Lúc mẹ giận dữ mắng gã đàn ông dê tiện đó, lưng rất thẳng, em còn tưởng bà không cần đến thuốc mà đã khỏi.”

“Tài ăn nói của mẹ được luyện thành sau khi mở cửa hàng đấy.”

“Tài ăn nói của mẹ rất tốt, nhưng khẩu vị thì không bằng mẹ em. Mẹ chê canh gà ngấy, em đã phải hớt mỡ bỏ đi, nhưng mẹ ăn vẫn cảm thấy không vừa miệng.”

“Chuyện này phải trách anh, anh quên không nhắc em trước. Mẹ chúng mình không ăn canh gà, và rất ít khi ăn đồ béo, chắc mẹ thấy em tỉ mỉ hớt hếp lớp váng mỡ, nên không nở phụ lòng em.”

Sau khi được Lê Bằng giải thích, tôi rất cảm động với hành động của mẹ anh.

Lê Bằng thấy tôi cảm động, lập tức cùng tôi thảo luận về việc xin nghỉ đơn xen như hiện nay.

Anh nói, mỗi người xin nghỉ một ngày không phải là kế sách lâu dài, tốt nhất phải tìm được người khác giúp.

Tôi nói, thời buổi hiện nay, mấy người làm nghề chăm sóc, giúp việc làm ăn không cẩn thận, giúp việc còn khó hầu hạ hơn cả những cô tiếp viên quầy bar, đừng nói đến chuyện cơm ăn ba bữa, ngay cả bữa ăn đêm cũng không thể thiếu, họ còn yêu cầu được nghỉ ngày lễ tết và quyết không chịu làm thêm giờ. Không chỉ vậy, giúp việc bây giờ còn biết hưởng thụ hơn cả chủ, đưa họ ra ngoài, chưa biết chừng nhìn họ còn giống chủ nhân hơn ấy chứ.

Lê Bằng đồng ý với cách nghĩ của tôi, anh đề nghị sẽ nhờ bố tôi và bố anh thay nhau làm công việc này.

“Về phía bố anh, em là người đi nói hay anh là người đi nói?”

“Bố là người sinh ra anh, tất nhiên là anh đi nói rồi.”

Tôi liếc anh một cái, lúc này còn phân rõ ai là bố của ai?

“Thế còn chỗ bố em, hay là anh cũng đi nói chuyện nhé.”

“Đó chẳng phải là bố em sao?”

“Bây giờ anh còn phân biệt rõ ràng như vậy với em làm gì? Chẳng phải anh đã từng nói, mẹ chúng ta, bố chúng ta rồi sao? Tại sao đến những thời khắc quan trọng lại phân chia rõ ràng thế? Hay là thế này đi, bên phía bố anh em sẽ đi thuyết phục, bên phía bố em anh sẽ đi nói chuyện. Công bằng hợp lý rồi nhé.”

Lê Bằng nhìn tôi đầy nghi ngờ rồi nói: “Thôi được rồi, để anh đi nói với cả hai, là một người đàn ông, ai lại để cho vợ xung phong ra tiền tuyến bao giờ”.

Tôi cười thật tươi, thứ mà tôi chờ đợi chính là câu nói này.

Cuối cùng, Lê Bằng gọi điện cho hai ông bố, nói rõ tình hình, cả hai đều đồng ý.

Tôi cũng không nói cho Lê Bằng biết, tôi và bố mình đang chiến tranh lạnh.

Buổi tối trước khi ngủ, tôi vừa kéo chăn để ủ ấm, Lê Bằng đã chui vào.

Tôi đá anh, nói: “Đi đi, em không có tâm trí nào đâu, anh đừng có nhân cơ hội mà giành chỗ chăn ấm của em”.

Anh nói: “Lấy vợ chỉ để sưởi ấm thôi mà”. Nói rồi, tay bắt đầu sờ soạng.

“Sao anh ăn nói ngày càng giống lưu manh thế!”

“Ăn uống và tình dục là hai dục vọng cơ bản của con người mà.”

“Nhưng em đau lưng lắm, chắc là lại sắp đến kỳ rồi.”

Anh nghe xong, rất kích động, lập tức tiếp lời: “Lại đến à? Vậy phải tranh thủ cơ hội thôi, không vài ngày tới anh lại phải sống trong cảnh chay tịnh”.

Chân tay tôi giãy giụa trong vòng tay của anh, người đầm mồ hôi vì vận động.

“Sao càng nói anh càng hăng thế!”

“Thì anh đang muốn cho em biết, thế nào gọi là roi của trường lão lúc nào cũng có thể quất tới.”

Tôi bị anh xử ngay tại trận, đàn ông đều thích thù dai, lúc báo thù cũng không bao giờ nói trước với bạn.

Không biết có phải vì xin nghỉ một ngày hay không, mà ngày hôm sau đến công ty, tôi có cảm giác như mọi thứ đều khác lạ, đặc biệt là khi gặp lại Trương tổng. Tất cả đều tại những lời của Miumiu, khiến tôi thêm phần lúng túng. Tôi bắt đầu dùng ánh mắt sắc lạnh phòng bị anh ta, mặc dù đây đều là những lo sợ không đầu của tôi.

Lúc rảnh rỗi, tôi đã hỏi được tên của Trương tổng từ các đồng nghiệp, anh ta tên là Trương Lập.

Trương Lập và Trương Lực không giống nhau, một người tên Lập trong chữ tự lập, còn một người tên Lực trong chữ lực lượng. Nhưng trong tiếng Trung đọc lại giống nhau, vô cùng đáng ghét. Nếu để Miumiu biết được điều này, cô ấy chắc chắn sẽ dùng thuyết về số mệnh để nghiêm khắc cảnh cáo tôi.

Sau bữa trưa, Lưu Tranh Tranh nhận xét về gương mặt tôi, cô ta nói rằng, trông tôi không giống như đang phải chăm sóc bệnh nhân cả ngày, da dẻ hồng hào, chắc chắn là được “chăm sóc” tốt.

Tôi nghĩ đến Lý Bằng và chiếc roi của anh, xấu hổ, mặt nóng lên, lập tức nói: “Đâu có, hôm qua tôi ăn chút canh gà, gà mái già ninh nhừ, bổ lắm đấy”.

Lưu Tranh Tranh hừ một tiếng, tỏ vẻ không tin, sau đó tỏ ra thất vọng nói với tôi, hôm trước cô ta tận mắt nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trên xe của Trương tổng, cô ta nghĩ chắc chắn đó là bạn gái của anh ta.

Tìm tôi đập thành thịch, hỏi lại: “Cô có kịp nhìn thấy mặt mũi người phụ nữ đó không?”.

Lưu Tranh Tranh lắc đầu, nói không kịp thấy, nhưng cô ta có thể tưởng tượng ra được, người đàn bà đó chắc chắn là hồ ly tinh biến hình.

Câu nói đó khiến tôi hạ quyết tâm sẽ phân định rõ ranh giới với Trương Lập, tốt nhất là giữ vững quan điểm công ra công, tư ra tư.

Trương tổng dường như cảm nhận được sự xa cách của tôi, anh ta cũng cố gắng giữ khoảng cách, nhưng thứ khoảng cách này không hề để lại vết tích, chỉ có thể ngầm hiểu.

Cùng lúc đó, một người khác cũng giữ khoảng cách với tôi đó là Phạm Dung. Cô ta không còn cười với tôi, cũng chẳng nhìn trực diện tôi lần nào, tôi đã không còn trong tầm ngắm của cô ta nữa. Điều này khiến tôi như trút được một gánh nặng, nếu Phạm Dung hỏi về mối quan hệ của tôi và Lý Bằng, tôi không biết phải làm thế nào.

Chỉ trong một ngày, tôi đã biến thành người vô hình, cho dù có đứng tại nơi bắt mắt nhất của công ty, trong chốc lát sẽ biến thành khung cảnh hoặc vật trang trí ở đó. Điều đó tốt mà cũng không tốt. Tốt là bởi thị phi sẽ ít đi, còn không tốt là bởi cảm giác bị người khác lãng quên có gì đó rất chạnh lòng.

Cách giải quyết tốt nhất cho việc bị người khác coi thường, đó là tự coi thường mình, tôi cũng bắt đầu không coi mình là một con người, cảm giác này khiến tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

Nhưng rất lâu sau này, tôi mới hiểu ra rằng, cái gọi là coi thường có lẽ xuất phát từ việc thiếu tự tin, cũng có thể xuất phát từ tâm lý giấu đầu hở đuôi, bên ngoài càng tỏ ra thờ ơ, thì trong lòng càng để ý, đây chỉ là một sách lược khiến con người ta suy tính thiệt hơn mà thôi.

Trước khi hết giờ, tôi nhận được một tin nhắn bí mật của Lê Bằng, anh hẹn gặp tôi ở một quán cafe gần công ty, rồi cùng đến bệnh viện thăm hai bà mẹ. Tôi cảm thấy không ổn, bởi con phố đó ngoài quán cafe ra còn có phòng tập thể hình, cũng chính là phòng tập mà Trương tổng hay lui tới.

Tôi nói với anh, Trương tổng có thể xuất hiện ở đó bất cứ lúc nào, hay là hẹn nhau ở bệnh viện.

Không ngờ, khi tôi đứng đợi ở cổng viện, lại nhìn thấy Phạm Dung bước xuống từ trên taxi cùng với Lê Bằng.

Sự chuyển biến này khiến tôi hoa mắt chóng mặt.

Phạm Dung thẳng thắn nói rằng, cô ta đoán tôi và Lê Bằng đang yêu nhau và cô ta sẽ giữ bí mật. Sau đó, cô ta đi thẳng vào bệnh viện với vẻ mặt hết sức thản nhiên.

Tôi hỏi Lê Bằng tại sao lại đến cùng với cô ta.

“Không phải anh muốn đi cùng với cô ấy, mà là cô ấy muốn đi chung xe với anh. Cô ấy hỏi anh có phải đến bệnh viện không, hẹn em rồi à, nếu anh phủ nhận mà gặp phải cô ấy ở đây chẳng phải là rất xấu hổ sao?”

“Nếu chẳng may cô ta nói ra, chúng ta phải giải thích thế nào?”

“Chúng ta có thể vờ như đã chia tay.”

Tôi trợn tròn mắt, mãi không thốt lên lời, trong lòng kìm nén giận dữ mà không biết trút đi đâu, tôi giống như người bị tảo bón, đứng ngồi không yên.

Tôi quyết định sẽ đơn phương chiến tranh lạnh với anh trong vòng một tuần.

Đơn phương chiến tranh lạnh, tức là nhìn mà không thấy, nghe mà như không, nghe tai trái, ra tai phải, kiên quyết giữ thái độ khinh miệt và lạnh lùng.

Buổi tối đi ngủ, tôi lấy cổ đau đầu đi ngủ sớm hơn hai tiếng, triệt để xua tan mục đích đánh úp tôi ban đêm của anh.

Buổi sáng, tôi lấy lý do phải đến bệnh viện đưa bữa sáng nên dậy trước hai tiếng, còn không cần thận quên mất việc chuẩn bị trứng và sữa cho anh, hoàn toàn đẩy anh vào cục diện tự cung tự cấp rồi ren.

Đến công ty, lần đầu tiên tôi dùng thái độ lạnh lùng gọi anh là “Giám đốc Lê”, khép hờ mí mắt, có thể không đối diện thì không đối diện. Ngay cả Lưu Tranh Tranh cũng phát hiện ra có gì đó bất thường, hỏi nhỏ tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nói: “Không có gì, chúng tôi sắp chia tay”.

Lưu Tranh Tranh tỏ thái độ lo lắng và thất vọng còn hơn cả tôi, nhưng ánh mắt cô ta thì tràn đầy ý định do thám và hóng hớt.

Tôi vốn tưởng rằng, đơn phương chiến tranh lạnh là phương án tốt nhất, nhưng lại nhanh chóng phát hiện ra, làm kẻ thù với cấp trên phải trả giá rất đắt. Tôi là dân đen, không tiền, không địa vị, không thế lực, không có người chống lưng, cũng không có nhan sắc, hơn nữa lại không biết diễn kịch. Cuộc chiến đấu như vậy, khác gì tầng lớp nông nô đấu tranh với địa chủ, không có sự hậu thuẫn từ lực lượng cách mạng sẽ thua rất đau.

Lê Bằng nhanh chóng nhận ra tôi đang yếu thế.

Anh gửi tin nhắn cho tôi nói rằng: “Đừng bao giờ đắc tội với cấp trên của em, em yêu à”.

Câu nói đó khiến tôi ý thức được, tôi là một nhân viên không có kinh nghiệm diễn xuất, đặc biệt là đối với anh.

Tôi trả lời: “Câu nói này lấy danh nghĩa của cấp trên hay của một người đàn ông?”.

“Cấp trên.”

“Còn nếu lấy danh nghĩa của một người đàn ông thì sao?”

“Chuyện nhà thì giải quyết trong nhà.”

Tôi lơ mơ hiểu ra, tôi đã lấy phải một kẻ vô lại?!

Cuộc sống cứ nhạt nhẽo, bình yên trôi qua như vậy, mọi việc của công ty đều không có vấn đề gì, hai bà mẹ cũng lần lượt xuất viện. Mẹ tôi cả ngày ăn cháo, hết cháo trắng, cháo đậu đến cháo kê để dạ dày ngày một khỏe lên. Mẹ anh cả ngày ngồi tựa đầu giường nghiên cứu triết lý tình yêu của Hòa Mục, không thể đi lại nhiều, cũng không thể vận động quá mạnh phần lưng.

Những lúc rảnh rỗi, tôi cũng thường xuyên phổ cập cho Lưu Tranh Tranh biết những thói xấu của nam nữ sau khi chia tay để cô ta thực sự tin rằng “tôi và Lê Bằng đã chia tay”. Chuyện này chỉ đơn giản gói gọn trong ba điểm. Thứ nhất: Bối mồi, châm chọc những nhược điểm của đối phương, cho dù là bịa đặt; thứ hai: Bỗng dưng đỏ mắt, nắm lấy tay bạn bè, dùng những lời kinh nghiệm để kể về sức hủy diệt của tình yêu; thứ ba: Khôn khéo cho rằng đã yêu anh thì không thể yêu thêm bất kỳ người nào khác để nguy hại bản thân.

Sau những “cơn mưa dầm thấm đất” của tôi, Lưu Tranh Tranh quả nhiên đã tin. Trong mắt cô ta, tôi và Lê Bằng đã trở thành hai con người độc lập.

Trong khoảng thời gian này, Miumiu cũng không để cuộc sống lãng phí, cô ấy lại có một cuộc tình ngắn ngủi, nói chính xác, đó cũng không phải là tình yêu, chỉ có thể gọi là yêu đơn phương.

Người đàn ông đó là một anh chàng vừa từ Việt Nam về, đến địa chỉ nhà Miumiu để tìm bạn gái cũ. Anh ta nói, trước khi về nước bạn gái anh ta chỉ để lại địa chỉ này, thậm chí anh ta còn không có cả số điện thoại của cô ấy.

Miumiu nhìn địa chỉ và phát hiện ra, anh ta đến nhầm khu nên đã tốt bụng đưa anh ta đi tìm bạn gái.

Họ đoàn tụ và rất cảm ơn Miumiu, cảnh tượng họ nắm tay nhau khiến Miumiu rất ngứa mắt.

Qua vài lần trò chuyện, Miumiu bắt đầu thích anh chàng này, đồng thời đổ kị với bạn gái anh ta.

Cô ấy vốn định phá hoại, nhưng lực bất tòng tâm, vì thế cô ấy cần tìm một người để trút bầu tâm sự, vừa hay tôi lại tìm đến, kịp thời làm thùng rác để cô ấy trút bỏ nỗi lòng.

“Tại sao một cuộc gặp gỡ hết sức bình thường như vậy lại làm cậu động lòng? Hay là tại anh ta tự dẫn xác đến?”

“Bởi vì bất ngờ, không kịp phòng ngự. Cậu có tưởng tượng được không, khi cậu mặc đồ ngủ, ăn khoai tây chiên, xem bộ phim truyền hình vô vị không nhớ nổi tình tiết, thì chuông cửa reo lên, cậu ra mở cửa, trước mắt bỗng vụt sáng...”

Cô ấy lại kể lại câu chuyện một lần nữa, tôi cũng tiếp tục lắng nghe câu chuyện thêm lần nữa.

Tôi nói: “Cậu thu xếp thời gian, tớ sẽ giới thiệu Hòa Mục với cậu, tớ thấy cậu cần đến anh ấy”.

“Cậu có nghĩ tớ sẽ yêu anh ấy không, hay cậu nghĩ tình yêu của tớ đang nằm ở chỗ anh ấy, chỉ cần tớ tình nguyện bước tới trước?”

“Yêu hay không tớ không dám nói, nhưng tớ biết anh ấy còn là một nhà tư vấn tình cảm tương đối cao tay. Anh ấy đã từng giúp được bố mẹ tớ, nên tớ nghĩ anh ấy cũng có thể giúp được cậu.”

Miumiu không đáp mà hỏi vặn lại: “Cậu có hạnh phúc không, Nhược Nhược?”.

Miumiu thật chóng quên, trước kia cô ấy đã từng hỏi tôi câu hỏi này.

Tôi hỏi lại: “Hạnh phúc được định nghĩa như thế nào?”.

“Chính là tình nguyện cả đời ở bên một người, chỉ cần ở bên nhau là có thể khóc và cười một cách tự nhiên.”

“Miumiu, lời của cậu làm tớ nhớ đến một câu tiếng Anh: I hate it when you make me laugh, even worse when you make me cry.”

Miumiu hỏi tôi câu nói đó có nghĩa là gì.

Tôi quên mất rằng, tiếng Anh của cô ấy rất tệ.

Tôi dịch cho cô ấy: “Em hận anh vì đã làm em cười, càng hận anh hơn nữa vì đã làm em khóc”.

Miumiu cười, rồi bắt đầu ôm lấy tôi khóc, cô ấy nói trong lòng cô ấy rất buồn, cần phải được giải tỏa.

Tôi tin rằng cô ấy nói muốn giải tỏa thì nhất định sẽ giải tỏa được, đây là bản năng tự cứu mình của con người, chỉ cần bản thân còn muốn tự cứu mình, thì đó chính là tia hy vọng.

Tôi nói, Miumiu, tớ thích nhất tính cách lạc quan của cậu, câu chuyện và tình cảm của cậu nếu đặt vào bất cứ cô gái nào, chưa chắc đã có được sự lạc quan như cậu, rất có thể họ sẽ nghĩ ngợi rất nhiều, có thể sẽ mắc chứng tự kỷ, cũng có thể sẽ coi tình yêu như thuốc độc, chỉ có cậu cứ đánh lại thua, thua lại đánh.

Miumiu cười, cô ấy nói tôi đang châm chọc cô ấy không chịu để tâm.

Tôi thật sự không muốn làm tổn thương cô ấy, mà chỉ nói sự thật.

Sau khi tâm trạng Miumiu ổn định lại, cô ấy nói với tôi, cô ấy đã quên anh chàng gõ nhầm cửa kia rồi, bởi nếu đã là gõ nhầm cửa, vậy chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa tình yêu của anh ta có lẽ không nằm ở chỗ cô ấy.

Tôi nói, cậu là người phụ nữ sáng suốt nhất tớ từng gặp.

Cô ấy cười một nụ cười rất viên mãn, mở máy nghe nhạc, lúc đó đang phát bài Gọi nhầm của Vương Phi. Ca từ đại khái là, một người con trai thường xuyên gọi nhầm điện thoại, anh vốn dĩ cần tìm một người phụ nữ tên là Margaret, nhưng không hiểu thế nào lại thường xuyên gọi nhầm ột cô gái khác.

Miumiu nói, bài hát này giống như là viết cho tôi và Lê Bằng vậy, không phải tất cả các cuộc gọi nhầm hay tìm nhầm đều là mối nhân duyên ngắn ngủi, cũng có trường hợp khai hoa kết quả, giống như tôi và Lê Bằng. Cô ấy còn nói, từ quen biết đến yêu đương, từ yêu đương đến hôn nhân, từ hôn nhân đến công việc, tôi và Lê Bằng đã lượn một vòng luẩn quẩn, rồi quay về đúng điểm xuất phát. Anh vẫn là cấp trên, còn tôi vẫn là nhân viên, quan hệ của chúng tôi trở thành yêu hai tầng, giống như trò chơi trốn tìm, thú vị, gay cấn, cuộc chơi như vậy luôn khiến cho đàn ông vui vẻ, không thấy nhàm chán. Vì vậy, tôi là một người phụ nữ thông minh, vì tôi nắm được điểm yếu của anh trong tay, nhìn thì như đang để anh bay cao, nhưng thực chất tôi mới là người thâm hiểm, bởi dây điều luôn ở trong tay tôi.

Miumiu đã quá coi trọng tôi, cô ấy nói cứ như tôi là Chúa tể, là Thượng đế, nhưng thực ra tất cả những điều đó đều do Lê Bằng chủ động, tôi chỉ phối hợp một cách bị động mà thôi.

Nhưng Miumiu lại nói, tôi mới là người chiến thắng, điều cô ấy hy vọng nhất là trở thành cô gái như tôi, suốt đời sẽ lấy tôi làm tấm gương để học tập.

Tôi lại thấy thật hổ thẹn.

Tối hôm đó, tôi nằm trong lòng Lê Bằng, kể anh nghe về những câu chuyện tình yêu ly kỳ của Miumiu, anh nghe xong ngạc nhiên vô cùng.

Tôi hỏi anh: “Nếu chúng ta không quen nhau, anh cũng không gọi nhầm điện thoại, thì cô gái như Miumiu anh có bỏ qua không?”

Lê Bằng trách móc vì tôi hình dung anh như một con sư tử đói khát thèm thịt người, sau đó anh nói: “Ba người chúng ta trước kia là đồng nghiệp, anh và cô ấy chưa bao giờ gọi điện cho nhau”.

“Em không tin trên đời này lại có thứ tình bạn đơn thuần giữa đàn ông và phụ nữ, khi tình bạn qua đi chắc chắn sẽ có thay đổi về tình cảm.”

“Thế nên anh mới không có bạn là nữ.”

“Không có một ai?”

Anh gật đầu.

“Vậy anh và bạn gái sau khi chia tay, có còn là bạn của nhau không?”

“Anh chưa bao giờ làm khó chính mình.”

“Vậy việc chúng ta ở bên nhau, đã bao giờ làm khó cho anh chưa?”

Anh nghĩ ngợi, rồi nói: “Những thứ đó không được coi là làm khó”.

Tôi im lặng, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ bắt anh miễn cưỡng nói với tôi: “chưa bao giờ”, nhưng cũng không mong chờ đáp án mập mờ như vậy, tôi thừa nhận, tôi cảm thấy buồn bực.

Phụ nữ thật ngốc, biết rõ không nên hỏi nhưng vẫn cứ hỏi. Tôi là phụ nữ, thỉnh thoảng vẫn ngốc nghếch vậy. Nhưng phụ nữ ngốc nghếch không phải là cái tội, suy nghĩ của phụ nữ giống như một cuộc chiến mà ở đó tình cảm và lý trí tranh đấu với nhau, cái nào chiếm được thế thượng phong cái đó có quyền quyết định, thế nên đàn ông hay nói phụ nữ thay đổi thất thường, họ không hiểu, phụ nữ luôn phải đấu tranh với chính mình, đó là vướng mắc mà đàn ông cũng không thể giải quyết được.

Tôi kể cho Lê Bằng nghe câu chuyện “gỗ nhầm cửa” của Miumiu, anh nghe xong ôm tôi chặt hơn nữa, nói: “Bao nhiêu người gỗ nhầm như vậy, nhưng chỉ có câu chuyện của chúng ta là có thể tiếp diễn, đó chính là nhờ duyên phận”.

Tôi quay lại ôm anh, hỏi: “Đại Mao, nếu như ngày trước cô gái anh nhắn tin nhầm không phải là em, mà là người khác thì anh và người đó có giống như chúng ta bây giờ yêu thương nhau không?”.

Anh hỏi tôi vì sao gọi anh là Đại Mao, rồi lại hỏi tại sao tôi có thể thắc mắc một vấn đề nhạt nhẽo chẳng có khả năng xảy ra như vậy.

Thấy chưa, đàn ông là thế đấy.

Tôi nói: “Em gọi anh là Đại Mao vì như vậy khiến em có cảm giác thân thiết và em cũng muốn gọi như vậy, đây là cách mà em thể hiện tình cảm với anh. Em hỏi câu hỏi đó là vì em muốn biết, tại sao nó lại không thể xảy ra, nếu người con gái kia cũng có hứng thú với những tin nhắn của anh như em, chưa biết chừng anh và cô ta cũng sẽ ở bên nhau, như vậy thì sẽ chẳng có em nữa rồi”.

Đột nhiên tôi cảm thấy có gì đó thương cảm, bị chính giả thiết của mình làm hoảng sợ, run lên trong lòng.

Lý trí nói với tôi rằng, điều đó chắc chắn không thể xảy ra, bởi vì tôi đã xuất hiện, nhưng tình cảm lại nói cho tôi biết, nếu thực sự có từ nếu, thì rất có thể vợ của Lê Bằng sẽ mang họ Vương, Trương, Điền, Tần. Mà cũng có thể, chúng tôi bỏ lỡ dịp may, mất đi cơ hội duy nhất để gặp được một nửa dành ỉnh. Sau này chỉ có thể ngốc nghếch chạy khắp nơi tìm kiếm một người vẫn đang trốn ở nơi nào đó, nhưng cũng có thể, cả đời không tìm thấy, mà cũng có khi tìm thấy rồi mới phát hiện đã tìm nhầm người.

Lê Bằng cười nói: “Nhưng anh đã có em, từ nay về sau sẽ không có người khác nữa”.

Lê Bằng chỉ dùng một câu để bảo đảm đã xua tan được những lo lắng vớ vẩn trong tôi, anh nói dễ dàng như vậy, không hề sơ hở, cho dù trong lòng tôi hiểu, có những lời thề sinh ra chỉ để chờ người ta phá vỡ, có những cam đoan chỉ là để dỗ dành người khác và kéo dài thời gian, nhưng cũng không thể phủ nhận, tôi thích nghe những lời nói này đến thật đúng lúc, kịp thời xua đi những lo sợ trong tôi.

Sau khi Miumiu biết tôi kể chuyện của cô ấy với Lê Bằng, cô ấy tỏ ra rất bất mãn với tôi, tôi tưởng Miumiu bất mãn vì tôi nói ra chuyện riêng tư của cô ấy, nhưng tôi đã nhầm.

Cô ấy nói: “Cậu có biết không bạn yêu quý, không bao giờ được phép khen ngợi người khác giới trước mặt người yêu hoặc chồng của mình. Họ sẽ ghen tị, cho rằng cậu đã thay đổi hoặc muốn chia tay nên mới ngầm gợi ý như vậy”.

“Nhưng cậu với tớ cùng là phái nữ, cậu là người bạn cùng giới tốt nhất của tớ, tớ làm gì có bạn khác giới, mà cũng chẳng bao giờ khen ngợi họ.”

Cô ấy khoát tay, nói: “Cùng phái càng nguy hiểm hơn! Cậu biết không, các chuyên gia nói rằng, hơn tám mươi phần trăm đàn ông đều ảo tưởng có quan hệ yêu đương với bạn gái của người bên gối hoặc người yêu

minh. Một số phụ nữ rất thông minh, họ không bao giờ tạo cơ hội cho hai bên gặp nhau hoặc tìm hiểu sâu hơn về nhau, tuy nhiên phần lớn phụ nữ lại rất ngốc nghếch, họ cảm thấy một người vui không bằng nhiều người vui, cố gắng muốn cả ba cùng vui hay cả nhóm cùng hòa hợp, cuối cùng mới phát hiện người bị phạt thẻ đỏ và đuổi ra khỏi cuộc chơi là chính mình”.

Tôi chợt hiểu ra, những gì Miumiu nói đúng là hiện tượng có thể thấy ở khắp nơi.

Tôi nói: “Vậy ý của cậu là, tớ không nên nhắc tới cậu với anh ấy? Hai người cũng đâu có gọi điện cho nhau bao giờ”.

Cô ấy nói: “Chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Tớ không ám chỉ với cậu giữa chúng tớ sẽ có chuyện gì, mà chỉ muốn cậu đề phòng những rắc rối có thể xảy ra, cậu thấy chưa, tớ đúng là bạn chí cốt chứ?”.

Trước kia, tôi thường cho rằng chỉ cần không khen ngợi những người bạn khác giới trước mặt bạn đời là sáng suốt, nhưng giờ thì tôi đã hiểu, trước mặt bạn đời, ngay đến cả bạn đồng giới cũng không nên khen ngợi. Khen ngợi nhiều, sẽ khiến bạn đời tò mò, khiến họ có cơ hội phác họa trong đầu hình ảnh một người phụ nữ khác. Đối với đàn ông, đó là sự mê hoặc chết người, bởi trí tưởng tượng về người khác phái của họ không hề thua kém phụ nữ.

Lê Bằng và Miumiu, một người là đàn ông, một người là đàn bà, một người là chồng còn một người là bạn của tôi, thứ khác biệt lớn nhất giữa họ ngoài sinh lý ra còn là tâm lý. Miumiu sẽ nói rất nhiều điều mà chỉ có phụ nữ mới hiểu và sẵn sàng lắng nghe, những thứ đó lọt vào lỗ tai đàn ông sẽ được cho là vô căn cứ và tự chuốc lấy phiền hà.

Còn Lê Bằng biết dỗ dành tôi, trêu ghẹo tôi, lừa gạt tôi và còn có thể yêu tôi.

Đây chính là điểm khác biệt.

Trước khi giới thiệu Miumiu cho Trâu Chi Minh, tôi không hề nói rõ ý định với anh ta, mà chỉ nói: “Tôi có một người bạn, cô ấy là người rất có kinh nghiệm trong tình yêu, nhưng gần đây cô ấy gặp một anh chàng “rắn mắt kính” trăm năm khó gặp, cô ấy cần có thuốc giải và lời khuyên bảo, tôi hy vọng anh có thể ra tay giúp đỡ. À, đúng rồi, cô ấy còn là độc giarung thành của anh”.

Quả nhiên Trâu Chi Minh vui vẻ nhận lời, bất kể với tư cách là một tác giả hay một nhà tư vấn tình yêu, anh ta đều không có lý do để từ chối.

Nhưng điều khiến tôi phiền muộn lại là phản ứng của Miumiu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trâu Chi Minh, cô ấy bỏ chạy, không những làm đổ cafe của bàn bên cạnh, mà còn đâm phải một nhân viên phục vụ. Trong lúc chạy ra khỏi cửa quán cafe, chuông gió ở cửa cũng bị cô ấy va phải kêu lảnh lớt, chiếc chuông gió đó chưa bao giờ kêu to như vậy.

Tôi đuổi theo hết hai dãy phố mới bắt kịp được cô ấy, không phải vì tôi chạy không nhanh, cũng không phải vì tôi là người có tính nhẩn nại, mà là vì tôi vừa chạy phía sau vừa hét thật to: “Ai giúp tôi bắt được cô gái kia, tôi sẽ trả một trăm đồng!”.

Tôi vốn định dùng câu nói đó để dụ dỗ Miumiu tự dừng lại, tôi cứ tưởng cô ấy muốn kiếm khoản tiền này. Nhưng trước khi Miumiu đổi ý, đã có ba chàng trai vì nghĩa mà ra tay chặn cô ấy lại, tôi cảm thấy xót một trăm tệ, cũng không khỏi suy nghĩ, làm sao có thể chia đều một trăm đồng cho ba người.

Tôi áp giải Miumiu quay trở lại quán cafe, Trâu Chi Minh rất bình tĩnh nhìn bộ dạng nhếch nhác của chúng tôi.

Tôi nói: “Nhà văn Hòa, anh cũng nhìn thấy rồi đấy, cô ấy là quán quân chạy nước rút trong tình yêu, bây giờ cô ấy còn mắc chứng khủng hoảng nặng với người khác phái, vì thế vừa thấy anh đã không biết phải làm gì”.

Miumiu tròn mắt nhìn tôi và giải thích: “Đúng là tôi quá kích động, quá sợ hãi! Chẳng phải người ta vẫn hay nói, khoảng cách sinh ra vẻ đẹp sao, vì tôi rất ngưỡng mộ anh, nên không dám gặp anh một cách dễ dàng như vậy”.

Trâu Chi Minh nhấp một ngụm cafe, lau miệng, nở một nụ cười vừa nho nhã vừa thần bí, nhất tử nhất động của anh ta đều rất trung tính, tràn đầy sự độc đáo và phong độ của kẻ trí thức, khiến tôi và Miumiu mê mẩn đến hoa mắt. Cần phải biết rằng, con gái bây giờ bắt đầu sùng bái vẻ đẹp trung tính.

Trâu Chi Minh cho biết, anh ta vẫn luôn đi tìm một cô gái có kinh nghiệm yêu đương phong phú, Miumiu đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Miumiu rất cảm động, cô ấy hỏi đi hỏi lại Trâu Chi Minh một câu: “Tôi có thể làm nhân vật chính trong truyện của anh sao?”.

Tôi cũng cảm động, tôi cũng tự hỏi lại mình, vậy hai nghìn đồng lần trước có thể xí xóa hết được không?

Người ta thường nói, người nổi tiếng có thể nổi tiếng được là bởi họ luôn biết nói dối, biết vờ vịt, biết chen ngang, còn biết qua cầu rút ván.

Vốn dĩ tôi không tin điều đó, nhưng những hành động của Trâu Chi Minh lại làm cho tôi tin.

Trâu Chi Minh nhanh chóng bảo tôi ra về, nhưng giữ Miumiu ở lại.

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ tôi không thể ngồi bên cạnh để nghe sao, tôi cũng có thể cho ý kiến”.

Nhưng Miumiu lại vạch trần bản chất của tôi, cô ấy nói, kinh nghiệm yêu đương của tôi ít đến nỗi không thể ít hơn, nếu so với cô ấy thì giống như châu chấu đá voi.

Hai người họ có cùng chí hướng, tâm linh tương thông, tựa như tri kỷ thất tán nhiều năm, nhất chí đồng lòng, chẳng mấy chốc đã đuổi tôi ra khỏi quán.

Lý do là, trước khi bản thảo được hình thành và cuốn sách xuất bản ra thị trường, tất cả nội dung đều phải giữ bí mật tuyệt đối.

Tôi đem theo sự phỉ nhổ đối với người nổi tiếng kia và sự khinh bỉ đối với cô bạn đại trai của mình, bất bình phần nộ tôi tìm đến nhà mẹ, bố tôi đến sớm hơn tôi một bước, đang lúi húi trong bếp nấu món cháo trứng thịt nạc ẹ tôi. Vốn dĩ tôi định bụng sẽ không nể mặt bố, nhưng mẹ tôi cũng không phải tay vừa, bà không cho tôi cơ hội nói xen vào, liên tục gấp thức ăn cho tôi, khiến tôi ngoài việc ăn thì không còn thời gian để nghĩ ngợi và công kích nữa.

Ăn cơm xong, bố tôi chủ động đi rửa bát, để mẹ con tôi có thời gian nói chuyện với nhau.

Tôi nhìn thấy mẹ ngồi đan áo len, bèn hỏi: “Mẹ đan cho ai vậy?”.

“Đan cho bố con.”

“Con nhìn cũng không thấy giống đan cho con, màu tối quá, chỉ có đàn ông đứng tuổi mới thích.”

“Bố con bảo áo len của ông ấy bị rách, vá vào rất xấu. Ông ấy ra ngoài bàn chuyện làm ăn với người ta, phải ăn mặc chỉnh chu một chút.”

Tôi không nói gì, câu nói này tôi đã nghe không dưới ba lần, những lần trước là trước khi họ bàn chuyện ly thân.

Nhìn đôi bàn tay mẹ thoăn thoắt đan áo, tôi nghĩ, bàn tay người mẹ bao giờ cũng khéo léo nhất, thô ráp nhất, ấm áp nhất, không sợ nóng, không sợ đau, không sợ khô nứt, đây là điểm chung của tất cả các bà mẹ trên thế giới này.

Tôi còn nhớ hồi nhỏ tôi trèo lên gác và bị ngã, đầu gối thâm tím một mảng, máu chảy thành dòng, mẹ đánh một cái vào mông tôi trước, nhưng là giơ cao đánh khẽ, sau đó mẹ lại xót xa ôm tôi vào lòng, giúp tôi bôi thuốc đỏ, lúc đó mẹ cũng không quên cảnh cáo tôi: “Xem con từ nay về sau có dám nghịch nữa hay không”. Sự thật đã chứng minh, sau trận đó tôi vẫn không bớt nghịch, bởi vì ngã đấy, va chạm đấy, nhưng chỉ cần khóc lớn hai tiếng rồi lại sà vào lòng mẹ nữ nịu là mọi chuyện đã được giải quyết. Sau này bước chân vào xã hội mới phát hiện, khóc hai tiếng rồi nũng nịu chỉ có tác dụng với bậc phụ huynh trong nhà.

Trẻ con là người hiểu bố mẹ nhất, mặc dù chúng không hiểu cách đối nhân xử thế, nhưng lại biết cách quan sát sắc mặt người lớn, từ nhỏ chúng đã hiểu được rằng, người như thế nào thì có thể trêu chọc, người như thế nào thì phải tránh thật xa, nét mặt thể hiện như thế nào là vui vẻ, nét mặt như thế nào là dự báo phong

ba bão táp sắp ập đến. Nghĩ lại mới thấy, bố mẹ tôi chưa bao giờ để bụng những việc mà tôi đã làm, không phải trí nhớ họ không tốt, mà chỉ vì chúng tôi là người một nhà.

Người một nhà, thì làm sao có thể giận nhau được đến ngày hôm sau?

“Mẹ, cho dù bố đã sai nhưng mẹ vẫn tha thứ cho bố đúng không?”

“Cũng phải xem đó là việc gì.”

“Giết người, phóng hỏa thì sao?”

Mẹ cười nói: “Bố con là loại người như vậy ư?”

“Không phải, ông ấy... có cho thêm hai lá gan nữa ông ấy cũng không dám!”

Mẹ tôi cười vui vẻ.

“Vậy nếu đã tha thứ ột người, thì không nên lời chuyện cũ ra nói đúng không?”

“Đó là điều đương nhiên, khi đã tha thứ mà cứ nhắc lại chuyện cũ thì là người nhỏ nhen.”

Mẹ, mẹ chính là một người nhỏ nhen điển hình mà.

Mẹ quên rồi sao, mẹ thường kể lại những tật xấu của con, còn cả của bố nữa, trong kí ức của mẹ, cả con và bố đều là trẻ con, liên tục phạm phải sai lầm, nhưng mẹ lại có thể vừa kể về những lỗi lầm kia, vừa cười dịu dàng với hai bố con.

Tôi tiếp tục hỏi: “Mẹ, nếu sau này Lê Bằng cũng làm những chuyện sai lầm như bố, có phải con cũng nên tha thứ cho anh ấy giống như mẹ tha thứ cho bố không?”

“Con có yêu Lê Bằng không?”

“Yêu, nhưng cũng có những lúc con cảm thấy anh ấy rất phiền phức, con thường xuyên phát hiện tất bẩn của anh ấy ở sau đệm ghế, bụi bám mọi góc ngách, nhưng khi anh ấy quét nhà chẳng bao giờ nhìn thấy chúng, bát đĩa anh ấy rửa không sạch, tắm rửa cũng rất qua loa, anh ấy...”

Mẹ ấn mạnh vào tay tôi, ngắt lời tôi: “Con thấy chưa, con ghi nhớ tất cả mọi khuyết điểm của cậu ấy, đó là tại sao?”

“Đó là vì anh ấy lắm khuyết điểm quá!”

Mẹ tôi lắc đầu, nói: “Không phải, điều đó có nghĩa là con yêu Lê Bằng. Chỉ khi yêu một người, con mới có thể bao dung hết mọi khuyết điểm của người đó. Chỉ khi yêu một người, con mới có thể nhớ hết được mọi chuyện của người đó, bao gồm cả khuyết điểm, bởi vì con đã dồn hết sinh lực của mình vào cậu ấy”.

Mẹ khiến tôi á khẩu, không nói thêm được gì, dù còn đang suy nghĩ về điều mẹ nói, nhưng tôi cũng phải thừa nhận một điều: Tôi nhớ những chuyện của Lê Bằng còn nhiều hơn cả của tôi, tình yêu đó gọi là tình cảm vợ chồng.

Tôi sà vào lòng mẹ nói: “Vậy tại sao phụ nữ yêu đàn ông, mà đàn ông lại toàn làm chuyện có lỗi với phụ nữ? Đôi khi, con cảm thấy phụ nữ thật sự quá ngu ngốc, chỉ cần đàn ông nắm giữ được trái tim họ, họ liền một lòng một dạ đến cùng”.

Mẹ nói: “Nếu không tha thứ, một gia đình có thể tan tác. Gia đình là gì, gia đình là hy vọng, là chốn dung thân mà phải mất một đời người để vun đắp. Con người muốn sinh tồn rất dễ, muốn sống cũng rất dễ, sinh tồn và sống gộp lại với nhau chính là cuộc sống. Cuộc sống không dễ dàng, không phải chỉ cần đấu tranh xem anh đúng hay tôi sai là có thể tiếp diễn, đó cũng không phải là nơi để đàn ông và phụ nữ tranh luận. Trong cuộc sống, ai cũng có lúc phạm sai lầm, nếu chỉ phạm một sai lầm mà bị tù chung thân, thì trên thế giới này còn được mấy gia đình tồn tại?”

Trong hôn nhân, tỷ lệ đàn ông ngoại tình nhiều hơn phụ nữ là bởi vì cách suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ khác nhau, kết cấu sinh lý cũng khác. Phụ nữ thường sau khi yêu mới có ham muốn, thế nên phụ nữ ngoại tình đa phần bắt nguồn từ yếu tố tình thân, còn đàn ông thì ngược lại. Đàn ông ngoại tình, bắt nguồn từ nhu cầu thể xác, khi lý trí của họ trở về, tinh thần của họ cũng trở về, họ sẽ sám hối, sẽ quay trở lại với

người phụ nữ mà mình từng phản bội, ở điểm này, phụ nữ lại biểu hiện kiên quyết hơn. Phụ nữ một khi đã ngoại tình, sẽ một lòng một dạ, đưa chân đến cùng, tỷ lệ quay về rất thấp. Đây chính là đàn ông đa tình, phụ nữ hữu tình.

Tôi nói: “Cho nên khi nói về kẻ thứ ba, người ta luôn nghĩ đến đó là một người phụ nữ, còn khi nói đến ngoại tình người ta lại nghĩ ngay đến đàn ông. Đàn ông nếu chen chân vào chuyện tình của người khác, thì được coi là si tình, được người đời kính trọng, còn nếu đổi lại là phụ nữ thì muôn kiếp bị người đời chỉ trích là hồ ly tinh”.

Mẹ cầm que đan lên tiếp tục đan, không tiếp lời tôi.

Tôi nói: “Dù sao thì mẹ cũng đã quyết định tha thứ cho bố, con cũng không thể nói gì hơn”.

Trước khi về, tôi nói với mẹ: “Hôm nào rảnh, con và Lê Bằng sẽ cùng về, cả nhà ta bốn người cùng ăn một bữa cơm”.

Bố tôi rửa xong bát, vừa lau tay, vừa đi ra phòng khách, nghe thấy câu nói này cười lộ cả nếp nhăn nơi khóe mắt, ít nhất cũng đã có đến bốn, năm đường.

Trên đường về nhà, tôi nghĩ đi nghĩ lại những điều mẹ nói, càng nghĩ càng thấy loạn, chỉ có một manh mối duy nhất rõ ràng, giống như một sợi len duy nhất lộ ra từ đống len rối, giả sử tôi chọn cách rời bỏ người cũ, đi tìm niềm vui mới, thì chắc chắn tôi sẽ không quay trở lại.

Khi tôi nói với Lê Bằng chuyện bố mẹ tôi đã quay lại với nhau, anh đang xem thời sự, tranh thủ nhìn tôi một cái, nói: “Anh sớm đoán được điều này”.

“Anh đúng là Gia Cát Lượng, dự đoán chính xác những việc đã xảy ra, trước kia sao anh không nói?”

“Anh nói em sẽ không vui, có những chuyện phải để em nghĩ thông suốt rồi mới nói được, nếu nói với em vào những lúc em còn đang bối lung tìm vết, liệu em có nghe lọt tai không?”

“Vậy bây giờ anh nói đi, em nghe lọt tai rồi đấy.”

“Em còn nhớ lần đầu tiên anh và em về nhà ăn cơm không, mẹ đã nấu một nồi canh cá thật to, em nói ăn làm sao hết chừng đó, mẹ nói rằng ba người cùng ăn, chắc chắn sẽ hết. Anh để ý, trước khi món canh cá được đưa lên, mẹ đã múc một bát cất đi, anh nhớ em đã nói, mẹ không ăn canh cá, em thử nói xem, bát canh cá đó là để cho ai?”

Tôi chợt hiểu ra, tựa đầu vào vai Lê Bằng, túm lấy phần tóc sau gáy của anh nói: “Tại sao em lại không nhận ra cơ chứ?”.

Anh hôn lên trán tôi, nói: “Nhược Nhược, em rất thương mẹ, nhưng em lại không hiểu mẹ. Tình cảm mẹ dành cho bố em, không ai có thể sánh kịp. Một cặp vợ chồng đã ở với nhau vài chục năm, họ chính là người hiểu nhau nhất trên thế gian này, thậm chí còn hiểu bạn đời hơn hiểu chính mình. Bố em thích ăn canh cá, cho dù đã ly thân, nhưng mẹ em vẫn muốn phần ông ấy một bát, vì trong lòng vẫn còn hy vọng và chờ đợi. Cũng giống như anh về muộn, em không bao giờ khóa trái cửa vậy. Em để cửa cho anh, chẳng phải là muốn anh về sớm sao? Anh về đến nhà, trên bàn luôn có một cốc nước ấm đợi anh, có những lúc anh hoài nghi có phải em theo dõi anh không, sao lại có thể tính toán thời điểm anh về mà chuẩn bị để nước luôn được ấm? Anh còn nhớ, lần đầu tiên gặp bố em đó là ở bên ngoài đồn công an, bố em bị đánh mặt mày thâm tím, nhưng khi gặp em vẫn cười ha hả, cứ như vết thương trên mặt ông ấy chẳng đau chút nào, ông ấy đang tìm cơ hội để gặp em. Còn em, khi vừa nghe tin bố xảy ra chuyện, đã vội vàng đi tìm ông, em không thấy bố em đã vui thế nào sao? Em chẳng nói được câu nào tử tế ông ấy cũng không bận lòng, tại sao lại thế? Đó là bởi ông ấy là bố em. Cả nhà em là một thể thống nhất, có một sợi dây tâm linh đã buộc tất cả mọi người lại với nhau, em luôn nói bố em là kẻ phản bội, nói ông ấy già rồi mà không có lòng tự trọng, nhưng anh biết, em là một cô con gái dễ mềm lòng, em cũng giống như mẹ em vậy, đều là những người khẩu xà tâm Phật, ngoài miệng thì nói muốn cắt đứt, nhưng trong lòng thì bận tâm hơn ai hết, em nói muốn khuyên mẹ ly hôn, nhưng tới giờ em vẫn chưa làm. Vì là người một nhà nên dù có phạm phải lỗi lầm gì, vẫn có thể bao dung cho nhau, chỉ cần sợi dây tâm linh đó còn, thì cánh cửa nhà sẽ luôn luôn rộng mở”.

10. Chương 09 – Phần 2

Chương 9: Làm vợ là phải biết vịn cả đôi đường – Phần 2

Tôi bị những lời nói chân thành đó của Lê Bằng làm cho rơi lệ, tôi cúi đầu, không muốn để anh nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi, trong lòng thầm nghĩ, anh được lắm, anh có thể làm em cười cũng có thể làm em khóc một cách dễ dàng, nhưng chẳng bao giờ nói trước một tiếng.

Tôi muốn nói với Lê Bằng rằng, anh vừa vào cửa có ngay nước ấm để uống, không phải là do tôi biết tính toán, mà là bởi tôi thường đi ra ban công nhìn, khi thấy anh đi bộ về phía khu chung cư, thì sẽ chạy ngay vào bếp, rót một cốc nước ấm, sau đó mới yên tâm quay vào làm tiếp việc nhà, rồi tôi nhắm đếm, xem đếm đến bao nhiêu anh sẽ mở cửa vào nhà.

Giống như mẹ tôi từng nói, là một người vợ, mọi sự quan tâm của tôi đều dồn hết vào chồng, cho dù khuyết điểm của anh có nhiều hơn nữa thì cũng chỉ cần nhả ngoài miệng mà thôi, còn trong tim tôi vĩnh viễn là lòng bao dung vô hạn.

Sáng hôm sau, tôi bị chính giấc mơ đẹp của mình đánh thức. Tôi đã quên mình nằm mơ thấy gì, chỉ nhớ được rằng, đó là một giấc mơ đẹp. Quay đầu lại, tôi nhìn thấy nụ cười của Lê Bằng, anh hỏi tôi đã mơ thấy gì mà vui đến vậy. Hóa ra, người bị giấc mơ đẹp của tôi làm tỉnh giấc còn có cả anh.

Tôi nói, tôi quên rồi, sau đó rời khỏi giường, như thường lệ vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, rồi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, sau đó ngồi vào bàn ăn, tranh ăn trứng gà với Lê Bằng.

Tiếp đó, chúng tôi cùng nhau ra khỏi nhà, xuống lầu, ra khỏi khu chung cư bắt taxi.

Tất cả mọi việc đều diễn ra như thường lệ.

Tôi bỗng có ảo giác, dường như những việc này sẽ tiếp diễn suốt cả cuộc đời.

Buổi sáng, taxi rất ít, chúng tôi đứng ngoài đường đến mười lăm phút mới bắt được một chiếc taxi, nhưng trước khi tôi tiến lại gần đã bị bàn tay một người đàn ông lạ ngăn lại.

Tôi tức giận nhìn người đàn ông kia, quát lớn: “Sao anh lại tranh giành như vậy!”.

Người đó không thèm để ý, trèo lên xe và bỏ đi.

Tôi quay đầu lại, Lê Bằng vẫn đứng nguyên chỗ cũ, xua tay với tôi.

Tôi nói: “Sao anh không đuổi theo!”.

Anh đáp: “Bà xã à, chúng ta mua một chiếc xe nhé?”.

Tôi không tiếp lời, mà chờ anh nói tiếp.

Anh chỉ cho tôi thấy ba lợi ích từ việc mua xe.

Thứ nhất: Khi đi làm và tan tầm không còn lo chuyện phải bắt xe.

Thứ hai: Những ngày lễ tết về nhà hoặc đi du lịch đều có thể tự đi.

Thứ ba: Sắp tới những người muốn mua xe sẽ phải xếp hàng, mỗi tháng chỉ giới hạn bán ra hai mươi nghìn chiếc, người muốn mua thì nhiều, xe thì ít, sẽ phải đợi rất lâu.

Chúng tôi quyết định sẽ mua xe, tuy nhiên mua xe mới hay xe cũ, đây cũng là vấn đề nan giải.

Lê Bằng nói phải mua xe mới, tôi lập tức lấy máy tính ra tính. Ở thành phố này lái xe đi làm, tiền lộ phí, tiền bảo hiểm, tiền xăng xe tất cả cộng lại ít nhất mỗi tháng cũng mất từ bốn đến năm nghìn đồng. Nếu như mua một chiếc xe mới tầm trung thì ít nhất phải trả trước trên dưới một trăm nghìn, nếu là xe cũ, thì chỉ cần khoảng bốn mươi, năm mươi nghìn là mua được.

Lê Bằng nắm chặt lấy tay tôi, nói: “Vấn đề tiền nong cứ để anh lo, chỉ cần em ủng hộ anh là được rồi”.

“Về mặt tinh thần em ủng hộ anh hoàn toàn, nhưng anh có nhiều tiền như vậy sao?”

Lúc này tôi mới chợt nhớ ra, tiền riêng của tôi tháng nào tiêu hết tháng đấy, nếu không đủ Lê Bằng còn phải cho thêm.

“Bố mẹ anh có căn nhà cũ thuộc diện di dời có đền bù, chúng ta mượn họ trước mấy chục nghìn, trong tay anh hiện cũng có mấy chục nghìn, như vậy đã hòm hòm rồi.”

“Nhà anh còn có cả nhà cũ? Là nhà tầng hay là tứ hợp viện? Ở ngoại ô hay trong thành phố? Mỗi mét vuông bao nhiêu tiền? Tiền đền bù được bao nhiêu?”

Liên một lúc tôi hỏi không biết bao nhiêu câu, nhưng cuối cùng chỉ nghĩ đến một điều, tôi nói: “Nếu đã di dời và có tiền đền bù, chúng ta có thể dùng số tiền đền bù đó mua một căn hộ mới, nếu không đủ sẽ bù thêm. Có nhà trong tay cảm thấy thiết thực hơn so với có xe, xe cộ thì ngày càng mất giá, còn địa ốc thì ngày càng đắt lên”.

Taxi đã đến, Lê Bằng không tiếp lời mà ấn tôi lên xe.

Lúc taxi dừng ở cửa công ty, tôi vẫn chưa dứt ra khỏi cuộc đấu tranh tư tưởng mua nhà hay mua xe thì lại rơi vào một mâu thuẫn mới.

Tôi nhìn đồng hồ tính tiền trên xe và nghi ngờ về độ thành thật của tài xế.

Tài xế nói: “Đúng là giá tiền này, tôi không đi đường vòng đâu”.

Tôi cười nhạt một tiếng, nói: “Tôi nghi ngờ đồng hồ tính tiền của anh có vấn đề, chắc chắn anh đã chỉnh lại nó. Anh đừng coi tôi như người tỉnh khác đến mà định qua mặt, bao nhiêu kilômét, tốn bao nhiêu xăng, phải trả bao nhiêu tiền xe tôi đều biết rõ cả. Tính từ vị trí tôi lên xe, mà đến sân bay nhiều nhất cũng chỉ hết có bảy mươi đồng, đoạn đường vừa rồi còn chưa bằng một phần tư đường từ đó đến sân bay, vậy mà anh dám lấy của tôi ba mươi lăm đồng?”.

Tài xế vẫn cãi cố: “Giá tiền này là đúng, cô đừng có giở trò”.

Tôi trừng mắt lên nói: “Được, tôi sẽ gọi điện cho công ty của anh, tố cáo anh!”.

Nói rồi tôi cầm điện thoại lên, tài xế liền giành lấy điện thoại của tôi, nói: “Gọi gì mà gọi, cô không trả tôi tiền còn đòi nói lý gì nữa!”.

Mặt anh ta đầy vẻ bấn loạn, nhìn chằm chằm vào tôi, tôi cũng rất căng thẳng, chăm chú nhìn tên và số hiệu của anh ta trên thẻ lái xe, lúc này, cửa xe bị ai đó gõ hai cái.

Tài xế lập tức hét lên với người đó: “Không chở khách, không chở khách nữa!”.

Sau đó, cửa xe bị mở ra, tôi cũng quay mặt lại hét lớn: “Không thấy đang cãi nhau à, đừng có thúc giục!”.

Lúc này tôi mới nhìn rõ người đó là Trương tổng.

Trương tổng nói, nếu đồng hồ tính tiền có vấn đề, khi tôi tố cáo chắc chắn sẽ có người thụ lý, anh ta còn nói, tiền phạt cao nhất lên đến hai nghìn đồng, tương đương với nửa tháng lương mà gã tài xế này vất vả kiếm được.

Gã lái xe đó vừa thấy Trương tổng cũng lấy điện thoại ra, định chụp lại ảnh thẻ lái xe của anh ta, anh ta lập tức nhét chiếc điện thoại lại tay tôi, nhận tiền của tôi, rồi nói một câu: “Coi như tôi xui xẻo”, rồi lái xe đi mất.

Tôi tỏ lòng biết ơn với Trương tổng, rồi hỏi anh ta tại sao lại không lái xe đi làm, anh ta nói xe của mình bị người khác đập phá khi đỗ ở khu chung cư, phải sửa chữa ít nhất một tuần.

Đến công ty, tôi đi về phía phòng làm việc của Lê Bằng, như thường lệ, giúp anh dọn dẹp bàn làm việc. Trong khi sắp xếp lại đồng tư liệu, lại xảy ra một chuyện giống lần trước: Một nụ hồng mơn mẩn rơi ra.

Nhìn màu sắc và những giọt nước vương trên đó, hẳn là không phải được kẹp vào từ tối qua.

Tôi cầm bông hồng, tiện tay vứt vào thùng rác cạnh đó, buộc chặt chiếc túi rác dùng một lần, đem ra ngoài, vờ như không có chuyện gì chào hỏi Lê Bằng, lúc này anh mới vừa đến công ty.

Lê Bằng gọi tôi vào phòng làm việc, hỏi tôi đã làm xong bảng điều tra thị trường được giao trước đó chưa.

“Nửa tiếng trước, lúc còn ở nhà sao anh không hỏi điều này?”

Anh nhúm mày, hỏi lại tôi lần nữa: “Vậy em đã làm xong chưa?”.

Tôi trả lời một cách bực dọc: “Chưa xong”.

“Bây giờ làm đi, trước khi hết giờ nộp lại cho anh.”

“Vừa rồi em lại thấy một bông hồng kẹp trong đồng tài liệu trên bàn anh.”

Thấy Lê Bằng sững sốt, tôi nói: “Em ra ngoài làm việc đây”.

Vì chuyện bông hồng mà tâm trạng tôi rất tệ. Để có thể phát tiết, tôi trút hết nỗi tức giận vào bàn phím. Lưu Tranh Tranh hỏi tôi hai lần tại sao lại tức giận đến vậy, tôi hỏi sao cô ta lại biết, cô ta nói, mọi người trong công ty đều nghe thấy tiếng gõ bàn phím của tôi.

Trong lúc tôi cảm thấy chán nản nhất, Lưu Tranh Tranh chia sẻ với tôi tin tức mà cô ta có được.

Cô ta nói, cô ta phát hiện ra bí mật của Phạm Dung ở tổ B.

Tôi hỏi đó là bí mật gì.

Cô ta nói, mình tận mắt nhìn thấy Phạm Dung ra vào khoa phụ sản, sau đó hỏi lại tôi, phụ nữ ra vào chốn ấy để làm gì.

Tôi đếm đầu ngón tay, liệt kê ra đến sáu bảy ví dụ, mãi đến khi nhắc đến hai từ “có thai” Lưu Tranh Tranh mới giữ chặt ngón tay tôi lại, cô ta nói, cô ta nghi ngờ Phạm Dung có thai.

Tôi hỏi: “Cô ta có bạn trai chưa?”.

“Chưa bao giờ nghe nói. Đừng nói đến chuyện bạn trai, cô ta về làm ở công ty này lâu như vậy, nhưng tôi chưa từng thấy đàn ông tặng hoa cho cô ta.”

“Nếu như không có bạn trai, làm sao có thai được?”

“Đây là trực giác của phụ nữ.”

Tôi tỏ ra hoài nghi trực giác của Lưu Tranh Tranh, bởi tôi chưa bao giờ nhìn thấy Phạm Dung nôn mửa vì ghen.

Sau cuộc họp thường lệ vào buổi chiều, tôi và Trương Mai của tổ B cãi nhau, cả hai đều đang đỏ mặt tía tai, không ai có thể kiềm chế được.

Chuyện là thế này, nguyên nhân là do Trương Mai làm rơi một bản tài liệu tại phòng photo, lúc cô ta quay lại tìm cũng là lúc tôi bước vào, cô ta chỉ trích tôi xem trộm thông tin đầu thầu của tổ B.

Trong tình huống như vậy, dù tôi có nói không, cô ta cũng sẽ không tin. Nhưng tôi vẫn nói “Không phải”. Trương Mai chỉ thẳng vào mũi tôi, nói: “Nếu giá thấp nhất trong cuộc đàm phán lần này bị lộ ra, thì nguyên nhân chính là từ cô, tôi sẽ hỏi tội cô”.

“Tại cô để danh sách đầu thầu rơi ở phòng photo, chẳng liên quan gì tới tôi, tôi có cầu xin cô để lại cho tôi xem đầu, tôi cũng không hứng thú xem, thậm chí tôi còn nghi ngờ cô cố ý làm rơi nó để tôi đọc được, rồi đổ cho tôi làm chuyện bất nghĩa.”

Trương Mai gào lên nói tôi thật vô lý, tôi cũng cất cao giọng nói cô ta thần kinh.

Lúc đó, tôi tức giận, tôi phẫn uất, hễ phẫn uất là tôi không thể nói ra những lời như ý muốn, chỉ còn biết dùng cách ngu ngốc nhất để phát tiết, đó là cãi nhau.

Kết quả là, tôi cãi thua cô ta, tôi khóc lóc âm ỉ, khiến tất cả mọi người đều biết, trong đó có cả Lê Bằng.

Tôi không thể không thừa nhận, Trương Mai rất biết cách xử lý người khác hơn tôi.

Cô ta còn nhanh hơn tôi một bước khi đem chuyện này phản ánh lên cấp trên. Nhưng bất ngờ là, cấp trên chỉ truy cứu trách nhiệm của cô ta, mà không động đến tôi.

Tôi rất hy vọng có thể tự mình hỏi rõ nguyên nhân, nhưng khổ nỗi không có cơ hội thích hợp. Mãi đến khi hết giờ làm về nhà, tôi và Lê Bằng cùng nằm trên một chiếc giường, động chân động tay xong xuôi, cuối cùng tôi cũng tóm được cơ hội để chuyện trò.

Tôi nói: “Hôm nay tại sao anh lại bảo vệ em? Chẳng phải anh vẫn luôn để mặc em tự sinh tồn sao?”

“Hóa ra em luôn coi anh như vậy à, em làm anh đau lòng quá.”

“Sự thật đã chứng minh mà, thái độ của anh đối với em ở công ty rất kỳ lạ, đến một nụ cười cũng không bao giờ có.”

Bí mật giữa tôi và Lê Bằng cũng được coi là đi cửa sau, nó thuộc vào diện tuyệt mật.

Làm chuyện xấu thường khiến người ta chột dạ, vì sợ người khác nhận ra tình cảm chúng tôi dành cho nhau, những người khác phạm lỗi chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của tổ, Lê Bằng thường tỏ ra điềm nhiên vờ như không thấy, nhưng nếu tôi phạm lỗi, Lê Bằng sẽ nghiêm khắc phê bình, khiến tôi luôn xì mặt với anh sau khi hết giờ làm.

Chuyện của Trương Mai lần này, biểu hiện của Lê Bằng nằm ngoài dự đoán của tôi, tôi cảm thấy vừa mừng vừa lo khi được che chở như vậy.

Anh giải thích: “Tiểu Trương thuộc tổ đối lập, không thuộc phạm vi lợi ích anh quản lý, nên anh tuyệt đối không suy xét, còn em... Lợi ích của bà xã đại nhân chắc chắn phải bảo vệ!”

Bình thường, Lê Bằng không phải là người biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng khi tôi tỏ ra nghi ngờ anh, anh lại giống như một chiếc kẹo mút vị vải thiều, ngọt đến phát ngán.

Mặt khác, kẹo mút không ám chỉ bất cứ điều gì.

Trong lúc Lê Bằng ra khỏi giường chuẩn bị bữa tối, tôi gọi điện cho Miumiu kể lại mọi chuyện.

Cô ấy nói, mình và Trâu Chi Minh rất hợp nhau, nhưng để trở thành người yêu thì còn phải vượt một chặng đường dài.

Tôi hỏi, Trâu Chi Minh có phải là thách thức lớn nhất mà cô ấy từng gặp?

Cô ấy nói, vấn đề không nằm ở chỗ khó khăn, mà là giữa họ không hề có sự rung động. Những người đàn ông như vậy có thể làm chồng, làm cha nhưng không thể phát triển thành tình nhân.

Tôi nói, chồng chẳng phải là phiên bản chuyển hóa và tăng cấp từ tình nhân sao?

Cô ấy nói, chồng là người thân, còn tình nhân là kẻ thù. Ở cùng người thân cảm thấy ấm áp, còn ở chung với kẻ thù cảm thấy rất kích thích.

Tôi rất mơ hồ, một lần nữa phải làm quen lại với Miumiu.

Khi tôi định nói với Miumiu rằng tình yêu không phải là yêu đương vụng trộm, Miumiu lại đột nhiên hỏi tôi đã đọc kết thúc của chuyện Doraemon chưa.

Tôi nói là chưa, đã rất nhiều năm rồi tôi không đọc Doraemon, không phải vì tôi không còn yêu thích, mà bởi vì quá thích nên tôi không dám đọc tiếp. Đó là giấc mơ đẹp nhất của thời thơ ấu, tôi không nỡ phá h g. Bởi vì con người một khi đã ra ngoài xã hội, sẽ mất đi nhiều tưởng tượng đẹp nhất thuở ban đầu, giống như chiếc túi thần kỳ của Doraemon, lúc còn nhỏ mơ ước có được một chiếc, thậm chí còn trèo vào ngăn kéo bàn làm việc mong ước được vượt thời gian, lớn lên rồi mới phát hiện, thứ mà chiếc túi thần kỳ đó đựng không phải là bảo bối, mà là sự tham lam.

Miumiu nói, bên ngoài đồn có hai kết cục, kết cục thứ nhất vấp phải rất nhiều sự công kích từ phía độc giả, mọi người muốn tin vào cái kết thứ hai hơn.

Tôi hỏi hai kết cục đó thế nào, cô ấy nói, kết cục thứ nhất cho rằng thế giới này không hề có Doraemon, cũng chẳng có túi thần kỳ, nhân vật chính Nobita mắc bệnh tự kỷ nặng đang ở trong bệnh viện tâm thần, mọi kí ức tốt đẹp nhất của cậu ta đều nằm ở thời thơ ấu và Doraemon chỉ là một nhân vật hoang tưởng.

Kết cục thứ hai thì cho rằng, Doraemon hết pin, nhân vật chính Nobita đã cố gắng học tập vì nó, hy vọng một ngày nào đó sẽ tìm lại được Doraemon. Rồi một hôm, cậu ta gọi vợ đến phòng thí nghiệm, nói với cô ấy rằng: “Anh sẽ bấm nút”, thế rồi kỳ tích xuất hiện. Doraemon tỉnh lại, và câu đầu tiên cậu ấy nói là: “Đã làm xong bài tập chưa?”.

Miumiu hỏi xem tôi tin vào cái kết thúc nào.

Tôi nói, tôi thà tin vào cái thứ hai, nhưng tôi biết trên thế giới này chỉ có kết cục thứ nhất mới có khả năng xảy ra.

Tôi và Miumiu cùng ôm lấy điện thoại và khóc, khóc âm ỉ, khiến Lê Bằng phải chạy vào phòng ngủ.

Anh hỏi tôi: “Em yêu, em sao thế!”.

Tôi bỏ điện thoại xuống, sà vào lòng anh, dùng hành động nói cho anh biết thế nào là hổ đói vỗ mồi.

Tôi hỏi: “Nếu một buổi sáng em tỉnh dậy, phát hiện tất cả đều chỉ là mơ, không có anh, không có gia đình này, chỉ có một ông bác sĩ mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang lạnh lùng nói với em, em là một bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng... Anh nói xem, em sẽ phải thế nào đây?”.

Lê Bằng hỏi tôi, ý nghĩ này xuất phát từ đâu.

Tôi nói, tôi cũng không biết.

Anh ôm lấy tôi, an ủi rất lâu, nhưng cho dù anh véo má tôi đến đau điếng, cũng không khiến tôi xua tan được nỗi lo sợ trong lòng.

Tôi nghĩ, khi hạnh phúc đến quá dễ dàng, điều đáng sợ nhất không phải là không được bền lâu, mà là sẽ mất nhau mãi mãi. Trên thế giới này, không gì có thể tồn tại vĩnh hằng như “mất đi”.

Tối hôm đó, Lê Bằng đã thề rằng sẽ làm Doraemon cả đời của tôi, tôi biết anh đang dỗ dành tôi, cũng giống như phụ nữ hỏi đàn ông có thể hái sao ỳnh hay không, nếu đàn ông nói “có”, thì chắc chắn đó là nói dối, nhưng thứ mà phụ nữ muốn nghe lại chính là những lời nói dối.

Tối hôm đó, thời gian trôi qua rất nhanh, chúng tôi cùng ngồi trên sofa xem ti-vi.

Anh tựa người vào sofa, hể co chân lên, lại bị tôi kéo xuống, tôi gối lên đùi anh ăn khoai tây chiên, thỉnh thoảng anh lại bón một ngụm cô ca cho tôi, nhưng khi anh muốn uống trộm tôi rất lạnh lùng nói một câu: “Uống cô ca sẽ giết chết tinh trùng”, anh lập tức bỏ xuống, mặt đầy vẻ bất bình, hỏi tôi: “Em có căn cứ khoa học không?”, tôi nói: “Anh có thể thử mà”.

Có những chuyện cho dù bán tín bán nghi cũng sẽ không dám thử, giống như việc chơi gái. Nếu đàn ông nghi ngờ cô nàng đó mắc căn bệnh thể kỷ, thì cho dù cô ta có hấp dẫn đến mức nào, cũng sẽ không dám thử, trừ khi anh ta cũng mắc căn bệnh thể kỷ, đồng bệnh tương liên, thì lại là chuyện khác.

Kết quả là, Lê Bằng quả nhiên không dám thử.

Buổi tối trước khi ngủ, tôi bị Lê Bằng bế lên giường, anh dỗ dành tôi đi đánh răng, tôi quay người đi, sống chết không nhúc nhích, anh lại bế tôi vào nhà tắm, nhét bàn chải đã được bôi thuốc trước đó vào miệng tôi.

Anh nói: “Cô ca là đồ uống có ga, không tốt cho răng, mau đánh răng đi!”.

Tôi nhìn người phụ nữ đang nghiêng răng nghiêng lợi trong gương, nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh.

Lên giường lần nữa, tôi mới nhớ ra hình như có một vấn đề quên chưa hỏi, có liên quan đến bông hồng kia. Thứ kinh khủng hơn cô ca có thể giết chết tinh trùng đó là che giấu kẻ thứ ba.

Nhưng khi tiếng nói của tôi cất lên, tôi lại hỏi về một vấn đề khác.

Tôi hỏi: “Nếu anh là một kẻ hiếp dâm muốn ra tay với em, em lừa anh rằng em mắc bệnh thể kỷ, hy vọng anh sẽ buông tha, anh đoán em sợ nhất phải nghe câu gì?”.

Lê Bằng không trả lời được.

“Vậy anh nói cho em biết, nếu em nói như vậy, anh có tin không?”

“Anh không tin.”

Tôi hỏi tại sao.

“Nếu sự thật là vậy, em chắc chắn hy vọng anh sẽ bị lây, thế gọi là ăn phải quả đắng.”

Tôi gật đầu, cảm thấy anh nói có lý, sau đó tiết lộ đáp án nói: “Em sợ anh sẽ nói với em rằng:Ồ, trùng hợp quá, anh cũng mắc căn bệnh đó”.

Lê Bằng nhếch mép, nửa muốn cười nửa không, rồi tắt đèn, chui vào chăn của tôi, nói: “Bà xã, anh cũng mắc bệnh nan y đây, em mau chữa giúp anh đi”.

Thứ mà đáng sợ hơn bệnh nan y, đó là mặt trời chói lóa.

Ngày nghỉ, tôi và Miumiu hẹn nhau tại một quán cafe.

Cô ấy nói cô ấy muốn mở một quán cafe của riêng mình.

Tôi hỏi cô ấy có tiền không, cô ấy nói cô ấy có hai triệu.

Tôi rất kinh ngạc, hỏi cô ấy tiền ở đâu ra.

Miumiu nói cô ấy đã bán hết quà tặng của những người bạn trai cũ, hơn nữa còn bán cả căn nhà mà bố mẹ để lại, giờ cũng có thể coi như một quý cô.

Quên không kể, bố mẹ Miumiu đã ly hôn, bố cô ấy lấy một Hoa kiều, mẹ cô ấy lấy một người ở miền Nam, khi họ ly hôn đã đem căn nhà là tài sản chung để lại cho cô con gái duy nhất, nguyên nhân chỉ vì một lẽ, nếu nó thuộc về một trong hai người bọn họ, cả hai đều cảm thấy bất mãn, chỉ bằng để lại cho kết tinh tình yêu một thời của mình.

Miumiu nói, mọi thứ trong căn nhà đó đều lưu giữ ký ức không vui, mỗi lần nghĩ đến việc ba người trong gia đình họ đã từng cùng nhau trải qua mọi chuyện, cô ấy lại thấy rất nực cười, khi tai họa ập đến họ đường ai nấy đi, không ai quan tâm đến người thừa là cô ấy.

Tôi hỏi Miumiu, nhà bán rồi, cô ấy sẽ ở đâu?

Cô ấy nói, cô ấy sẽ thuê nhà để ở, sau này tích lũy được, sẽ mua một căn hộ khép kín xinh xắn, kê vừa đủ một chiếc giường đơn, cũng chỉ chuẩn bị một bộ bát đĩa, một đôi dép lê, một bộ bàn chải đánh răng và khăn mặt.

Tôi im lặng, Miumiu đã nhắm trúng điểm yếu mềm nhất trong lòng tôi.

“Miumiu à, trên thế giới này, không ai có thể sống một mình mãi mãi. Con người là loài động vật quần cư(*), luôn cần tìm bạn bè, người bạn đó có thể là nam, cũng có thể là nữ, nhưng nhất định phải là động vật sống.”

(*) Quần cư: Sống bầy đàn.

Miumiu nói, cô ấy có thể nuôi thú cưng.

“Thú cưng không thể nói chuyện cùng cậu, cũng không thể hiểu cậu, càng không thể đưa cậu đi bệnh viện lúc cậu ốm.”

Miumiu hỏi vặn lại tôi: “Thế bố mẹ tớ thì sao? Họ đã từng là bạn của tớ, là bạn của nhau, nhưng bây giờ họ đều tự tìm bạn đời mới ỉn, trong lòng họ, tớ không tồn tại nữa. Điều này có nghĩa là gì? Bạn đời cũng không đáng tin cậy, có thể thay hoặc tìm mới bất cứ lúc nào”.

Những lời Miumiu nói làm tôi nhớ đến bố mẹ mình, nếu như họ cũng đường ai nấy đi, liệu tôi có biến thành một Miumiu thứ hai?

Câu hỏi này không có lời giải đáp.

Miumiu và tôi nói chuyện với nhau cả buổi chiều về viễn cảnh của quán cafe, cô ấy nói đã đăng ký một lớp học pha chế cafe, cô ấy muốn tự mình trải nghiệm, tự mình tận hưởng cảm giác thành tựu khi pha chế thành công một tách cafe, khi được nhìn tâm trạng vui vẻ của khách lúc nhâm nhi ly cafe đó. Cô ấy nói,

nếu có một quán cafe, thì những người trong quán chính là bạn của cô ấy. Nhìn thấy người khác vui, cô ấy cũng thấy vui là

Thế nên tôi vẫn thường nói, Miumiu là một cô gái lạc quan, cô ấy luôn có tinh thần của AQ.

Sau đó, Miumiu nhắc đến Trâu Chi Minh, cô ấy bảo lời nói và hành động của Trâu Chi Minh rất lạ. Rồi cô ấy lấy một ví dụ cụ thể.

Trâu Chi Minh nghe điện thoại luôn lén lén lút lút, luôn nở một nụ cười ngọt ngào khi đọc tin nhắn, mọi câu nói đều thể hiện rõ niềm hạnh phúc, đây là chứng bệnh của những cậu bé đang đắm chìm trong tình yêu.

Cậu bé? Đang yêu? Trâu Chi Minh?

Trí tò mò của phụ nữ rất mạnh, vì những lời Miumiu nói, tôi nảy sinh một sự tò mò mãnh liệt với Trâu Chi Minh.

Chúng tôi rất nhanh đã tìm được đáp án.

Rời khỏi quán cafe, Miumiu cùng tôi về nhà thăm mẹ, chúng tôi đi đến gần khu chung cư, nhìn thấy Hòa Mục đi cùng một người phụ nữ không nên xuất hiện ở đây và cũng chưa bao giờ xuất hiện ở đây.

Người phụ nữ đó tôi biết rất rõ, dù cô ta có hóa thành tro tôi cũng nhận ra – Phạm Dung.

Phạm Dung đi giày đế bằng, cô ta đi trước nói chuyện điện thoại, Trâu Chi Minh xách hai túi thực phẩm đi theo phía sau. Lúc này, anh ta đã bắt kịp bước chân của Phạm Dung, anh ta dồn hai chiếc túi về một bên tay, tay còn lại ôm lấy eo Phạm Dung.

Phạm Dung nhìn anh ta một cái, rồi tiếp tục cuộc điện thoại.

Tôi rất hối hận vì đã không kịp thời lôi Miumiu đi trốn, khiến Phạm Dung nhanh chóng nhận ra sự theo dõi của chúng tôi. Lúc tiến lại chào hỏi Trâu Chi Minh giới thiệu Phạm Dung là vợ anh ta. Miumiu tỏ ra rất thản nhiên và hào phóng, cô ấy không chỉ nói với Phạm Dung chuyện Trâu Chi Minh viết sách, mà còn nói: “Tôi và Nhược Nhược đều là fan của anh ấy”.

Tôi không biết tại sao Miumiu lại lôi cả tôi vào, chỉ biết rằng, ánh mắt Phạm Dung nhìn tôi rất kỳ quái.

Phạm Dung nói một câu băng quơ: “Tôi chỉ biết anh ấy viết sách, còn tưởng đó chỉ là những mẩu chuyện cười mà không ai muốn đọc, không ngờ cũng có độc giả, càng không ngờ được rằng trong số đó còn có cả Vi Nhược”. Cuối cùng, cô ta còn đá thêm một câu: “Cô không giống người thường đọc loại sách này”.

Cuộc hội ngộ bốn người kết thúc trong bầu không khí gượng gạo, sau khi Trâu Chi Minh và Phạm Dung đi khỏi, Miumiu đưa ra một kết luận.

Cô ấy nói: “Tớ nhận thấy rõ, Phạm Dung không hề mong muốn người khác biết mối quan hệ của cô ta và nhà văn Hòa, đặc biệt là cậu”.

Tôi gật đầu, nói: “Cô ta làm cho tớ cảm thấy tớ vừa biết một bí mật không nên biết nhất, tớ rất muốn tìm hiểu bí mật mà cô ta đang cố giấu. Tại sao cô ta lại như vậy?”.

“Chỉ có một cách để lý giải cho thái độ như vậy, đó là xấu hổ.”

“Tớ không hiểu. Tớ gặp nhiều trường hợp đàn ông cảm thấy xấu hổ về vợ của mình, chứ chưa gặp trường hợp nào vợ lại ghét bỏ chồng.”

“Bây giờ không còn là thời đại mà chồng là ông trời nữa, Phạm Dung là điển hình của mẫu phụ nữ giỏi giang, có lẽ cô ta không thích văn nhân.”

Tôi bĩu môi, cảm thấy mọi thứ thật lạ, cứ như không cần thận mở ra chiếc hộp Pandora vậy.

Tôi không kể chuyện n với Lê Bằng, mặc dù anh nhận ra tôi có vẻ bất thường.

Những biểu hiện khác thường của tôi rất rõ ràng, khi nấu cơm tôi nhầm đường thành muối, nhầm xì dầu thành dấm, món thịt chua ngọt trở thành thịt kho xì dầu, vậy mà Lê Bằng vẫn an ủi tôi: “Ngon phết, ăn

với cơm ngon lẩm”. Lúc giặt quần áo, tôi lại quên ấn nút khởi động, quần áo bị ngâm cả tiếng đồng hồ, tôi mới nhận ra, máy giặt hôm nay có vẻ quá yên lặng.

Lê Bằng quan sát tôi rất lâu, lúc này anh không nhìn được nữa, hỏi tôi hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại: “Lê Bằng, trong những tình huống nào con người ta không muốn giới thiệu bạn đời của mình với bạn bè?”.

“Có lẽ vì áp lực lớn quá chăng?”

“Nếu như đã là vợ chồng, ngồi chung trên một con thuyền rồi thì còn có áp lực gì không thể cùng nhau đối mặt?”.

Anh do dự một lúc rồi hỏi tôi: “Có phải em không quen với cuộc sống hiện nay không?”.

Hóa ra anh cho rằng tôi đang nói về hai chúng tôi.

Tôi vội vã phủ nhận: “Không phải, em chỉ hỏi vui vậy thôi”.

Mặt anh đầy vẻ nghi hoặc, nói: “Nếu em cảm thấy cuộc sống hiện nay cần phải thay đổi, chúng ta có thể thử...”.

Tôi ngắt lời anh: “Em đã bảo là chỉ hỏi vui thôi mà!”.

Lê Bằng ngạc nhiên không nói gì, nhìn tôi.

Tôi hất tóc, giải thích: “Không phải em đang nổi cáu với anh, em thật sự chỉ hỏi vui thôi”.

Nói xong câu này, tôi bỗng cảm thấy lực bất tòng tâm, cảm giác giống như dù mình nói gì cũng không nhận được sự đồng cảm.

Tôi đành tự cười mỉa mai, nói: “Thôi bỏ đi, coi như em chưa nói gì”.

Hai giờ đêm, một cơn đau quần quai làm tôi bừng tỉnh, tôi yếu ớt lấy tay lay Lê Bằng, nhưng anh không hề nhúc nhích.

Tôi gọi to: “Lê Bằng, cứu em!”, anh mới giật mình tỉnh dậy.

Câu đầu tiên buột khỏi miệng tôi đó là: “Đồ khốn! Tôi sắp chết rồi đây này!”.

Lần đầu tiên nghe thấy tôi nhắc đến từ chết, anh sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, còn tôi, vừa khóc lóc vừa không ngừng chửi rủa.

Ba giờ sáng, Lê Bằng ôm tôi chạy đến phòng cấp cứu.

Bác sĩ kê cho tôi thuốc giảm đau, Lê Bằng tóm lấy ông ấy hỏi, cái thai có giữ được không?

Tôi uể oải trợn mắt nhìn anh, rồi ngoảnh mặt đi, không muốn nói gì.

Bác sĩ nói cho anh biết, đây là đau bụng kinh.

Lê Bằng lại nói, tôi chưa bao giờ bị đau như vậy, anh nghi ngờ tôi có vấn đề khác.

Tôi quay mặt vào tường bĩu môi, thầm nghĩ: “Anh mới có vấn đề”.

Bác sĩ tiếp tục giải thích rằng, đau bụng kinh có thể hơi đau, nhưng cũng có thể rất nghiêm trọng, nếu nghiêm trọng, lập tức đưa đến bệnh viện là cách xử lý đúng nhất, để tránh trường hợp đau kéo dài sẽ để lại di chứng.

Về mặt Lê Bằng vẫn hết sức hoài nghi.

Về đến nhà, anh làm theo lời bác sĩ dặn, rót cho tôi một cốc nước ấm.

Tôi hỏi: “Tại sao anh lại cho rằng em đang có thai?”.

Anh nói, trước khi tôi gọi anh dậy, anh đã nằm mơ, trong giấc mơ có một đứa trẻ gọi anh là bố, gọi tôi là mẹ.

Tôi nói: “Anh thật ngốc, chúng ta toàn dùng bao cao su mà”.

Lê Bằng nói: “Có khi nào dùng mà bị rách không, giấc mơ này có thể là một lời cảnh báo”.

Tôi sắp bị anh làm cho tức chết, tôi hét to: “Rách cái gì mà rách! Anh đang mong chờ cái gì! A a a...! Anh mau tránh khỏi tầm mắt em, em đang muốn giết người đây!”.

Sau chuyện đó, Lê Bằng đã rút ra được một quy tắc hôn nhân: Không nên kể chuyện cười với phụ nữ đang trong kỳ kinh nguyệt.

Những chuyện liên quan đến “kỳ kinh nguyệt” còn nhiều hơn tưởng tượng của tôi, nó được biểu hiện cụ thể ở công ty ngay hôm sau.

Là một phụ nữ ai cũng nhận thức được những phản ứng tự nhiên của cơ thể khi những ngày đó đến, ngực cương cứng, bụng dưới căng chướng, lưng và xương chậu đau nhức,... Điều trùng hợp là, khi ngực tôi cương cứng, bộ phận sản xuất lại đư tới một lô sản phẩm áo lót vừa hoàn thành thiết kế.

Từ trước đến giờ, tổ A phụ trách hoạch định thị trường tiêu thụ với đối tượng khách hàng là phụ nữ thành niên, sản phẩm mới được tung ra lần này lại nhắm tới đối tượng nhân viên văn phòng.

Bộ phận thị trường sẽ hoạch định như thế nào? Tất nhiên không thể chỉ có lý luận suông. Phụ nữ và áo lót có quan hệ như thế nào? Đó là mối quan hệ giữa chủ nhân và thợ mát-xa. Một chiếc áo lót tốt phải đem lại cho chủ nhân cảm giác thoải mái, dễ chịu khi mặc, cảm giác như nó sinh ra là để dành inh, đồng thời nó phải đạt được yêu cầu thu hút người tiêu dùng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thiếu nữ thích ren và đường viền, già dặn hơn một chút lại thích cảm giác chân thật từ chất liệu và tính thời trang của sản phẩm. Căn cứ vào nhu cầu tiêu dùng của từng đối tượng khách hàng khác nhau, mỗi chiếc áo lót cũng đều có linh hồn riêng. Một chiếc áo lót không thể làm ọi phụ nữ yêu thích, mà nó phải nhắm tới một đối tượng cụ thể.

Tất cả các đồng nghiệp nữ của tổ A đều nhận được chiếc áo lót theo kích cỡ ngực của mình, vào nhà vệ sinh, trong khoảng thời gian mười phút, chúng tôi vừa phải điều chỉnh dây áo, nâng chỉnh bầu ngực, còn phải xem khuôn ngực của mình có thích hợp với chiếc áo hay không.

Thời gian kết thúc, chúng tôi chỉnh trang lại quần áo, quay trở lại phòng họp của bộ phận thị trường.

Lê Bằng đang đợi ở đó.

Sau khi tất cả nữ nhân viên đều về chỗ ngồi, bắt đầu phát biểu ý kiến, mỗi người đều phải chỉ ra một ưu điểm và khuyết điểm.

Lưu Tranh Tranh phát biểu đầu tiên, cô ta nói: “Khoảng trống ở phần đỉnh không đủ, có cảm giác như bị đè nén, hơn nữa lớp bên trong là mút, mặc trong khoảng thời gian dài sẽ làm nhũ hoa thêm đậm màu”. Ngực cô ta căng nhất trong số tất cả những người ngồi đây.

Tiếp theo từ trái sang phải mọi người lần lượt phát biểu.

Lúc đến lượt tôi, tôi nói: “Tôi thấy phần dưới quả ngực không đủ độ cong, một phần quả ngực không được bao bọc hết, như vậy sẽ làm hằn lên phần thịt phía sau lưng và ở gần nách, ảnh hưởng tới mỹ quan”.

Lưu Tranh Tranh hỏi tôi: “Cô lấy nhầm size à?”.

Tôi nói không hề, đúng là size C.

Lê Bằng ngẩng đầu nhìn tôi một cái, chỉ duy nhất một cái, nhưng đã thể hiện được ý tứ khác.

Lưu Tranh Tranh chột nử cười như hiểu ra tất cả, cô ta nói: “Cũng to đấy chứ!”.

Tôi nói, tại sao cô ta không đi làm gương mặt đại diện cơ chứ...

Thư ký của tổ A ghi chép lại tất cả ý kiến của chúng tôi, tiếp đến là thảo luận về vấn đề đàn ông và sức mua, cũng chính là vấn đề nhân tố bên ngoài tác động.

Đây luôn là một vấn đề khó.

Xã hội Trung Quốc khá bảo thủ so với xã hội phương Tây, đàn ông mua áo lót cho phụ nữ không phải là điều phổ biến, nhưng cũng phải nói rằng, phụ nữ mặc áo lót ngoài việc bảo vệ cho bộ phận quan trọng nhất của cơ thể, còn có một phần nguyên nhân lớn là vì đàn ông. Áo lót đẹp là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn đàn ông, họ đâu có hiểu gì về cảm giác thoải mái, họ chỉ biết đến những đường cong ẩn nấp sau chiếc áo lót.

Nhưng vấn đề là, đàn ông không bao giờ hiểu được những người phụ nữ trạc tuổi như mình sẽ mặc loại đồ lót nào. Những người đàn ông lớn tuổi thích ren và viền hoa, trẻ tuổi hơn lại thích sự thần bí ở những thiết kế trưởng thành, giống như đàn ông lớn tuổi thì thích thiếu nữ, còn nam sinh nhỏ tuổi lại thích phụ nữ trưởng thành. Điểm này sẽ ảnh hưởng đến nhu cầu mua và sức mua của phụ nữ.

Thế nên, vấn đề lần này của chúng tôi là nghiên cứu làm sao cho hệ thống sản phẩm mới nhận được sự ủng hộ từ phía đàn ông lớn tuổi.

Tôi kiến nghị nên đưa ra thiết kế một màu, điểm thêm viền ren hoặc họa tiết hoa.

Nhưng Lưu Tranh Tranh lại cho rằng, trang phục của phụ nữ trưởng thành nên hạn chế hoa văn. Chiếc áo lót nhiều hoa văn hay phụ kiện trang trí không những bị lộ màu qua lớp áo ngoài, còn khiến cho những chiếc áo bó sát trở nên lồi lõm, khiến người mặc phải ngượng ngùng và cũng khiến nó mất thẩm mỹ.

Nhưng nếu không có bất cứ trang sức nào, chiếc áo lót này sẽ quay trở lại trạng thái ban đầu.

Tất cả mọi người đều trầm tư suy nghĩ, Lê Bằng cho nhóm nhân viên nữ của tổ A thời hạn ba ngày để suy nghĩ, sau ba ngày, mỗi người đều phải đưa ra một phương án giải quyết, bao gồm cả chính anh.

Tôi chưa bao giờ nghi ngờ năng lực làm việc của Lê Bằng, đặc biệt là trong chuyện này. Có thể dẫn một câu nói của người xưa để hình dung tình huống hiện tại: “Nam nữ phối hợp, làm không thấy mệt”.

Về đến nhà, Lê Bằng hỏi tôi: “Chẳng phải từ trước đến giờ em đều mặc size C sao? Kiểu dáng mới này, size C nhỏ quá à?”.

“Phụ nữ đang trong kỳ kinh nguyệt thường bị cương cứng, rất khó chịu. Những chiếc áo lót có kích thước phù hợp thường ngày trong những ngày này sẽ hơi chật.”

Lê Bằng lại nói: “Thế tại sao em không mua thêm vài chiếc size D, chuẩn bị trước thì cần gì phải lo”.

Tôi cảm thấy anh nói rất có lý, nhưng không phù hợp với lợi ích kinh tế, tôi đáp: “Chỉ vì năm ngày trong tháng mà phải tiêu tốn vài trăm đồng, phụ nữ bình thường sẽ không làm như vậy. Bọn em thà dành tiền mua những kiểu dáng, màu sắc khác để phục cho hai mươi lăm ngày còn lại hơn”.

Lê Bằng gật đầu, ghi chép lại, miệng lẩm bẩm: “Phụ nữ chi tiêu cũng có lúc dùng lý trí để suy xét”.

Trong chi tiêu phụ nữ luôn là những người lý trí, nhưng đàn ông cũng phải cho phép chúng tôi có những lúc được làm theo cảm tính chứ.

“Những người vung tay quá trán thường là những cô gái trẻ, hoặc những người phụ nữ lớn tuổi kém hiểu biết. Đối tượng đầu tiên thường không nhớ được mình mua cái gì thì tiền đã hết. Đối tượng thứ hai lại luôn thích thú xem mình đã tiết kiệm được bao nhiêu tiền từ việc hạ giá, nhưng không ngờ rằng, kẻ được lợi trong việc này không bao giờ là họ cả.”

Lê Bằng bĩu môi nói: “Em nói cái gì cũng có lý nhỉ”.

Tôi rất đắc ý, nói: “Đương nhiên, em là một bà nội trợ đảm đang mà”.

Lê Bằng lại bĩu môi thêm lần nữa, chỉ vào chiếc hộp trên nóc tủ nói: “Vậy tại sao em mua cả hộp xà phòng bánh thế kia? Còn nữa, trong bếp có đến sáu lọ nước rửa bát, trong phòng tắm có đến bảy túi bột giặt, tủ bếp thì có đến mười mấy chai xì dầu và dấm”.

Tôi biện hộ: “Vật giá ngày càng leo thang, anh có hiểu điều đó không, không tranh thủ lúc này mua nhiều một chút, sau này mua không biết sẽ mất thêm bao nhiêu tiền! Hơn nữa, tất cả những thứ này đều là đồ dùng hằng ngày, mua nhiều sớm muộn gì cũng dùng đến, có dùng thì cũng phục vụ cho tổ ấm của chúng ta, chứ đâu phải em nhàn rồi không có việc gì làm mà đi sưu tầm chúng”.

Lê Bằng lắc đầu thở dài, không nói.

Tôi nói: “Tại sao đàn ông lại chỉ ghi nhớ những khoảnh khắc phụ nữ chi tiêu một cách cảm tính và vung tay quá trán, mà quên đi mất phần lớn thời gian họ đều là người tiêu dùng thông thái?”.

Quan niệm về chi tiêu của đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn không thể đi đến một thể thống nhất, chỉ còn cách một quốc gia hai chế độ.

Giờ cơm tối, tôi hỏi Lê Bằng muốn ăn gì, anh nói ăn cá.

Tôi nói, nhà hết cá rồi.

Anh nói, vậy thì ăn thịt kho tàu.

Tôi hỏi lại, tại sao anh không nói sớm, kho thịt cần ít nhất hai tiếng đồng hồ, mà phải kho bằng nồi áp suất.

Anh suy nghĩ một lát rồi hỏi tôi: “Thế tại sao em lại hỏi anh muốn ăn gì? Em nói luôn với anh em có thể làm món gì là xong mà”.

Tôi cau mày, hai tay chống nạnh, nhìn thẳng vào anh, nói: “Trong nhà chỉ còn cải thảo, đậu phụ, khoai tây, giá đỗ, anh muốn ăn canh cải thảo đậu phụ hay cải thảo hầm khoai tây, hay là giá xào!”.

Tôi có cảm giác như mình đang trên bờ vực thẳm, nên những lời tôi đưa ra không phải là câu hỏi, mà là sự uy hiếp.

Anh nói: “Tùy em”.

Tùy em, tùy em, đây là hai từ khó chiều nhất trên thế giới!

Tôi căm ghét hai từ này, bởi đằng sau nó thường có rất nhiều điều kiện và oán trách đi cùng.

Ví như Lê Bằng lúc này, sau khi anh nói câu “tùy em” xong, thường sẽ thêm vào một câu: “Chỉ cần có thịt là được”.

Lại một ví dụ khác, nếu như bữa cơm đó không có thịt, anh sẽ lầm bầm: “Sao không có thịt”.

Tôi hỏi lại, chẳng phải anh nói tùy em sao, chắc chắn anh sẽ trả lời tôi rằng: “Cho dù thế thì cũng không thể tùy tiện thế này!”.

Nghe đi, xem đi, đây chính là “tùy em”, câu nói khiến người ta luôn cảm thấy khó chịu, vấn đề lớn nhất của nó đó là mỗi một người lại có một định nghĩa khác nhau về nó.

Tôi nén giận, đề nghị Lê Bằng: “Hay là anh xuống dưới nhà mua hai lạng thịt thái chỉ, về mình nấu món thịt rang xì dầu nhé?”.

Lê Bằng cuộn tròn trên sofa nói: “Anh không muốn đi, bên ngoài lạnh lắm”.

Lúc này, điều anh không nên làm nhất là không nhéo, lười biếng!

“Cạch” một cái, tôi vút xéng lật lên mặt bàn ăn, khiến anh giật mình.

Tôi nói: “Thế thì lát nữa anh đừng có nói với em “tại sao không có thịt”, muốn ăn thịt thì tự ăn thịt mình đi!”.

Lê Bằng ngồi thẳng người, gương mặt thẳng thốt nói: “Em sao thế, nóng nảy quá!”.

Tôi cao giọng hơn nữa, nói: “Em đang bực mình đấy! Thì sao nào! Em đang đến kỳ, đau lưng mỗi vai nhưng vẫn phải vào bếp làm cơm cho anh, anh ăn sẵn lại còn đòi hỏi! Anh mua thịt là để cho em ăn à? Anh không cần ăn sao?”.

Lê Bằng như trở thành nơi trút giận, thở dài rồi đứng dậy, miệng lầm bầm: “Được rồi, được rồi, anh đi là được chứ gì”, rồi lê đôi dép lê đi tới ngưỡng cửa.

Tôi hét lên lần nữa: “Nhắc cao chân lên! Em đã nói bao nhiêu lần là em không thể chịu nổi cái tiếng loẹt quẹt đó!”.

Lê Bằng ảo não ra ngoài.

Hai mươi phút sau, tôi đã nấu xong hai món, chỉ đợi anh mang thịt về.

Lê Bằng lững thững bước vào cửa, khắp người tỏa ra hơi lạnh và mùi thuốc lá.

Mặt tôi xị ra nói: “Anh lại đi hút thuốc à, hút hút hút, chỉ biết hút thôi! Trên ti-vi chẳng nói, người hút thuốc nhiều phổi sẽ đen như than còn gì!”.

Lê Bằng lâu bầu, nói: “Anh vừa hút một điếu, em đã cần nhằn rồi”.

Tôi nói: “Bố em là một người nghiện thuốc lá, hằng đêm ông ấy đều ho, mà đã ho là không thể dứt được. Mẹ em bị suy nhược thần kinh cũng vì thế! Em nói cho anh biết, nếu sau này mà anh cũng bị mắc bệnh vì thuốc lá thì chúng ta ngủ riêng!”.

Đối với một người phụ nữ suốt ngày chìm ngập trong khói dầu khói bếp, thì thuốc lá là thứ không nên tồn tại nhất trên đời này.

Lê Bằng cũng mở thật to mắt, nói: “Anh nói là anh chỉ hút một điếu thôi, em cần nhằn cái gì, nói mãi không dứt!”.

Mắt anh mở rất to, nhưng mắt tôi còn mở to hơn.

Tôi trợn mắt lên đến mức con ngươi như sắp rơi ra, khí thế dọa nạt: “Anh còn hút thuốc, em còn cần nhằn đến khi anh bỏ mới thôi! Còn nữa, sau khi hút thuốc không được hôn em!”.

Tôi vừa quạt mùi thuốc trên người anh, vừa đẩy anh vào nhà tắm, cần nhằn: “Anh đi đánh răng đi, hút thuốc nhiều răng sẽ vàng, ăn cơm cũng mất ngon, mau đi đi!”.

Lê Bằng tối sầm mặt, đóng sập cửa nhà tắm, rất lâu vẫn không ra.

Tôi đoán anh vào đó hờn dỗi.

Tranh thủ lúc đó, tôi lục bao thuốc trong túi áo khoác của anh, lén lút giấu vào tủ bếp, rồi đem áo ra lan can giữ cho bay mùi, sau đó mới phúi tay vào bếp.

Sau khi món thịt rang xì dầu được sắp lên bàn ăn, Lê Bằng mới mở cửa nhà tắm, người còn chưa thấy đâu, lời của tôi đã đến: “Anh rửa tay chưa?”.

Anh đi về phía trước mặt tôi, giơ tay ra cách mặt tôi mười centimét nói: “Rửa rồi, em nhìn đi, sạch lắm rồi, chỉ còn mỗi đường chỉ tay!”.

Tôi cười đắc ý, cười nhìn thế gian không đổi thay.

Món thịt rang mặn, nhưng tôi không muốn nghe thấy câu này từ miệng Lê Bằng.

Tôi nói: “Thịt rang hơi mặn, anh ăn nhiều cơm vào”.

Anh nói: “Ừ, hơi mặn”.

Tôi trừng mắt, anh lập tức đổi giọng: “Không mặn, không mặn tí nào cả, món thịt rang này rất ngọt!”.

Tôi lập tức vui vẻ trở lại, lườm anh một cái, rồi nói: “Đáng ghét!”.

Ngày hôm đó trôi qua, Lê Bằng lại đưa ra một kết luận nữa với tôi: Phụ nữ đang trong kỳ kinh, đàn ông phải nhẫn nhịn, bởi một khi họ cãi lại hoặc biện hộ, sẽ dẫn đến một cuộc chiến tranh mới.

Ngày thứ ba của kỳ kinh, cũng là ngày tôi và Lê Bằng bắt đầu đại chiến giới nghiêm.

Tại các địa điểm như nhà bếp, nhà tắm, phòng khách, phòng ngủ, ban công tôi đều dán một tờ giấy cảnh báo, trên đó viết: “... Cấm hút thuốc”, nếu là nhà tắm thì sẽ viết: “Nhà tắm cấm hút thuốc”, tương tự như vậy.

Buổi sáng khi Lê Bằng thức dậy, đứng ngáy ra giữa phòng khách, anh nhìn tất cả các cửa theo chiều kim đồng hồ, sau đó nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Tôi nói: “Để giúp anh cai thuốc, với tư cách là vợ anh, em không thể chỉ ủng hộ ngoài miệng, bắt đầu từ hôm nay, em sẽ dùng hành động để nói với anh thể nào là cuộc sống không có thuốc lá”.

Lê Bằng vẫn giữ im lặng, nhưng động tác đánh răng dứt khoát hơn, trước khi ra khỏi nhà anh cũng không hôn tôi như thường lệ, mức độ phản kháng của anh đã tăng cấp.

Trước khi lấy chồng, mẹ tôi đã đánh giá tôi như thế này, bà nói: “Con là một đứa con gái, đừng hơi một tí là đòi quyền lợi, đòi làm cách mạng, con không thích nghe mẹ và bố con nhai thành tiếng khi ăn, con tỏ ra buồn bã, điều này gây áp lực rất lớn cho chúng ta. Gia đình chúng ta lại không phải là gia đình trí thức, không quá xét nét. Cái hấp dẫn của bữa cơm chính là hương vị, nếu nhai không thành tiếng thì còn cảm nhận được hương vị nữa không? Giặt quần áo con cũng yêu cầu mẹ phải phân loại, chia lần giặt, giặt khô, giặt nước, giặt tay, còn phải vò nhẹ, giũ khô, con đều yêu cầu phân loại rất kỹ. Nếu mẹ giặt sai, con sẽ xỉ mặt cả ngày với mẹ. Mẹ làm sao biết được, chiếc áo nào của con đáng giá bao nhiêu tiền. Lần nào con cũng nói, cái này tám trăm đồng, cái kia một nghìn đồng, theo mẹ thì nó đều không đáng với cái giá đó. Thị trường kiếm lời được là nhờ những cô gái trẻ còn chưa phải lo vấn đề kinh tế gia đình như con. Đây là còn chưa nói đến chuyện kén ăn của con, hành không ăn, tỏi không ăn, cải thảo và đậu phụ cũng không ăn. Ăn cá sinh hỏa, ăn thịt sinh đờm, ăn cải trắng, đậu phụ đem lại bình an, những câu nói đó của người xưa có những lý lẽ nhất định của nó!”.

Đây chỉ là một trong số những nhận xét của mẹ về tôi, nhưng chỉ nhìn vào những điều đó này, đã đủ hiểu tôi là một người có yêu cầu cao với người khác cũng như chính mình, nên mẹ tôi nói tôi thường bối lộng tìm vết, bố tôi cũng nói ai sống với tôi sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Bây giờ, tôi đã lấy chồng, họ được giải thoát và người không may kế tiếp chính là Lê Bằng.

Thế nên, cuộc chiến giữa tôi và Lê Bằng sẽ không dừng lại ở đây.

Đến công ty, lần đầu tiên tôi chủ động bắt chuyện cùng Phạm Dung, cô ta có chút ngạc nhiên, tôi hỏi cô ta có kinh nghiệm giúp đàn ông cai thuốc không, cô ta gợi ý, tốt nhất tôi nên dùng đồ ăn vặt để thay thế cho thuốc và rượu.

Để mua đồ ăn vặt, tôi đã phải nhờ Lưu Tranh Tranh quẹt thẻ inh để về sớm mười lăm phút.

Tôi đi thẳng tới cửa hàng tiện lợi 7-11(*) mua hạt dẻ cười, hạt thông, quả đan bì, sô cô la và kẹo cao su. Đây đều là những thứ tôi thích ăn nhất, nhưng hôm nay tôi sẽ đem chúng tặng cho Lê Bằng.

(*) Seven Eleven, tên chuỗi cửa hàng tiện lợi nổi tiếng quốc tế.

Không ngờ khi thanh toán tiền lại xảy ra một sự cố nhỏ, kính áp tròng của tôi bị rơi ra ngoài, nguyên nhân là do mắt bị ngứa, tôi dùng tay để dụi, rồi lại liên tục chớp mắt, nước mắt tự nhiên cứ chảy ra, kết quả là đến khi tôi dụi rơi cả kính áp tròng mới cảm thấy thoải mái. Tôi vốn định bỏ ra sàn để tìm, ai ngờ giờ mới là năm giờ bốn mươi phút mà có đến bảy, tám người nhìn giống nhân viên văn phòng bước vào, điều đó có nghĩa là giờ tan tầm đã đến.

Cuối cùng tôi vẫn không tìm được kính áp tròng, tầm nhìn của tôi cũng vì đó mà bị hạn chế. Tôi chỉ còn cách tháo nốt một bên kính còn lại, nhanh chóng trả tiền, rồi đứng tại cửa ra vào 7-11 lấy điện thoại gọi số khẩn cấp.

Quên không giới thiệu, tôi bị loạn thị hơn bốn độ, nhìn mọi vật sẽ có bóng.

Điện thoại được kết nối, mười phút sau, Lê Bằng ngồi trên một chiếc taxi đến đón tôi.

Ngồi trên xe, tôi bóc một gói hạt thông, nhưng vì quá mạnh tay, túi bóng bị tôi xé rách tung. Hạt thông rơi khắp người tôi. Tôi vội vã nhặt chúng, rồi nhét lung tung vào túi xách của Lê Bằng.

Cuối cùng anh không chịu được nữa, thốt lên: “Sao em không chịu để ý vậy, đã không nhìn thấy gì thì đừng có ăn vội, làm hạt thông rơi vãi khắp nơi rồi”.

“Em mua những thứ này là cho anh ăn.”

“Anh không ăn hạt thông.”

“Vậy thì từ hôm nay anh bắt đầu ăn chúng. Ăn cái này có thể giúp cai thuốc.”

Anh vừa nghe thấy hai từ “cai thuốc”, lập tức im lặng.

Mặc dù tôi không nhìn rõ, nhưng tôi vẫn nhìn thấy anh lén lút lôi hết số hạt thông từ túi xách ra.

“Anh dám lấy ra nữa, em sẽ đi mua thêm hai cân.”

Quả nhiên, anh không động đến nó nữa.

Xuống xe, tôi vừa đi, vừa lén mò chiếc kẹo trong túi, bóc vỏ, đang định nhét vào miệng Lê Bằng, nào ngờ anh né tránh, tôi trượt chân, còn ngón tay chọc ngay vào lợi của anh.

Lê Bằng gào lên một tiếng, ôm lấy miệng, nói lắp bắp: “Em cố ý đấy à!”

“Ai bảo anh né!”

“Anh không ăn kẹo!”

“Không ăn cũng phải ăn, ăn cái này cũng là để cai thuốc!”

Anh nói, anh thà chết cũng không ăn.

Tôi nói thêm, anh ăn vào sẽ không phải chết đâu.

Cứ như vậy, chúng tôi tiếp tục diễn một vở hài kịch suốt đoạn đường dẫn vào khu chung cư, rất nhiều người đi đường không khỏi tò mò chỉ trỏ, Lê Bằng vì giữ thể diện, đành nhún nhường nhét chiếc kẹo vào miệng.

Tôi nói: “Anh sớm chịu ăn có phải tốt hơn không, anh sớm đầu hàng, lợi đã không bị rách. Tối nay đành phải nấu cho anh món gì thanh đạm, không ăn thịt nữa nhé”.

Anh ném cho tôi một câu: “Sao suốt ngày em cứ gây sự thế”, sau đó bực tức bước đi thật nhanh, bỏ mặc tôi ở phía sau.

Anh làm như vậy dẫn hậu quả rất nghiêm trọng, bởi lúc tôi cố chạy theo sau đã ngã một cái thật đau.

Khi một bên đầu gối đã tiếp đất tôi vẫn không ngăn được quán tính lao về phía trước, cơ thể chỉ có thể đưa ra phản ứng tự nhiên, tôi nằm bò trên đất, đây chính là tư thế ngã sấp mặt.

Đúng lúc đó, Lê Bằng quay người lại, vừa thấy tôi hành đại lễ, anh hoảng sợ, chạy như bay về phía tôi, một tay kéo tôi đứng dậy, dễ dàng như nhắc một chú gà con, khiến tôi rất mất mặt.

Mặt tôi đỏ bừng, nghe thấy tiếng cười nhạo của người đi đường, cũng không quên trừng trừng lườm lại họ, dù tôi không nhìn rõ ai với ai, nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng người đó hít một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Lê Bằng nói: “Sao em lại bắt cấn vậy, em cũng biết gây chuyện quá đấy”.

Tôi vừa nghe câu này thì vô cùng tức giận, lập tức kéo chốt an toàn của súng tiểu liên: “Ai bảo anh đi nhanh như vậy! Em bị ngã là tại anh! Em bảo anh cai thuốc là muốn tốt cho anh, trời lạnh thế này mà em vẫn đến cửa hàng 7-11 để mua những đồ ăn vặt em thích nhất, nhưng em có dám ăn miếng nào đâu, tất cả đều dành cho anh. Để giúp anh cai thuốc, liền một lúc em đã tiêu hết hơn hai trăm đồng, anh lại chẳng biết điều chút nào, còn trách móc em suốt cả quãng đường! Em bị ngã cũng là vì anh tức giận với em, không để ý đến em! Anh người cao chân dài, đi nhanh, không biết quan tâm đến em, trước khi kết hôn còn biết chờ đợi, sau khi kết hôn chỉ biết phăm phăm đi về phía trước! Em cuống quýt để đuổi theo anh, vừa đuổi đã bị ngã, anh còn không nói được một câu dễ nghe, anh thật quá đáng!”.

Lê Bằng cũng hết kiên nhẫn: “Hết lên đi, lúc nào em cũng chỉ biết gây sự! Em thích cãi nhau thì tự cãi một mình đi!”.

Thường thì khi đàn ông nói hết câu này sẽ quay lưng bỏ đi, hoặc đứng nguyên tại chỗ nhưng quay mặt đi hướng khác, buồn bực hút một điếu thuốc, thỉnh thoảng lại ném một cái nhìn khinh bỉ từ trên xuống.

Lê Bằng thuộc loại người thứ hai.

Anh nhân cơ hội châm một điếu thuốc, tôi tức giận nói: “Hút hút hút, anh lại hút thuốc! Em bảo anh bỏ cơ mà!”.

Nói rồi, tôi tiến lên giành lấy điếu thuốc, nhưng không cẩn thận khiến lòng bàn tay bị bỏng.

Tôi hét lên một tiếng, hất tay thật mạnh, anh cũng lập tức vứt điều thuốc, tóm lấy tay tôi thối.

“Em làm gì vậy! Điều thuốc đỏ như vậy mà không nhìn thấy à? Bị bỏng rồi chứ! Lớn thế này rồi, mà làm việc cứ hấp ta hấp tấp!”

Những giọt nước mắt tủi thân của tôi lại tuôn rơi, cầm giận giẫm trụi điều thuốc đó, hét lên: “Sau này anh còn hút thuốc, em sẽ châm bỏng anh, để anh nếm trải cảm giác bị bỏng thuốc là thế nào!”

Lê Bằng không nói câu nào kéo tay tôi về nhà.

Trận chiến này tôi là người chiến thắng, cái giá phải trả là lòng bàn tay để lại một vết sẹo do bỏng thuốc lá.

Về sau, khi tôi kể lể chuyện này với mẹ, mẹ nói với tôi, vợ chồng cãi nhau không bao giờ có chuyện thắng bại, mà chỉ có sự bướng bỉnh và bao dung.

11. Chương 10

Chương 10: Tâm sự của phụ nữ có thể viết thành một cuốn sách Triết học

Tựa vào cửa nhà bếp ngấm dáng vẻ bận rộn của Lê Bằng từ sau lưng tôi phát hiện ra một điều, anh nấu nướng không được bằng trước khi cưới, mà khả năng bếp núc của tôi ngày một tiến bộ hơn, từng bước được nâng cao.

Tôi nói: “Em muốn ăn cá”.

Lê Bằng không quay đầu lại, trả lời tôi: “Nhà hết cá rồi”.

“Thế thì ăn thịt kho tàu đi.”

“Kho thịt bây giờ không kịp.”

“Vậy để em đi mua ít thịt xay...”

“Em đang bị thương, nên ăn thanh đạm một chút.”

“Vậy chẳng phải làm khổ cả anh sao?”

Anh quay người lại, nói: “Trong nhà vẫn còn thịt xông khói, anh sẽ ăn thịt xông khói, còn em ăn cháo”.

“Trước khi kết hôn anh đâu có như thế này, lúc đó anh còn làm món cháo sườn mạch đông cho em mà.”

“Ôi, bà xã của anh ơi, em không phải là vợ anh, mà giống như mẹ anh vậy! Chúng ta đều phải đi làm cả ngày, hôm nay ăn đại khái đi.”

“Miumiu nói rất đúng, đàn ông trước và sau khi kết hôn khác nhau hoàn toàn. Trước khi kết hôn, em được coi như một bông hoa, kết hôn rồi em chỉ là cỏ dại mà thôi.”

“Miumiu cứ thích phóng đại lên, trước và sau khi kết hôn vốn hoàn toàn khác nhau. Trước khi kết hôn em là một bông hồng nhỏ trong tay anh, sau khi kết hôn anh đặt em trong trái tim anh, em trở thành máu mủ của anh, đó là anh thương em, thương em là thương chính anh.”

Trong những ngày để vết thương ở lòng bàn tay tôi lành hẳn, Lê Bằng không hề hút thuốc, trên người anh không có mùi thuốc. Cơ thể, đầu tóc anh đều thơm, ngay cả chuyện anh lại lần nữa nhằm sữa tắm thành dầu gội tôi cũng không hề tức giận.

Làm người ai có thể sống tốt được cả nghìn ngày cũng như chẳng có hoa nào nở quá được trăm ngày, chỉ cần anh cai thuốc, những thứ khác đều không quan trọng.

Khi anh chủ động nhận lỗi với tôi, tôi hòa nhã nói với anh: “Không sao, chỉ cần anh cảm thấy vui, số tiền ít ỏi đó em không để ý đâu, chúng ta mua nổi, anh cứ dùng đi, dùng thoải mái đi, tùy theo ý thích của anh”.

Lê Bằng tỏ ra rất sợ hãi, anh sờ lên đầu tôi, hỏi tôi có bị ốm không.

Tôi xì mắt, hỏi lại anh: “Chẳng lẽ em không thể làm chú chim nhỏ nép vào lòng anh một lần ư? Sao anh lại được đăng chân lên đăng đầu thế, đúng là không nên nhường nhịn anh”.

Anh vui vẻ, cười nhạo tôi: “Em định làm chú chim nhỏ nép vào lòng anh rồi sao? Đó là chuyện xa xưa rồi. Mau nói đi, em đang có âm mưu gì?”.

Tôi xòe hai tay.

Anh vẫn không tin nói: “Vậy em nói với anh câu gì đó đi, em không nói gì, anh cảm thấy rất bất an”.

Tôi ngạc nhiên trong chốc lát, rồi nói với anh: “Việc giáo huấn không thể ngày nào cũng làm được, như thế sẽ mất hết tác dụng! Anh đi đi, đừng vờ vịt nữa! Đi nấu cơm đi!”.

Anh đứng thẳng dậy, cúi chào tôi nói: “Vâng! Lời của bà xã là mệnh lệnh tối cao, thề chết cũng phải chấp hành!”.

Tôi liếc đồng hồ nói: “Sơn thủy hữu tương phùng, chúng ta gặp nhau tại bàn ăn nhé, hẹn anh một tiếng nữa”.

Lê Bằng vừa ngậm nga vừa lắc mông đi vào bếp, khoác chiếc tạp dề có hình Shin – cậu bé bút chì do chính tay tôi vẽ.

Tôi chú ý thấy anh đang ngân nga bài hát Anh chàng thông minh.

Hôm sau, tất cả các đồng nghiệp ở tổ thị trường A đều phải nộp phương án của mình.

Phương án tôi đưa ra là, không nên thay đổi một cách tùy tiện đường cong và vẽ bề ngoài của áo lót. Việc lựa chọn nguyên liệu vẫn phải phù hợp với nhu cầu của phụ nữ trưởng thành, ngoài việc tăng thêm độ cong cho phần ngực áo, dây áo cần thiết kế cầu kỳ hơn, không cần biết là một sợi hay hai sợi, nhưng trên đó cần phải thiết kế một số hình thù, đính thêm cườm hoặc ren, hoặc trực tiếp dùng lụa một màu có họa tiết phá cách, như vậy bên trong nhìn sẽ đẹp và cũng dễ kết hợp với áo ngoài.

Lưu Tranh Tranh cũng đưa ra đề nghị, tại những phần rìa của áo lót nên trang trí thêm, bất kể là mặt trái hay mặt phải, nếu như các chi tiết được xử lý kỹ hơn, thì chiếc áo vốn đơn giản sẽ trở nên bắt mắt hơn.

Đề nghị của cả hai chúng tôi đều được chấp thuận.

Giờ nghỉ trưa, Lưu Tranh Tranh chỉ ra một sự thật mà tôi không để ý tới. Cô ta nói, mặt tôi tròn lên.

Tôi hoảng hốt, lập tức lấy gương ra ngắm, nhưng tôi không nhận thấy điều đó.

Cô ta nói, tôi thậm chí còn có hai cằm.

Tôi lập tức lấy tay che nói, đây gọi là phúc, ngay từ nhỏ gương mặt tôi đã như vậy.

Cô ta lắc lắc ngón tay trước mặt tôi nói, hai ngày nay cái “phúc” này của tôi lộ ra rất rõ.

Lời của Lưu Tranh Tranh khiến tôi cả ngày đứng ngồi không yên. Tôi sờ vào bụng dưới, quả thật nhiều hơn một vòng nữa, rồi lại sờ vào đùi, cũng cảm thấy quần căng hơn, cuối cùng không còn cách nào khác, tôi tóm lấy Phạm Dung hỏi: “Có phải tôi đang béo lên không?”.

Phạm Dung nhìn tôi một lượt rồi nói: “Xem ra cô đang sống rất hạnh phúc. Không sao, các cô gái có bạn trai đều béo lên, trái tim rộng mở thì cơ thể cũng béo lên”.

Tôi vốn chờ Phạm Dung sẽ nói đôi lời khách sáo, nhưng giờ thì hay rồi, tôi hoàn toàn thất vọng.

Cơ thể tôi thuộc dạng muốn gầy thì khó, muốn béo thì dễ. Tôi luôn phải bỏ công sức để duy trì trọng lượng cơ thể, nhưng cũng cố gắng sao cho dinh dưỡng được cân bằng, hai mươi mấy năm qua, tôi thật sự rất vất vả mới có thể duy trì được cục diện này.

Còn nhớ thuở bé, tôi nhìn thấy dáng vóc của mẹ như được thổi lên, mỗi năm một béo hơn, lúc đó tôi đã hỏi mẹ: “Mẹ, có phải mẹ có em bé không?”.

Tôi rất lo sợ, sợ trong nhà lại có thêm một em trai hay một em gái nữa, tôi không muốn chúng sẽ cướp đi tình yêu mà mẹ đang dành cho tôi.

Mẹ bị sự ngây thơ của tôi làm cho bối rối, bà nói: “Đây là mẹ béo lên”.

“Mẹ, chẳng phải mẹ nói rằng con người phải chịu vất vả thì sẽ tiêu tụy hay sao, mẹ còn nói lúc nào mẹ cũng lo lắng vì con đến bạc cả tóc, vậy tại sao mẹ không tiêu tụy, lại còn béo ra?”

“Vì mẹ sinh con nên mới biến thành như thế này, phụ nữ sau khi sinh đều sẽ béo lên, béo lên cũng tốt, nhìn rất phúc hậu.”

Vì thế, lúc đó tôi cứ luôn mặc định trong đầu rằng, sinh con sẽ làm thay đổi vóc dáng, vóc dáng lại có thể di truyền, mẹ của hiện tại sẽ là tương lai của tôi.

Buổi tối, Lê Bằng vừa đặt chân vào nhà, liền bị tôi kéo đến trước cân, chúng tôi lần lượt lên cân, ai cũng tăng lên hơn một kilôgam.

Lê Bằng thở dài, nói: “Anh cũng đang muốn nói với em, hai hôm nay quần có vẻ chật, không cần đeo thắt lưng cũng được. Anh đoán là do anh ăn những thứ đồ ăn vặt đó. Trong miệng còn có hai nốt nhiệt, sưng mấy hôm rồi. Còn em, trước kia em là người lao động, việc nhà chúng ta lẽ ra chia đôi cả hai cùng làm, nhưng hiện em đang bị thương ở tay, nên lười đi, suốt ngày chỉ có ăn và ngủ, ngủ dậy lại ăn, cũng không chịu vận động, chỉ biết cuộn tròn trong áo bông ngồi trên sofa xem mấy bộ phim truyền hình vớ vẩn, giống một bà địa chủ, không béo mới là lạ!”

“Ai nói cứ là bà địa chủ thì phải béo!”

“Em đã xem A Phàm Đề chưa, vợ của lão địa chủ Ba Y là một mụ béo. Địa chủ là những người từ sáng đến tối chỉ ngồi cắn hạt dưa giải sầu, mỗi tháng thu tô đúng hạn, chỉ ăn mà không làm, sống cuộc sống như một gáo, em đã thấy con mọt gạo nào gây chưa?”

Tôi bị Lê Bằng nói cho nghẹn lời, anh liên tục đưa ra hai ví dụ mà ngay cả khoa học cũng không thể chứng minh điều ngược lại được, thật sự là kiến thức quá phong phú.

Tranh thủ lúc anh nấu cơm, tôi gọi điện kể lại tình hình cho Miumiu nghe, cô ấy nói: “Đàn ông đều giống nhau cả, nếu không kịp thời quản giáo chắc chắn tư tưởng sẽ lệch lạc ngay”.

Tôi cũng thấy như vậy.

Sau khi đánh răng, tôi leo lên giường, Lê Bằng cũng leo lên theo, còn chủ động giúp tôi dựng thẳng gối, để tôi thoải mái dựa vào.

Tôi thấy anh nhiệt tình ân cần, bèn cảnh giác: “Đại Mao à, em vẫn chưa hết “đèn đỏ”, không thích bị người khác quấy rầy đâu”.

Anh giải thích, anh chưa bao giờ có ý định làm phiền tôi vào lúc tôi đang đến kỳ, còn nói rằng chỉ tại đầu óc tôi chứa toàn điều đen tối.

Tôi im lặng một lúc, cầm một cuốn tạp chí lên lạng lẽ xem. Tiếng tôi lật từng trang sách rất lớn, chưa lật được trang thứ hai, ngón tay đã bị đứt.

Tôi rút cuốn tạp chí đi, đang định nói, Lê Bằng đã nhanh tay lấy miếng dán vết thương từ tủ đầu giường mang đến.

Anh nói: “Mười đầu ngón tay liền với tim, sao em cứ tự hành hạ mình vậy. Em không cần thận như vậy, sau này làm mẹ thì phải làm thế nào?”.

“Làm mẹ? Ai muốn làm mẹ, em đâu có nói là sẽ sinh con ngay!”

“Anh nói là sau này. Sau này chúng ta cũng cần phải có một đứa con chứ, nuôi con để đề phòng khi về già.”

“Em thích con gái.”

Anh nói anh cũng thích con gái, chỉ cần là con do tôi sinh, anh đều thích.

Tôi cười rất mãn nguyện, lẩm bẩm nói: “Sinh con gái có thể cho nó mặc nhiều quần áo đẹp, nuôi nó béo trắng ra, ăn diện cho nó như công chúa, những người khác nhìn thấy con chúng ta đều phải ngưỡng mộ!”.

Lê Bằng lại không nghĩ vậy, anh nói: “Em nuôi con gái xinh đẹp như vậy, đến lúc lớn có một lũ con trai suốt ngày bám theo sau nó, em chỉ ngồi lo lắng thôi cũng đủ mệt”.

Tôi rất tán đồng, nói: “Đương nhiên rồi, những chàng trai đã từng theo đuổi em phải dùng xe tải để chở, mà đã chở thì phải chở mười chuyến. Anh có biết là anh may mắn thế nào không, em kén chọn thế nào mà lại chọn đúng anh!”.

Anh nói: “Không đúng, chẳng phải Trương Lực đã bỏ rơi em sao?”.

Tôi nói: “Nhầm rồi! Là em bỏ anh ta, chẳng qua là em giữ thể diện cho anh ta, cho anh ta cơ hội nói ra trước! Đợi đã, chẳng phải chúng ta đã có hiệp ước ba điều trong đó không được phép nhắc tới Trương Lực sao!”.

Lê Bằng ngậy người, theo bản năng đưa tay bịt miệng, tôi lập tức nói tiếp: “Anh cũng bị Lâm Nhược bỏ còn gì, vẫn còn dám nói em à!”.

Anh chui vào trong chăn, ôm lấy eo tôi, nói: “Anh sai rồi, anh không nên nhắc đến chuyện đó, may mà cái cô nàng Lâm Nhược đó có mắt không trông, đem cả hai tay dăng anh đến cho em, nếu không em đã thành kẻ thứ ba rồi”.

Tôi vốn ghét nghe ba chữ “kẻ thứ ba”, nên vừa đẩy anh ra vừa nói: “Anh mới là kẻ thứ ba! Cả đời này em sẽ không bao giờ làm kẻ thứ ba! Em rất ghét kẻ thứ ba!”.

Lê Bằng biết mình nói sai, ngon ngọt dỗ dành tôi một lúc lâu.

Đợi đến lúc tôi nguôi giận, anh mới tiếp tục nói: “Nhược Nhược, em xem, biển người mênh mông như vậy, tại sao chúng ta lại đến được với nhau, đó là nhờ duyên phận! Em nghĩ xem, em đã bỏ việc, nhưng lại bị tin nhắn của anh quấy rầy, điều này nói lên điều gì, vẫn là duyên phận! Nhược Nhược, chúng ta sinh con đi”.

Tôi không biết tại sao anh đang nói chuyện về duyên phận lại vòng vo đến con cái, nhưng khi nghe những lời nói chân thành để lấy lòng tôi như vậy, trong lòng tôi chợt nhói lên, suy nghĩ cũng mềm mại hơn.

Tôi chớp chớp mắt hỏi: “Anh muốn sinh con à?”.

Anh gật đầu, mắt sáng lên.

“Vậy anh có đồng ý cùng em đến bệnh viện khám sức khỏe không?”

Anh tiếp tục gật đầu nói: “Để chuẩn bị tốt cho việc sinh nở cũng như nuôi dưỡng, ngày mai chúng ta đến bệnh viện luôn đi!”.

Tôi im lặng, vì tôi lại đang nghĩ đến vấn đề mới.

Lê Bằng thấy tôi cau mày im lặng, hỏi tôi có phải đang lo lắng về vấn đề giáo dục con cái hay không. Tôi lắc đầu nói: “Nếu sau khi sinh con, em béo lên, anh có còn yêu em không...”.

Anh giơ thẳng ba ngón thề thốt: “Mẹ của con anh cũng là ruột thịt của anh, anh sẽ bảo vệ suốt đời, anh thề trước bố mẹ chúng ta!”.

“Nhưng chẳng phải anh đang muốn mua xe sao, nuôi con tốn kém lắm đấy.”

Anh nghĩ ngợi rồi nói: “Vì con, anh không cần mua gì cả”.

Tôi như trút được một gánh nặng trong lòng, đưa ra câu hỏi cuối cùng: “Vậy anh sẽ cai thuốc chứ, coi như vì con đi vậy”.

Lần này, anh không suy nghĩ, trả lời luôn: “Cai chứ, đây là việc cấp bách, vì vợ, vì con, cũng là vì chính mình, sau này nếu anh còn hút thuốc, em có thể cầu véo anh!”.

Tôi sà vào lòng Lê Bằng, thăm mường rõ, cái anh chàng ngốc này, em sao nỡ cầu véo anh?

Đúng vào buổi sáng hôm tôi và Lê Bằng quyết định đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, tôi nhận được điện thoại cầu cứu của bố tôi, lại một lần nữa mẹ tôi phải vào viện.

Bố tôi nói, mẹ tôi đau bụng suốt cả buổi sáng, ban đầu tưởng là viêm dạ dày, sau đó đau đến mức nằm lộn trên sàn nhà, bố tôi lập tức gọi xe cứu thương.

Lúc tôi và Lê Bằng đến được bệnh viện, tôi cũng cho rằng chứng viêm dạ dày của mẹ tôi lại tái phát, đang chuẩn bị cần nhân bố vài câu phải chú ý đến chuyện ăn uống của mẹ, thì nhận được kết quả chẩn đoán của bác sĩ.

Bác sĩ nói, nguyên nhân đau bụng của mẹ đến từ chiếc vòng tránh thai không được lấy ra đúng hạn.

Tôi rất kinh ngạc, bố tôi cũng rất kinh ngạc, chúng tôi đều không biết trong bụng mẹ có một chiếc vòng tránh thai.

Bác sĩ nói, kỳ hạn của một chiếc vòng tránh thai có thể là một năm hoặc lâu hơn, tùy loại, cái đang nằm trong bụng mẹ tôi đã quá hạn vài năm nay, nó là nguyên nhân trực tiếp khiến bà bị đau bụng không ngớt, cũng may chưa mọc gai kim loại, tình hình không nghiêm trọng, có thể lấy chiếc vòng tránh thai đó ra, không cần cắt bỏ tử cung.

Tôi và bố thở phào nhẹ nhõm, sau đó bố đi ký vào đơn đồng ý phẫu thuật.

Sau này, tôi hỏi mẹ, mẹ nói, mẹ không biết thứ đó phải lấy ra, có thể là bác sĩ đã từng nói với bà, nhưng bà không nhớ đặt nó bao nhiêu năm rồi hoặc có lẽ bà sớm đã lãng quên mất chuyện này.

Khi tôi và Lê Bằng lần lượt đi kiểm tra sức khỏe, tôi lại được chứng kiến hai câu chuyện khác.

Chuyện đầu tiên nhân vật chính là một cặp vợ chồng, cặp đôi này một người có nhóm máu AB, một người có nhóm máu O, họ vốn sống ở một thị trấn nhỏ ở phía Bắc nay đến thành phố này làm thuê, lúc kết hôn họ không đi kiểm tra sức khỏe, người chồng cũng không biết mình thuộc nhóm máu gì.

Theo lời họ kể, ở nơi họ sống, phụ nữ khi sinh nở đều sử dụng phương pháp truyền thống, hầu hết đều cho rằng, đi bệnh viện kiểm tra là phí tiền của. Mãi cho đến sáng hôm nay, người vợ cảm thấy không khỏe, lại có triệu chứng sinh non, cùng chồng đến bệnh viện khám, mới biết rằng, trên đời này có một chứng bệnh gọi là chứng huyết tán. Các cụ ngày xưa chưa hề nói với họ rằng, kết hôn cần phải xem nhóm máu.

Tôi đã từng nghe nói đến chứng huyết tán, hơn nữa còn nghe nói phụ nữ mang thai mắc chứng bệnh này rất dễ bị sảy thai hoặc tỷ lệ trẻ chết khi sinh cao. Thậm chí khi sinh nở, có thể trị liệu bằng thuốc, cũng có thể điều trị bằng cách thay máu, hoặc làm phẫu thuật đình chỉ thai kỳ.

Nghe tiếng khóc của người vợ trẻ ở hành lang, tự nhiên tôi cau mày, rồi nhìn sang chồng cô ấy, gương mặt đầy vẻ ngây ngô, thiếu hiểu biết, anh ta vụng về không biết an ủi vợ ra sao, thậm chí đến bây giờ anh ta còn không biết tại sao lại xuất hiện căn bệnh này.

Ngay sau đó liền xảy ra câu chuyện thứ hai, một người phụ nữ mang thai cầm kết quả xét nghiệm đi về phía tôi. Khi đến cạnh tôi, tôi nhìn cô ấy bằng con mắt nghi hoặc, nhưng chỉ kịp nhìn cô ấy ngã xuống.

Tôi luống cuống chỉ kịp đỡ lấy vai cô ấy, không dám đụng đến phần bụng. Tôi đỡ cô ấy ngồi ngay lên ghế, nhìn khuôn mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, cặp mắt khép hờ, tôi đoán cô ấy không bị tụt huyết áp thì cũng mắc chứng thiếu máu.

Lúc này, tôi mới chú ý đến tờ kết quả xét nghiệm trên tay cô ấy, trên đó ghi rõ các chỉ số xét nghiệm hội chứng Down. Tôi không biết chỉ số đó có được cho là cao hay không, chỉ biết rằng những đứa trẻ mắc phải hội chứng này có tỷ lệ tử vong rất cao, nếu sống sót thì cũng bị dị tật, thiếu năng trí tuệ, tàn tật, thậm chí còn rất dễ mắc bệnh máu trắng.

Người phụ nữ này dần tỉnh lại, có lẽ cô ấy cần người an ủi, thấy tôi đang nhìn, cô ấy bắt đầu khóc lóc kể lể, cô ấy nói rằng, cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng nhiễm sắc thể thứ hai mươi một của đứa trẻ này lại có đến ba chiếc, cô ấy không biết phải làm thế nào. Sau đó, cô ấy hỏi tôi, cô ấy có nên làm phẫu thuật để đình chỉ thai kỳ hay không?

Tim tôi nhói lên từng hồi, tôi không hề biết rằng một đứa trẻ đến được với thế giới này phải trải qua rất nhiều cửa ải, phải trải qua trăm đắng nghìn cay.

Trong lúc đợi kết quả xét nghiệm, tôi suy nghĩ rất nhiều. Tôi tưởng tượng ra rằng, có thể mình thuộc nhóm máu hiếm gặp, mình bị đột biến gen, trứng của mình bị dị dạng. Nói tóm lại, tôi liên tưởng đến tất cả những tình huống xấu nhất, để có thể chuẩn bị tâm lý, bởi vì tôi rất sợ, rất sợ mình sẽ gặp những tình huống giống như họ.

Không biết, đổi lại là mình rơi vào những hoàn cảnh đó, tôi sẽ phải đối mặt như thế nào, tôi cũng tin rằng, không người mẹ nào biết phải xử lý ra sao trong tình huống đó.

Kết quả kiểm tra sức khỏe đã có, bác sĩ cho biết tất cả đều bình thường.

Lúc tôi thở phào nhẹ nhõm, lại nghĩ đến nhóm máu của mình cũng là AB.

Đầu óc tôi lại ong lên, hỗn loạn, tôi không thể nhớ nổi nhóm máu của Lê Bằng, thậm chí anh nói với tôi điều này hay chưa tôi cũng không nhớ được.

Khoảnh khắc gặp lại Lê Bằng, câu đầu tiên tôi hỏi chính là: “Anh thuộc nhóm máu gì?”.

Anh nói: “Nhóm máu B”.

Tôi thở phào, lại hỏi: “Kết quả kiểm tra sức khỏe của anh có vấn đề gì không?”.

Anh lắc đầu, nói với tôi: “Tất cả đều bình thường”.

Tôi cười, tự đáy lòng nở một nụ cười vui sướng đầu tiên trong ngày hôm nay.

Sau đó, tôi lại khóc, ôm lấy Lê Bằng mà thút thít, không dám khóc lớn tiếng, tôi sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của những bệnh nhân xung quanh.

Về đến nhà, tôi ngồi lặng lẽ trên sofa, xem ti-vi, nhưng không thể tập trung.

Lê Bằng hỏi tôi có chuyện gì.

Tôi kể hết những chuyện sáng nay mình chứng kiến cho anh nghe, anh nghe xong cũng im lặng rất lâu.

Phòng khách chỉ vọng lại tiếng thở dài của cả hai chúng tôi, sau đó Lê Bằng chủ động nói với tôi: “Đợi thời tiết ấm lên một chút, chúng ta sẽ xem xét tới chuyện sinh con nhé”.

Tôi hỏi tại sao.

Anh nói: “Tâm trạng của em hiện nay rất không ổn định, anh sợ đến khi em có thai sẽ nghĩ vớ vẩn”.

Anh thật hiểu tôi.

Anh còn nói: “Hằng ngày chúng ta đều phải làm việc với máy tính, em lại có thói quen uống cafe, chỉ bằng cho em một thời gian thích ứng, cai hết những thứ đó rồi mình tiếp tục chuẩn bị”.

Với những hiểu biết của tôi về Lê Bằng, rất có thể anh đã nhờ đến sự tư vấn của bác sĩ về những vấn đề cần chuẩn bị trước khi mang thai.

Buổi chiều, Lê Bằng về nhà, giúp bố mẹ anh làm thủ tục di dời căn nhà cũ.

Trước khi ra khỏi nhà, anh nói với tôi, chúng tôi sắp có một khoản tiền, có thể đổi một căn hộ khác rộng hơn để sau này cho con cái ở. Anh còn nói, sinh con phải sinh một cặp, một trai một gái, để tạo thành chữ “Hảo” tức là tốt, có như vậy thì tuổi thơ của chúng mới không cô đơn, đồng thời cũng học được cách nhường nhịn và giúp đỡ lẫn nhau hơn so với những đứa trẻ là con một. Đạo đức, tính cách phải được bồi dưỡng từ thuở nhỏ.

Không ngờ, chiều hôm đó Miumiu cũng đến nhà thăm tôi và Lê Bằng.

Là chủ nhà đồng thời là bạn thân, tôi đã gọt dưa Thái Lan, pha ấm trà táo và mở một gói hạt thông mới mời cô ấy.

Miumiu cho tôi xem bản thảo cô ấy viết, cô ấy chuẩn bị xuất bản sách, tiêu đề cuốn sách là: Phụ nữ không xấu.

Trong cuốn sách này, cô ấy nhắc đến một số quan niệm như:

Bất kể là trong quan hệ yêu đương hay với tư cách là một người vợ, phụ nữ đều phải thường xuyên thay đổi vai diễn của mình, luôn duy trì được cảm giác tươi mới và thần bí, đây là phương pháp hữu hiệu nhất đảm bảo cho tình yêu lâu dài.

Phụ nữ phải học được cách mất nhấm nhắt mở, còn phải học cách đóng giả và càng phải học cách không can thiệp vào tự do của đàn ông, cứ để cho họ bay thật cao, bay thật xa, nhưng dây điều luôn phải nắm chặt trong tay.

Phụ nữ phải biết thấu hiểu và nhường nhịn, phải thông cảm với áp lực và gánh nặng của đàn ông, không nên cần nhần những chuyện vặt vãnh khi đàn ông rơi vào tình cảnh khó khăn nhất, phải học được cách dừng lại đúng lúc.

Thế hệ trước tỷ lệ ly hôn thấp là vì thứ gắn kết cuộc hôn nhân của họ không phải tình yêu, mà là tình thân. Cho dù tình yêu đã hết từ lâu, nhưng mối quan hệ tình thân là thứ chắc chắn nhất không thể phá vỡ trên thế giới này. Tuy nhiên, cuộc sống của con người trong thế giới hiện đại có tiết tấu quá nhanh, trước khi lâu dài tình ái được xây dựng vững chãi, thì tình yêu đã bị rất nhiều nguyên nhân cũng như những thói hư tật xấu của mình làm cho hao mòn hết.

Miumiu liệt kê ra tổng cộng sáu mươi tư điều như vậy.

Tôi xem liền một mạch, giống như đang xem một cuốn sách hướng dẫn duy trì hôn nhân.

Tôi rất khâm phục Miumiu, nguyên nhân tôi khâm phục cô ấy không phải vì tôi không hiểu những đạo lý này, mà là khả năng tổng kết của cô ấy. Tôi tin rằng, nhiều người đã kết hôn bao gồm cả đàn ông và phụ nữ đều có thể nêu ra tám đến mười kinh nghiệm về cuộc sống hôn nhân, hơn nữa cho dù được nói ra từ miệng ai, đều có thể tìm được những điểm tương đồng.

Miumiu rất đặc ý nói với tôi, làm vợ thì nhất định phải hung hãn, mạnh bạo, có như vậy mới quản chặt được chồng mình.

Tôi nói: “Quản lý nhiều quá, đàn ông sẽ nhớ về cuộc sống độc thân trước kia, ngộ nhỡ gặp phải kẻ thứ ba sẵn sàng cho anh ấy khoảng trời riêng thì tứ phải làm sao?”

“Cậu quản lý anh ấy, nhưng không được để cho anh ấy nhận ra. Hãy để anh ấy vừa cảm nhận được khoảng không gian riêng, lại phải nhận thức được rằng khi rung rinh trước một ai đó sẽ cảm thấy có lỗi với cậu, có như vậy họ mới tự hạn chế chính mình.”

“Miumiu, cậu ngây thơ quá, hôn nhân không chỉ bằng một vài câu nói đơn giản của cậu mà hình dung được hết, hôn nhân cũng không thể so sánh với lúc đang yêu, những người chưa trải nghiệm qua, sẽ không cảm nhận được sâu sắc những thăng trầm mà hôn nhân phải trải qua.”

Về mặt cô ấy đây về khó hiểu, hỏi tôi: “Nếu thăng trầm, vậy tại sao còn kết hôn?”

Tôi nói: “Bởi vì trong lòng tôi có một ý niệm, phải chung sống với người đàn ông này suốt đời, vì thế chúng tôi mới mở lòng với nhau, để bước vào vòng vây. Hơn nữa, một người dù có kết hôn hay không, cuộc sống vốn đã thăng trầm rồi, nếu chỉ vì sợ thăng trầm mà không kết hôn, có thể sẽ bỏ lỡ rất nhiều trải nghiệm đẹp trong cuộc sống. Là ngọt ngào hay đau khổ, tự bản thân mỗi người sẽ hiểu”.

“Nhưng nếu một người chưa sẵn sàng để chịu mọi trách nhiệm, vậy tại sao còn kết hôn?”

“Nếu chưa có sự chuẩn bị này, thì không nên kết hôn kéo làm ảnh hưởng đến người khác và chính bản thân mình.”

“Về điểm này, tôi thấy Lê Bằng nhà cậu có trách nhiệm hơi quá rồi. Người đàn ông luôn giữ chặt phụ nữ bên mình để trông chừng, thông thường nếu không phải loại thiếu đầu óc thì đa phần cũng vì muốn giam giữ người phụ nữ đó. Lê Bằng là người có tinh thần trách nhiệm quá cao hay tại anh ấy là người thiếu cảm giác an toàn?”

“Không có được cảm giác an toàn? Đó không phải là vấn đề của riêng phụ nữ à?”

Cô ấy nhún vai, nói: “Đàn ông mà thiếu cảm giác an toàn, còn đáng sợ hơn phụ nữ rất nhiều”.

Cô ấy còn khuyên tôi rằng, nếu gặp phải gã đàn ông nào đang có ý định lớn vồn quanh mình thì phải coi như không biết gì, mắt nhắm mắt mở không phải vì đối phương, mà là để chừa lại cho bản thân con đường sống.

Tôi nói: “Cậu đúng là quá đề cao tớ rồi. Tớ luôn biết cách đối xử với những huống như thế này, những thứ không nên thấy tuyệt đối nhìn không thấy, những thứ nên thấy thì cũng vờ như không thấy. Tóm lại, tớ là một cô gái có mắt không trông”.

Miumiu cười lớn, khen tôi thông minh dễ dạy bảo.

Phụ nữ đều hiểu đạo lý mắt nhắm mắt mở, nhưng mấy ai làm được điều này, hơn nữa có mấy ai trong lòng không vờ đoán, không vướng mắc?

Trong lòng tôi hiểu rõ, dù nói “có mắt không trông”, nhưng thực ra chỉ là đang châm chọc chính mình mà thôi.

Cuối cùng, Miumiu hỏi ý kiến của tôi về cuốn sách. Tôi nhận thấy, cô ấy đang hy vọng tôi sẽ khen ngợi cô ấy. Khả năng tổng kết của cô ấy quả thật rất đáng ca ngợi, nhưng với tư cách là bạn của Miumiu, tôi vẫn muốn nói một câu thật lòng trong lúc cô ấy đắc ý nhất.

Tôi nói: “Miumiu, những đạo lý mà cậu viết đều rất đúng, những người không hiểu khi đọc sẽ lấy nó làm gợi ý, người hiểu thì sẽ cười thầm, nhưng càng có nhiều người vì những hạn chế của bản thân nên cho dù hiểu thì cũng không thể làm được. Ví dụ như mấy ngày trước tớ và Lê Bằng cãi nhau, nhưng trong lúc tranh cãi ấy, tớ chỉ nghĩ được làm cách nào để bác bỏ được anh ấy, chỉ cố để giành phần hơn, đâu có đủ thời gian để nghĩ xem nguyên nhân cãi nhau chỉ là những chuyện vặt vãnh như ăn, mặc, ở, đi lại căn bản không đáng để nói đến. Tất nhiên, nếu chỉ là một cuốn sách thì nó rất xuất sắc, nó có thể khiến độc giả phải suy nghĩ, đem lại tiếng cười ọi người, như vậy đã thành công một nửa rồi”.

Tình hình hiện tại đối lập hoàn toàn với trước khi tôi kết hôn, lúc đó Miumiu mới là người nói đạo lý, còn tôi chỉ là kẻ phụ họa.

Nhưng hiện nay, về phương diện chung sống giữa nam và nữ, dường như tôi đã bắt kịp và thấy rằng những triết lý của Miumiu cũng không còn cao thâm như trước. Không biết là hôn nhân đã thay đổi tôi hay Lê Bằng đã thay đổi tôi?

Một tuần sau khi Miumiu đến nhà tôi, tôi tình cờ gặp lại Trâu Chi Minh trên phố. Tình huống lúc đó khá phức tạp, tôi thề là tôi cũng không muốn nhìn thấy Trâu Chi Minh trong hoàn cảnh nhếch nhác như vậy. Anh ta thất thần ngồi bên vệ đường, mái tóc dài xõa xượi trên vai, hai tay ôm lấy mặt, nếu không phải là người quen biết, có thể tôi sẽ tưởng đó là một cô gái đang thất tình.

Tôi định bước tới gọi anh ta, bước chân đột ngột dừng lại, ngay trong lúc tôi đang lưỡng lự, một người đàn ông lái xe đạp ngang qua, tiện miệng khạc một bãi dờm, vừa hay trúng chiếc giày thể thao màu trắng bên chân phải của Trâu Chi Minh. Người đàn ông đi xe đạp dừng lại, Trâu Chi Minh cũng đứng dậy, một người nói xin lỗi, một người không chấp nhận.

Trâu Chi Minh kiên quyết yêu cầu đối phương đích thân lau sạch giày ỳnh, người đàn ông đó không chịu. Hai người giằng co nhau, anh đẩy tôi đánh, nhanh chóng thu hút đám đông vây quanh. Tôi cũng nhân cơ hội trà trộn trong đám người đó, tránh đến lúc lại không tìm được vị trí thuận lợi.

Trâu Chi Minh nói: “Nếu anh không lau sạch giày cho tôi, thì hôm nay anh không thể đi”.

Tôi có thể hiểu tính thích sạch sẽ của Trâu Chi Minh, nhưng tôi đoán, người đàn ông kia chắc chắn cũng không chịu chấp nhận điều đó.

Anh ta nói: “Tôi không có khăn giấy, chẳng lẽ muốn tôi dùng tay lau cho anh à? Tôi đã nói xin lỗi rồi, anh tự lau đi!”.

Trâu Chi Minh nói: “Nếu tôi nhờ mọi người ở đây, mỗi người khắc vào anh một bãi, rồi nói xin lỗi với anh có được không?”.

Đây giống như nghi thức bang chủ cái bang nhận chức mà trong tiểu thuyết Kim Dung từng nhắc đến. Tôi nghe vậy, cảm thấy rất hứng khởi. Tôi có dự cảm rằng, với tính cách không chịu buông tha của Trâu Chi Minh sẽ thu hút nhiều người kéo đến xem hơn nữa.

Quả nhiên, không đến ba phút sau, xung quanh có đến vài chục người nữa bu lại, đường xá cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng ùn tắc.

Với hiểu biết của tôi về Trâu Chi Minh, tôi biết anh ta sẽ không bỏ qua, tôi chỉ còn cách tách ra khỏi đám đông, tiến lại gần với mục đích khuyên can anh ta.

Trâu Chi Minh vừa thấy tôi, càng hăng hơn, thậm chí còn bảo tôi cùng ép người đàn ông kia thỏa hiệp.

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày thể thao, tự đáy lòng cảm thấy xót xa, chúng còn trắng tinh như vừa mới mua, mà Trâu Chi Minh đúng là người đàn ông thích sạch sẽ. Thông thường thì những người đàn ông thích sạch sẽ sẽ không để người lạ mặt phá vỡ quy tắc này.

Lúc này, người đàn ông kia thấy Trâu Chi Minh có thêm đồng bọn cũng bắt đầu cuống, lập tức móc điện thoại ra gọi: “Tôi bị một gã thần kinh giữ lại, tạm thời không qua được, các cậu mau đến đây giúp tôi, tôi đang ở đường Bạch Vân!”.

Nghe thấy người đàn ông kia gọi đồng bọn đến, tôi rất hoang mang, một tay nắm lấy ống tay áo của Trâu Chi Minh, nói nhỏ: “Hay là bỏ qua đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì còn thiệt thòi hơn”.

Trâu Chi Minh cũng nói nhỏ với tôi rằng: “Có bao nhiêu người làm chứng như vậy, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì hấn ta càng đuối lý”.

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ bắt hấn ta lau giày cho anh thật à? Hấn ta chắc không làm vậy đâu”.

Trâu Chi Minh nói: “Hấn chắc chắn không lau đâu”.

Tôi hỏi: “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Đúng lúc tôi thấy tò mò vì mục đích của Trâu Chi Minh, thì xe ô tô, xe máy của cảnh sát giao thông ập đến.

Đám người vây quanh nhường đường cho cảnh sát giao thông một cách trật tự, giống như người dân gặp nạn chào đón anh hùng dân tộc trong phim siêu nhân vậy. Tôi và Trâu Chi Minh dành cho anh cảnh sát cái nhìn lễ độ, sau đó Trâu Chi Minh kể lại sự tình.

Có đến mấy lần người đàn ông kia định nói xen vào, nhưng đều bị anh chàng cảnh sát giao thông dùng tay ra hiệu ngắt lời, đợi Trâu Chi Minh kể xong, anh ta mới tỏ ý để cho người đàn ông kia nói, tư thái nghiêm chỉnh như một vị quan thanh liêm.

Cuối cùng, cảnh sát giao thông để cho người đàn ông kia hai cách lựa chọn: một là lau giày, hai là nộp phạt.

Người đàn ông kia đương nhiên không phục, anh ta cãi rằng tùy tiện khắc đờm không thuộc trách nhiệm xử lý của cảnh sát giao thông. Cảnh sát giao thông nói, khắc đờm bậy bạ làm tắc đường, tình tiết nghiêm trọng, nếu thái độ nhận lỗi không tốt, sẽ tăng thêm mức độ bồi thường.

Tôi vỗ tay reo lên: “Phạt hay lắm!”.

Đám người vây quanh cũng đồng loạt vỗ tay hưởng ứng: “Phạt hay lắm!”.

Sau khi mọi việc được giải quyết, Trâu Chi Minh vẫn cúi đầu nhìn đôi giày của mình, tôi đang định khuyên anh ta hãy tự mình lau sạch, thì anh ta lại ngồi xuống vệ đường ngay trước mặt tôi, cởi đôi giày thể thao ra.

Tôi nghĩ thầm, chẳng lẽ anh ta định đi chân đất về nhà.

Anh ta lại lấy từ trong ba lô ra một đôi dép lê, xỏ vào chân, rồi vứt đôi giày thể thao cạnh thùng rác bên đường.

Trước những hành động vừa rồi của anh ta, tôi hỏi: “Anh định vứt giày đi à? Tại sao anh lại mang theo dép lê?”.

Trâu Chi Minh hỏi lại tôi: “Nếu đổi lại là cô, cô có muốn đi đôi giày đó nữa không?”.

Tôi lắc đầu.

Anh ta lại nói: “Lẽ ra hôm nay tôi định đến khách sạn ở, tôi không quen dùng dép của khách sạn, vì thế mới tự đem theo dép”.

Tôi hỏi anh ta, nếu đã đến khách sạn, vậy tại sao lại ngồi bên vệ đường.

Anh ta nói, anh ta đang tìm cảm hứng, khi cảm hứng đến, anh ta cần phải ngồi lại, tĩnh tâm sắp xếp mọi suy nghĩ.

Cuối cùng tôi không hỏi anh ta tại sao phải đến khách sạn ở, đàn ông đến khách sạn thông thường chỉ có hai nguyên nhân, một là cãi nhau với vợ, hai là ngoại tình.

Trâu Chi Minh đột nhiên nói: “Tôi muốn uống cafe”.

Tôi chỉ vào quán cafe không xa phía trước. Anh ta nhìn theo, lắc đầu nói: “Tôi muốn đến quán cafe Starbucks ở trung tâm thương mại quốc tế”.

Tôi hỏi anh ta tại sao muốn đến tận trung tâm thương mại quốc tế, anh ta nói nhân vật chính trong cuốn sách mới muốn đến đó, nên anh ta phải khảo sát thực địa, còn hỏi tôi có hứng đi cùng không.

Lòng hiếu kỳ của tôi lại bị khơi dậy, lập tức hỏi anh ta đi tàu điện ngầm hay đi xe bus.

Anh ta nói: “Taxi, đi thôi”.

Chúng tôi lên một chiếc taxi, Trâu Chi Minh tết lại mái tóc thành bím, sau đó bắt đầu nói chuyện phiếm với tài xế. Nhiều tài xế xe taxi rất thích buôn chuyện, họ bắt đầu câu chuyện từ việc bàn luận về vở kịch nói đang phát trên đài cho đến giao thông, rồi lại từ giao thông bàn luận sang kinh tế. Tôi kinh ngạc trước khả năng nói chuyện cũng như sự hiểu biết của bác tài xế này, hơn nữa còn phiến não vì mình không thể chen vào nửa lời.

Đến trung tâm thương mại, chúng tôi xuống xe, đi vào quán Starbucks, gọi hai cốc cafe Latte và hai chiếc sandwich cá ngừ, tất cả đều do Trâu Chi Minh trả tiền.

Tôi hỏi anh ta: “Nhân vật chính của anh đến đây, chuẩn bị làm gì tiếp theo?”.

“Đợi bạn gái của anh ta hết giờ làm.”

“Bạn gái anh ta làm việc ở trung tâm thương mại à? Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta phát hiện bạn gái mình bước vào cùng một người đàn ông khác, mối quan hệ của họ rất không bình thường.”

Ánh mắt của tôi tự nhiên đưa ra phía ngoài cửa, đúng lúc một đôi nam nữ bước vào, mối quan hệ của họ dường như cũng không bình thường.

Tôi và Trâu Chi Minh lấy đôi nam nữ này làm mục tiêu, đồng thời luôn ngồi trong chỗ kín để quan sát họ.

Trâu Chi Minh thỉnh thoảng lại giãng giải với tôi, anh ta nói: “Con gái mà lấy vai huých vào vai của con trai, đây là cử chỉ rất thân mật, thông thường chỉ làm với người rất thân thiết hoặc những cặp đôi đang yêu nhau. Anh chàng đó vén tóc mai của cô gái lên, vì sợ nó sẽ bị ướt vào cốc cafe, hành động này so với vừa rồi càng thân mật hơn”.

Tôi gật đầu, rồi nói nhỏ: “Cô gái hôn lên má anh chàng kia, họ là một đôi!”.

Trâu Chi Minh gật đầu bổ sung thêm: “Còn là hai kẻ khốn kiếp đang ngoại tình”.

Tôi kinh ngạc, hỏi lại anh ta vì sao lại biết?

Anh ta nói, tiểu thuyết của anh ta đặt ra tình huống như vậy.

Giờ thì tôi đã hiểu.

Sau khi đôi nam nữ đó đi khỏi, tôi và Trâu Chi Minh cũng rời khỏi quán cafe, đi bộ dọc theo phố Trường An.

Trâu Chi Minh nói, nhân vật chính của anh ta nhìn rõ chân tướng, rất tổn thương nhưng do tính tình nhút nhát không dám xông lên vạch trần sự thật đành phải lang thang không mục đích.

Cái giá của câu nói đó là, chúng tôi đã đi bộ qua ba ga tàu điện ngầm dọc theo phố Trường An. Lúc tôi không thể chịu đựng thêm, định lên tiếng cũng là lúc Trâu Chi Minh lôi từ trong túi ra một đồng giấy lộn. Anh ta nói, tâm trạng của nhân vật chính rất tệ, muốn trả thù xã hội. Sau đó, anh ta vứt đám giấy lộn xuống đường.

Tôi nhìn đồng giấy đó, đang nghĩ xem thế này có bị coi là xả rác bừa bãi hay không, thì bỗng có một người xuất hiện, anh ta nói chúng tôi xả rác bừa bãi ra phố Trường An, bị phạt hai trăm đồng.

Tôi kinh ngạc, nguyên nhân kinh ngạc không phải là hai trăm đồng, mà là vì Trâu Chi Minh nói với đối phương mình không có tiền. Quả thực anh ta không có tiền, tiền lẻ trên người anh ta đã dành để mua cafe và sandwich hết rồi, còn tiền tôi đem theo cũng không đủ.

Người đó nói, chỉ cần chúng tôi nhặt rác lên, vứt vào thùng thì sẽ không bị phạt nữa.

Tôi thấy anh ta rất thấu tình đạt lý, liền cúi đầu định nhặt số giấy đó lên.

Nhưng Trâu Chi Minh quát lớn: “Tụt mắt cảm hứng rồi! Vứt về vị trí cũ!”.

Tôi dè dặt đặt chúng trở lại vị trí cũ, đồng thời nói với người đó rằng: “Lát nữa tôi sẽ nhặt chúng lên, anh ta đang tìm cảm hứng sáng tác, anh ta là một họa sĩ theo trường phái ấn tượng, thành thật xin lỗi...”.

Người đó không chấp nhận lời giải thích của tôi, kiên quyết viết hóa đơn nộp phạt, số tiền hai trăm đồng.

Tôi và Trâu Chi Minh đều tròn mắt ngạc nhiên, chúng tôi cùng xin người đó hãy nương tay, nhưng kết quả không khả quan.

Chúng tôi đành phải chia nhau gọi điện cầu cứu, người duy nhất có thể mang tiền mặt đến lúc này là Lê Bằng, anh nói anh đang bàn chuyện làm ăn ở gần đây, mọi chuyện vừa kết thúc, mười phút nữa chắc chắn sẽ có mặt. Quả nhiên anh nói lời giữ lời, khắp người đầy bụi bặm đến tìm tôi, ngay cả tóc cũng bị gió thổi rối tung, cúc áo khoác còn chưa kịp đóng, gương mặt thể hiện sự lo lắng.

Tôi ngay lập tức lao vào lòng Lê Bằng, đẩy làn gió lạnh muốn len lỏi vào vòng tay anh ra ngoài.

Sau khi mọi việc được giải quyết, Lê Bằng hỏi tôi ngọn ngành sự việc, tôi bị anh hỏi ê muội đầu óc, suy nghĩ cũng hỗn loạn, chỉ biết kể rằng: “Em và nhà văn Hòa đang tìm cảm hứng sáng tác, bất cẩn thế nào lại khiến cho nhân viên vệ sinh ở đây nổi giận, bọn em lại không mang đủ tiền...”.

Dường như Lê Bằng đã hiểu mọi chuyện nhưng vẫn nhìn tôi một cách hết sức khó hiểu.

Tôi hiểu ý anh, anh muốn hỏi, tại sao tôi lại ở đây, tôi giải thích: “Em vốn định đi siêu thị mua cá, không ngờ lại gặp cảnh nhà văn Hòa và người ta đang xô xát bên đường, em liền tới đó khuyên can, khuyên can xong em cùng anh ấy đi tìm cảm hứng sáng tác, tìm mãi, tìm mãi rồi tìm đến đây...”.

Nét mặt Lê Bằng đầy vẻ khó hiểu.

Trên đường về nhà, tôi nghĩ đi nghĩ lại về cuộc gặp gỡ kỳ lạ hôm nay, cuối cùng rút ra một kết luận: “Trâu Chi Minh đang có âm mưu”.

Tôi nói với Lê Bằng: “Thực ra chuyện khạc nhổ không cần phải làm âm ỉ đến vậy, nhà văn Hòa thật sự rất cố chấp, anh ta cố tình làm âm ỉ cho đến khi cảnh sát giao thông tới mới thôi. Lê ra đi đến trung tâm thương mại cũng không cần phải đi taxi, nhưng anh ta kiên quyết bắt taxi, mà đi taxi thì tốn đến mấy chục đồng. Đến đó rồi, em cũng nói là em không đói, nhưng anh ta kiên quyết gọi hai chiếc sandwich cá ngừ, và ăn hết veo trước mặt em, thế là lại mất thêm mấy chục đồng nữa. Còn nữa, ngay cả một đứa trẻ cũng biết không được vứt rác lung tung, nhưng anh ta lại chọn đúng phố Trường An để vứt, nhân viên vệ sinh yêu cầu nhặt lên, anh ta còn kiên quyết bắt em đặt về chỗ cũ, thái độ rất tệ, vậy nên mới bị phạt nặng! Thực

ra bây giờ tính lại, hơn một trăm đồng mà anh ta đã tiêu, cộng với số tiền trên người em cũng đủ để nộp phạt...”.

Lê Bằng nói xen vào: “Tư duy của những người làm nghệ thuật rất khó hiểu”.

“Anh ấy đâu phải một nhà nghệ thuật, anh ấy là một văn nhân.”

“Chẳng phải anh ta nói, muốn khảo sát tình tiết cho nhân vật chính trong chuyện sao, có lẽ chỉ khi ép nhân vật chính đến tận cùng mới đạt được hiệu quả.”

Tôi không nói gì, cả người mệt mỏi rũ rùi.

Về đến nhà, tôi phát hiện gót chân nổi hai cục bong bóng, Lê Bằng đích thân bưng nước rửa chân cho tôi. Rửa chân xong, lại dùng cồn giúp tôi tiết trùng vết thương, dùng kim châm vào hai cục bong bóng, sau đó lại tiếp tục xử lý vết thương.

Tôi nhìn anh, trong lòng cảm thấy ảm áp vô cùng. Đây chính là người đàn ông mà tôi đã lấy làm chồng, từ lúc mang tiền đến cứu tôi đến tận bây giờ anh chưa hề oán trách một câu. Vậy mà tôi, đã có một ngày đầy bướng bỉnh và hoang đường, lại còn phải tìm người đến để thu dọn hậu quả. Nếu chuyện này xảy ra khi tôi chưa lấy chồng, chắc chắn mẹ tôi sẽ cần nhằn với tôi rằng: “Một lần ngã là một lần bớt dại, con cứ phải ngã vài lần, thì mới nhớ được lâu”.

Tôi nghĩ, không phải là Lê Bằng không biết nói đạo lý, chỉ có điều anh không chọn lúc tâm trạng hay cơ thể tôi mệt mỏi nhất để nói, bởi nếu theo tính cách của tôi, tôi chắc chắn sẽ cãi lại anh.

Vì thế, anh chọn cách im lặng và thông cảm.

Tôi nói: “Ông xã, chúng ta mua một chiếc xe đi”.

Anh sửng sốt, hoang mang, hỏi tôi tại sao?

“Đàn ông ra ngoài bàn chuyện làm ăn phải đi lại nhiều không có xe có tiện không? Không thể mất mặt với người ta cũng càng không thể thua về khí thế, chiếc xe đối với đàn ông tựa như châu báu của phụ nữ, nó không chỉ là bộ mặt, mà còn là công cụ đi lại, bất kể là để việc di chuyển hay việc làm ăn đều mang đến sự thuận tiện, anh nên có một chiếc xe.”

“Em quên rồi à? Chúng ta đã thỏa thuận, tiền kiếm được là để dành cho con cái.”

Tôi sờ vào bụng, nói: “Con còn chưa thấy bóng dáng đâu, chẳng lẽ vì nó mà người lớn phải chịu khổ sao? Hay là đợi có con rồi tích lũy sau, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là công việc của anh”.

“Không được, không được, trẻ con cần tiêu nhiều tiền lắm...”

“Em nói được là được, thực tế chứng minh, nếu công việc của cha mẹ làm không tốt, thì sao kiếm được tiền nuôi con? Chỉ cần công việc của anh thăng tiến, nhà chúng ta sợ gì không kiếm thêm được chiếc xe nữa? Hơn nữa, quy định hạn chế mua xe sắp thực thi, giờ mua xe tốt hơn nhiều so với sau này phải xếp hàng mà không mua được. Tóm lại, tất cả đều do em quyết, ngày mai chúng ta cùng đi xem xe, mua luôn!”

Lê Bằng không phản bác, anh bị tôi làm cảm động.

Đã là vợ chồng, bất kể là thấu hiểu hay bất đồng thì đó đều là quan hệ tương hỗ, bởi hôn nhân là việc lựa chọn cùng bước đi trên một con đường của hai con người với hai trí hướng khác nhau.

Vài ngày sau, Lê Bằng lái một chiếc xe cũ về.

Tôi hỏi anh hết bao nhiêu tiền, anh giơ tay ra hiệu: Sáu.

Sáu mươi nghìn tệ mua được một chiếc xe cũ, đây là lần chi tiêu xa xỉ nhất từ khi chúng tôi kết hôn.

Tôi gọi chiếc xe này là Tiểu Hắc, bởi toàn thân nó phủ một lớp sơn màu đen.

Sự xuất hiện của Tiểu Hắc, khiến Lê Bằng như được thay da đổi thịt. Anh rất nhiệt tình với Tiểu Hắc, thậm chí còn nhiệt tình hơn cả với tôi.

Buổi trưa, Lê Bằng xách một xô nước và giẻ lau xuống dưới nhà, dưới bàn tay của anh, Tiểu Hắc trở nên bóng lộn.

Buổi chiều, không biết Lê Bằng kiếm đâu ra được tấm bạt bọc xe, Tiểu Hắc được đeo khẩu trang che kín mặt.

Buổi tối, Lê Bằng xuống nhà tất cả ba lần, lúc trở về luôn nói với tôi: “Tiểu Hắc đúng là càng ngắm càng thấy đẹp”.

Tôi nói, em muốn mua một số đồ treo trang trí cho Tiểu Hắc.

Lê Bằng phản đối, anh nói Tiểu Hắc lúc nào cũng phải được giữ trong trạng thái sạch sẽ nhất, gọn gàng nhất, không cần bất cứ thứ gì như gối ôm, gối tựa, bọc ghế, đồ treo hay là nước hoa.

Tôi nói, trang trí một chút cũng có ảnh hưởng gì đến vẻ bề ngoài của nó đâu.

Anh vẫn kiên quyết phản đối.

Tôi nói: “Tiểu Hắc đâu có phải là của riêng anh”.

Anh nhìn tôi một cái, rồi nói: “Anh là người trực tiếp lái xe, anh phải được ngồi trong môi trường mà anh cảm thấy thoải mái nhất”.

Tôi kinh ngạc mở to mắt nói: “Treo chút đồ lên mà cũng cảm thấy không thoải mái sao? Đồ đạc trong nhà này đều do em bố trí, anh có cần nhần bao giờ đâu?”.

Anh nói: “Thế nên, bà xã đại nhân ơi, em cứ sắp xếp hết mọi thứ trong nhà đi, còn Tiểu Hắc nhường lại cho anh, hãy để cho nó được đơn giản nhất”.

Anh nói cứ như tôi đang sỉ nhục Tiểu Hắc vậy.

Tôi nói: “Tiểu Hắc là mảnh đất sạch cuối cùng của nhà chúng ta sao?”.

Anh gật đầu.

Tôi lại nói: “Anh vẫn kiên quyết chứ?”.

Anh tiếp tục gật đầu.

Tôi không nói gì, cầm cuốn tạp chí bên cạnh lên lật xem, nhìn như rất bình thản và yên ổn, nhưng thực ra tôi đang cố gắng kiềm chế những ý nghĩ phản nghịch đang không ngừng trỗi dậy, trong lòng thầm nghĩ: “Anh nói không cần mình nhất định cứ làm”.

Bắt đầu từ hôm đó, tôi liền có dự cảm, Tiểu Hắc sẽ thành chứng ngại trong mối quan hệ của tôi và Lê Bằng.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi cùng nhau dậy như mọi ngày, đánh răng, rửa mặt, ăn sáng, đi làm, hôn tạm biệt nhau.

Ai ngờ khi xuống đến dưới nhà, chúng tôi bắt đầu nảy sinh bất đồng.

Tôi vừa ngồi vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn, Lê Bằng đã lạnh lùng nói với tôi: “Anh sẽ đưa em đến bến tàu điện ngầm, em chỉ cần đi qua bốn trạm là đến công ty, không cần chuyển xe bus”.

Tôi quay mặt nhìn anh nói: “Thế còn anh?”.

“Anh sợ khổ, đành chịu kẹt giữa dòng xe cộ đông đúc giờ cao điểm, phải mạo hiểm đối mặt với việc bị trừ tiền vì đến muộn và giá xăng dầu tăng cao.”

Lời nói của Lê Bằng khiến tôi ý thức sâu sắc được rằng, mua xe là một cái bẫy.

“Lê Đại Mao, ý của anh là, từ nay về sau mỗi ngày em đều phải bắt tàu điện ngầm đi làm, còn anh độc hưởng Tiểu Hắc?”

Anh gật đầu, nói rất nghiêm túc: “Nếu không như vậy, quan hệ của chúng ta sẽ bị lộ mất”.

Tôi vẫn cố vùng vẫy giãy chết lần cuối, nói: “Không còn cách nào khác sao?”.

Anh đề nghị: “Em lái xe đi làm, còn anh đi tàu điện ngầm?”.

Anh thừa biết chuyện này là không thể, bởi tôi không có bằng lái.

Cuối cùng, tôi vẫn phải chấp nhận xuống xe, nhìn Tiểu Hắc hòa mình vào dòng xe cộ. Dem theo nỗi oán hận Lê Bằng đi xuống ga tàu điện ngầm, tôi rảo bước đi đến chỗ quẹt thẻ, xếp hàng lên tàu. Tôi luôn bị người phía sau đẩy lên tàu, cho dù đã cố gắng bám sát người đàn ông phía trước, nhưng người phụ nữ phía sau vẫn cố để chen lên, khiến tôi không khỏi hoài nghi mong cô ta có bị nằm ngoài cánh cửa khi tàu khép lại hay không.

Lúc này, tôi ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, đang cố nghĩ, thì thấy người đàn ông phía trước quay đầu lại, hóa ra là Trương tổng.

Anh ta nhìn từ trên xuống chào hỏi tôi, tôi cũng ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh ta một cách lịch sự, nhẹ nhàng nở một cười.

Người phụ nữ đứng bên cạnh Trương tổng lúc này cũng quay đầu lại, hóa ra là Trương Mai.

Sau lần cãi nhau với Trương Mai đến giờ, tôi và cô ta coi nhau như người vô hình, gặp mặt cũng không chào hỏi, hôm nay nhìn thấy nhau ở khoảng cách gần như vậy, không thể không ngại ngùng.

Trương Mai cười rất ngọt ngào nói: “Nhược Nhược, chẳng phải từ trước đến giờ cô vẫn đi làm bằng taxi sao?”.

Tôi nhếch miệng cười, nói: “Tôi cũng nhớ là Trương tổng thường lái xe đi làm mà?”.

Trương tổng nói: “Xe của tôi mang đi sửa rồi”.

Tôi hỏi: “Lại hỏng à?”.

Anh ta nở một nụ cười đau khổ nói: “Lần này là bị đâm”.

Ba người chúng tôi cùng rơi vào im lặng, tôi ôm lấy túi xách cố gắng che về phía khu vực góc toa tàu, lại bị người phụ nữ đứng ở góc đó dùng cùi trỏ huých một cái, sau đó cô ta mắng: “Chen cái gì mà chen! Cô đã giẫm lên chân tôi mấy lần rồi đấy!”.

Tôi rất muốn nói, chân của tôi cũng đang ở dưới chân người khác, chị à, chị làm ơn đi.

Tôi lại chen sang một góc khác, mới nhích được hai bước, đã đụng phải Trương Mai, cô ta liếc tôi một cái, ánh mắt đầy sự ghét bỏ, tôi cũng liếc lại, nhích về vị trí cũ.

Vì thế, tôi vẫn đứng sát sau lưng Trương tổng, tư thế này rất giống với những mô tả về nét đặc sắc của đất nước Australia: Gấu túi Koala.

Tôi vốn định giữ im lặng suốt cả chặng đường đồng thời cố gắng quên đi sự tồn tại của mình, cho đến khi đến công ty. Nhưng đột nhiên Miumiu gọi điện đến và làm thay đổi tất cả.

Dù tàu điện đang lao đi vun vút, nhưng tín hiệu điện thoại của tôi lại rất mạnh, tiếng nói của Miumiu cũng rất to.

Cô ấy rất kích động chia sẻ với tôi về tình yêu mới của mình.

Đối phương là em trai của anh rể cô ấy.

Tôi đặt ra câu hỏi: “Cậu làm gì có chị gái? Vậy lấy đâu ra anh rể?”.

Cô ấy nói là chị nuôi.

“Cậu đã nhận một chị nuôi?”

“Không phải, mà là nhận một anh rể. Cậu cũng biết đấy, thời buổi này đàn bà con gái mà nhận ai đó làm cha, làm anh hay làm chú đều bị chụp mũ thêm ột danh từ không nhà nhận gì, người khác chắc chắn sẽ nói rằng quan hệ của chúng tôi không trong sáng, thế nên tớ cũng chẳng cần để ý đến việc gọi ông anh mới nhận là anh, mà tớ gọi là anh rể. Còn chị gái thì cứ đợi sau này anh ấy kết hôn sẽ có.”

Lúc này tôi cực kỳ tò mò trước ông anh rể mới mọc của Miumiu, thắc mắc tại sao một người đàn ông còn chưa có bạn gái lại sẵn lòng để Miumiu nhận làm anh rể, mà không phải là bạn trai. Thậm chí, còn giới thiệu em trai mình cho Miumiu.

Tôi nói: “Bạn thân mến, sức hấp dẫn của bạn còn tuyệt dốc nhanh hơn cả chỉ số chứng khoán Hang Seng(*). Cái ông anh rể đó hóa ra lại có khả năng miễn dịch với lực sát thương của cậu!”.

(*) Chỉ số Hang Seng là chỉ số chứng khoán được xây dựng dựa trên giá trị vốn hóa thị trường của các công ty lớn nhất ở Hồng Kông.

Cô ấy nói: “Tớ cũng không hiểu được điều này, rõ ràng anh ấy rất có cảm tình với tớ, thế nhưng hôm đó đi ăn, anh ấy còn đem theo cả em trai, nhất định tác hợp cho hai đứa tớ!”.

Tôi hỏi: “Thế cậu thích cậu em hay là ông anh?”.

Cô ấy nói: “Tớ do dự với cả hai, nhưng bây giờ thì tớ đang làm bạn với cậu em rồi, không thể tự nhiên điều khiển nòng súng quay sang có quan hệ yêu đương với ông anh được? Em thì em vậy, cố mà dùng”.

Câu nói này vừa dứt, tôi cảm giác có một cặp mắt không ngừng “bám chặt” trên đỉnh đầu tôi, chắc là Trương tổng.

Tôi khom người nói khẽ: “Cậu đừng có đứng núi này trông núi nọ nữa, cậu là con gái ăn nói phải ý nhị một chút. Còn nữa, đàn ông đều thế cả, thích chơi trò mèo vờn chuột, nếu như quan hệ đã rõ ràng thì không còn sức hấp dẫn nữa, đây chính là điểm mấu chốt”.

Phía bên kia điện thoại, Miumiu cười một cách kiêu ngạo, cô ấy nói rằng cuộc sống của cô ấy bây giờ đầy rẫy những kích thích và hiềm nghi, cô ấy giống như một mảnh đất phong thủy quý giá, bị hai thế lực một trong tối, một ngoài sáng tranh giành, ông anh rể nuôi là đảng ngầm, còn cậu em là chính đảng. Ông anh luôn duy trì tần suất ngày ba tin nhắn hỏi thăm, còn cậu em thì đảm bảo có thể cung cấp cơm ăn ba bữa cho cô ấy, cô ấy trở thành mảnh ruộng màu mỡ để anh em họ thi nhau tìm hiểu, cày bừa.

Tôi rất lo lắng cho tương lai cũng như sức khỏe của Miumiu, nói: “Miumiu, hành động này của cậu là biến thái, còn nữa, cậu sắm vai nhân vật đứng giữa hai anh em họ, ngộ nhờ sự việc bại lộ, cậu nói xem anh em họ liệu có trở mặt thành thù, hay hợp tác đối phó với cậu không? Cậu cần thận không khéo mất cả chì lẫn chài đấy”.

Cô ấy nói: “Tớ biết là tớ đang đùa với lửa, nhưng tớ không nhận được, lâu lắm rồi tớ không có cảm giác yêu đương, tớ sắp chết khô rồi, tớ cần phải được chăm bón, thế nên cậu đừng khuyên tớ, vô dụng thôi”.

Quả nhiên tôi cũng không hề tiếp tục khuyên can cô ấy vì tàu điện ngầm đã vào ga.

Tôi hòa vào dòng người ra khỏi ga tàu điện ngầm, phăm phăm đi về phía trước, còn Trương tổng và Trương Mai thì gắng sức đuổi theo.

Trương tổng vỗ vỗ vai bên trái của tôi, nhưng giọng nói thì lại vọng đến từ bên phải, anh nói: “Cô đi nhầm hướng rồi”.

Tiếp đó, giọng của Trương Mai cũng vang lên một cách kỳ dị: “Đúng thế, Nhược Nhược sao cô cứ như người từ nơi khác đến thế”.

Tôi mỉm cười với họ, rồi cùng theo bước chân họ đi ra phía cửa cần đi. Dọc đường, tôi đều quan sát những cử chỉ, hành động mà Trương tổng và Trương Mai dành cho nhau. Trương Mai mở máy liên tục, còn Trương tổng không nói gì, thỉnh thoảng chỉ gật đầu, rồi lại quay sang nhìn tôi, nói: “Đừng để tụt lại phía sau nhé”. Sau đó, Trương Mai cầm hạn liếc tôi một cái.

Dần dần, tôi vượt lên trước hai người bọn họ, bước lên thang cuốn, phía sau vọng lại tiếng nói của Trương tổng.

Anh ta nói: “Vi Nhược, sao hôm nay cô lại đi tàu điện ngầm?”.

Tôi nói: “Tôi không đủ tiền đi taxi, đi tàu điện ngầm cho kinh tế”.

Anh ta cười nói: “Sau này cô vẫn sẽ đi tàu điện ngầm chứ?”.

Tôi cũng cười nói: “Tôi cũng chưa biết được”.

Trương Mai lại lườm tôi lần nữa.

Vì chuyện sáng nay mà mối quan hệ của tôi và Trương Mai lạnh đi nhanh chóng. Từ chỗ gặp nhau không chào hỏi giờ đã đến mức gặp nhau là lườm nguýt. Một ngày tôi phải gặp Trương Mai đến ba lần, nhãn cầu của tôi trở nên rất mỏi.

Lưu Tranh Tranh tinh ý phát hiện ra điều này, cô ta hỏi tôi có chuyện gì, tôi kể rõ đầu đuôi với cô ta.

Lưu Tranh Tranh rất phần nộ, cô ta nói: “Nếu không phải vì nhà tôi và nhà Trương tổng ở hai phía khác nhau, thì cô ta cũng không có cơ hội đó đâu”.

Tôi nói: “Theo những gì mà tôi nhìn thấy thì Trương tổng không hề thích cô ta”.

Lưu Tranh Tranh hỏi tại sao.

Tôi nói: “Thái độ của anh ấy với cô ta rất lạnh nhạt, giống như con người này có thể tồn tại mà cũng có thể không, nếu không phải giả bộ, thì chắc chắn là không coi trọng”.

Lưu Tranh Tranh hất mái tóc vương trên bờ vai nói: “Đúng vậy, mấy gã đàn ông thích Trương Mai đều có mắt như mù. Cô thử nhìn Giám đốc Lê mà xem, trong mắt anh ấy làm gì có cô ta, cho dù cô ta có xum xoe thế nào cũng vô dụng”.

Tôi chột dạ, lập tức hỏi kỹ hơn về chi tiết “xum xoe” kia.

Lưu Tranh Tranh thăm thì bí mật với tôi: “Có một hôm tôi tận mắt nhìn thấy cô ta kẹp hoa hồng vào tài liệu của Giám đốc Lê”.

Tôi chợt hiểu ra mọi điều, ngoài tỉnh ngộ còn có chút tức giận. Chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn nhưng chuyện này thì không thể!

12. Chương 11

Chương 11: Đối với tình yêu, phụ nữ có thể phân thành nhiều loại, nhưng đàn ông thì chỉ chia thành một loại

Lưu Tranh Tranh tiếp tục thì thầm: “Tôi sớm đã muốn nói với cô điều này, nhưng trước kia cô và Lê Bằng là một cặp, tôi sợ nói điều này ra sẽ làm ảnh hưởng tới quan hệ của hai người. Giờ thì hai người đã chia tay, coi như tôi múa mép khua môi, cô đừng nghĩ ngợi nhiều, chia tay rồi, cả hai đều lập gia đình thì chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa”.

Vì những lời đó của Lưu Tranh Tranh, tôi bắt đầu để ý đến Trương Mai, chú ý đến lời nói, cử chỉ và thái độ làm việc của cô ta, luôn dùng ánh mắt soi mói và phê phán để “bới móc” những khuyết điểm của cô ta. Tôi phát hiện ra, con người một khi đã ghét ai đó, thì mọi hành động của người đó đều không vừa mắt, ngay cả khi cô ta nói một lời hay, hoặc làm một việc tốt, nhưng trong mắt tôi nó trở nên vô cùng xấu xa, nó cho thấy cô ta đang có ý đồ khác. Đây chính là thành kiến.

Lúc sắp hết giờ làm, Trương Mai đi ngang qua chỗ tôi đến trước cửa phòng làm việc của Lê Bằng, gõ cửa bước vào, đặt một xấp tài liệu lên bàn.

Tôi không chớp mắt dõi theo những cử chỉ giao tiếp giữa hai người họ, tôi thấy Lê Bằng lật giở tập tài liệu, trong đó không hề có hoa hồng, tôi còn nhìn thấy Trương Mai nở nụ cười ngọt ngào với anh, mặc dù trong mắt người khác nụ cười đó có lẽ chỉ là một nụ cười xã giao thông thường.

Sau khi Trương Mai ra ngoài, cô ta đứng nói chuyện phiếm với một đồng nghiệp ngồi cách tôi không xa.

Cô ta nói, Giám đốc Lê mới mua một chiếc xe, còn mời cô ta ngồi thử nhưng bị cô ta khéo léo từ chối. Cô ta còn nói, phụ nữ cần phải học được cách rút rè, không nên hơi một tí là sản lại.

Lúc cô ta nói những câu này, tôi cảm nhận được rõ rệt cô ta đang nhắm vào tôi.

Ngọn lửa vô danh trong lòng tôi thổi bùng lên, không vì cái gì khác, chỉ vì hai chữ “ngồi thử”.

Vừa đến năm rưỡi, tôi là người đầu tiên ra khỏi công ty.

Tôi cần phải bình tĩnh, tôi không muốn nhìn thấy Lê Bằng lúc này, tôi sợ mình sẽ không nhịn được mà chất vấn anh, cho dù trong lòng tôi biết, những lời Trương Mai nói không phải sự thật.

Đi được ba trạm tàu điện ngầm, tin nhắn của Lê Bằng gửi đến, nội dung bảo tôi đợi anh ở cửa ra vào của ga tàu sáng nay anh thả tôi xuống, anh sẽ lái xe đến đón tôi về nhà.

Tôi trả lời: “Vâng”, không giống như mọi ngày còn thêm từ “ông xã”.

Biểu hiện trực tiếp của tâm trạng buồn bực và xuống thấp đó là tranh cãi và không tha thứ, tôi thật sự đã cảm nhận được triết lý đó rất nhanh.

Lúc bước ra khỏi ga tàu điện ngầm, một làn gió lạnh ập đến, tôi lại đưa tay dụi mắt theo thói quen, mãi đến khi nước mắt chảy ra, mới cảm thấy dễ chịu một chút. Nhưng rất nhanh, nước mắt bị gió lạnh thổi khô, cảm giác cộm cộm ngứa ngáy khiến tôi vô cùng khó chịu.

Tôi đành phải mua một chai nước khoáng ở quầy bán báo, rồi quay trở lại một góc không người qua lại ở gần cửa ra, lưng quay về hướng gió, tháo kính áp tròng bỏ vào chai nước khoáng.

Vừa đẩy chặt nắp bình thì Lê Bằng gọi điện đến, anh nói sẽ đến chậm vài phút, khoảng ba phút.

Tôi nhìn đồng hồ, tính đúng ba phút mới bước ra ngoài, đứng bên vệ đường.

Trời đã tối hẳn, phóng tầm mắt nhìn đèn pha nhấp nháy, phía trước lấp lánh ánh đèn, những thứ nhìn thấy đều mờ ảo và hoa lệ, cùng với tiếng gió bắc vù vù, cả thế giới tràn đầy màu sắc lãng mạn.

Vài phút nữa lại trôi qua, Lê Bằng vẫn chưa tới.

Lúc này tôi chợt nhớ ra, tôi đã quên mất biển số của Tiểu Hắc, chỉ nhớ đó là một chiếc xe màu đen, một chiếc xe cũ nhưng rất bắt mắt.

Bên đường vọng lại tiếng còi xe dồn dập.

Mới đầu, tôi tưởng chủ xe thể hiện thái độ với việc tắc đường, sau đó mới lơ mơ nhìn thấy cửa kính xe hạ xuống, một cái đầu ngó ra, người đó còn gọi to: “Nhược Nhược! Lên xe!”.

Tôi không nói câu nào nhanh chóng chạy qua bên đó, kéo cửa xe, đặt mông xuống, tiếp đó nói: “Đi thôi!”.

“Cô định đi đâu? Về nhà à?”

Động tác thắt dây an toàn của tôi khựng lại giữa chừng, tôi nhìn về phía người đàn ông vừa nói, mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ ràng.

Tôi dè dặt hỏi: “Trương tổng?”.

Người đàn ông đó quả nhiên là Trương tổng, điều này còn bất ngờ hơn cả khi người khác nói với tôi rằng Lê Bằng là con gái.

Trương tổng nói: “Hay vẫn đưa cô tới chỗ lần trước?”.

Lúc này, đầu óc tôi giống như đang bị tiêm kích thích tố, vận hành cực nhanh. Trước tiên tôi nghĩ đến Lê Bằng, tôi không dám nhìn ra bên ngoài vì sợ sẽ nhìn thấy Tiểu Hắc, tiếp đó tôi lại nghĩ đến Trương tổng, tôi phải dùng cớ gì để xuống xe đây. Sau khi xuống xe rồi, ngộ nhỡ gặp phải Lê Bằng, tôi có nên lên xe của anh ngay trước mặt Trương tổng?

Tôi ập a ập ứng nhìn Trương tổng, nói: “Trương tổng, chuyện là thế này, tôi còn có chút việc, chưa về nhà ngay được, tôi muốn đi xem phim trước...”.

Tôi vốn định nói, tôi muốn xem phim thoải mái một chút, phiền Trương tổng cho tôi xuống ở rạp chiếu phim gần nhất. Nhưng không ngờ, Trương tổng còn nhanh hơn tốc độ nói chuyện của tôi, không biết anh

ta lấy từ đâu ra hai tấm vé xem phim, đưa ra trước mặt tôi, thành công ngắt lời tôi, anh ta nói: “Tôi có vé đây, suốt bảy giờ tối nay, bảy giờ vẫn còn thời gian đi ăn tối”.

Tôi cầm vé, neho mắt nhìn ngày tháng in trên đó, đúng là suốt chiều tối nay.

Tôi mừng rỡ, vừa nhét hai tấm vé đó vào túi áo, vừa móc tiền trả anh ta, đồng thời nói: “Cảm ơn Trương tổng, tôi đang định đi xem phim, hết bao nhiêu tiền, tôi trả anh”.

Trương tổng sững sốt ra mặt. Mặc dù không nhìn rõ biểu hiện trên nét mặt, nhưng tôi cảm nhận được rõ ràng sự kinh ngạc của anh ta.

Anh ta hỏi lại tôi: “Cô lấy cả hai vé à?”.

Anh ta cho rằng tôi muốn ăn quýt sao?

Tôi dùng ngón tay xòe tấm vé xem phim ra, chính xác là hai tờ, rồi nói: “Đúng vậy, tôi sẽ trả anh tiền hai tấm vé”.

“Một mình cô dùng cả hai tấm vé?”

“Tôi có thể tìm người cùng xem với mình mà.”

“Muộn thế này rồi, giờ này cô mới hẹn người ta, có lẽ người đó sẽ không kịp sắp xếp để đi cùng cô.”

Tôi gật đầu, liệt kê danh sách tên người cùng đi trong đầu, Miumiu đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, chắc chắn sẽ vì tình mà quên bạn, Lưu Tranh Tranh trước khi tan ca còn nói với tôi sẽ đi xem trượt băng nghệ thuật, chắc chắn cũng sẽ không bỏ buổi biểu diễn đó vì tôi. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn có Lê Bằng.

Tôi nói: “Để tôi thử xem sao, tôi đoán là tôi có thể tìm được người cùng đi. Nếu như không tìm được tôi sẽ dùng một vé, vé còn lại để đựng đồ”.

Trương tổng rơi vào trạng thái im lặng khá lâu, sau đó anh ta khởi động xe nói: “Thôi được rồi, tôi sẽ đưa cô đến rạp chiếu phim, không cần trả tôi tiền, vé này là người khác tặng cho tôi”.

Xe của Trương tổng mới chạy được khoảng hơn mười mét thì gặp tắc đường, kẹt lại giữa đám xe cộ từ bốn phương tám hướng ập tới, không ai chịu nhường ai, giống như tranh giành địa bàn là nhiệm vụ cấp bách nhất hiện thời của họ.

Trương tổng bóp còi, những chiếc xe xung quanh cũng thi nhau bóp còi, tôi bịt tai lại neho mắt nhìn tình hình giao thông trước mắt.

Trương tổng chửi thề một câu, nói: “Đây là tố chất của người Trung Quốc! Không tắc đường mới là chuyện lạ!”.

“Trương tổng, anh du học ở nước ngoài về à?”

Anh ta trả lời đúng vậy, còn nói rằng ở các nước phương Tây những chuyện như thế này không bao giờ xảy ra. Nhưng khi về đến Trung Quốc thì giao thông mỗi ngày đều như hiện trường một vụ tai nạn.

Tôi nói: “Người Trung Quốc thích sự ồn ào mà”.

“Người Trung Quốc không biết khiêm nhường.”

“Vậy thì anh nhường người Trung Quốc đi, tôi không vội.”

Trương tổng lại rơi vào trạng thái im lặng khá lâu, tôi cảm thấy anh rất tức giận, còn nguyên nhân thì chẳng liên quan gì tới tôi.

Lúc này, chiếc xe bên cạnh dịch chuyển được vài mét, tạo ra khoảng trống, xe của Trương tổng lập tức lách vào, chiếm được vị trí có lợi, ngay sau đó, xe phía sau cũng phát ra tiếng còi còn đinh tai hơn, còn vọng đến tiếng chửi đổng của một người đàn ông.

Nghe thôi cũng có thể nhận ra anh ta rất tức giận, nguyên nhân của sự phẫn nộ đó là do Trương tổng đột nhiên chắn đường.

Tôi nói: “Trương tổng, xem ra anh đúng là người Trung Quốc đấy chứ!”.

“Bởi tôi cũng không khiên nhường sao?”

“Không, tôi thấy anh nhập gia tùy tục rất nhanh.”

Anh ta không nói gì, tôi nói tiếp: “Nhưng chúng ta cũng đâu có tiến được lên phía trước, có lẽ anh nói đúng, phải khiên nhường một chút mới là chính xác”.

Lời nói sắc bén của tôi khiến Trương tổng lại rơi vào im lặng, tôi nghĩ anh ta bắt đầu hối hận vì đã mời tôi lên xe.

Tôi cúi đầu mở khóa điện thoại, không có bất kỳ cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào, tôi đoán chắc Lê Bằng cũng đang bị tắc ở một góc nào đó.

Tôi gửi một tin nhắn cho Lê Bằng: “Anh đang ở đâu hay là chúng ta gặp nhau ở rạp chiếu phim nhé, em đang có hai tấm vé trong tay”.

Trương tổng đột nhiên nói: “Tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé”.

Tôi ngạc nhiên, không hiểu trong hoàn cảnh phức tạp thế này, anh ta lấy đâu ra hứng thú kể chuyện.

Anh ta đâu cần để ý xem tôi có muốn nghe hay không, tự mình bắt đầu câu chuyện. Anh ta nói, năm xưa khi anh ta ở nước ngoài vừa đi học vừa làm thêm ở một trạm xăng đã quen với một cô gái, cô ấy cũng vừa học vừa làm. Cô ấy là người Trung Quốc, rất hiểu học, thế nên chẳng bao lâu sau họ có cảm tình với nhau, hễ có cơ hội lại cùng nhau luyện tiếng, đồng thời quy ước với nhau rằng sẽ không nói tiếng Trung, ai nói sẽ bị phạt tiền, mỗi lần một đô la Mỹ – cô gái đó chính là vợ trước của anh ta.

Tôi nói xen vào: “Trương tổng, lúc đó anh đã có ý khác với cô ấy chưa?”.

Anh ta hỏi tôi ý như thế nào là ý khác.

Tôi nói: “Chính là cảm giác yêu đương mà đàn ông dành cho phụ nữ, đương nhiên vẫn có những người đàn ông cũng có ý định kiểu như vậy với người đàn ông khác, loại ý nghĩ này không phân biệt giới tính và quốc gia. Thế nhưng một khi đã hình thành, thì đó là dấu hiệu báo trước của tình yêu”.

Anh nói: “Có phải cô định hỏi lúc đó tôi đã yêu cô ấy hay chưa đúng không? Đúng là tôi đã yêu cô ấy”.

Trong lòng tôi cũng như phần lớn phụ nữ Trung Quốc khác luôn kính trọng hai loại người, một loại là những kỳ nữ kiên trinh bất khuất, bởi chúng tôi đều không thể trở thành kỳ nữ, nên chỉ còn cách kính nể họ. Còn một loại là kỳ nam – tức những người đàn ông si tình không bao giờ hối hận. Bởi chúng tôi đều tin rằng quạ trên đời này đều đen như nhau, nếu có con quạ nào không đen thì rất đáng để khám phục. Tất nhiên, nếu như kỳ nữ và kỳ nam lại là mỹ nữ và mỹ nam thì lại càng đáng để kính nể hơn.

Tôi không dám nói Trương tổng là người si tình, nhưng theo như cách nói của Miumiu, nếu một người đàn ông lúc nào cũng có thể nhắc về một người phụ nữ thì đó là sự kết hợp giữa tình yêu và tình cảm. Nếu người phụ nữ đó là vợ của người khác, thì người đàn ông này là loại hiếm có. Miumiu còn nói, bộ mặt thật của phụ nữ chỉ được phát hiện khi trực tiếp nói chuyện với nhau, còn bộ mặt thật của đàn ông chỉ có thể phát hiện sau khi đã chia tay.

Tôi nghĩ, nếu như vợ trước của Trương tổng biết mình được một người đàn ông luôn khắc ghi trong lòng, chắc chắn cô ấy sẽ quay trở về, bởi bất kỳ người phụ nữ nào cũng không muốn để hạnh phúc vụt mất.

Tôi nói: “Vợ trước của anh là người phụ nữ hạnh phúc nhất”.

Trương tổng hỏi tôi tại sao lại nói như vậy.

Tôi nói: “Vợ trước của anh vừa được người chồng hiện tại yêu thương, lại được anh nhớ nhung, cô ấy chiếm được tình yêu của hai người, thật giàu có, không, phải nói là cô ấy thật xa xỉ!”.

“Thế này gọi là xa xỉ sao?”

“Tất nhiên rồi, nhiều người đi gieo rắc tình yêu ở khắp nơi, nhưng không nhận được hồi đáp, những người như vậy là nghèo khổ nhất, vợ trước của anh thì ngược lại. À đúng rồi, người mà cô ấy tái giá cũng là một kỳ nam đúng không?”

“Cô ấy đã lấy người bạn thân nhất của tôi.”

Không biết phải dùng tính từ nào mới có thể thể hiện tâm trạng của tôi lúc này, đại để cảm thấy giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh đang lỏa thể chạy rông.

Tôi không tìm được từ nào nói tiếp trong một khoảng thời gian dài.

Trương tổng dường như đoán trước được phản ứng của tôi, anh ta nói: “Sau khi bố mẹ tôi biết được tin này, cũng có phản ứng giống hệt như cô. Họ không thể hiểu được, ngay cả bản thân tôi cũng không thể chấp nhận điều này”.

“Anh không thể chấp nhận được chuyện cô ấy yêu người bạn thân nhất của anh, không thể chấp nhận chuyện người bạn thân nhất của anh cũng yêu cô ấy, không thể tiếp nhận chuyện họ bắt tay với nhau đùa giỡn anh, hay không thể chấp nhận việc anh đã thua người bạn này?”

Trương tổng nhìn tôi một cái, rồi nói: “Tất cả đều đúng”.

Anh ta thật thẳng thắn.

Tôi ý thức được lời nói của mình quá sắc bén và trực tiếp, tôi muốn an ủi anh ta. Nhưng tiếc là tôi không có kinh nghiệm trong mặt này, thế nên sự an ủi của tôi tỏ ra rất kém tinh tế và thô lỗ.

“Chúng ta không nên kỳ thị sự lựa chọn của một người, cho dù là người như thế nào khi đứng trước tình yêu, họ đều có quyền bình đẳng, đều đáng được tôn trọng.”

Trương tổng cười nói: “Tuy tôi vẫn không thể chấp nhận, nhưng tôi đã tha thứ cho họ”.

“Ồ, vậy thì tốt rồi, thực ra cô ấy quyết định như vậy cũng không dễ dàng, kẻ thù của cô ấy chính là sự tự trách, có lẽ cô ấy chỉ có được sự thư thái sau khi đã mất đi trí nhớ.”

“Đúng vậy, đến bây giờ bố mẹ cô ấy vẫn không thông cảm với điều này.”

“Đổi lại là tôi ở vào vị trí đó, tôi cũng khó thông cảm.”

“Nhưng cô ấy không để ý đến điều đó, cô ấy nói rằng cuộc đời cô ấy phải được bùng cháy một lần, bùng cháy vì bản thân.”

“Vậy hãy để cho cô ấy bùng cháy, Trương tổng, anh phải vui mừng mới đúng”.

Trương tổng hỏi tôi tại sao anh ta phải vui mừng.

Tôi nói: “Anh nghĩ thử xem, cô ấy thích bạn của anh, nếu không phải là người bạn này thì cũng có thể là người bạn khác, tóm lại người cô ấy thích không phải là anh. Đây không phải là lỗi của anh”.

“Đúng thế, tôi không thể suốt ngày phân định ranh giới với tất cả bạn bè của mình được.”

Hầu hết đàn ông đều cho rằng anh em như thủ túc, phụ nữ chỉ giống như quần áo, phụ nữ bị bạn bè cướp mất, tình bạn vẫn có thể duy trì, nhưng nếu như trường hợp này xảy ra với phụ nữ, họ sẽ tuyệt giao với nhau.

Về điểm này, phụ nữ càng biết cách yêu ghét rõ ràng hơn.

Tôi nói: “Vì vậy, với tư cách là một người bạn, anh vẫn nên quan tâm tới cô ấy”.

Anh ta tiếp tục nói: “Đúng thế, tôi thường đi thăm bố mẹ cô ấy thay cô ấy. Trong chuyện này họ còn khó tha thứ cho con gái mình hơn tôi”.

Tôi nói: “Trương tổng, anh là một người tốt, người tốt sẽ được báo đáp”.

Không khí trong xe trở nên hòa hợp hơn bao giờ hết, bên ngoài xe cộ vẫn như nêm, trong lúc nói chuyện với nhau, xe chúng tôi cũng nhích được về phía trước hơn hai mươi mét, tiếp đó lại dừng lại, không tiến thêm được.

Tôi nhìn vào tín hiệu đèn xanh đèn đỏ cách xe mấy chục mét, nghi ngờ không biết có phải nó bị hỏng không, bởi vì phải đến mười phút rồi nhưng không thấy nó thay đổi gì.

Trương tổng thở dài nói: “Nơi nào có cảnh sát giao thông là nơi đó có tắc đường”.

Anh ta đã nói đúng điều mà rất nhiều người muốn nói, tôi đang định tiếp lời thì bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Là Lê Bằng gọi tới.

Tôi bắt máy, hướng về phía cửa, kéo cửa kính xuống, hy vọng những tạp âm vọng lại từ bên ngoài có thể phần nào lấp liếm được cuộc trò chuyện.

Lê Bằng hỏi tôi đang ở đâu, anh còn nói rằng trước cửa ga tàu điện ngầm không được dừng đỗ lâu, anh không thấy tôi, đành phải cho xe chạy về phía trước, tìm một chỗ dừng lại, và bảo tôi đi bộ một đoạn, men theo đường để tìm Tiểu Hắc.

Tôi hỏi: “Anh có đọc được tin nhắn của em không?”.

Anh nói: “Đọc rồi. Nếu em đang ở gần đây thì lên xe, chúng ta cùng đến đó”.

Tôi nhìn tình hình đường xá trước mắt, bèn nói dối một câu: “Không, em không ở gần đó, anh đến rạp chiếu phim trước đi”.

Lê Bằng ở đầu dây bên kia trả lời một câu, tôi nghe không rõ, nguyên nhân là do đầu dây bên đó vọng lại nhiều tạp âm chói tai, cùng lúc đó, tôi cảm giác xe của Trương tổng bị đâm mạnh.

Giờ thì phía đầu dây bên kia chỉ còn âm báo bận.

Tôi và Trương tổng quay ra nhìn nhau, anh ta là người phản ứng trước, kéo kính cửa xe xuống nhìn ra sau, rồi mở cửa xe bước xuống.

Từ kính chiếu hậu tôi nhìn thấy chủ chiếc xe đó cũng xuống xe, bước tới trước mặt Trương tổng, hai người bắt đầu nói chuyện với nhau.

Hai chiếc xe va chạm khiến giao thông càng thêm ùn tắc, tôi có dự cảm mình không thể đến rạp chiếu phim đúng giờ, vì vậy tranh thủ lúc này gọi điện cho Lê Bằng.

Điện thoại reo rất lâu nhưng đầu dây bên kia Lê Bằng không nhắc máy, tôi có chút sốt ruột, rồi lại nhìn Trương tổng từ gương chiếu hậu.

Tôi bước tới trước mặt Trương tổng vội vã nói: “Trương tổng, tôi có chút việc gấp, tôi xin phép đi trước...”.

Nói đến đây, ánh mắt của tôi liếc sang nhìn chủ xe bên cạnh, bởi linh cảm nhắc nhở tôi người này rất quen.

Trong khoảnh khắc nhìn qua đó, tôi đã không thể cất lên lời.

Tôi chớp mắt liên tục, hơn nữa không ngừng trấn an trong lòng: “Tôi bị lóa mắt, tôi cận thị, tôi bị ảo giác, người này không phải Lê Bằng, anh ta là một con lợn, một con lợn, một con lợn, không phải người, không phải người, không phải người!”.

Những lời nguyên rủa để tự lừa gạt mình nhanh chóng bị giọng nói của đối phương phá vỡ.

“Vi Nhược, trùng hợp quá nhỉ?” Tiếng lời của Lê Bằng như được rít qua kẽ răng, nhuộm một ngọn lửa bực tức vô cớ.

Tôi có cảm giác, ngày mai tôi sẽ lên trang nhất tin tức xã hội.

Nghe thấy giọng nói này, tôi xác định trăm phần trăm, anh là Lê Bằng, chồng của tôi.

Giọng tôi căng thẳng, vội vàng nói: “Tình cờ quá! Cái gì nhỉ... vừa rồi tôi gặp Trương tổng, nên đi nhờ xe”.

Tôi nắm chặt bàn tay lại rồi nói: “Giám đốc Lê, anh mua xe thật rồi à? Lúc này, nghe Trương Mai nhắc đến chuyện này, tôi còn tưởng là mình nghe nhầm”.

Ngồi thử, ngồi thử, chuyện này tôi không quên được đâu.

Lê Bằng không thèm để ý đến câu hỏi của tôi, giải thích với Trương tổng rằng, anh lái xe vẫn chưa quen, không cẩn thận nên đâm phải xe của Trương tổng, anh sẵn sàng bồi thường mọi chi phí sửa chữa.

Trương tổng cũng nói, xe anh ta có bảo hiểm, chi phí sửa chữa không cần Lê Bằng trả, sau đó tự chế nhạo mình rằng không ngờ xe vừa sửa xong lúc trưa, đến tối lại xảy ra chuyện.

Sau đó cả hai người đều nhìn về phía tôi, Trương tổng nói: “Vi Nhược, nếu cô vội thì đi trước đi”.

Đi? Đi đâu bây giờ? Lê Bằng đang mắc kẹt tại đây, ai sẽ đi xem phim cùng tôi, ai về nhà sưởi ấm chăn cho tôi? Lần này mà đi, chưa biết chừng về nhà sẽ cãi nhau.

Tôi nói: “Không sao, không sao. Tôi cũng không vội, có cần tôi giúp gì không?”.

Trương tổng nhìn đồng hồ rồi nói: “Dù sao cú đêm cũng không quá nghiêm trọng, chúng ta không cần ở lại đây để giao thông thêm ùn tắc, tôi sẽ đưa cô đến rạp chiếu phim trước. À đúng rồi, cô hẹn được ai chưa?”.

Tôi vội vã nói đã hẹn rồi.

Tôi quay trở lại xe Trương tổng, cảm nhận rõ rệt hai luồng sát khí của Lê Bằng bám theo sau lưng.

Tôi nhắn tin cho Lê Bằng vì vừa rồi tôi thấy anh không nói câu gì: “Em đến rạp chiếu phim trước đợi anh”.

Lê Bằng không trả lời.

Đến trước cổng rạp chiếu phim, Trương tổng cười nói với tôi: “Sau khi xem xong hãy kể cho tôi nghe những điều cô cảm nhận được, tôi vốn cũng định xem bộ phim này”.

Tôi sững sốt, lập tức nói: “Ồ, vậy lần sau tôi sẽ mua vé tặng lại anh?”.

Anh ta nói không cần.

Tôi nói: “Cần chứ! Cần chứ!”.

Trương tổng đột nhiên nói: “Cô hẹn bạn trai hay bạn gái vậy?”.

Tôi nói: “Bạn trai”.

Anh ta lại hỏi: “Bạn trai cô à?”.

Tôi vui vẻ, khoát tay, rồi xuống xe, lại nghe thấy phía sau có người gọi giật lại: “Vi Nhược!”.

Tôi quay đầu lại nhìn, Trương tổng đang vẫy tay về phía tôi nói: “Ngày mai gặp lại!”.

Bước vào rạp chiếu phim đột nhiên tôi nhớ ra nguyên nhân khiến mọi việc xảy ra.

Hình như lúc đó Trương tổng không gọi tôi là “Vi Nhược”, mà là “Nhược Nhược”. Tôi nghe thấy tiếng gọi đã quay đầu lại, mơ hồ nhìn thấy một chiếc xe màu đen, trong lòng lại đang nghĩ rằng Lê Bằng đến đón mình, thế nên vừa nghe thấy “Nhược Nhược” mới lên xe tự nhiên như vậy.

Khi Lê Bằng đến được rạp chiếu phim, tôi đã chuẩn bị sẵn những lời giải thích, đại loại là như thế này: “Em tháo kính áp tròng nên nhìn không rõ, khi thấy chiếc xe màu đen ở bên đường, lại nghe thấy có người gọi, em cứ tưởng là anh. Lúc lên xe rồi mới phát hiện là nhầm, nhưng lại không dám xuống xe, vì sợ Trương tổng phát hiện ra quan hệ của hai chúng ta. Chẳng phải là anh đã nói chúng ta cần phải bí mật, phải giữ khoảng cách, làm bộ như quan hệ của chúng ta không thuận buồm xuôi gió sao?”.

Nhưng không ngờ, tôi vẫn chưa nói được những lời này ra, thì Lê Bằng đã cắt lời nói trước, anh hỏi: “Chúng ta xem phim gì vậy?”.

Tôi chỉ chỉ, là một bộ phim tình cảm.

Lê Bằng nói: “Sắp chiếu rồi”, nói hết câu anh đi mua bỏng ngô và cô ca.

Tôi tưởng rằng, tất cả đã bình thường trở lại, nhưng không ngờ, đây mới là lúc sóng gió bắt đầu.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe, tôi và Lê Bằng thảo luận với nhau về nội dung bộ phim.

Anh nói, chỉ vì một bộ phim mà tôi khóc thút thít, có đến mức thế không.

Tôi nói, phụ nữ đều là động vật cảm tính, chúng tôi có thể khóc vì một chú mèo hoang bên đường, cũng có khi khóc chỉ vì một vài câu nói.

Anh nói, phụ nữ đều làm từ nước.

Tôi nói, đàn ông đều là những kẻ lòng gang dạ sắt.

Anh không trả lời, đột nhiên hỏi tôi: “Vé xem phim ở đâu ra vậy?”.

“Có người tặng cho Trương tổng, anh ta không đi xem nên tặng cho em.”

“Tại sao sát giờ chiều anh ta mới tặng em, không sợ em không tìm được người đi cùng sao?”

“Anh ta nói rằng anh ta vốn định xem bộ phim này, nhưng không hiểu tại sao lại tặng nó cho em. Em nghĩ chắc tại anh ta không có bạn bè, lại không muốn lãng phí nên mới tặng cho em.”

Lê Bằng dừng lại trong giây lát nói: “Anh ta nói anh ta cũng muốn xem? Xem bộ phim tình cảm này?”.

“Đúng thế, phim tình cảm thì sao, phim tình cảm cũng có thị trường dành cho đàn ông đấy chứ!”

Rất lâu sau đó, Lê Bằng không nói gì.

Về đến nhà, tôi vào nhà vệ sinh rửa tay như thường lệ, rồi gọi lớn: “Đại Mao, đi rửa tay đi!”.

Lê Bằng không để ý đến tôi.

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh, thấy anh đang ngồi ngẩn người trên sofa.

Tôi tiến lại gần, nói: “Em bảo anh đi rửa tay, anh có nghe thấy không, anh đang nghĩ gì thế”.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, không đáp mà hỏi lại tôi: “Anh hỏi em, hôm nay tại sao em không đợi anh, mà lại lên xe của Trương tổng?”.

Tôi khựng lại, vội vã lật lại trí nhớ, ấp a ấp úng đọc thuộc những lời đã chuẩn bị trước đó, nhưng bởi đã quá lâu, nên có vài chi tiết bị rối loạn: “Ừm, em tháo kính áp tròng nên nhìn không rõ mọi thứ, khi nhìn thấy chiếc xe màu đen ở bên đường, lại nghe thấy có người gọi “Nhược Nhược”, em cứ tưởng là anh. Sau khi leo lên xe mới phát hiện ra là Trương tổng. Em...”.

Lê Bằng vung tay ngắt lời tôi, nói: “Anh ta gọi em là gì?”.

Tim tôi đập thình thịch, sao tôi lại nói ra điều không nên nói nhất thế này.

Anh nói tiếp: “Lúc riêng tư anh ta gọi em là Nhược Nhược à?”.

Tôi vội vã xua tay nói: “Không phải, đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên!”.

Dường như anh không nghe thấy lời tôi nói, tự mình phân tích: “Anh ta gọi em là Nhược Nhược, sau đó mời em cùng đi xem phim tình cảm”.

Tôi lo lắng, lập tức kêu lên: “Gì vậy chứ, tại không có ai đi cùng anh ta, anh ta lại không muốn lãng phí tấm vé, nên...”.

Anh tỏ ra rất lắng nghe những điều tôi kể, tiếp lời: “Thế nên anh ta mới mời em đi xem”.

Tôi im lặng, bị buộc im lặng hoàn toàn, vì Lê Bằng nói rất có lý, thậm chí nói đúng tiếng lòng của tôi lúc này. Tôi mất tự tin cúi đầu lặng lẽ, nghĩ ngợi một lúc rồi mới nói: “Cho dù điều anh nói là sự thật, nhưng em không có ý đó”.

Lê Bằng không để ý tới lời tôi nói, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Tôi đi theo đến cửa nhà vệ sinh, nói: “Quả thật em không có ý đó, là anh ta hiểu lầm!”.

Anh vẫn không nói gì, mặt lạnh lùng chăm chú rửa tay.

Tôi phát hiện, thời gian anh rửa tay lâu hơn bình thường, còn rửa rất cẩn thận. Bình thường, lúc nào có thể lười là anh lười ngay, chỉ cần tôi không để ý là anh chỉ xối nước không rồi xoa vội hai tay vào nhau. Nhưng hôm nay thì khác, anh không những dùng đến nước rửa tay, mà còn dùng cả xà phòng thơm, rửa bằng nước lạnh một lần, rồi rửa thêm lần nữa bằng nước ấm, đến mức sắp tróc hết da tay.

Tôi biết, anh đang thể hiện sự bất mãn với tôi.

Tôi phải giải thích rất lâu, cuối cùng không còn kiên nhẫn nói: “Tùy anh thích tin thì tin, tóm lại là em không làm gì hổ thẹn với lòng mình. Hơn nữa, em nói với anh ta là em đã có bạn trai, có lẽ anh ta cũng đã hiểu, anh giận dữ với em thế này thì có ích gì? Đừng làm như em có lỗi với anh vậy!”.

Anh nhìn tôi qua gương một cái, rồi lại cúi xuống, cầm khăn mặt lau khô tay, sau đó quay người lại nói với tôi: “Lúc anh ta tặng vé cho em, em không cảm thấy có vấn đề?”.

Tôi lắc đầu nói: “Có vấn đề gì? Lúc đó quả thật em không thấy có vấn đề, vấn đề hiện tại cũng là giả thiết của anh, có khi người ta cũng không hề có ý định đó, anh đừng có gây sự vô lý nữa đi”.

Sau đó, tôi lại nghĩ tới Trương Mai và nói: “Em còn chưa hỏi anh, chuyện giữa anh và Trương Mai là như thế nào?”.

Lê Bằng cau mày nói: “Anh và Trương Mai? Giữa anh và cô ta có chuyện gì?”.

Tôi cười lạnh lùng nói: “Em chỉ bắt gặp được hai lần cô ta tặng hoa cho anh, còn bao nhiêu lần em không bắt gặp? Còn nữa, anh mua xe, cả công ty đều không biết, vậy tại sao mình Trương Mai biết? Cô ta còn nói, anh mời cô ta lên xe ngồi thử. Ngồi thử ư, quan hệ của hai người gần gũi quá! Em bên này ngồi còn chưa nóng mông, vậy mà bên kia đã có người xếp hàng muốn ngồi thử rồi!”.

Lê Bằng không biện hộ ỉn, ngược lại còn nói một cách châm chọc: “Em ngồi chưa nóng mông là bởi em còn phải ngồi lên xe của người đàn ông khác!”.

Tôi như sững người lại, im lặng đứng ba giây, dường như đã bị chọc tức đến u mê.

Tôi hét lên: “Lê Bằng, anh thật quá đáng! Em đã nói là hiểu lầm, hiểu lầm mà!”.

Lê Bằng hắng giọng nói: “Ở đâu ra mà lảm chuyện hiểu lầm thế cơ chứ”, rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tôi cũng leo đéo theo sau anh: “Lê Bằng! Sao anh vô lý vậy! Em chỉ lên xe của Trương tổng chứ có phải lên giường của anh ta rồi bị anh bắt gặp đâu, vậy mà anh cứ gây sự từ khi về đến giờ! Em nói cho anh biết, từ khi em kết hôn với anh đến nay, em một lòng một dạ với anh! Anh chàng Trương tổng đó trong lòng cũng chỉ có vợ trước của anh ta thôi, làm sao mà để mắt đến em được, chẳng lẽ đàn ông các anh trong lòng cùng lúc có thể vương vấn đến mấy cô sao!”.

Lê Bằng quay người lại, ánh mắt như lưỡi dao nhằm thẳng vào người tôi, nói: “Trong lòng anh ta chỉ có vợ cũ? Tại sao em biết điều đó?”.

Tôi nói: “Một người đàn ông đã ly hôn nhưng luôn nhớ về những điều tốt của vợ, đó chẳng là chứng cứ thì là gì?”.

Anh cười lạnh lùng nói: “Anh không định hỏi em điều này, cái mà anh muốn hỏi là, làm sao em lại biết anh ta đã ly hôn, cả công ty này có ai biết đâu. Lại là anh ta nói với em à? Còn kể cả chuyện anh ta nhớ vợ cũ như thế nào nữa? Thế mà em còn dám nói em và anh ta không có gì?” .

Ánh mắt của anh tràn đầy sự nghi ngờ và khinh thường, trong chốc lát đã nhìn thấu tôi.

Tôi sững sờ, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên đến đỉnh đầu.

Tôi nghĩ, Lê Bằng, anh đúng là kẻ vô lý, là đồ đàn ông ích kỷ, một ông chồng ghen tuông vô lối, anh đã úp lên người em cả một bộ phận không thể gột rửa, những lời giải thích của em trong mắt anh lúc này đều trở thành những cái cớ làm ngửa tai anh!

Tôi nói: “Lê Bằng, anh vu oan cho em. Hằng ngày hết giờ làm em đều về thẳng nhà, lao luôn vào bếp. Những ngày anh nấu cơm, anh cho quá nhiều muối hay quá nhiều dầu, dù ăn không quen, nhưng em vẫn ủng hộ anh ăn cho bằng hết. Lúc anh rửa bát, thì em giặt quần áo, anh xem tin tức, em đi thu dọn giường ngủ. Trước khi anh vào giường ngủ, em đã ủ chỗ cho thật ấm. Buổi sáng bao giờ cũng phải dậy trước anh, chuẩn bị sẵn bữa sáng, chỉ còn thiếu nước bưng đến trước mặt anh, mời anh ăn. Nếu trong lúc ăn anh nhăn mặt, em đều tự hỏi có phải đồ ăn làm không được ngon như trước, lại phải vắt óc nghĩ ngợi thay đổi thực đơn. Anh ăn những gì, không ăn gì đều phải ghi nhớ, vì sợ sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của anh. Sáng nay anh đuổi em xuống xe, bắt em đi tàu điện ngầm, em không oán thán nửa câu. Anh có biết tàu điện ngầm đông tới mức nào không, anh có biết đôi giày em mới mua bị giẫm thành ra thế nào không? Nhưng em không

kêu ca câu nào với anh cả. Thế còn anh, anh ngồi trong xe nghe đài phát thanh, ngâm nga hát, trong đầu thì nghĩ ngờ em và Trương tổng có quan hệ với nhau. Vừa về đến nhà, chưa có thời gian để uống nước anh đã bắt đầu chất vấn em, giống như thẩm vấn phạm nhân vậy, không hề tin tưởng em! Em hỏi anh, rốt cuộc em là vợ anh hay là nô lệ, quần gia, bảo mẫu của anh!”

Anh hỏi lại tôi: “Em đừng lôi chuyện cũ ra nói được không, chúng ta đang nói chuyện của em và Trương tổng, chứ không phải những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống! Hôm nay em hẹn anh ở cửa ga tàu điện ngầm, nhưng cuối cùng em lại leo lên xe của Trương Lập, em nói đi, anh phải nghĩ về em như thế nào?”

“Lê Bằng, anh úp chụp cho em một tội danh không hề có, vu oan cho em, anh muốn ép em phải cúi đầu nhận tội mới buông tha đúng không!”

“Anh chỉ muốn nói với em, em cần phải cảnh giác và cẩn thận hơn, đừng để chuyện xảy ra rồi mới ý thức được vấn đề! Cho dù em không làm gì có lỗi, không thể bảo đảm người khác cũng như vậy. Không tin, em có thể kể chuyện hôm nay cho người khác nghe, mười người thì có đến chín người sẽ hiểu sai!”

Tôi bị Lê Bằng hăm dọa, ép đến bờ vực của sự sụp đổ, hét lớn: “Em sai rồi, em sai rồi, được chưa! Em cũng có ý đồ với anh ta, anh vừa lòng chưa! Em nói cho anh biết, cho dù em và anh ta đều có tình ý với nhau, anh làm được gì nào! Anh hy vọng nhìn thấy bọn em làm điều gì đó thì mới cam tâm à! Em đã gả cho anh rồi, thì sẽ sống với anh cả đời, tại sao anh lại nghĩ em xấu xa đến vậy!”

Tôi vừa hét xong, lập tức cảm giác khí thế của mình tăng lên gấp bội. Để làm tăng thêm khí thế của mình, lập tức vớ lấy áo khoác trên sofa, chạy ra phía cửa, không kịp thay giày đi thẳng ra ngoài.

Tôi đếm từng bậc thang, dò dẫm từng bước đi xuống, vì sợ động tác Lê Bằng chậm trễ sẽ không đuổi kịp tôi.

Thế nhưng, khi tôi đi ra khỏi cửa tòa chung cư, Lê Bằng vẫn không đuổi theo.

Tôi nghĩ, thôi thế là xong, thế là xong, anh không đuổi theo, vậy thì tôi sẽ thu dọn chuyện này thế nào đây, không thể tự mình quay về được, về nhà tôi biết nói gì? Chẳng lẽ nói rằng không khí bên ngoài thật tuyệt, em ra ngoài để hít thở một lúc?

Tôi ngồi xổm ở cửa ra vào chung cư một lúc lâu, cho đến khi gối mỏi, chân tê, lúc này mới sờ vào túi áo, phát hiện ra không đem theo chìa khóa nhà. Điều này đồng nghĩa với việc, nếu tôi quay trở về, sẽ phải gõ cửa hoặc bấm chuông, đợi Lê Bằng mở cửa nhà cho tôi.

Đây đúng là tình huống mất mặt nhất!

Trong túi chỉ còn hai mươi lăm đồng tám hào, đến tìm một nhà nghỉ nhỏ để ngủ lại một đêm cũng không đủ. Nên tôi đã ngẩng đầu bắt một chiếc xe, đọc địa chỉ nhà mẹ đẻ, ừ ừ về nhà mẹ.

Mẹ mở cửa cho tôi, vừa nhìn thấy tôi bà đã hỏi: “Muộn thế này rồi sao con còn đến đây...”. Sau đó, bà nhìn tôi dò xét một lượt, nhường đường nói: “Vào đi”.

Tôi vào trong, mẹ nhanh chóng rót cho tôi một cốc nước nóng, rồi bắt đầu hỏi han: “Con cãi nhau với Lê Bằng à, lần này là vì chuyện gì? Vì nó quên mất không đặt nắp bồn cầu, tất bốc mùi lại vứt linh tinh hay Lê Bằng lại lấy tạp chí của con để lót bàn ăn?”.

Tôi ngồi trên ghế ngoài hành lang, cúi đầu, bị hơi nước từ cốc bốc lên làm cho cay mắt, đôi mắt ngân ngấn lệ, nhưng không chịu rơi xuống.

Mẹ nhìn thấy tôi trong bộ dạng này, thở dài, đến ngồi cạnh, vỗ vai tôi nói: “Con chịu âm ức gì à?”.

Tôi chớp mắt, mở miệng nói: “Tại sao đàn ông lại ích kỷ đến vậy, chỉ vì một chuyện nhỏ mà cứ truy xét đến cùng, hơi một tí là đẩy hết trách nhiệm cho phụ nữ, chẳng nhẽ họ không bao giờ tự vấn lại mình sao!”.

Mẹ hỏi tôi: “Thế còn con, con đã tự vấn lại mình chưa?”.

Tôi nói: “Tại sao con phải tự vấn, con có làm gì sai đâu!”.

Mẹ tôi thở dài nói: “Nghe ý con thì Lê Bằng cho rằng cậu ấy không sai, con cũng nói là con đúng, vậy thì ai sai cơ chứ, là mẹ à? Vợ chồng trẻ có vấn đề, phải kiên nhẫn giải quyết, hễ xảy ra chuyện là cãi nhau, tình

cảm chẳng mấy mà sút mẻ! Như vậy sao vượt qua những ngày tháng sau này được? Đừng có hơi một tí là tức giận, động một xúu lại chạy về nhà với mẹ, chuyện này mà lan ra ngoài người ta cười cho!”

Tôi không nói gì.

Mẹ tôi gọi điện cho Lê Bằng, hai người giấu tôi nói chuyện một lúc khá lâu.

Lúc tôi hỏi mẹ, bà nói không có gì, chỉ là hàn huyên thôi.

Tôi nói: “Mẹ đừng giả bộ nữa, con biết chắc chắn mẹ lại trách móc con trước mặt anh ấy”.

“Làm gì có, con là con gái mẹ, mẹ có thể không ủng hộ con được sao. Mẹ đang nói cậu ấy không hiểu chuyện, thấy vợ bỏ đi mà cũng không lo lắng, còn không biết cách đuổi theo dỗ dành, khiến con phải bỏ về nhà mẹ để nhờ mẹ can thiệp.”

Sau đó, tôi hỏi: “Vậy Lê Bằng nói những gì?”

“Nó à, nó vốn định đuổi theo con, nhưng đúng lúc bắt đầu đuổi theo thì căng chân va vào bàn uống trà, đau đến mức không đứng được dậy, giờ đi lại còn bị khập khiễng.”

Tôi hoảng hốt, lập tức nói: “Chắc không gãy xương chứ, đã đến viện khám chưa?”.

Mẹ tôi an ủi: “Không sao đâu, chỉ bị bầm tím thôi, vài ngày nữa sẽ khỏi. Sao nào? Bây giờ con lại biết quan tâm đến cậu ấy rồi à? Vừa rồi ai cứ bám lấy mẹ không buông, kể lể hết mọi ầm ức từ khi kết hôn ẹ nghe thế? Lúc nhỏ còn đi học con có chăm chỉ thế đâu”.

Tôi lườm mẹ một cái, lầu bầu: “Dù sao thì mỗi lần than phiền cùng mẹ, mẹ đều bênh anh ấy”.

Mẹ tôi “hừ” một tiếng nói: “Thì đúng thế còn gì, mẹ vợ ngấm con rể, càng ngấm càng thấy ưng. Con gái mẹ, mẹ đã đi guốc trong bụng, hai đứa con cãi nhau phần lớn trách nhiệm thuộc về con. Lê Bằng cậu ấy là người rộng lượng, điều này mẹ rất rõ!”.

Tôi lại không nói gì.

Buổi tối, tôi đuổi bố tôi ra ngủ ở sofa ngoài phòng khách, để tôi được ôm mẹ hàn huyên tâm sự. Từ khi tôi lấy chồng, phòng của tôi đã bị trưng dụng thành nhà kho, tôi có về nhà cũng không còn chỗ ngủ, đây không phải là nhà tôi sao?

Mẹ tôi nói, con gái đã gả đi, rể cấm ở nhà chồng, nhà để phá giường của con gái vì sợ rằng có ngày con gái sẽ thường xuyên về nhà ở, điều này là không tốt.

Tôi nói, các bà mẹ trong thiên hạ tàn nhẫn như nhau, nếu sau này tôi làm mẹ, chắc chắn sẽ để dành cho con gái chiếc giường, để tránh những lúc nó gặp phải ầm ức không có nơi để về.

Mẹ tôi nói, đợi sau này khi tôi làm mẹ sẽ không nghĩ vậy nữa.

Tôi không tin, tôi nghĩ, con cái đều là máu thịt của cha mẹ, mặc dù ngoài miệng mẹ giúp Lê Bằng, nhưng trong lòng chắc chắn hướng về phía tôi.

“Mẹ, kết hôn chẳng hay ho tẹo nào, kết hôn là biến con từ con gái biến thành một người mẹ. Trước kia, mẹ là người làm việc con hưởng thụ, bây giờ con phải là người làm việc còn anh ấy ngồi hưởng thụ. Làm đàn ông thật sung sướng, trước khi kết hôn họ là con trai bé bỏng, sau khi kết hôn rồi vẫn là con trai bé bỏng. Lấy vợ, lấy vợ, có mà lấy về một bà mẹ thì có.”

Mẹ tôi nói: “Con lại bắt đầu càn nhảu rồi. Con không nghĩ thử xem với cái tính khí này của con, trừ mẹ và bố con ra ai là người có thể chịu được? Lê Bằng là đứa hiền thấy, nó rất biết chăm sóc con, rất chu đáo, mẹ đều nhìn thấy cả, chỉ có mỗi con là vong ân phụ nghĩa. Nuôi thế nào cũng không trưởng thành, chỉ cần không thuận theo ý con, là con bỏ nhà đi. Trước kia khi con còn ở nhà lúc giận dỗi cũng bỏ đi, còn bắt bố con đi lôi con về, giờ gả cho người ta rồi, vẫn chưa chán trò này à, con sắp ba mươi rồi đây, không thấy xấu hổ à!”.

Tôi kêu lên: “Ai sắp ba mươi! Con mới hai mươi lăm, hai mươi lăm tuổi thôi! Sao đến tuổi tác mà mẹ cũng có thể nói quá lên thế!”.

Mẹ cười nói: “Ồ, thế con cũng biết là mình hai mươi lăm tuổi rồi à? Bụng có gì chưa? Khi bằng tuổi con bây giờ mẹ đã làm mẹ rồi đấy”.

Tôi liếc mẹ một cái, tỏ vẻ coi thường: “Lại bắt đầu rồi đấy, đừng có lừa gạt con, mẹ hai mươi chín tuổi mới mang thai con. Ở thời đại của mẹ chính phủ đâu có cho kết hôn và sinh con sớm, hai mươi lăm tuổi mẹ còn chưa kết hôn thì làm gì có con?”.

Mẹ không để ý đến những chứng cứ tôi nói, bà tiếp tục với suy nghĩ của mình: “Lê Bằng biết kiếm tiền, lại đối xử tốt với con, nhà mình và nhà Lê Bằng đều chỉ sinh có một đứa, tất cả tiền của, nhà cửa sau này chẳng cho hai đứa con thì cho ai? Con ấy à, tranh thủ lúc còn trẻ mau mau sinh con, mẹ chăm cháu cho, con cũng nhàn, đỡ lo lắng. Không thì vài năm nữa con thành sản phụ lớn tuổi, lúc đó chỉ mình con một thôi. Tinh lực của đàn ông ở vào giai đoạn này cũng là tốt nhất, vài năm nữa đều là phế phẩm bị đào thải, làm sao đủ điều kiện để sinh con khỏe mạnh!”.

Những lời mẹ nói câu nào cũng có lý, nhưng vừa vào trong đầu tôi, tất cả đều chuyển hóa thành: Hiện tại tôi và Lê Bằng đang trong thời kỳ sung sức, chờ đợi thêm vài năm nữa mới để những tàn binh yếu ớt của chúng tôi kết hợp với nhau, có sinh con để cái cũng đều là thứ phẩm, giống như việc ăn bột nguyên vật liệu trong xây dựng, dùng nguyên vật liệu của bảy tầng để xây một tòa nhà mười tầng, bên ngoài có vẻ hoành tráng nhưng bên trong thì chất lượng không đảm bảo.

Tôi nói: “Mẹ nói khéo quá, đẻ con thì dễ, nuôi con mới khó. Nghèo gì thì nghèo chứ không thể nghèo giáo dục được. Với thu nhập hiện tại của con và Lê Bằng chắc chỉ đủ nuôi một con lợn. Dù sao thì con của con, cái gì cũng cần phải tốt nhất, nếu không thể cho nó thứ tốt nhất, con thà không đem nó đến với thế giới này để nó khỏi phải chịu khổ. Hơn nữa, Lê Bằng càng ngày càng lười, bây giờ việc nhà đều là con làm, nếu con mang thai, có thể trông cậy vào anh ấy sao? Ngay như chuyện vừa rồi, anh ấy gây sự với con chỉ vì một chuyện nhỏ, làm con tức đến nỗi phải tìm đến đây, vậy sau này có con, chẳng phải sẽ khiến cả hai mẹ con con đều tức đến nỗi phải bỏ về đây sao? Anh ấy ngang ngược như vậy, con không chịu đựng được, con của con cũng không chịu đựng được!”.

Tôi vừa dứt lời, liền bị mẹ bấm vào huyết thái dương.

Mẹ nói: “Cái con bé này sao lại ích kỷ thế, ai dạy con tính toán chi li như thế! Mẹ thấy con đừng có sinh để gì nữa hết, sinh ra cũng chỉ thêm một đứa vong ân phụ nghĩa thôi”.

Tôi nói: “Ai dạy, mẹ không biết ai dạy sao, còn hỏi người khác?”.

Mẹ tôi nói: “Nói tóm lại, ngày mai con phải về nhà, Lê Bằng ngã bị thương, con là vợ nó thì cho dù có thù oán lớn thế nào cũng phải gác sang một bên mà về xem sao, tình cảm vợ chồng không nhân lúc này vun đắp còn chờ đến khi nào? Cái tính khí đầy của con phải kiềm chế lại”.

Vừa nghe mẹ nhắc đến chân của Lê Bằng tôi trở nên trầm ngâm.

Cổ nhân nói rất đúng, vợ chồng khi tốt với nhau thì không gì bằng, nhưng khi đã trở mặt thì còn đứng đưng hơn người xa lạ. Vợ chồng cãi nhau quay lưng thành kẻ thù hễ gặp nhau là đỏ vằn đôi mắt, nhưng vừa xa nhau là bắt đầu cảm thấy nhớ nhung.

Tôi hỏi mẹ: “Chân anh ấy không sao chứ?”.

Mẹ hỏi lại tôi: “Thế nào, bây giờ biết lo lắng rồi chứ?”.

Tôi nói: “Con chỉ hỏi thế thôi, mẹ không thích nói thì thôi”.

Mẹ tôi nói: “Ngày mai con tự về xem sẽ biết”.

Buổi trưa hôm sau, đem theo những lời căn dặn của mẹ, tôi quay trở về căn hộ của tôi và Lê Bằng, lúc đến cửa nhà tôi còn suy nghĩ không biết giây phút gặp lại nên nói câu gì đầu tiên:

“Ừm, đã lâu không gặp.”

“Mẹ em nói anh bị ngã tím chân.”

“Lớn thế này rồi sao anh lại không cẩn thận vậy?”

Tôi đã suy nghĩ rất kỹ, chuyện cãi vã nhỏ nhặt giữa vợ chồng với nhau là thứ khủng khiếp nhất, cho nên nếu đã hạ quyết tâm sẽ sống với nhau cả đời, thì cần gì phải lãng phí thời gian vào mấy thứ vụn vặt ấy, chỉ bằng gặp mặt hãy nở một nụ cười thật tươi, một nụ cười có thể xóa đi mọi thù hận. Tôi mang theo tâm tư này trong lòng đi tới bấm chuông cửa, cố nặn ra nụ cười tươi nhất, còn tưởng chắc phải đợi một lúc mới nhìn thấy Lê Bằng khập khiễng ra mở cửa, không ngờ cửa mở ngay lập tức, người đứng trong cửa cũng không phải là Lê Bằng mà là mẹ anh.

Nụ cười của tôi lập tức biến thành nét ngượng ngùng xấu hổ, nhưng mẹ anh lại cười rất ấm áp, đón tôi vào nhà, hỏi tôi đã ăn cơm chưa, có uống nước không, có mệt không, có cần ngủ một lúc không... làm tôi có cảm giác như mình là khách và được đón tiếp rất chu đáo.

Mặc dù tôi rất muốn nói với bà rằng, đây là nhà tôi.

Tôi đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Lê Bằng đang nằm trên giường, mặt mũi trắng bệch, tôi tiến lại gần, ngồi xuống giường, vốn dĩ tôi muốn nặn ra vẻ mặt đau khổ giống những nữ diễn viên chính trong phim truyền hình, vuốt ve tóc mái anh và nói rằng: “Em về rồi”.

Nhưng khi tôi vừa mới tạo được chút cảm xúc, thì mẹ anh bước vào, gọi tôi ra ngoài phòng ngủ.

Mẹ anh múc một bát canh cho tôi, và bảo tôi tranh thủ ăn lúc còn nóng. Nhưng khi tôi mới uống được ngụm đầu tiên, bà đã đi thẳng vào vấn đề, tôi đành phải dừng việc ăn canh lại, tập trung nhìn vào đôi mắt bà, thể hiện dáng vẻ lễ phép mà người nghe nên có.

Mẹ anh nói: “Nhược Nhược à, con và Đại Mao đều là người lớn rồi, tính khí trẻ con cần bỏ đi. Người ta vẫn nói thành gia lập nghiệp là tốt, đó là vì gì cơ chứ, chẳng phải là vì muốn cho đối phương có một mái ấm sao? Con nói thử xem, chỉ vì những cãi vã nhỏ nhặt của hai vợ chồng trẻ mà suốt đêm con không về nhà, chồng con sẽ nghĩ sao? Con đã bước vào nhà chúng ta, thì thành người nhà chúng ta, nhưng mẹ đã bao giờ yêu cầu ở con điều gì chưa. Mẹ và cả bố con nữa, không kỳ vọng ở các con điều gì cả, chỉ mong hai đứa con có một cuộc sống hạnh phúc, đó cũng là sự báo đáp lớn nhất đối với mẹ”.

Tôi suy nghĩ mãi câu nói: “Mẹ đã bao giờ yêu cầu ở con điều gì chưa”, trong lòng thầm nghĩ, mẹ anh đang oán trách tôi, hay chỉ là một câu nói vô tâm?

Mẹ anh nói tiếp: “Hai vợ chồng con sống riêng cũng tốt, một là vì nhà chúng ta không rộng, không đủ cho bốn người cùng sống, hai là giới trẻ các con luôn đề cao việc phải có không gian riêng, coi trọng sự riêng tư. Mẹ và bố con đều là những người thấu tình đạt lý, cũng hiểu thế nào là tôn trọng, thế nên chỉ cần hai đứa sống vui vẻ với nhau, người làm cha mẹ chúng ta cũng cảm thấy yên lòng. Nhưng Nhược Nhược à, có một điểm mẹ phải nói với con... Con nhìn cái bếp thử xem, rồi nhìn phòng khách nữa, con nhìn mà không thấy khó chịu à? Sáng nay mẹ đã lau dọn sạch rồi, sau này con phải tự làm lấy. Làm vợ người khác rồi, cần phải thật tỉ mỉ, bèn bỉ, đừng để mất thời gian vào mấy việc giặt dãi bỏ nhà ra đi, phải quan tâm nhiều hơn đến nhà cửa, mỗi người lùi một bước, rồi xem lại cái khó của đối phương, cũng tự xem lại những khiếm khuyết của mình, như vậy sẽ tránh được cãi nhau”.

Tôi đã nghe hiểu, mẹ anh đang đánh phủ đầu tôi.

Trước khi kết hôn tôi từng nghe Lê Bằng nói về những việc làm vĩ đại của mẹ anh, lúc đó tôi hỏi Lê Bằng, nếu như anh không thích tôi thì phải làm sao, tôi không thể đấu lại được với bà. Lê Bằng còn an ủi tôi rằng, không có chuyện đó, em đã bước qua cửa nhà anh thì là người nhà anh, mẹ anh sẽ yêu thương em như con gái bà.

Tôi đem theo nỗi hoài nghi trong lòng cố làm ra vẻ hiền thực nhất, ngoan ngoãn ngồi trên sofa không dám nhúc nhích, coi như không hề hay biết bà đang “phun mưa”, can tâm lĩnh hội.

Mẹ anh nói: “Mấy tuần trước, Đại Mao đều về một mình nhà thăm bố mẹ. Mẹ đã nghĩ, có phải do công việc của con quá bận không, hay là quá chuyên tâm vào việc nhà? Bố và mẹ cũng biết, phụ nữ phải ra ngoài lăn lộn với công việc là chuyện không dễ dàng, áp lực lớn hơn đàn ông rất nhiều, thế nên chúng ta đều hiểu cho con”.

Lại thế rồi, mẹ anh như đang đọc thuộc bản thảo đã soạn sẵn, đem tất cả những chuyện bất mãn trước kia trút hết lên đầu tôi.

Tôi rất muốn nói với bà rằng, là một người vợ, việc phải thể hiện hiếu kính với bố mẹ tất nhiên quan trọng, ngoài ra còn phải biết quan tâm, chăm sóc. Ai cũng nói rằng, kết hôn không phải chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Tôi cũng đã nhìn và nghe thấy rất nhiều chuyện có thể xảy ra giữa hai gia đình, bác cả nằm viện, cậu hai thiếu tiền, dì ba tìm đến vay tiền, thím tư đến báo tang, việc gì cũng cần đến tiền cả. Cái gọi là mối quan hệ xã hội và mối quan hệ gia đình, nói một cách gần gũi thì đó là tình cảm và tình người, nói một cách lạnh nhạt thì tất cả chúng đều phải dựa vào tiền làm điều kiện tiên quyết.

Mặc dù tôi không dám nói nhà mình có cửa ăn của để, cửa hồi môn nhiều, nhưng từ khi kết hôn đến nay, tôi cũng chưa hề hỏi xin Lê Bằng nửa xu chu cấp. Tôi hy vọng, kinh tế của chúng tôi có thể độc lập, ít nhất thì độc lập về đối ngoại, không xin tiền nhà chồng hay nhà vợ. Nhưng với vai trò là một người vợ, tiền sinh hoạt mỗi tháng tôi cũng phải biếu bố mẹ hai bên một ít. Nếu so sánh với những bạn bè xung quanh khác, chúng tôi không cần cha mẹ của hai bên phải hỗ trợ đã là một cách thể hiện lòng hiếu thuận rồi. Nhưng người già thường coi trọng sự thể hiện bên ngoài hơn là âm thầm quan tâm, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Tất nhiên, không phải tôi đang thể hiện nổi tức giận âm thầm, bởi làm dâu mỗi nhà, mỗi hộ gia đình đều có những nỗi khổ riêng, và ai cũng đang cố vun vén hạnh phúc gia đình theo cách của mình. Cả mẹ tôi và mẹ anh không chỉ một lần kể cho tôi nghe những chiến tích lớn lao của họ khi còn phải làm dâu, cho dù cuối cùng mỗi lần cả hai đều nói rằng, thôi, hảo hán không nhắc lại chuyện xưa, thế nhưng vẫn giáo huấn tôi hết lần này đến lần khác.

Mẹ anh nắm lấy tay tôi, nói: “Tuần trước, Đại Mao mang năm trăm đồng về nhà, nó không nói, nhưng chúng ta biết đó là ý của con, mẹ và bố con đều khắc ghi điều này trong lòng. Con là một đứa hiếu biết, dù miệng không nói nhưng trong lòng con luôn nhớ về chúng ta, điều này tốt hơn rất nhiều những cô gái chỉ biết nịnh nọt”.

Trong lòng tôi chợt run lên, nắm lại tay mẹ anh, nói: “Mẹ, nói gì vậy, người một nhà không nên phân chia rạch ròi như vậy. Mẹ nói người thường nịnh nọt mẹ kia là ai vậy?”.

Mẹ anh kể cho tôi nghe một câu chuyện.

Nữ nhân vật chính trong câu chuyện này là bạn gái trước trước nữa của Lê Bằng. Là cô trước thứ bao nhiêu, mẹ anh cũng không còn nhớ. Điều này khiến tôi rất tức giận, đến xếp hàng thứ bao nhiêu cũng không nhớ được, thì có thể thấy đội ngũ bạn gái cũ của Lê Bằng hùng hậu đến mức nào.

Khi đó, cô bạn gái cũ tên Cần Cần đó cuối tuần nào cũng tìm đến nhà anh, làm hết các việc nhà, ăn nói rất ngọt ngào, nhưng cô ta có một khuyết điểm đó là rất keo kiệt. Ăn cơm xong còn gói gém hết thức ăn mang về, nói là đem về cho anh chị em họ. Trong khoảng thời gian đó, tủ lạnh của nhà Lê Bằng không bao giờ thấy đồ ăn hay cơm thừa.

Sau một thời gian tìm hiểu, mọi người mới biết Cần Cần xuất thân từ một đại gia đình, còn có bệnh tim di truyền. Bà cô ta chết vì bệnh tim, bố cô ta cũng mắc bệnh tim, thậm chí chính cô ta nhiều lúc tim đập cũng không đều nhịp. Lại nghe nói, nhà cô ta đông người nhưng rất ít phòng, sau khi ông bà mất đi, nhà cũ bị di dời, năm người con trai trở mặt với nhau chỉ vì căn nhà rộng hơn hai chục mét vuông, không ai để sót một viên gạch vữa nào. Về phía nhà mẹ của Cần Cần cũng phải đối mặt với tình huống tương tự. Khi ông bà còn sống, thế hệ trẻ đã bắt đầu đấu tranh ngầm với nhau, khiến cả gia đình rối loạn, người già chỉ còn biết thở dài ngao ngán. Chỉ cần nhìn vào gia cảnh phức tạp của Cần Cần, thì cho dù hằng ngày cô ta có được lòng người khác đến đâu, thì trong lòng mẹ Lê Bằng cũng đã ngầm phản đối cuộc hôn nhân này.

Thế hệ trước chọn con dâu với mục đích chính là yên tâm và yên lòng, có thể yên tâm hoàn toàn là đã tránh được rất nhiều chuyện, thế nên gặp phải nàng dâu như Cần Cần bố mẹ chồng đều không nhìn vào tài năng của cô ta mà chỉ nhìn vào những rắc rối trong cuộc sống của cô ta để đánh giá.

Nghe xong những lời mẹ anh kể, tôi mới hiểu được hôn nhân giữa tôi và Lê Bằng tại sao lại thuận lợi như vậy.

Mẹ tôi thường nói, đó là vì người nhà Lê Bằng khoan dung, không xét nét việc bố mẹ con đang ly thân.

Lúc này tôi mới hiểu, việc ba mẹ tôi ly thân nếu đem so sánh với gia thế phức tạp của Cần Cần, hay thói giao du kết bạn bất nháo của Lâm Nhược thì chẳng thấm vào đâu. Đem ra so sánh thì đúng tôi là một nàng

dầu tốt, có xách đèn lồng đi tìm cũng khó mà tìm được.

Hãy để cho tôi tự khen như vậy, bởi tôi hiểu được rằng phải biết thỏa mãn với những gì mình có thì cuộc sống mới có thể vui vẻ.

Sau khi mẹ anh ra về, tôi ngồi trong phòng khách một lúc, rồi gọi cho Miumiu.

Miumiu tỏ ra khinh bỉ với chuyện tôi bỏ nhà đi rồi lại tự quay về. Cô ấy nói: “Nếu cậu đã có dũng khí bước ra khỏi cánh cửa đó, thì phải mang theo quyết tâm nếu Đại Mao nhà cậu không đến đón thì không về! Cậu bước đi dứt khoát như vậy, vậy mà kết quả lại tự mình dẫn xác về, lại còn bị mẹ anh ta lôi ra giáo huấn? Cậu thử nói xem, nếu lần sau các cậu cãi nhau, cậu nên làm thế nào? Lại bỏ nhà ra đi lần nữa à? Tổ nói cho cậu biết, chiều này dùng thất bại một lần cả đời đừng mong dùng lại nữa, Đại Mao nhà cậu sẽ cho rằng dù thế nào thì cậu cũng sẽ tự về, nên thích đi thì cứ việc, cậu cũng chẳng đáng giá!”.

Những câu nói của Miumiu đâm trúng tử huyệt của tôi, trái tim tôi như đang rỉ máu, vì sĩ diện cũng như vì con người tôi.

Nhưng những gì cô ấy muốn nói vẫn chưa hết, Miumiu nói tiếp: “Nói một cách dễ nghe thì hôn nhân là sống qua ngày. Còn nói một cách khó nghe thì hôn nhân là cuộc đấu tranh cả đời! Cậu bị thua một lần thì chuẩn bị tâm lý thua cả đời đi! Nếu cậu là người chỉ thích nghe những lời nịnh nọt thì còn dễ, thua thì thua, cậu tình nguyện để cho người đàn ông của cậu cắn xé đến chết, người khác cũng không thấy bất bình thay cho cậu. Nhưng cậu lại là đứa ngang ngược! Lần này cậu phản kháng thất bại, sau này thì sao, sau này cậu định chuẩn bị tâm lý chiến trận nào thua trận đó à? Cậu kết hôn là vì điều này ư?”.

Những lời Miumiu nói khiến tôi chợt hiểu ra nhiều điều, hóa ra tâm lý của phụ nữ đều giống nhau, chúng tôi đều có một trái tim không bao giờ chịu nhận thua, chúng tôi không quan tâm đến những chuyện quốc gia đại sự, mà chỉ quan tâm đến chữ “khẩu” của gia đình mình. Nghe ra có vẻ như phụ nữ rất nhỏ nhen, nhưng trên thực tế, con người giao lưu với nhau thông qua miệng, miệng mà cãi thua có khả năng cả cuộc đời sẽ bị thua, đây là triết lý không thể thay đổi.

Trong lòng chúng tôi, làm thế nào để có được một cuộc sống hạnh phúc quan trọng hơn ai là người lãnh đạo quốc gia, trừ khi cuộc bầu cử lãnh đạo sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới chất lượng sống của chúng tôi, chúng tôi mới để mắt tới và suy nghĩ xem những chính sách nào của quốc gia sẽ đem lại cuộc sống tốt đẹp cho chúng tôi. Đây chính là trí tuệ của một người phụ nữ, nó được thể hiện trong gia đình, mà nhiều gia đình hợp lại sẽ thành một xã hội.

Cuối cùng Miumiu nói: “Tranh thủ lúc Đại Mao nhà cậu vẫn chưa dậy, cậu nhanh ra khỏi nhà, để cứu vãn nước cờ sai khi đã đầu hàng và chủ động về nhà, nhớ mang theo điện thoại và chìa khóa. Đây là tuyên bố không lời cho anh ấy biết, cậu về nhà không phải vì anh ấy, mà chỉ vì lúc nào cũng có thể trở về, nhưng trở về thế nào, phải xem biểu hiện của anh ấy!”.

Tôi bị những lời nói của Miumiu làm cho lung lay, lập tức tắt máy, đem theo sự hưng phấn và kích thích, tôi rón rén lấy điện thoại và chìa khóa, tiến ra phía cửa, thay đôi giày thể thao và áo khoác, thậm chí còn quay lại nhà vệ sinh lấy vài lọ dưỡng da hằng ngày, mãi đến khi chắc chắn rằng không quên thứ gì mới nhẹ nhàng mở cửa.

Đúng lúc này, sau lưng tôi vọng lại tiếng của Lê Bằng: “Em đi đâu vậy?”.

Tôi kinh ngạc, không dám quay đầu lại, trong đầu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ. Cứ mở cửa bước đi, chạy đến nơi khác. Hay quay người lại cười với anh, nói rằng đi mua lọ xi dầu. Nếu không thì cứ quay lưng với anh mà nói rằng, tôi chỉ về lấy lại những gì thuộc về tôi.

Tất cả những suy nghĩ của tôi còn chưa kịp thành hành động thì đã nghe rõ tiếng thở của Lê Bằng ở sát phía sau.

Anh nói: “Anh hỏi em định đi đâu?”.

Tôi bị anh chất vấn nên nổi cáu, khi cơn giận bốc lên thì không gì ngăn cản được, quay người dứt khoát, chuẩn bị hét lên với anh.

Không ngờ, lúc tôi quay người lại cũng là lúc anh dang tay ôm tôi vào lòng.

Giọng của anh thì thăm phía trên vai tôi: “Em không được đi đâu hết”.

Lòng tôi như co thắt lại, những thứ trong tay rơi xuống sàn lách cách, chân đá ra phía sau đóng cửa lại, hai tay ôm chặt lấy người trước mặt.

Chúng tôi ôm nhau rất chặt, như muốn khiến đối phương hòa chung vào cơ thể mình.

Thực ra thì, chúng tôi ở trong tim nhau rất lâu rồi, chỉ vì trận tranh cãi tồi qua, nên tạm thời kìm nén cảm xúc của con tim mà thôi.

Ngày hôm sau, Phạm Dung chủ động gọi tôi đến phòng làm việc của cô ta, kể tôi nghe một câu chuyện không liên quan đến công việc, điều này đi ngược lại với tác phong vốn có của cô ta, chuyện này khiến tôi không kịp đề phòng.

Cô ta nói, Trâu Chi Minh đã khiến cô ta rất sốc.

Tôi có thể hiểu được điều này, vì Trâu Chi Minh rất giỏi trong việc làm người khác bất ngờ.

Cô ta nói, cô ta phát hiện ra ba bí mật của Trâu Chi Minh, thứ nhất là bút danh của anh ta, thứ hai là blog của anh ta, thứ ba là sách của anh ta hóa ra bán rất chạy.

Tôi xoay thẳng vào hai chữ “hóa ra”, trong lòng nghĩ thầm, trong mắt người phụ nữ giỏi giang như Phạm Dung, vị trí trong gia đình của Trâu Chi Minh chắc là rất thấp, bây giờ đi ngược lại, có lẽ cô ta sẽ bắt đầu nghi ngờ cuộc đời này.

Cô ta nói tiếp, từ khi bắt đầu biết được bút danh của Trâu Chi Minh, tất cả đều đã thay đổi. Cô ta tìm được tr mạng blog của Hòa Mục, nhìn thấy số lượng truy cập lớn và những câu chữ rất đôi hài hước. Sau đó, cô ta đọc sách do Trâu Chi Minh viết, cảm xúc lẫn lộn, một mặt đồng ý với những ý kiến hiểu và thông cảm cho phụ nữ của anh ta, một mặt đặt ra câu hỏi rằng tại sao người viết ra những thứ này lại không làm được điều đó, cô ta có chút tôn sùng Trâu Chi Minh, nhưng lại ghét cái thói nói suông của anh ta. Tiếp đó, lúc họ ra ngoài ăn cơm, họ gặp fan của Trâu Chi Minh, tất cả đều là con gái. Cô ta nhận thấy, Trâu Chi Minh là một tài tử rất có duyên với phụ nữ, mặc dù cô ta thường xuyên bỏ qua điều này.

Tất cả những điều đó cho thấy, “Hòa Mục” là mặt nạ của Trâu Chi Minh, anh ta luôn đeo mặt nạ ngủ bên cạnh Phạm Dung khiến cô ta vừa bất an vừa hưng phấn.

Tôi hỏi cô ta, tại sao lại bất an, tại sao lại hưng phấn.

Phạm Dung đáp, bất an bởi cô ta nghi ngờ Trâu Chi Minh là người đa nhân cách, còn hưng phấn là bởi cô ta lại tìm thấy cảm giác không chắc chắn của mối tình đầu. Bởi vì mơ hồ nên mới suy tính thiệt hơn, thế nên tình yêu càng mơ hồ thì càng bí ẩn, khiến người ta càng muốn hướng tới và khám phá.

Sau đó, cô ta hỏi lại tôi: “Thế còn cô và anh ấy, cô có cảm giác này không?”.

Câu hỏi này đến quá đột ngột, ánh mắt Phạm Dung đầy sự tò mò và thành khẩn, làm tôi có cảm giác nếu không trả lời thành thành thật sẽ có cảm giác tội lỗi với tình yêu.

Trong khoảnh khắc tôi đang hoài nghi xem có phải cô ta đang cố do thám điều gì không, tôi nói: “Có, tôi cũng có cảm giác này”.

Thực ra tôi muốn nói, Lê Bằng càng ngày càng khó hiểu, còn tôi thì không hề muốn hướng tới cảm giác này, nó xuất hiện chỉ khiến tôi cảm thấy bất an thêm mà thôi.

13. Chương 12

Chương 12: Muốn thấu tóm trái tim của người đàn ông thì phải thấu tóm được “người anh em của họ”

Trương tổng đột nhiên gửi tới một tin nhắn: “Anh thích em”. Theo phân tích thông thường, tiếp theo anh ta sẽ nói những câu đại loại như: “Nếu em đồng ý, chúng mình tìm hiểu nhau nhé”, nhưng tôi không cho anh ta cơ hội, gấp điện thoại, sau đó tắt máy, tâm trạng tôi trở nên rối bời.

Lê Bằng mặc tạp dề từ trong bếp bước ra nói: “Trong nhà hết dấm rồi”.

“Hết rồi thì thôi, không phải cho vào nữa.”

Lê Bằng quay trở lại bếp, nhưng không lâu sau, lại quay trở ra nói: “Món thịt cừu chua ngọt mà không cho dấm thì không ngon”.

“Vậy thì ăn nguyên vị.”

Anh ngừng lại một chút, lại nói: “Vừa rồi ai gọi điện cho em?”

“Không ai cả, người ta gọi nhầm.”

Lúc ăn cơm, Lê Bằng hỏi lại một lần nữa, xem vừa rồi ai gọi điện cho tôi.

Hôm nay Lê Bằng tỏ ra đặc biệt nhạy cảm, anh nhạy cảm rất đúng lúc, khiến người ta không có cách nào né tránh.

Tôi hỏi lại anh, tại sao lại hỏi thế.

Lê Bằng nói, trực giác nói cho a biết rằng, cú điện thoại đó chắc rất nghiêm trọng, bởi sau khi nhận điện khuôn mặt tôi liền tái đại đi.

Tôi nói, trực giác của đàn ông đều được thiết lập từ sự đoán mò.

Anh im lặng rất lâu, rồi đột nhiên hỏi: “Anh hỏi em một câu hỏi nhanh nhé?”.

Tôi “ừm” một tiếng, rồi nghe anh hỏi: “Phụ nữ kết hôn liên quan đến ai?”.

“Đàn ông?”

Anh trả lời: “Liên quan đến chuyện “chim cò””.

Tôi phì cười, mắng một câu: “Lưu manh”.

Ăn cơm xong, chúng tôi rất hòa thuận, ngồi trên sofa cùng xem ti-vi. Tay anh vòng qua eo tôi, tôi ngả người trong lòng anh. Kênh phim truyện đang chiếu lại bộ phim kinh điển Hồn ma, lúc chiếu đến đoạn nam chính ôm lấy nữ chính khi đang nện gổm sứ, tôi và Lê Bằng rạo rức cả người.

Bàn tay anh bắt đầu chuyển động quanh vùng eo của tôi, tay còn lại cầm chiếc điều khiển bấm nút tắt, sau đó nghiêng đầu hôn vào phần tóc mai của tôi.

Tôi rất muốn được làm tới cùng với anh, bởi chúng tôi chưa hề “bóc tem” chiếc ghế sofa này, nhìn nó rộng rãi thế ngồi lên còn rất êm ái, nếu không làm một vài động tác vận động mạnh trên đó thì thật tiếc cho lớp mút bên trong.

Đáng tiếc lại không đúng thời điểm.

Tôi nói: “Hôm nay không được, “họ hàng của cô bé” lại đến rồi”.

Anh dừng lại, nói một cách ử rử: “Người họ hàng này thật chẳng có ý tứ”.

Tôi ậm ừ, vắn vắn eo, đột nhiên nhận thấy anh đang “chào cò”.

Anh nói nhỏ: “Nhưng mà cậu nhỏ đói rồi”.

Cậu nhỏ thì đói, trong khi cô bé lại đang trong ngày “đèn đỏ”.

Tôi nói: “Bảo cậu ấy đi đi, hôm nay cô bé không tiện”.

Lê Bằng cười rất gian, cầm tay tôi lên, vuốt ve từng ngón một, rồi đưa xuống phía dưới lưng quần của anh nói: “Cô bé không tiện thì còn có cô chị”.

Tôi nhướn cao đôi lông mày, ngón tay lần mò xuống dưới, nghe tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng anh, khiến tôi rất đặc ý.

Tay phải tôi tiếp tục lần xuống dưới, nói: “Đồ trang sức TLS(*) đang giảm giá ba mươi phần trăm, cô chị muốn mua một chiếc nhẫn đá xanh”.

(*) Viết tắt của từ Tse Sui Luen.

Mắt anh sáng rực lên: “Đồng ý!”.

Qua việc này có thể thấy rằng, đàn ông là loài động vật tư duy bằng nửa thân dưới, cả nghìn năm nay đều như vậy, kết cấu sinh lý quyết định kết cấu tình cảm, tình yêu hay hôn nhân mà không có yếu tố sinh lý thì không phải là thứ đàn ông theo đuổi. Trong tình yêu hoặc hôn nhân nếu tình dục không hòa hợp cũng không phải là thứ mà đàn ông theo đuổi. Giữa hai giới tính, phụ nữ không phải là kẻ yếu thế, nếu biết vận dụng thủ đoạn một cách chính xác thì có thể dễ dàng nắm bắt được “gốc rễ” suy nghĩ của đàn ông.

Sáng sớm hôm sau, thứ đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi là lời “tỏ tình” của Trương tổng. Tôi vẫn chưa nghĩ được câu trả lời thích đáng thì bàn tay trong chăn của Lê Bằng lại bắt đầu không yên phận.

Tôi nhìn anh và hỏi: “Tại sao đàn ông lại thích phụ nữ?”.

“Vì phụ nữ có thứ mà đàn ông không có.”

Tôi hất tay ra, nhưng chúng vẫn kiên quyết quay trở lại, giống như hai con cá chình trơn tuột, mặc cho tôi phản ứng thế nào, chúng vẫn tìm được khoảng trống hành động.

Tôi lại hỏi: “Vậy tại sao phụ nữ lại thích đàn ông?”.

“Tất nhiên cũng vì thứ đàn ông có mà phụ nữ không có.”

Tôi nheo mắt cười nói: “Anh đang nói đến anh chàng “chim” à?”.

Anh cười sảng khoái, hai chân ngay lập tức quặp lấy chân tôi, phần eo áp sát vào hông tôi, nói: “Em không có, nhưng em không thể tách rời nó...”. Tiếp đó là một trận cười lớn.

Mặt tôi nóng lên, nói: “Đúng là em không có, nhưng chỉ cần em muốn, đi ra khỏi cửa nhà này muốn mấy cái đều được cả...”.

Hậu quả của câu nói này tương đối nghiêm trọng, Lê Bằng quát lớn: “Anh muốn lập lại vai trò đàn ông của mình!” Và bắt tôi phải chịu trận ngay lập tức, nhưng trong thời khắc quan trọng nhất lại nghe thấy tôi nói rằng: “Anh không định chiến đấu trong vùng máu chảy chứ”, vậy là anh đành phải chấp nhận chịu thua. Anh nằm bò trên giường, trong tư thế mô phỏng lên trời uể oải than thở rằng: “Anh muốn “cô chị”!”.

Tôi mắng anh một câu: “Chị chị cái đầu anh ấy!”, sau đó ra khỏi giường chuẩn bị bữa sáng. Xong xuôi, tôi lại quay trở lại kéo Lê Bằng ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt, cùng anh dùng bữa sáng với vẻ mặt đầy trách móc.

Công việc phải thực hiện mỗi sáng đã hoàn thành, tôi lại kể cho Miumiu nghe câu chuyện hài hước riêng tư này, cô ấy cười khùng khục đưa ra bình luận rằng: “Chồng có sự cứng rắn của chồng, vợ có sự khéo léo của vợ”.

Trương tổng cả ngày không đi làm, tôi thăm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng có một chuyện khác xảy ra khiến tôi không thể không đề phòng.

Công ty nhận được một hợp đồng lớn, nếu như thành công, cả năm sẽ không còn phải lo chạy theo doanh thu, cuối năm tiền thưởng cũng không ít.

Lãnh đạo cấp cao trong công ty đều quan tâm đến vấn đề này, bộ phận thị trường cũng rất phấn chấn, cấp trên quyết định hợp đồng này sẽ do cả hai tổ thị trường cùng hợp tác, mỗi tổ chọn ra một người tham gia vào cuộc đàm phán quan trọng tối nay. Tổ A tất nhiên Lê Bằng là người đại diện, tổ B do Phạm Dung bận việc riêng không thể có mặt nên Trương Mai đi thay.

Lưu Tranh Tranh là người đầu tiên báo tin mật này cho tôi, nơi tiếp khách là một câu lạc bộ tư nhân mới mở. Tin tức này khiến tôi đứng ngồi không yên, tôi đã từng định tìm Lê Bằng chất vấn, nhưng cuối cùng

lại nuốt ý định đó vào bụng, mãi cho đến trước khi hết giờ làm khoảng mười phút, tôi gửi một tin nhắn cho anh: “Tối nay khoảng mấy giờ anh về, có cần để phần cơm anh không?”.

Lê Bằng trả lời: “Có lẽ muộn một chút, không cần phần cơm anh”.

Câu trả lời này khiến tâm trạng của tôi tụt xuống còn thấp hơn cả chỉ số chứng khoán Hang Seng, lập kỷ lục mới xuống thấp nhất trong lịch sử.

Đem theo sự giận dữ, tôi đến một siêu thị hàng nhập khẩu cao cấp, nghe nói chỉ có người nước ngoài mới có đủ khả năng tiêu dùng, mua hết ba nghìn đồng đồ ăn sẵn, rồi mời Miumiu đến nhà ăn cơm. Tôi giới thiệu với cô ấy về những nguyên liệu này bao gồm: thăn bò cao cấp nhất, chỉ cần rán nhỏ lửa trong nồi lật qua lật lại là chín. Nghe nói loại bò này khi còn sống ngày nào cũng được nghe nhạc giao hưởng và mát xa, lúc chết không hề thấy đau đớn, vì vậy thịt của chúng không có gân, từng thớ thịt mềm mại và tươi ngọt, không cần cho thêm bất cứ nguyên liệu nào sẽ khiến vị ngon vốn có của nó càng nổi bật hơn.

Còn món cà ri, tôi mua loại bột cà ri đắt nhất trong siêu thị và giao cho Miumiu làm.

Miumiu làm món cà ri gà rất ngon. Cô ấy nói rằng, muốn làm được món cà ri ngon nhất riêng phần nguyên liệu cần đến mười mấy loại như nước dừa, chanh, bơ, nước dùng gà, dầu thực vật...

Chúng tôi cùng nhau vào bếp, làm cả một bàn toàn thức ăn ngon, lúc thức ăn được đưa lên, chúng tôi như quên đi tất cả, giống như hai đứa trẻ tranh nhau ăn, rồi lại cùng nâng ly.

Lúc nằm dài trên sofa, tôi nói với Miumiu, tối hôm trước, chiếc sofa này đã phát huy tác dụng, lần đầu tiên được chọn làm “chiến trường”.

Miumiu cười lớn nói: “Tư tưởng cậu cuối cùng cũng được giải phóng!”.

Tôi nói: “Không, tư tưởng tớ không được giải phóng, mà là bị trói buộc”.

Miumiu hỏi tôi tại sao.

Tôi nói với cô ấy, người đàn ông của tôi ra ngoài bàn chuyện làm ăn với người phụ nữ tôi ghét nhất, địa điểm là một câu lạc bộ tư nhân, ở đó khắp nơi đều là tửu sắc.

Miumiu nói, đàn ông và phụ nữ đi cùng nhau chưa chắc đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, giải thích rằng, người đàn bà đó từng hai lần tặng hoa hồng cho người đàn ông của tôi.

Thần sắc Miumiu như đông cứng lại, giống hệt tôi. Cô ấy vỗ vai tôi nói, có lẽ sẽ không có chuyện gì đâu.

Cô ấy chuyển từ “chưa chắc” sang thành “có lẽ”, khác gì mang ý nghĩa “chúc cậu may mắn”. Sau đó cô ấy khuyên tôi cần phải kiên cường, phụ nữ chỉ cần kiên cường là thiên hạ vô địch.

Tôi chớp mắt nói: “Giống như cá miếng sành à?”.

Miumiu nói, cô ấy chỉ nghe thấy tên loài cá này ở mấy nhà hàng Nhật Bản.

Tôi nói với cô ấy, loài cá này sinh sống theo chế độ đa thê, chúng là loài lưỡng tính, nếu như con đực không may chết đi thì những con cá thê thiếp kia sẽ chọn ra một con cái mạnh nhất để thay thế. Nó sẽ tự tiết ra một lượng lớn hoóc môn nam tính, để biến mình thành cá đực, tiếp nhận vị trí đầu đàn. Nghe có vẻ giống như chế độ hôn nhân trong các gia đình đế vương, con cá có quyền hành nhất là kẻ độc tài, ngồi không ôm mỹ nữ. Chỉ cần nó đủ mạnh mẽ, nó sẽ trở thành vua, thậm chí phá vỡ cả xiềng xích về giới tính.

Miumiu cảm thấy rất kỳ lạ nói: “Giá mà tớ được là người đứng đầu bọn chúng thì tốt quá”.

Tôi liếc cô ấy một cái, rồi nói với cô ấy rằng: “Còn có một loại cá lưỡng tính khác, trước khi giao phối chúng phải quyết đấu một trận, dùng đặc trưng của giống đực để cắn xé nhau, con thắng cuộc sẽ trở thành cá đực, kẻ bại trận trở thành cá cái. Cậu thấy chưa, trong quan hệ lưỡng tính, đến loài cá cũng biết rằng giống đực mới nắm quyền hành trong tay”.

Miumiu tổng kết rằng: “Muốn trở thành người làm chủ trong nhà, thì phải chiến thắng được người đàn ông trong cuộc chiến giữa hai giới”.

Đúng là một câu nói có thể làm người đang mơ phải tỉnh giấc.

Sau khi Miumiu ra về, tôi ngồi một mình ở phòng khách xem ti-vi.

Khi kim đồng hồ chỉ đến số mười, Lê Bằng đem theo hơi rượu nồng nặc về đến nhà, anh muốn treo chìa khóa xe lên chiếc móc cạnh cửa nhưng treo đến ba lần chìa khóa vẫn rơi. Sau đó anh cởi áo khoác, xỏ dép lê, xỏ ba lần vẫn không xỏ được, thế là tức giận đá dép đi, loạng choạng đi về phía tôi.

Ngay lập tức anh nhào đến ôm tôi, hơi thở phả vào miệng tôi nói: “Bà xã, anh về rồi đây”.

Tôi lạnh lùng nhìn anh đang phấn khởi một cách lạ kỳ: “Anh đã uống bao nhiêu rượu thế?”.

Anh giơ một ngón tay lên nói: “Chỉ một chai”.

Tôi nói: “Anh nói dối”.

Anh lại giơ hai ngón tay lên nói: “Vậy thì hai chai”.

Tôi nói: “Anh lái xe sau khi uống à?”.

Lê Bằng đáp: “Không hề! Anh bỏ tiền thuê người lái hộ”.

Tôi gật đầu vừa ý, đẩy anh ra, đứng dậy đi về phía phòng ngủ, lúc đến cửa phòng ngủ quay đầu lại nhìn, thấy mắt anh trong men say lơ đãng nhìn tôi. Thấy tôi đang nhìn, anh nở một nụ cười đầy tình ý.

Tôi nói: “Đi ngủ không?”.

Anh lập tức hoan hô, nhảy phắt dậy từ sofa, bước dài về phía tôi.

Lê Bằng nhanh chóng cởi hết quần, tôi nghi ngờ anh không hề say.

Anh lộ ra “hung khí”, ôm chặt tôi vào lòng, bắt đầu sờ mó.

Tôi quay mặt lại, vừa đúng lúc rơi vào nụ hôn của anh, tôi đẩy anh ra nói: “Em kể anh nghe một câu chuyện”.

Anh vẫn không chịu bỏ qua mà bắt đầu di chuyển, tôi lại nói: “Đó là một câu chuyện liên quan đến giới tính”.

Anh lập tức dừng lại, mở to mắt chớp chớp nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Tôi đem câu chuyện cá miếng sành ra kể cho anh nghe, sau khi nghe xong, anh cười gằn ba tiếng rồi hỏi lại tôi có biết cá mập giao phối thế nào không.

Tất nhiên là tôi không biết, tôi chỉ biết cá mập bắt đầu bữa ăn thế nào thôi.

Lê Bằng bắt đầu tiếp tục thân mật, nói: “Cá mập dùng cách cưỡng bức để duy trì nòi giống, cá đực cắn chặt mang cá cái, vật lộn nhau trong lớp bùn dưới đáy biển, ép buộc cá cái phải đầu hàng. Sau một hồi phản kháng kịch liệt, cá cái sẽ bị cá đực lấn lướt. Và trong khi màn biểu diễn của chúng diễn ra thì có đến mười mấy con cá mập khác vây quanh theo dõi”.

Tôi vỗ một cái thật kêu vào mông Lê Bằng, anh kêu lên lập tức ôm lấy chỗ đau.

Anh kêu đau, tôi đương nhiên biết, bởi bàn tay tôi cũng tê dại không còn cảm giác, tác dụng giống như nhau mà.

Vài phút sau khi Lê Bằng không thể chống đỡ được sức mạnh của rượu, anh mơ màng nằm bò trên giường, mông chống lên trời, trần như nhộng, còn hơi hằn vết đỏ, dường như nhìn thấy rõ dấu vết của mấy tay trên đó.

Nhìn bộ phận nhạy cảm nhất trên người Lê Bằng lộ ra một cách tự nhiên như vậy, tôi liền nghĩ, nếu mặc quần chữ T cho cái mông trắng nõn này, không biết hiệu quả thị giác sẽ ra sao?

Hậu quả của ý nghĩ này rất nguy hiểm, xin đừng làm theo...

Sáng sớm hôm sau, tôi và Lê Bằng định tiến hành cuộc chiến xác thịt, kết quả vẫn là vì “người họ hàng” kia vẫn chưa chịu dời đi hẳn, nên đành bỏ cuộc giữa chừng.

Mặt Lê Bằng sầm sì cả ngày.

Miumiu hỏi tôi đã bao giờ hỏi Lê Bằng ba câu hỏi này chưa.

“Anh có yêu em không?”

“Nếu sau này em già, anh có còn yêu em?”

“Nếu cả em và mẹ anh ngã xuống sông cùng một lúc, anh sẽ cứu ai trước?”

Tôi lắc đầu, rất xấu hổ mà nói rằng tôi chưa kịp hỏi những câu này thì đã gả cho anh rồi.

Miumiu nói, hy vọng bắt đầu từ hôm nay tôi có thể rèn luyện năng lực yêu đương với Lê Bằng.

Tôi hỏi lại cô ấy, có lẽ tôi không phải là người đầu tiên hỏi Lê Bằng câu hỏi này, liệu anh ấy có thấy nhàm chán không?

Miumiu nói, nếu là yêu thật lòng thì anh ấy có trả lời đến cả trăm lần cũng không chán.

Tôi tỏ ra nghi ngờ.

Buổi tối, tranh thủ lúc Lê Bằng đang ăn cơm, tôi gác đĩa xuống, hỏi câu hỏi đầu tiên.

Lê Bằng vừa nuốt xong, lập tức trả lời: “Yêu”.

Theo bản năng, tôi không hỏi tiếp câu hỏi thứ hai, mà lập tức hỏi luôn: “Yêu như thế nào?”.

Điều này cho thấy, tất cả phụ nữ trên thế giới đều không có được cảm giác an toàn.

Lê Bằng nói: “Rất yêu”.

Tôi lập tức hỏi lại: “Rất yêu là nhiều như thế nào?”.

Lê Bằng đặt bát đĩa xuống, đi về phía phòng ngủ, rất nhanh đã quay trở lại, trên tay cầm một chú chó lap xường nhồi bông màu nâu dài khoảng hai mươi centimét, trên thân chú cún kia còn mặc một chiếc áo ba lỗ màu đỏ, trên áo viết dòng chữ: “I love you so much”.

Tôi mừng rỡ reo lên, lao vào lòng anh.

Anh lại lôi ra từ sau lưng một chú chó lap xường cùng loại, dài khoảng năm mươi centimét, trên áo còn có dòng chữ: “I love you this much”.

Tôi không thể không thừa nhận rằng, Lê Bằng đã trả lời đạt yêu cầu.

Sau khi tắm xong, tôi cầm máy sấy tóc cho Lê Bằng, nhân tiện hỏi câu hỏi thứ hai: “Nếu sau này em già rồi, anh có yêu em không?”.

Lê Bằng “ừ” một tiếng.

Tôi hỏi lại: “Thật không?”.

Anh lại “ừ” thêm tiếng nữa, còn bổ sung thêm: “Lúc em già thì anh cũng già”.

Tôi nói: “Nhưng đàn ông già rồi vẫn có khả năng lãng nhăng, ví dụ như bố em chẳng hạn”.

Anh nói: “Anh không phải là bố em, em cũng không phải là mẹ em”.

Tiếp đó anh hỏi lại tôi: “Vậy nếu anh thay lòng đổi dạ thật, em sẽ làm thế nào?”.

Tôi cười ha hả nói: “Em sẽ cầm tiền nuôi dưỡng của anh, rời khỏi căn nhà này, lao vào cuộc tình mới với người đàn ông đầu tiên em gặp, bắt đầu từ chuyện lên giường... thiên hạ này thiếu gì chim, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”.

Lê Bằng vội vã nói: “Em dám!”.

Tôi bị Lê Bằng ép trong lòng, ấn xuống giường, tôi ở dưới, anh ở trên, anh hung hăng thổi vào mặt tôi, tức đến nỗi gân xanh đều nổi hết lên, uy hiếp nói: “Cẩn thận anh cưỡng bức em đấy!”.

Tôi liếc mắt, không cho là đúng mà nói với anh: “Cảm ơn chồng đã chăm chỉ cày bừa, nhưng tiếc rằng “đền đồ” vẫn chưa hết”.

Tôi tự nhủ trong lòng, đàn ông đừng bao giờ cho rằng có thể thu tóm được một người phụ nữ cả đời, đàn ông đều là sư tử, không cho phép lãnh thổ của mình bị người khác đánh chiếm, họ lúc nào cũng phải duy trì tinh thần cảnh giác. Còn nữa, thay lòng đổi dạ không phân biệt giới tính, không phân biệt tuổi tác, không phân đẳng cấp, chỉ cần con người còn năng lực yêu thương, thì trái tim còn có thể rung động.

Vài ngày sau, tôi nhận được cú điện thoại kể khổ của Miumiu, nội dung đại khái xoay quanh mâu thuẫn giữa cô ấy và bạn trai mới. Mâu thuẫn này đến từ hai quốc gia khác nhau, anh ta là người Mỹ, còn cô ấy là người Trung Quốc.

Tôi hỏi Miumiu, cậu thích sạch sẽ, làm sao yêu được người ngoại quốc toàn lông với mùi gây của thịt cừu?

Cô ấy nói, mới đầu cô ấy cũng cho rằng đó là tình yêu thật sự, bởi vì mỗi ngày anh ta đều tặng cô ấy một bông hồng, nói một câu anh yêu em, và tặng một nụ hôn tạm biệt, rất phù hợp với mẫu người tình trong mộng của Miumiu, anh ta được sinh ra dường như để dành cho cô ấy.

Tôi nói, đây là một người đàn ông mà khả năng yêu phát triển quá mạnh, anh ta có quá nhiều tế bào lãng mạn, khiến tôi nghi ngờ về thái độ sống của anh ta.

Miumiu im lặng một lúc, tiếp đó nói với tôi rằng, họ cãi nhau, nguyên nhân là do mẹ anh ta

Mẹ anh ta nói, con trai bà có thể tìm một cô gái người Pháp, người Đức, người Anh thậm chí là người Nga nhưng không thể kết bạn với một cô gái người Trung Quốc, Hàn Quốc, Nhật Bản hay Việt Nam.

Nghe đến đây, tôi đại khái đoán được ý của mẹ anh ta.

Quả thực, ở Trung Quốc đã từng xảy ra những trường hợp người Trung Quốc kết hôn giả với người nước ngoài, nếu căn cứ theo tỷ lệ dân cư của người Trung Quốc thì con số này không nhiều, nhưng nếu tính theo con số chính thức theo cách tính của người nước ngoài thì sẽ khiến người ta phải kinh ngạc. Người nước ngoài thường nói, người Hoa ở nước họ quá nhiều, tỷ lệ di dân quá cao, đồng thời năm nào cũng hô hào phải hạn chế.

Nhưng trên thực tế ở bất kỳ quốc gia nào, đều xuất hiện những con sâu làm rầu nồi canh, vì thấy xấu hổ về quốc tịch của mình, sinh ngoại, nên thay hình đổi dạng. Tỷ lệ này của người Trung Quốc cao là do Trung Quốc là quốc gia có dân số đông nhất thế giới. Trong lúc chúng tôi nỗ lực sống, không thể và không có thời gian ngăn cản suy nghĩ và hành động của người khác, di dân đến quốc gia nào cũng không phải tiêu chuẩn chúng tôi có thể đặt ra. Đây là trách nhiệm của cục di dân ở những quốc gia kêu gào có nhiều người Trung Quốc đến định cư. Trong lúc hô hào, những người đó đã tự động quên đi một số người Hoa có cống hiến to lớn hoặc có điều kiện kinh tế ưu việt, họ chỉ nhớ được rằng, năm nay trong số những người Hoa di dân có bao nhiêu người là người tầm thường, biết thế không nên phê duyệt, năm tới nhất định phải rút kinh nghiệm...

Miumiu nói, những đoán định của tôi hoàn toàn phù hợp với cách nói của mẹ anh ta. Trước khi anh ta đến Trung Quốc làm việc, mẹ anh ta đang sống tại bang Mississippi đã cảnh cáo anh rằng, không được kết giao với bất kỳ cô gái người Hoa da vàng, tóc đen nào, cho dù cô gái đó đức hạnh tốt, có một không hai, bởi rất có thể những cô gái này chỉ vì thấy anh ta tóc vàng, da trắng, mắt xanh, hoặc vì quốc tịch của anh ta và những lợi ích khác khi được gả cho anh ta nên mới tiếp cận anh ta thôi. Mẹ anh ta nói rằng, quanh môi trường bà sống, ít nhất bà đã gặp ba trường hợp kết hôn giả và những người đó đều là người Trung Quốc. Vì vậy bà cho rằng, người Trung Quốc rất đáng khinh bỉ, rất ranh mãnh, mưu sâu kế hiểm, cần phải đề phòng. Còn cậu con trai trong mắt bà rất thuần khiết và lương thiện...

Tôi có cảm giác buồn nôn với những lời mẹ anh ta nói.

Nhưng tôi không thể không thừa nhận một điểm, bởi vì tôi hiểu Miumiu nên tôi có thể tin rằng Miumiu coi trọng tình yêu hơn quốc tịch, đáng tiếc cái sự hiểu nhau này không thể vượt không gian để gửi ẹ anh ta biết.

Miumiu nói, khi anh ta đem những lời nói của mẹ mình kể cho cô ấy nghe, cả thế giới của Miumiu như sụp đổ, thậm chí cô ấy còn chưa hề đưa ra yêu cầu kết hôn với anh ta.

Tôi hỏi: “Nguyên nhân liệu có phải do các cậu đã lên giường với nhau rồi?”.

Miumiu nói đúng thế, rất có thể từ lúc đó sự nhiệt tình của anh ta với cô ấy dần giảm sút.

Tôi kêu lên: “Oh, no, đàn ông nước ngoài thật xấu tính”.

Cuối cùng, Miumiu tự châm chọc mình nói, cô ấy sẽ không vì lý do này mà từ chối các cơ hội yêu đương khác, nhưng cô ấy sẽ lựa chọn quốc tịch, phạm là những người đàn ông thuộc thế giới thứ nhất cô ấy đều sẽ không nghĩ tới. Các nước như Brazil, Việt Nam có thể ưu tiên, bởi vì trong mắt họ, quốc tịch của các nước thứ ba không đáng để quan tâm.

Tôi chia buồn với Miumiu do bị chủ nghĩa đế quốc áp bức trong khoảng ba phút, sau đó đi làm như mọi ngày.

Trương tổng vẫn chưa xuất hiện, khiến tinh thần tôi hoàn toàn thoải mái. Lúc tôi lên mạng tìm hiểu về thực đơn, Lê Bằng gửi đến một tin nhắn: “Tối nay ra ngoài ăn cơm nhé, anh đặt bàn rồi”.

Tôi cười thành tiếng, trả lời: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó em muốn làm gì anh thì làm.”

“Em chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ đen tối với anh, em cũng không muốn làm gì anh cả, e rằng đêm nay anh sẽ phải tự mình ra tay, tự làm tự hưởng nhé.”

Rất lâu không thấy Lê Bằng trả lời, một lúc sau anh mới nhắn lại: “Anh xin em, hãy làm gì đó với anh đi”.

Tôi đưa tay bịt miệng, nằm bò ra bàn cười sảng khoái, đến khi điện thoại nội bộ đổ chuông, tôi bị Lê Bằng gọi vào phòng làm việc của anh.

Cổ nhin cười, tôi làm ra vẻ nghiêm túc đứng trước bàn làm việc, ci đầu nhìn anh.

Anh đặt tài liệu trên tay xuống, ngẩng đầu, định mở miệng nói, không ngờ lúc này Trương Mai gõ cửa bước vào, cuộc chuyện trò của chúng tôi bị giết chết ngay từ trong trứng nước.

Trương Mai trình giấy tờ, Lê Bằng nhanh chóng xem qua một lượt rồi ký tên.

Tranh thủ lúc này, Trương Mai nhìn sang tôi, tôi cũng nhìn đáp trả.

Lê Bằng đưa lại giấy tờ cho Trương Mai, vờ như không có chuyện gì, nói với tôi: “Cô hãy xử lý xong việc nhà đã, còn việc tăng ca dời họ hàng của cô đi rồi tính sau”.

Tôi liên tục gật đầu, rồi nói: “Cảm ơn Giám đốc Lê”.

Quay trở lại chỗ ngồi chưa lâu, Lê Bằng lại nhắn đến một tin: “Còn mấy ngày nữa?”.

“Hai ngày.”

Anh gửi đến một icon khóc lóc.

Tôi ngoái đầu lại nhìn, anh vẫn ngồi trước bàn làm việc một cách nghiêm túc.

Lê Bằng dẫn tôi đến một nhà hàng bit tết cao cấp, một suất bit tết ở đây có giá hơn một trăm đồng, miệng ăn tim xót. Mặc dù xót xa, nhưng khuôn mặt tôi đầy hạnh phúc, bởi toàn thân không bị ám khói dầu mỡ, không cần rửa bát, không cần dọn dẹp bếp núc, thế mới là cuộc sống chứ!

Tôi nói: “Nếu sau này ngày nào cũng được như thế này thì tốt quá”.

Anh nói: “Người bình thường không thể hôm nào cũng sống xa xỉ, đây là cuộc sống của hoàng thất, nếu sống thế này sẽ tổn hại phúc phần mất”.

Tôi nói: “Vây một tuần một lần vậy?”.

Anh nói: “Giá nhà đất đang tăng lên chóng mặt, không thể chậm trễ, một tuần một lần là cuộc sống của quý tộc, nếu sống như vậy sẽ béo phây phây”.

Tôi nói: “Vây thì một tháng một lần?”.

Anh nghĩ ngợi: “Nếu một tháng sống sa hoa một lần, thì lẽ tình nhân rất khó để có được món quà bất ngờ, em định chia ngày ngọt ngào nhất trong năm nhỏ ra để hưởng thụ trong từng tháng sao?”.

Tháng nào cũng được sống trong ngày tình nhân, đây là điều mà bất kỳ cô gái nào cũng mong ước, tôi vừa nói “vâng”, thì lại nghe thấy câu sau của anh.

Về mặt đây tiếc rẻ anh tuyên bố với tôi: “Nếu như phân bổ sự ngọt ngào ra từng tháng, vậy tiền mua quần áo hàng tháng của em sẽ ít đi...”.

Nét mặt tôi lập tức sững lại, nói: “Vậy thì một năm một lần đi...”.

Lặng lẽ ăn hai miếng bít tết, tôi đột nhiên nhận ra rằng, tôi đang yếu thế, trong lòng không yên, bèn phản kích.

Anh biết được nhược điểm của tôi, tôi cũng biết được điểm yếu của anh, có được mua túi mới hay không, nằm ở chiến dịch này.

Tôi nói: “Ăn xong chúng ta đi dạo Shin Kong Place một lúc nhé?”.

Một bên lông mày anh nhướn cao, đây là tín hiệu cảnh giác.

Anh hỏi: “Có hàng mới à?”.

Tôi gật đầu như bả củi, hai mắt sáng rực lên, gương mặt chờ đợi, giống như một chú chó Nhật.

Anh buông dao đĩa xuống, nói: “Chẳng phải vài tháng trước em mới mua một cái túi sao? Đã cũ rồi à?”.

Tôi nói: “Anh đừng nói vài tháng trước thế chứ, túi xách là thứ cần phải thường xuyên thay mới. Cứ cho là em chi hết tiền mua sắm tháng sau đi”.

Anh nói: “Thế thì em bán cái trước đó đi, rồi mua cái này”.

Tôi hỏi tại sao, anh giải thích: “Em chỉ khoác túi bằng một vai, có bao giờ dùng cả hai cái túi ra ngoài đâu, lấy cũ đổi mới đi”.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy tại sao đồng hồ và máy ảnh anh lại mua hết cái này đến cái khác, cái trước đó cũng đâu có bán đi?”.

Anh nói: “Chuyện này không giống nhau, đó gọi là “sưu tập”.

Tôi nói: “Túi cũng sưu tập, nó cũng có thể tăng giá trị”.

Anh cười khinh thường.

Còn tôi lòng đầy cảm phẫn.

Cuối cùng Lê Đại Mao cũng đã phải thỏa hiệp, nguyên nhân của sự thỏa hiệp này là tôi phải trả tiền cho bữa ăn.

Tranh thủ lúc đi vệ sinh tôi lén đi thanh toán, lúc quay lại tôi đưa tờ hóa đơn ra trước mặt Lê Bằng, dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, tôi nói với anh rằng, bữa này coi như tôi mời, tổng cộng hơn hai nghìn đồng, là thành ý của người làm vợ như tôi.

Anh lập tức hiểu được dụng ý của tôi, tỏ ra rất ngoan ngoãn, nói: “Vậy anh phải bù đắp bằng gì? Bù đắp bằng xác thịt à?”.

Tôi cười hời hợt: “Không cần, em không cần thứ đó. Hơn nữa nếu em muốn đòi hỏi ở anh dễ như trở bàn tay thôi”.

Tôi xoa ngón tay, tiếp tục nói: “Chỉ nói không thì không có ích gì, lát nữa phiên Lê tiên sinh tạm ứng tiền tiêu vặt tháng sau của anh để đáp trả em, lúc đến Shin Kong Place anh đừng chùn tay là được”.

Phần lớn phụ nữ đều cho rằng, muốn biết một người đàn ông đối với mình thật lòng hay không, thì phải xem người đó có dám tiêu tiền vì mình hay không, tiêu bao nhiêu tiền, chiếm bao nhiêu phần trăm tài sản.

Còn phần lớn đàn ông lại có tâm lý muốn tỏ rõ sức mạnh của mình, đặc biệt với tư cách là một người chồng, họ cho rằng vợ tiêu tiền của chồng là điều hiển nhiên. Còn nếu vợ kiếm được nhiều tiền hơn chồng thì đó lại là điều khó chấp nhận. Họ thà chọn một thời điểm thích hợp để vờ thể hiện chữ quyết không chịu mất mặt trước người khác hay để người khác đâm sau lưng nói anh ta không bằng vợ hoặc nói anh ta là chồng của ai đó, anh ta đòi trèo cao, ở rể.

Vì biết sử dụng thủ đoạn một cách thích đáng, kết quả là tôi được ngồi ôm túi mới trên xe của Lê Bằng, sung sướng trở về nhà.

Những cơ hội thế này không nhiều.

Vào đến nhà, tôi đá giày cao gót sang một bên, đi chân trần, xách chiếc túi đến trước gương, quay trái quay phải mừng vui ra mặt.

Lê Bằng xuất hiện trong gương, ôm lấy eo tôi từ phía sau, miệng áp sát vào tai tôi, thì thầm: “Các chuyên gia nói rằng, phụ nữ shopping một cách điên cuồng thì trình độ làm tình cũng ngang ngửa với đàn ông xem phim sex”.

Tôi cười hí hửng nói: “Vậy người phụ nữ ngày nào cũng được shopping, giống như ngày nào cũng đang làm tình à? Hạnh phúc thật đấy”.

Lê Bằng xoay người tôi lại, đối mặt với anh, cụng trán vào nhau, nói: “Anh đã phải trả tiền cho hạnh phúc của em, em cũng nên có chút gì đáp trả...” Anh nũng nịu phát ra hai tiếng “hừm hừm”, giống như âm thanh của lợn đực đang trong thời kỳ động dục.

Tôi nắm chặt cà vạt của anh, kéo lại gần mình, đưa miệng lên, hôn môi anh, nói một cách hàm hồ: “Anh đang giao dịch với em đấy à, đồ hư hỏng... chẳng lẽ anh quên rồi sao, vẫn còn hai ngày nữa, đợi tiếp đi cưng, ngoan nào”.

Anh than vãn: “Nhưng “nó” sắp vỡ dê rồi”.

Tôi nói: “Đợi thêm hai ngày nữa, đến lúc đó hãy cho em biết thế nào là đời non lấp biển...”.

Mọi thứ đã được thỏa thuận rõ ràng, chúng tôi lại lao vào hôn nhau.

Tôi phát hiện ra rằng, đàn ông là loài sinh vật có trí tưởng tượng phong phú, họ có thể bị kích động bởi một từ hoặc một chữ nào đó của người phụ nữ. Ví dụ như lúc có nhu cầu, tôi nằm trong chăn, dùng chân cọ cọ vào Lê Bằng hỏi: “Hello, hôm nay đại ca chim có nhà không?”, nếu anh quay đầu lại nhìn tôi với cặp mắt sáng rực thì đó là điều chắc chắn; một ví dụ khác đó là khi anh sung sức quá mức, tôi sẽ tán dương rằng: “Hôm nay cậu bé rất tuyệt, đáng để khen ngợi”, sau đó tôi sẽ vỗ vỗ vào nó, tỏ ý khen ngợi; thêm một ví dụ khác nữa, như lúc này tôi nhắc đến “đời non lấp biển”, anh lập tức “dừng” đứng lên.

Miumiu thường nói rằng, đàn ông không biết họ tham lam, ham yêu, thèm muốn cái đẹp, nếu nói chuyện cười sex với họ chỉ khiến họ bị kích động nhanh hơn.

Lúc này tôi rất muốn nói với cô ấy, đàn ông rất tham, sự tham lam của họ luôn liên quan đến phụ nữ, họ có thể bị phụ nữ nắm chặt trong tay, đồng thời lời nói của phụ nữ rất có sức mạnh. Nhưng chỉ cần có phương pháp thích hợp, thì có thể khống chế được lòng tham của đàn ông, giống như lúc này, tôi nói với Lê Bằng vẫn còn hai ngày nữa, cho anh một thời hạn cụ thể, để sau khi anh kỳ vọng, mong mỏi và phát huy hết trí tưởng tượng, anh vẫn phải ngoan ngoãn dừng mọi động tác lại, tôn trọng kỳ hạn mà tôi đưa ra. Còn chuyện cười, có thể tạm thời giải quyết được sự ham muốn lúc đó.

Hãy cho đàn ông một chút ngọt ngào, rồi kết hợp các biện pháp mềm mỏng và cứng rắn, rất có thể đàn ông sau khi được rèn giũa sẽ biết nghe lời hơn.

Thứ Bảy, hôm đó quả đúng là một ngày đầy ắp tai ương.

Nguyên nhân đều xuất phát từ gia đình Lê Bằng. Tôi cùng Lê Bằng về dọn dẹp nhà bố mẹ anh, anh phụ trách lau rửa máy hút mùi và bếp, tôi và mẹ anh phụ trách lau dọn phòng khách và phòng ngủ.

Lúc bắt đầu tôi cho rằng dọn dẹp tức là lau sạch bề mặt bên trên, sau đó tôi thấy mẹ anh nằm bò dưới gầm giường để lau sàn nhà, tôi lập tức đỡ mẹ anh dậy, nói với bà, lưng của bà không khỏe, rồi tự mình nhanh

chóng bò xuống thay bà làm công việc này.

Tôi đau hết cả lưng và eo, còn mắt cá chân sưng to, tôi ngâm nguyên rửa Lê Bằng.

Nếu tôi nói những điều này với mẹ tôi, bà chắc chắn sẽ bám vào huyện thái dương của tôi mà nói rằng: “Con ở nhà có bao giờ chăm chỉ thế đâu, đúng là bát nước hắt đi!”.

Về đến nhà, tôi phàn nàn: “Hôm nay anh nấu cơm nhé, em không còn sức nấu nữa”.

Lê Bằng liên tục nói “Được”.

Tôi lại nói: “Em muốn ăn súp lơ xanh, anh phải xào ngon một chút. Em đòi hỏi rất cao ở món súp lơ xào, giống như mẹ anh yêu cầu cao với khoảng không riêng tư dưới gầm giường vậy”.

Lê Bằng nở một nụ cười rất tươi, bóp vai cho tôi, bảo tôi nhanh đi tắm.

Tôi vừa ý gật đầu, đi đến cửa nhà tắm, vậy là đã sắp xếp xong mọi việc tối nay.

Quay đầu lại, tôi nói: “Em tắm, anh nấu cơm”.

“Được.”

Tôi lại nói: “Em tắm xong, anh tắm, em ăn cơm”.

“Được.”

Tôi tiếp tục nói: “Em ăn xong, anh cũng tắm xong và bóp chân cho em”.

Anh vừa mở miệng định nói “được”, đột nhiên dừng lại, nói một cách ầm ừc: “Vậy anh ăn cơm vào lúc nào?”.

Tôi cười ha hả, đi vào nhà tắm, lúc này nếu dùng một tính từ để hình dung về tôi thì chỉ có thể là hung hăng.

Ngâm mình trong bồn tắm, tôi nheo mắt lại thở dài, rút ra được một kết luận từ Lê Bằng, muốn một người đàn ông cúi đầu trước bạn, chỉ có hai khả năng, một là anh ta cần nhờ vả bạn, nhờ vả bạn làm việc, vay mượn, cầu xin tình yêu, cầu xin niềm vui, tất cả đều là cầu; hai là cảm thấy có lỗi với bạn, có lỗi với sự cống hiến của bạn, có lỗi với sự hy sinh của bạn, có lỗi vì bạn đã không nề hà bất cứ việc gì với người nhà anh ta nhưng với một điều kiện anh ta phải là một người con hiếu thảo, như vậy anh ta mới có thể cảm nhận được sự hiếu thảo của bạn.

Tắm xong, tôi ngửi thấy mùi khét của đồ ăn, nhanh chóng lao vào bếp tận mắt chứng kiến hiện trường.

Bên trong chảo xào rau dính một lớp cháy vàng khả nghi, tôi hỏi Lê Bằng đó là gì, anh nói là trứng đã bị chưng cháy.

Tôi hỏi sao lại cháy, có phải không cho dầu hay không.

Anh lộ vẻ mặt như bưng tỉnh nói: “Vợ à, em thật thông minh”.

Tôi lườm anh một cái, lúc này mới nhìn thấy súp lơ đang sôi xình xịch trong chiếc nồi nhôm bên cạnh.

Tôi hét lớn, tắt ngay bếp, vớt rau ra, nhưng đã nát.

Tôi nói: “Em thích nhất là món súp lơ xanh, nhưng bây giờ không còn ngon nữa, anh đun quá lâu rồi”.

Tôi khoát tay nói: “Thôi, em không ăn nữa, anh tự ăn đi”.

Tôi quay trở lại phòng khách, bực bội ngồi xem ti-vi, tổ thái độ trong im lặng, đúng cái ngày mà tôi làm lụng vất vả nhất, tôi lại bị mất luôn bữa tối, bố mẹ Lê Bằng hủy hoại mất ngày nghỉ của tôi, còn anh hủy hoại sự háu ăn của tôi.

Lê Bằng theo tôi ra phòng khách, hỏi tôi tại sao lại tức giận, như vậy có đáng không?

Tôi nói: “Đáng chứ, rất đáng. Em thích ăn nhất là món súp lơ xanh, nhưng anh lại để cho nó mềm nhũn ra!”.

Lê Bằng mím môi, rất lâu không nói gì, sau đó quay lại nhà bếp, tỏ ra im lặng trước sự tức giận của tôi.

Chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh.

Có lẽ người khác sẽ nghĩ rằng tôi chuyện bé xé ra to, tôi không quan tâm đến điều đó, tâm trạng này của tôi chỉ có thể hiểu, chứ không thể diễn tả được bằng lời.

Con người lúc đói khát, tính khí giống như một kho thuốc nổ, chỉ cần châm ngòi là nổ tung. Lúc này, chỉ sợ người khác đổ thêm dầu vào lửa, lại còn là thứ dầu không nên xuất hiện.

Lê Bằng lười nhác đã lâu, ngay đến việc chưng trứng phải cho dầu cũng quên mất. Rồi việc rau phải ăn giòn cũng quên, anh đã bị tôi chiều hư, được tôi làm cho thành quen rồi, đúng là tôi tự làm tự chịu mà. Điều này khiến tôi không thể không suy nghĩ, cuộc sống hôn nhân sau này liệu có nên duy trì chế độ cách nhật hay không, hai bốn sáu tôi nấu cơm, ba năm bảy anh nấu, chủ nhật ăn ở ngoài.

Chuyện này nói cho chúng ta biết rằng, phụ nữ đừng có vì thương chồng phải chịu nhiều áp lực mà để họ tránh xa bếp núc, đó không phải là thương họ mà là chiều hư họ, khiến họ nghĩ rằng chuyện bếp núc là việc của đàn bà. Họ sẽ quên mất hoặc không có cơ hội để thử thách với những khó khăn trong nhà bếp, như phải ấy thìa muối, để lửa to nhỏ thế nào, nên ấy lần nước.

Tôi ghét cách nói: “Muốn chinh phục trái tim người đàn ông, trước tiên phải nắm được cái dạ dày của anh ta”, đặc biệt là trong lúc tôi mệt mỏi rồi, lại phải hít mùi khói dầu đầy nhà, tôi căn bản không thể can tâm tình nguyện trở lại bếp núc để nắm bắt lấy trái tim anh, tôi chỉ muốn bóp chặt anh, bóp cho đến chết.

Buổi tối hôm đó, tôi cự tuyệt sự đụng chạm của Lê Bằng khi anh lần mò vào chăn của tôi.

Tôi quay lưng về phía anh, nói một cách lạnh nhạt: “Cô bé hôm nay nghỉ. Nó quyết định cho cậu bé tự quản vài ngày”.

Ngày hôm sau, Lê Bằng làm hai suất mỳ Ý để lấy lòng tôi, nhìn sắc mặt tôi có vẻ hòa bình trở lại, anh định lấy một suất ỉnh, nhưng bị tôi ngăn lại.

Anh nói: “Ngoan nào, một mình em cũng ăn không hết mà”.

Tôi nói: “Anh có tiền, em có miệng, ăn một suất, đổ đi một suất, em thích thế”.

Lê Bằng nheo mắt lại, tiến đến ngồi cùng ghế với tôi, kéo tôi ngồi lên đùi anh, ăn đĩa mỳ của tôi một cách đàng hoàng, thậm chí còn nói với tôi rằng: “Vậy thì em cứ đổ hết vào bụng anh, anh sẵn sàng làm thùng rác cho em”.

Tôi mắng: “Em đúng là kẻ có mắt không trông, sao em lại yêu anh chứ!”.

Anh không hề thấy ngượng ngùng trước những lời tôi nói, ngược lại còn cười nhạo: “Lúc đầu là em چرا cảm anh đấy chứ”.

Tôi nặn một nụ cười gượng gạo nói: “Em thích anh là bởi khi đó anh vẫn là một con người, nhưng giờ thì chỉ có thể dùng từ cảm thú đội lốt người để hình dung về anh”.

Cái kẻ “cảm thú đội lốt người” đó cười không ngậm được miệng, dường như anh rất vừa ý với cách khen ngợi theo kiểu sĩ nhục của những người yêu nhau, ôm lấy tôi nói: “Đàn ông mà quân tử với phụ nữ, thì không bằng loài cảm thú, chẳng nhẽ em lại hy vọng anh không có chút ý đồ xấu xa nào với em ư? Nếu thế thì đó là tổn thất của anh cũng là sự bị thương của em!”.

Lê Bằng đã trở nên thông minh hơn, nhìn vẻ mặt đắc ý, càn rỡ của anh, thậm chí tôi càng khẳng định loại đàn ông này sinh ra là để làm người quản lý, cũng chỉ có người không biết xấu hổ mới có thể khổng chế được những người biết xấu hổ. Bị áp bức nhiều tầng, khiến cho những người biết xấu hổ càng biết xấu hổ hơn, từ đó thuận tiện cho việc quản lý.

Đàn ông có thể vì tình dục mà không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào. Câu nói đó được thể hiện rất sinh động trên con người Lê Bằng.

Cả ngày, anh đều thể hiện sự ân cần với tôi, giống như lặp lại cảnh những ngày mới yêu nhau.

Anh đút cho tôi một chiếc sôcôla nhân rượu, nhân cơ hội này đưa lưỡi vào miệng tôi, nói là đang thưởng thức rượu.

Anh lấy chiếc cà vạt màu đỏ sọc trắng tôi tặng nhân dịp sinh nhật, trông vào cổ tôi, rồi lại lấy chiếc sơ mi màu xám đen tơ tằm, mặc vào người tôi đầy tình nghich.

Tôi liếc anh một cái, dùng bàn tay dính đầy dầu khoai chiên vuốt lên mặt anh, nhìn ánh mắt lạc lõng của anh, tim tôi đau thắt lại.

Ánh mắt mọng nước đó, hiện lên bóng hình của tôi.

Quả thật, đàn ông không nên giả vờ đáng thương bởi như vậy nhìn họ sẽ đáng thương hơn bất cứ người nào. Đây chính là điểm yếu của phụ nữ.

Sau khi ngủ trưa dậy, tôi vào nhà tắm tắm, vừa mặc xong áo choàng liền nghe thấy tiếng anh ngoài cửa nói: “Em yêu, anh giúp em sấy tóc nhé”.

Hi hi, chồn mà đến chúc tết gà, chắc chắn không có ý gì tốt.

Tôi ở trong nhà tắm nói vọng ra: “Em muốn ăn bánh gato, gato sôcôla”.

Lê Bằng ngừng lại một lúc rồi trả lời: “Nhưng trong nhà không có bánh gato, chỉ có chuối và trứng gà thôi”.

Tôi dừng lại trong chốc lát, suy đoán đầu tiên là anh đang ám chỉ chuyện làm tình với tôi, suy đoán thứ hai là có lẽ anh không hề có ý đó.

Tôi nhấn mạnh nói: “Em chỉ muốn ăn bánh gato thôi, gato sôcôla”.

Lê Bằng im lặng một lát, rồi thỏa hiệp nói vọng qua cánh cửa: “Anh đi mua ngay đây”.

Một lúc sau, ngoài phòng ngủ vọng lại tiếng mở tủ, tiếp đó, giọng anh vọng lại: “Em yêu, đợi anh nhé”.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa, mới nhẹ nhàng mở cửa nhà tắm nhìn ra ngoài, khi đã chắc chắn bên ngoài không có ai tôi mới rón rén đi ra phòng ngủ, tôi đang định mặc đồ ngủ thì chợt nhớ đến chiếc áo sơ mi đó.

Sơ mi của đàn ông có hai cách mặc. Một là mặc lên gười đàn ông, hai là mặc lên người phụ nữ.

Tôi từng tưởng tượng cảnh Lê Bằng cởi bỏ nút áo, giữa cổ uống bia, tư thế uống nhất định phải thật phóng túng, không gò bó, dòng bia màu vàng nhạt phải chảy xuôi theo khoe miệng anh, xuống tận yết hầu, hõm xương cổ, cơ ngực, bụng ... nghĩ đến đây tôi lấy tay che mặt.

Tiếp đó tôi không hề do dự mà quật ngã anh.

Sau đó tôi liền nghĩ, vậy nếu là phụ nữ thì sao?

Đây là một câu hỏi cực khó nhưng lại rất thực tế, thời gian suy nghĩ có hạn, nhưng phải biết nắm chắc mức độ.

Cửa hàng bánh ngọt nằm ngay dãy phố bên cạnh, với vận tốc đi bộ của Lê Bằng thì chỉ cần mười phút là về đến nơi, tôi tính thêm cả thời gian thanh toán thì mất khoảng mười lăm phút.

Thế là, tôi nhanh chóng kéo lớp bên trong của chiếc rèm cửa, mặc chiếc áo sơ mi xám lên người, trèo lên giường, rồi lại trèo xuống, giở chiếc cà vạt đỏ sọc trắng ra, đeo lên cổ một cách hồ hững, nhẹ nhàng thắt một nút, rồi cài khuy áo, ngồi nghiêng bên mép giường, ngón tay hất hất cà vạt, trong đầu tôi đang hình dung nét mặt Lê Bằng khi nhìn thấy cảnh này, không biết anh sẽ nghĩ gì.

Có thể là kinh ngạc, cũng có thể là vui mừng...

Đáng ghét là, Lê Bằng bắt tôi đợi nửa tiếng đồng hồ, tóc khô được một nửa, vai thì mỏi, mắt cũng bắt đầu díp vào, lúc này mới nghe thấy tiếng mở khóa nhẹ nhàng.

Tiếng của Lê Bằng vọng lại từ phòng khách: “Nhược Nhược, bánh mua về rồi đây”.

Tôi nhanh nhẩu, lập tức chuẩn bị sẵn tư thế nói: “Anh cầm vào đây, em muốn ăn trong phòng ngủ!”.

Một lúc sau, Lê Bằng trong trang phục áo phông quần bò bước vào, nhìn thấy tôi anh hơi ngạc nhiên, dường như không chắc chắn mình vừa thấy gì.

Tôi hát chiếc cà vạt rồi vẫy tay với anh: “Hi!”.

Anh lập tức vội vàng chạy lại, đặt chiếc bánh lên giường, một tay bật đèn ngủ đầu giường lên, đôi mắt nhìn dán vào tôi dưới ánh đèn.

Tôi chớp chớp mắt, ngón áp út và ngón giữa của tay phải hợp lại làm một, tạo thành một góc chín mươi độ rồi chọc thẳng vào bánh gato, sau đó lại rút tay ra dưới cái nhìn kinh ngạc của Lê Bằng, đưa miếng bánh vào miệng anh.

Kết quả là, Lê Bằng cũng thay đổi luôn.

Sau một hồi chơi trò mèo vờn chuột, chúng tôi cuộn chặt lấy nhau.

Đến khi kiệt sức, tôi nằm bò trên giường, còn anh nằm bò trên người tôi. Chúng tôi kể cho nhau nghe những câu chuyện cười nhảm nhí, lúc tôi nói đến câu đàn ông cầm tinh con chó tìm đến người đàn bà cũng cầm tinh con chó sẽ tạo thành một cặp đôi chó má.

Đột nhiên nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng. Tôi hỏi: “Đại Mao, lần cuối cùng anh không mặc đồ bảo hộ à?”.

Anh nói: “Đúng vậy”.

Tôi nói: “Nếu như nòng nọc của anh cập bến một cách an toàn thì sao?”.

Anh trả lời: “Thì cứ để nó ở đấy”.

Hậu quả của câu nói này là, khi tôi rơi vào trạng thái mơ màng ngủ, tôi liền mơ thấy một đám trẻ con vây quanh tôi đòi bú.

Tôi vã mồ hôi bừng tỉnh, lay lay Lê Bằng đang ngủ say như chết, hỏi anh: “Anh có biết lúc nào có thai là tốt nhất không?”.

Anh nói không biết.

Tôi nói với anh, không những cần sắp xếp thời gian mà còn phải làm tốt công tác chuẩn bị, để tránh những tình trạng già yếu có thể chiếm lĩnh được địa hình đẹp nhất, vì như thế đứa trẻ sinh ra không phải là những đứa trẻ khỏe mạnh nhất. Còn nữa, những tình trạng được phóng ra sau một khoảng thời gian phải nín nhịn chưa chắc đã là tốt nhất, những tình trạng chen lên trước thường là những tình trạng yếu ớt, chỉ có những tình trạng ở phía sau mới là tốt nhất.

Nghe xong những câu này, anh lập tức lại có hứng, một tay ghì chặt lấy tôi, giọng khàn khàn nói: “Anh vẫn chưa dùng hết đâu...”.

Anh bỏ qua mất điểm mấu chốt trong câu nói của tôi.

Tôi quyết định phải giáo dục anh bằng cả lời nói và cơ thể.

Sau khi mặt trời lặn, tôi đẩy Lê Bằng đi nấu bữa tối, tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi điện cho Miumiu, đồng thời phổ cập kiến thức cho cô ấy về mức độ hoạt động của tinh trùng, cô ấy cũng kể cho tôi nghe câu chuyện về những đứa trẻ ra đời trong ống nghiệm.

Từ những câu chuyện của cô ấy tôi mới biết rằng, không chỉ tỷ lệ sống của những đứa trẻ được sinh ra trong ống nghiệm thấp mà ngay cả việc dưỡng thai cũng cực kỳ vất vả. Nếu nói quá một chút sẽ là, tốt nhất trong cả mười tháng mang thai chỉ nên nằm một chỗ trên giường, tránh bị kích động và mệt mỏi, bởi tỷ lệ sảy thai ở trẻ thụ tinh trong ống nghiệm rất cao, nghe nói nếu những bà mẹ mang thai tiến hành biện pháp này mà có hiện tượng ra máu, thì điều đó có nghĩa là phải đối mặt với nguy cơ sảy thai cao.

Tôi nằm bò trên gối nói: “Sự ra đời của một sự sống thật thần kỳ, những người mẹ sinh con thụ tinh trong ống nghiệm đáng được tôn trọng, họ rất vĩ đại”.

Miumiu tỏ ra không chịu được với sự cảm tính chợt đến với tôi, quyết định lấy một câu chuyện cười để tẩy não tôi.

Cô ấy còn nói, câu chuyện này là do một người bạn của cô ấy kể lại, bạn của cô ấy đã cười đến mức không thể đứng lên được, nhưng cô ấy thì lại không hề thấy buồn cười chút nào, nên để cho tôi thử đánh giá.

Kết quả là tôi cười đến mức không thở được nữa, tiếng cười vọng cả vào trong bếp, khiến Lê Bằng phải tò mò chạy ra xem.

Lúc này, tôi đã cúp điện thoại, cười đến mức mặt đỏ ửng, tim đập nhanh, bám lấy cổ Lê Bằng kể lại câu chuyện cho anh nghe câu chuyện: dưa hấu, dưa và quýt cùng độ xem ngực ai to hơn, kết quả là quýt thắng.

Lê Bằng nghĩ ngợi một lúc, rồi hỏi tôi tại sao quýt thắng.

Tôi nói, bởi vì ngực của cô dưa hấu và dưa to bằng chính những thứ quả ấy, còn quýt thì chỉ là nhũ hoa.

Nói xong, tôi lại ngả vào lòng Lê Bằng cười ngất.

Mấy phút sau, Lê Bằng mới mở miệng, nói: “Trong đầu anh xuất hiện một hình ảnh...”

Anh gồ trán, lại tiếp tục nói: “Nó cứ ám ảnh mãi, câu ví von này tượng hình quá”.

Tôi lập tức tròn mắt, hai tay chống nạnh, chất vấn anh: “Anh có ý gì vậy!”.

Anh tỏ ra rất nghiêm túc, sờ cằm nói: “Không có ý gì, câu chuyện cười này chắc chắn do đàn ông nghĩ ra”.

Lúc ăn cơm, tôi kể cho Lê Bằng nghe toàn bộ những chuyện liên quan đến vấn đề sinh con trong ống nghiệm mà Miumiu đã nói. Khi anh nghe đến đoạn phải lấy tinh trùng theo đúng giai đoạn, liền dừng đĩa.

Tôi nói: “Không những phải cai thuốc, cai rượu trước khi làm thụ tinh trong ống nghiệm từ một đến hai năm, mà còn phải để cơ thể trong trạng thái khỏe mạnh nhất. Còn phải cấm dục hai ngày trước khi làm thụ tinh, để đảm bảo chất lượng của tinh trùng”.

“Hai ngày à, vậy còn được, em đã bắt anh đợi sáu ngày rồi.”

“Lúc lấy tinh trùng còn phải hoạt động độc lập, tránh bị nhiễm những tạp chất từ người phụ nữ.”

“Cái này thì hơi khó, có những lúc cần phải có sự kích thích từ phía bên ngoài...”

“Ừ, nghe nói bệnh viện có phòng riêng chỉ chuyên để làm chuyện này... Có lẽ họ cũng sẽ cung cấp thêm tranh ảnh hoặc phim nữa? Anh có muốn tham quan không?”.

“Cái này khó quá, cứ giải quyết ở nhà cho nhanh.”

“Ồ, nếu ở nhà, thì phải đảm bảo trong hai tiếng đồng hồ phải đưa được tinh trùng đến bệnh viện, để đảm bảo... độ tươi của nó.”

Lê Bằng ho khan hai tiếng, nói: “Bao nhiêu sự tôn nghiêm của đàn ông đều mất hết”.

Tôi nhún vai nói: “Vẫn còn một cách khác, nhưng em chưa được chứng thực về điều này. Nghe nói, cũng có thể để cho các bác sĩ chuyên nghiệp xoa bóp huyết phía trước, nhiều nhất là ba phút, mọi việc sẽ xong xuôi”.

Mặt Lê Bằng trắng bệch ra, nhìn tôi, hỏi một cách thận trọng: “Xoa bóp thế nào?”.

“Nghe nói là xoa bóp từ phía sau, sau đó cho tay vào...”

Câu chuyện này cho chúng ta biết rằng, sinh được một đứa con rất vất vả, những đứa trẻ ra đời trong ống nghiệm càng khó khăn hơn, không những người mẹ gặp khó khăn mà những ông bố cũng trong tình cảnh tương tự. Thế nên chúng ta cần phải biết nâng niu những sinh mệnh, nâng niu những đứa trẻ, nâng niu mỗi quả trứng, mỗi con tinh trùng vẫn còn khỏe, không được lãng phí, bởi những thứ bị lãng phí rất có thể là thứ tốt nhất trong những thứ tốt, và rất có thể là thứ có ích nếu trong tương lai khó có con.

Sau bữa tối, Lê Bằng hỏi tôi có phải muốn sinh con rồi không.

Tôi nói, không hẳn thế, tôi chỉ lo lắng sẽ mang thai trong trạng thái cơ thể vẫn chưa chuẩn bị tốt, như vậy không những làm đảo lộn kế hoạch của người lớn, mà còn ảnh hưởng tới sức khỏe của trẻ em.

Sau đó, tôi lại nói: “Em hy vọng trong vòng một năm tới, anh sẽ cai được rượu”.

Lê Bằng nghĩ ngợi, rồi nghiêm túc gật đầu. Có lẽ những lời tôi vừa nói đã khiến anh sợ, sắc mặt anh trắng bệch và rất nghiêm túc.

Tôi biết, mục đích của tôi đã đạt được, anh bắt đầu coi trọng vấn đề sinh con. Cho dù là mang thai tự nhiên, hay thụ tinh trong ống nghiệm, về phương diện này, phụ nữ bao giờ cũng thận trọng hơn đàn ông. Phụ nữ có trách nhiệm hướng dẫn đàn ông nhìn thẳng vào vấn đề, bởi con cái được phân chia đều nhiệm vụ sắc thể, vì vậy cả hai bên đều phải có trách nhiệm.

Sau khi Lê Bằng tắm xong, tôi lấy tinh dầu bôi lên lưng anh, xoa bóp.

Tôi hỏi: “Anh nói xem nếu sau này chúng ta có con, thì sẽ là con trai con hay con gái?”.

“Anh thích con gái.”

“Con gái sẽ bị thằng nhóc nhà khác cướp đi, nếu như trước tuổi vị thành niên mà bị... thì phải làm sao?”

“Vậy thì anh sẽ đánh gãy chân thằng nhóc đó!”

Tôi rất vui, nói: “Vậy nếu như đúng lúc em không có nhà, con có kinh nguyệt, lại là lần đầu tiên, nó hỏi anh, anh trả lời thế nào?”.

Anh trầm ngâm một lúc mới nói: “Anh sẽ bảo nó đi hỏi mẹ”.

“Nếu như con khóc hỏi anh rằng có phải nó sắp chết rồi không, có phải là bệnh hiểm nghèo không, thì phải làm sao?”

“Con sẽ hỏi như vậy à?”

“Đúng thế, lúc em còn nhỏ đã hỏi như vậy. Lúc đó, nước mắt nước mũi em dàn dụa, dùng giấy lau chỗ đó, may mà hôm đó mẹ được về sớm, em khóc lóc sà vào lòng mẹ nói, hình như con sắp chết.”

“Kết quả thì sao?”

“Kết quả, mẹ chúc mừng em đã được đón nhận món quà của tuổi trưởng thành. Đúng lúc đó bố cũng đi làm về, em vui vẻ chạy qua ôm lấy ông, định nói tin tốt này với ông.”

“Kết quả thế nào?”

“Kết quả là mẹ kéo em lại, đồng thời nói nhỏ với em lý do vì sao chuyện này không được nói với bố. Vậy anh nói đi, nếu như sau này con gái chúng ta hỏi anh chuyện đó, anh sẽ xử lý thế nào?”

“Vậy thì anh sẽ giả vờ chết.”

14. Chương 13

Chương 13: Người ái mộ xuất hiện sau hôn nhân luôn là khởi đầu của rắc rối

Những gì phải đến rồi sẽ đến, nếu nói theo cách kinh điển mà những bộ phim văn thường nói thì là: “Ra ngoài lăn lộn, sớm muộn gì cũng phải tr ía”, lời tỏ tình của Trương tổng sớm muộn gì cũng phải hạ màn, sớm muộn gì cũng bị tôi bóp chết từ trong trứng nước.

Thứ Hai đi làm, Trương tổng đầy vẻ phong trần bước vào công ty, không hề nói chuyện với bất kỳ nhân viên nào mà đi thẳng vào phòng làm việc, anh ta bận bịu cả một buổi sáng. Qua cửa kính thấy được anh ta đang cắm đầu xử lý đống giấy tờ tồn đọng, thỉnh thoảng trả lời một cuộc điện thoại.

Lưu Tranh Tranh đi đi lại lại quanh bàn làm việc của tôi ba lần, chủ đề vẫn xoay quanh Trương tổng.

Câu đầu tiên: “Cô cũng đang nhìn Trương tổng à?”.

Câu thứ hai: “Trương tổng trông tiêu tụy quá”.

Câu thứ ba: “Nghe nói công ty có sự điều động mới, Trương tổng sẽ quay trở lại tổng công ty, Giám đốc mới sẽ được lựa chọn từ nhân sự của một trong hai tổ A và B”.

Thông tin vĩa hè này khiến tôi nghĩ đến Lê Bằng.

Tôi gửi một tin nhắn cho Lê Bằng: “Nghe nói, công ty sẽ có sự điều động mới, có thật không anh?”.

Anh trả lời: “Đúng vậy”.

Tôi hỏi tiếp: “Vậy anh có cơ hội không?”.

Anh trả lời: “Tạm thời chưa nghe ngóng được ý kiến của cấp trên”.

Tôi nói: “Hay là mời cấp trên ăn cơm hay tặng quà người ta”.

Nghĩ ngợi một lúc, tôi lại bổ sung thêm một câu: “Tất nhiên, đó chỉ là cách nhìn của em, hy vọng là không làm khó anh”.

Có những người nói chuyện rất có sức thu hút, mỗi câu nói của anh ta được rào trước đón sau bởi rất nhiều điều, anh ta có thể kể về đạo lý, kể về sự tình, kể về hiện thực, sau đó có thể làm thay đổi quyết tâm của bạn, hoặc ít nhất làm nó dao động, nhưng cuối cùng lại dùng một câu nói để phủ nhận hết ý định của mình. Ví dụ như: “Tất nhiên, đó chỉ là cách nhìn của em, em không có ý gì khác”, “Tôi không hiểu hết sự tình, thôi anh cứ nghe tai trái rồi cho ra tai phải đi”, “Hy vọng cách nghĩ của tôi sẽ không làm anh thay đổi”, những câu nói như vậy đã chuyển hóa từ bị động sang chủ động, từ chủ động chuyển hóa thành không có, không có liên quan gì đến người nghe.

Tôi tin rằng, dù tôi có thể hiện ra không muốn điều khiển Lê Bằng thế nào, nhưng chắc chắn anh sẽ suy nghĩ đến đề nghị của tôi, chuyển từ thế chủ động thành bị động.

Lê Bằng là người đàn ông ít nói nhưng có chủ kiến, đó là điều không phải bàn cãi. Nhưng anh không phải là người mưu cầu quá nhiều, thế nên trong quan niệm hôn nhân, anh tôn trọng nhiều hơn hy vọng, “em hy vọng anh sẽ cai thuốc”, “em hy vọng con cái chúng ta sẽ được sinh ra trong một gia đình đầy đủ”, “em hy vọng sẽ được mua một bộ quần áo mới”, những hy vọng đó phần lớn xuất phát từ miệng tôi, còn Lê Bằng chỉ lặng lẽ đưa ra lựa chọn. Nếu đồng ý anh sẽ mỉm cười, nếu có nghi vấn anh sẽ thảo luận với tôi, thế nên số lần tranh cãi giữa chúng tôi cũng không nhiều, chỉ có một vài lần lớn chuyện mà người châm ngòi nổ đều là tôi.

Nhưng trên thực tế bất kể vào lúc nào, ở nơi đâu phụ nữ dù biết mình sai nhưng vẫn có năng lực hành động một cách ngang ngược. Đây chính là bản năng và là nguyên tắc sinh tồn của phụ nữ, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể thay đổi được, cho dù anh ta có không thể chịu nổi đi chăng nữa.

Lúc này, tôi vẫn đang thể hiện sự ngang ngược của một người phụ nữ. Mặc dù rất hy vọng, nhưng tôi lại che giấu nó. Tôi hy vọng Lê Bằng được thăng chức, tôi hy vọng anh có thể một bước lên mây, tôi hy vọng lương của anh được tăng lên vài lần, tôi hy vọng cuộc sống của chúng tôi sẽ tốt hơn nữa. Tất cả những hy vọng đó đều xuất phát từ ý nguyện của một người vợ.

Hôm đó trước khi tan làm, Lê Bằng nhắn tin thông báo anh sẽ đi ăn cùng “cấp trên”.

Hy vọng của tôi đã có sự hồi đáp.

Tôi không về nhà luôn, mà nhận lời hẹn với Trương tổng, đây sẽ là lần cuối cùng.

Tôi hoàn toàn không có cảm giác ngoại tình, đem theo laptop sẽ dùng gây đập vỡ trái tim một người đàn ông, tôi quyết tâm đến chỗ hẹn là một nhà hàng u.

Trương tổng giúp tôi kéo ghế ngồi, rót rượu cho tôi, giúp tôi gọi thức ăn, giúp tôi bắt đầu câu chuyện, nhưng không hề hỏi ý kiến tôi xem tôi có muốn những hành động ga lăng đó xảy ra hay không. Về khoản này, Lê Bằng rất tôn trọng tôi, điều này khiến tôi ý thức được rằng, có so sánh mới có thể phân biệt được tốt xấu.

Lưu Tranh Tranh nói rất đúng, khuôn mặt Trương tổng hết sức tiêu tụy.

Trong lúc dùng bữa, anh ta rất cố gắng để tìm chủ đề nói chuyện, nhưng tôi lại rất hồ hững. Tôi cố tình thể hiện thái độ bất cần, không quan tâm. Tôi hy vọng những ngôn ngữ không lời này sẽ khiến anh ta hiểu rằng, giữa chúng tôi là không thể.

Nhưng nghị lực của Trương tổng rõ ràng nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi, anh ta vẫn nhắc lại chuyện cũ.

Anh nói: “Cấp trên sắp có sự điều động, có lẽ chỉ vài ngày nữa, tôi sẽ rời xa thành phố này... Hôm đó, tại sao em lại tắt máy?”.

Tôi không biết sự ra đi của anh ta và việc tôi tắt máy có mối quan hệ logic trực tiếp nào, chỉ trả lời lại rằng: “Ồ, lúc đó bạn trai tôi đang ở nhà tôi, đối diện với lời tỏ tình của người đàn ông khác, tôi chỉ còn cách tắt máy để bày tỏ lòng trung thành với anh ấy”.

Vẻ mặt của Trương tổng tỏ ra rất kinh ngạc, khó mà che giấu được, ngừng khoảng ba giây, anh ta lấy lại được phản ứng, lập tức nở một nụ cười, mặc dù rất gượng gạo, nhưng vẫn giữ được phong độ.

Anh ta nói: “Hóa ra em đã có bạn trai”.

Tôi nói: “Đúng vậy, tôi nhớ là tôi đã từng nói với anh”.

Anh ta không nói gì, tôi cũng vậy.

Im lặng một lúc lâu, anh ta lại nói: “Mặc dù khả năng tiến triển không nhiều, nhưng tôi vẫn muốn hỏi xem, giữa chúng ta... có thể không?”.

Tôi chớp mắt, hỏi anh: “Có thể thì sao, không thể thì sao?”.

Anh ta nói: “Nếu chúng ta có thể, tôi hy vọng em có thể cùng tôi trở lại tổng công ty, hoặc tôi có thể từ chức, tìm một công việc khác tại thành phố này, ở lại với em. Còn không thể, tôi sẽ quay về một mình”.

Tôi thừa nhận, tôi rất ích kỷ, rõ ràng tôi biết giữa chúng là không thể, nhưng vẫn muốn biết cái “có thể” mà anh nhắc đến có thể đi đến mức nào. Đây là biểu hiện tự nhiên của một người con gái khi có người khác giới theo đuổi, nó xuất phát từ sự tham lam và lòng ham hư vinh của nội tâm, bất kể cô ta đã kết hôn hay chưa, đều không thể ngăn cản cô ta tận hưởng ánh hào quang phát ra từ sự hấp dẫn của mình.

Xin hãy chú ý rằng, khi đàn ông đưa ra hai lựa chọn hoặc nhiều hơn hai lựa chọn với phụ nữ, nó giống như đạo lý “tôi hy vọng”, về cơ bản, phần lớn đáp án tốt nhất trong lòng họ là đáp án đầu tiên. Nhưng họ vẫn cố thể hiện sự tôn trọng với đối phương nên mới đưa ra nhiều lựa chọn để phụ nữ có thể mềm lòng thỏa hiệp, rồi nghiễm nhiên sẽ chọn cái đáp án có lợi nhất với họ. Đây cũng là một loại ám thị tâm lý.

Cho dù vậy, tôi vẫn không muốn làm tổn thương anh ta.

Tôi nói: “Nếu nói có thể, là lừa gạt anh”.

Không ngờ, Trương tổng rất biết tận dụng cơ hội.

Anh ta nói: “Tôi lại hy vọng em lừa tôi”.

Lại là “hy vọng”, tần suất từ này xuất hiện ngày hôm nay thật cao!

Tôi nói: “Tôi lại không hy vọng như thế, tôi thà sống một cách thực tế còn hơn. Tôi rất yêu bạn trai mình, đây là sự thật, tôi cũng không muốn làm tổn thương anh, đây cũng là sự thật”.

Trương tổng cười cười, mặt đầy vẻ châm biếm nói: “Bạn trai em là Lê Bằng đúng không?”.

Gương mặt tôi chắc chắn cũng tỏ ra kinh ngạc như anh ta lúc nãy, tôi không biết tại sao anh ta đoán được điều này mà vẫn tỏ tình. Rồi sau khi tôi từ chối lại tỏ ra rất kinh ngạc, thậm chí còn nói câu: “Hóa ra em có bạn trai rồi”.

Tôi hỏi: “Sao anh biết?”.

Trương tổng rất thẳng thắn, trong lúc tôi cho rằng anh ta sẽ tiếp tục tỏ ra đầy bí ẩn như vừa rồi thì anh ta lại tiết lộ đáp án.

Anh ta nói: “Lưu Tranh Tranh nói với tôi”.

Sự thật này chứng minh một chân lý: Trong lòng phụ nữ không có bí mật.

Tôi nói: “Tôi cũng nghĩ là cô ta”.

Anh ta nói: “Cô ấy còn nói hai người đã chia tay”.

Tôi nhún vai, cổ cười lớn: “Chia tay, nhưng chúng tôi đã quay lại rồi”.

Anh ta cũng cười, nói: “Yên tâm đi, cho dù em từ chối tôi, nhưng tôi vẫn sẽ giữ bí mật cho hai người”.

Tôi cúi đầu, trong lòng xuất hiện hai điều lo lắng. Thứ nhất lần này Trương tổng quay trở lại tổng công ty, rất cuộc là được thăng chức hay là giáng chức. Nếu là thăng chức, anh ta có vì báo thù mà tiết lộ chuyện của chúng tôi. Thứ hai, Lưu Tranh Tranh đã đem bí mật này nói cho sếp lớn – một người không nên biết nhất trong công ty, cô ta có ý gì? Không có ý gì, hay là có ý đồ khác?

Bất kể là trường hợp nào, đều rất nguy hiểm đối với Lê Bằng, nhưng đáng sợ nhất là cả hai trường hợp đều xảy ra.

Tôi hỏi Trương tổng: “Lưu Tranh Tranh nói với anh chuyện này trong hoàn cảnh nào?”.

Tôi biết, chưa chắc Trương tổng đã trả lời câu này nhưng tôi vẫn hy vọng anh ta sẽ thành thật trong lần gặp mặt cuối cùng này.

Anh ta nói: “Đó là sau khi cô ấy dò hỏi tôi tại sao cấp trên lại điều động tôi về tổng công ty”.

Quả nhiên tôi đoán đúng, Lưu Tranh Tranh có ý khác, lòng tham của cô ta quả không nhỏ.

Tôi nói: “Hóa ra là vậy, lòng dạ phụ nữ thật khó lường”.

Trương tổng nhấp một ngụm rượu nói: “Về khoản này, tôi tệ hơn em nhiều, giống như tôi không đoán được suy nghĩ của vợ trước, cũng không đoán định được suy nghĩ của em, lại càng không đoán được suy nghĩ của Lưu Tranh Tranh”.

Tôi chống hai khuỷu tay lên bàn ăn, mặc dù hành động này không phù hợp với phép lịch sự trong những bữa ăn phương Tây, nhưng tôi vẫn cố tỏ ra rất hiếu kỳ, hy vọng anh ta sẽ cho rằng tôi rất quan tâm đến những gì anh ta nói.

May mà Trương tổng hiểu được ngôn ngữ cơ thể của tôi, nhanh chóng nói tiếp: “Ban đầu tôi cho rằng, Lưu Tranh Tranh có ý với mình, hy vọng là tôi không quá tự phụ”.

Tôi nói: “Tôi nghĩ, không phải là anh quá tự phụ, tôi cũng cảm thấy cô ta có ý với anh, ngoài ra còn có Trương Mai, ý định của họ đối với anh đều giống nhau... Ý tôi là, không phải anh đang tự mình đa tình”.

Bỗng từ cuối cùng vừa phát ra, tôi chỉ muốn vả vào miệng mình, tại sao tôi lại nói một câu nói đa nghĩa như vậy?

Trương tổng tiếp tục thể hiện phong độ của mình, anh không chấp nhận lời nói của tôi, mà nói: “Họ có ý với tôi, có lẽ là nhằm vào vị trí của tôi trong công ty”.

Tôi cười, lúc này Trương tổng đang tự châm biếm chứ không hề tự hạ thấp mình. Nếu như không có Lê Bằng, người đàn ông này chắc chắn đang là con mồi của tôi.

Tôi nói: “Nhưng Trương Mai che đậy rất lốt, còn Lưu Tranh Tranh rất lộ liễu. Cô ta không nên thăm dò lý do anh đi khỏi công ty, cũng không nên lấy quan hệ của tôi và Lê Bằng ra làm điều kiện trao đổi... Có lẽ cô ta cho rằng, nếu như bí mật của chúng tôi bị lộ, cô ta sẽ là tổ trưởng tổ A”.

Trương tổng gật đầu nói: “Thực ra chuyện đấu đá nội bộ không phải là chuyện hiếm ở bất kỳ công ty nào, nhất là những công ty đông phụ nữ”.

Tôi nói: “Đó là bởi trong xã hội này, phụ nữ vất vả hơn đàn ông, nhìn bên ngoài áp lực đàn ông phải hứng chịu lớn hơn, nhưng thực tế phụ nữ muốn thành công, nhất định phải nỗ lực nhiều hơn đàn ông gấp mười lần, thậm chí cả trăm lần. Có những lúc nỗ lực nhưng không nhận được sự ghi nhận, trừ khi dựa vào nhan sắc. Đây không phải là điều đáng buồn của phụ nữ mà là của toàn xã hội, của cả đàn ông”.

Trương tổng đưa tay sờ lên trán, cười đùa: “Là một người đàn ông, tôi cảm thấy xấu hổ”.

Tôi hỏi: “Họ có những hành động cụ thể nào với anh không?”.

Anh ta nghĩ ngợi, nói: “Mỗi buổi sáng tôi đều thấy một bông hồng, có lúc kẹp trong tài liệu, có lúc để trên giá sách, có lúc lại đặt trên tay vịn của bộ sofa cạnh bàn trà, có những lúc họ hẹn tôi ăn cơm, hoặc hỏi lịch trình ngày cuối tuần của tôi...”.

Trong lòng tôi hơi run lên, tiếp lời: “Hoa hồng? Là ai tặng?”.

Anh nhún vai: “Đến nay vẫn không biết, tôi không hỏi, người đó cũng không nói ra”.

Tôi nắm chặt lòng bàn tay hỏi: “Đàn ông khi nhận được những món quà của người thầm yêu mình, rất vui đúng không?”.

Anh ta gật đầu.

Tôi lại hỏi: “Lẽ nào anh không muốn biết đó là ai à?”.

Anh ta nói: “Muốn chứ, nhưng tôi lại thích cảm giác thần bí khi không biết đó là ai, tôi sẽ tưởng tượng người đó thành người tôi thích”.

Tôi cười ngượng ngùng, chuyển chủ đề khác, nói: “Lê Bằng cũng nhận được hai lần”.

Trương tổng kinh ngạc thêm lần nữa, rồi lại châm biếm: “Vậy thì chắc là người bí ẩn kia sử dụng chiến thuật quảng lưới trên diện rộng, sau đó đánh bắt cả mẻ?”.

Chắc chắn là vậy rồi.

Sau khi đưa tôi đến đây phố cách nhà không xa, Trương tổng nói: “Chúng ta giữ liên lạc nhé, với tư cách là bạn bè”.

Tôi nói: “Sẽ giữ liên lạc, chúc anh may mắn”.

Xe của Trương tổng đã đi xa, tôi lặng lẽ đi bộ về phía trước, chưa đến một phút, phía sau vọng lại tiếng còi xe, quay đầu lại nhìn, hóa ra là xe của Lê Bằng.

Chúng tôi cùng nhau về nhà, Lê Bằng hỏi tôi đã đi đâu, tôi nói tiền một người bạn. Tôi hỏi chuyện anh nói chuyện với cấp trên ra sao, anh nói mọi thứ đều rất thuận lợi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chọn cách giữ bí mật tạm thời về chuyện của Lưu Tranh Tranh. Bởi lúc này, Lê Bằng không cần kẻ thù, mà chỉ cần bạn, vì trong công việc, thường thì người tốt sẽ bị lợi dụng, người cao hơn bạn một cấp cũng rất nguy hiểm, tôi hy vọng Lê Bằng có thể trở thành kẻ mạnh như vậy.

Còn tôi, tôi không muốn trở thành người phụ nữ mạnh mẽ phải nỗ lực hơn đàn ông mười lần hay cả trăm lần, tôi chỉ muốn trở thành người phụ nữ duy nhất đứng sau lưng người đàn ông thành công.

Buổi tối hôm đó, nằm trong chăn, tôi và Lê Bằng dính lấy nhau như keo với sơn, cái này gọi là vào đúng thời điểm, tại đúng vị trí cũ, đôi tình nhân ấy lại gặp nhau.

Tôi đem suy nghĩ này nói cho Lê Bằng nghe, anh véo mạnh vào mông tôi, dùng đầu ngón tay để tán dương sự đàn hồi và săn chắc của mông tôi, sau đó hỏi tôi: “Tại sao lúc nào em cũng mang lại cho anh cảm giác như mình đang vụng trộm?”.

Tôi sà vào lòng anh nói: “Chúng ta phải luôn duy trì cảm giác thần bí cho đối phương, có được cảm giác đó thì mới thấy tươi mới, nếu ngay cả chuyện làm tình cũng biến thành nhạt nhẽo như những cuộc giao ban hằng ngày thì đáng buồn biết bao”.

Lê Bằng hắng giọng, nói “Bà xã, chúng ta “giao ban” đi...”.

Tôi cười vui vẻ, xoáy vào câu nói của anh: “Vậy thì anh phải hứa với em rằng, nếu được thăng chức, anh phải đi du lịch với em trong kỳ nghỉ phép”.

Anh vui vẻ nhận lời. Câu nói “đàn ông yêu vì sex” rất đúng, những lúc như thế này mà ra điều kiện, phần lớn sẽ được đồng ý.

Ba ngày sau, thông báo thăng chức của Lê Bằng được gửi đến, khắp nơi đều là những lời nịnh nọt, nói cả trước mặt lẫn sau lưng. Nhưng chúng tôi đều biết rằng, càng những lúc như thế này càng nguy hiểm, Phạm Dung và Lưu Tranh Tranh đều đang nhìn, những người khác cũng đang nhìn, họ đang tìm cơ hội để bới móc, hoặc lật tẩy sơ suất của Lê Bằng khi vừa lên nhận chức, nếu không làm được chuyện gì gây được tiếng vang rất khó để họ phục thù.

Lê Bằng bắt đầu đi sớm về muộn, vùi đầu vào những công việc mà Trương tổng để lại, còn tôi thì cố gắng làm tròn bổn phận của một người vợ.

Ở công ty, chúng tôi gặp nhau ngày càng ít. Người ta thường nói, làm chuyện xấu bao giờ cũng chột dạ hay càng muốn giấu càng bại lộ, nói tóm lại, trong đám đồng nghiệp nữ hay đùa chuyện, tôi là người kín tiếng nhất.

Lưu Tranh Tranh từng dò hỏi tôi ba lần, chuyện giữa tôi và Lê Bằng tiến triển đến đâu, đều bị tôi cười đáp trả mà không nói câu gì.

Tôi phát hiện ra rằng, từ sau khi tôi biết Lưu Tranh Tranh là người đã kể bí mật của mình cho Trương tổng, chủ đề nói chuyện giữa chúng tôi trở nên rất cẩn trọng, tôi không còn chủ động nhắc đến chuyện của công ty cũng như con người ở đây, đồng thời tỏ thái độ đề phòng, trừ khi cô ta nói chuyện về giới tính tôi mới bớt cảnh giác.

Hai người đàn ông hoặc nhiều hơn khi tụ họp lại với nhau, chẳng có việc gì khác ngoài những việc như: ăn, uống, chơi gái, đánh bạc, làm ăn buôn bán. Nhưng khi phụ nữ tụ họp với nhau thì đơn giản hơn nhiều: chủ đề nói chuyện thường xoay quanh giới tính, cho dù lúc bắt đầu không phải, cũng dần dà vẫn cứ phải đề cập đến. Phụ nữ nếu như ra ngoài một mình, chắc chắn có chuyện phải giải quyết, nếu ra ngoài một mình với tần suất thường xuyên, thì không phải nói chuyện về đàn ông thì cũng là đi tìm đàn ông.

Ngày nào tôi cũng tan ca đúng giờ, đi chợ đúng giờ, về nhà đúng giờ, nổi lửa nấu cơm đúng giờ, nấu đủ ba món mặn, một món canh trước khi Lê Bằng về nhà. Cái bụng tôi cũng đói rất đúng giờ để chờ Lê Bằng về ăn cùng.

Lê Bằng nói, trình độ bếp núc của tôi ngày càng tiến bộ.

Tôi nói, đó là vị giác của anh tốt lên.

Tắm xong, tôi nhất định ấn anh xuống giường, rồi trèo lên để xoa bóp, anh cũng thường trả lời những câu hỏi bất thành linh của tôi vào những lúc tinh thần thoải mái nhất.

Ví dụ như, tôi sẽ hỏi anh, nếu như tôi bỏ việc đến tại một công ty khác, là một người chồng anh sẽ nghĩ gì. Anh im lặng khá lâu, hỏi tôi có phải có công ty khác tìm đến, tôi nói, em chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, anh nói, tùy lựa chọn.

Tôi biết điều anh nói không phải là đáp án trong lòng, nhưng tôi chỉ cần một câu trả lời như vậy, để chuẩn bị cho chuyện nhảy việc trong tương lai, nếu anh hỏi sẽ có cơ đáp trả lại anh.

Còn nữa, tần suất Lê Bằng nói về mấy chuyện “đen tối” ngày càng nhiều, nếu so sánh với trước hôn nhân thì đúng là một trời một vực. Tôi nghĩ, đây có lẽ là do trong lòng mỗi người đều có một chú hổ, một khi hổ được thả ra con người như được lột xác.

Ví dụ, trước khi muốn hành sự, anh thường nũng nịu: “Bà xã, hôm nay có cần tưới hoa không?”.

Tôi đưa ra kết luận: “Đàn ông hễ có tiền là háo sắc, hễ háo sắc là dễ tiện, dễ dễ tiện là biến chất”.

Khi cuộc sống vợ chồng hòa hợp nhất, cũng là lúc va chạm và mâu thuẫn trong cuộc sống liên tục xảy ra, trong mười ngày sau đó, chúng tôi xảy ra chiến tranh những mười lần, nguyên nhân đều xuất phát từ những chuyện không đâu, không đâu đến nực cười.

Lần đầu tiên là vì lý do gì, tôi quên mất rồi. Chỉ nhớ lúc đó Lê Bằng chất vấn tôi nói: “Tại sao phụ nữ bọn em thích tính toán thế”.

Tôi rất tức giận nói: “Em nói cho anh biết, Lê Đại Mao, tính toán là quyền lợi của phụ nữ!”.

Lần thứ hai, là do tôi đề nghị đợi đến kỳ nghỉ phép, chúng tôi cùng đi du lịch Baden-Baden ở Đức để tắm suối nước nóng, Lê Bằng cũng cảm thấy thích thú nên liền đồng ý. Nhưng anh vẫn để tâm, lên Baidu tra cứu, mới phát hiện, Baden-Baden nổi tiếng với việc nam nữ cùng tắm tiên.

Tôi giải thích rằng, tôi chỉ mới nhìn thấy “cậu nhỏ” của anh, rất muốn thăm quan văn hóa phương Tây để so sánh, thế gọi là Trung – Tây giao lưu, lúc cần còn có thể nhập những kỹ thuật từ phương Tây về.

Lê Bằng nổi nóng, từ chối hành trình đi Đức.

Tôi thừa nhận, những lời nói của tôi là để trả thù lần trước anh nói tôi tính toán, chỉ đơn thuần là để chọc tức anh.

Lần thứ ba, xuất phát từ việc tôi trở thành hội viên chung thân của một nhân hàng, với điều kiện một lần phải tiêu hết hai nghìn tám trăm đồng trở lên.

Lê Bằng cảm thờ hóa đơn, thể hiện sự khinh thường, nói: “Hội viên chung thân tức là cả đời đều phải mua”.

Tôi phát hiện ra, đàn ông dù tính cách khác nhau nhưng quan điểm của họ đối với những thờ hóa đơn và chi tiêu của phụ nữ đều là cười khinh, thế nên đừng có thử phân tích hứng thú mua sắm với đàn ông, họ chỉ thích tìm những “hứng thú” tương tự trên giường mà thôi.

Lần thứ tư là vào một buổi sáng, tinh thần Lê Bằng không được tốt, anh nói với tôi, tối qua anh bị bóng đè, anh cảm nhận được có rất nhiều người đi lại, còn có người thì thào bên tai anh...

Tôi bình tĩnh giải thích rằng: “Hiện tượng bóng đè có căn cứ khoa học, không phải do ma làm, mà là trạng thái tâm lý của con người. Ban ngày anh làm việc quá mệt, ban đêm mới xuất hiện ảo giác”.

Lê Bằng kiên quyết phủ nhận, không phải là khoa học.

Tôi lườm anh nói: “Xin lỗi, em là người theo chủ nghĩa vô thần”.

Mặt anh dài ra.

Đừng bao giờ nói chuyện khoa học với đàn ông, chắc chắn những người đàn ông tin vào khoa học đều rất lý trí, khó đánh gục, chỉ có những người đàn ông mê tín một chút mới đáng yêu.

Lần thứ năm là vì công việc, dù chúng tôi đều đã hứa sẽ không đem chuyện cơ quan về nhà thảo luận.

Chuyện là thế này, sau khi Lê Bằng được thăng chức, Lưu Tranh Tranh trở thành tổ trưởng mới của tổ A. Không ngờ, cô ta sau khi nắm quyền hành trong tay, vẫn không biết tôn trọng lợi ích của người khác, ví dụ như tôi. Lưu Tranh Tranh đã cướp phương án kế hoạch trong tay tôi để tranh công với Lê Bằng, lấy mất phần lớn hoa hồng, còn tôi chỉ nhận được một chút tiền cho sự lao động vất vả của mình.

Lê Bằng giải thích, đắc tội với người khác sẽ phải trả giá, trước mắt chúng tôi vẫn không thể đắc tội với Lưu Tranh Tranh.

Tôi hiểu ý anh, nếu Lưu Tranh Tranh không biết mối quan hệ giữa chúng tôi, Lê Bằng có thể bảo vệ tôi một cách ngang nhiên, giúp tôi tranh giành những lợi ích đáng có, chỉ tiếc rằng quân bài Lưu Tranh Tranh nắm trong tay còn to hơn.

Chuyện này chứng minh cho chúng ta thấy, người nguy hiểm nhất không phải là ông chủ, mà là người biết rõ mọi thứ về bạn và lại trực tiếp quản lý bạn, không những quản được nhược điểm của bạn, mà còn quản được lợi ích của bạn, có thể ăn ngấu nghiến bạn từ mọi phương diện.

Lần thứ sáu, là vào buổi sáng của một ngày, lúc đó đang là giờ cao điểm, tôi ngồi bên ghế lái phụ, nhìn thấy xe ô tô của chúng tôi chuẩn bị đụng vào đuôi xe khác, nên kêu to.

Lê Bằng quát tôi một câu: “Đừng có ồn ào”, sau đó đánh lái, vượt qua một cách thuận lợi.

Sau chuyện đó, anh hỏi tôi tại sao phụ nữ lại thích làm âm ỉ trong khi đàn ông đang lái xe, đồng thời hỏi tôi rằng có biết những lúc như vậy rất nguy hiểm không, rất dễ khiến đàn ông phân tâm, có khi vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng vì bị giật mình nên mất kiểm soát.

Tôi âm ỉ kêu lên: “Đây là em đang lo lắng cho sự an toàn của chúng ta!”.

Sau đó tôi lại gào lên: “Tại sao những lúc anh nổi nóng với em, hễ mở miệng ra lại bắt đầu bằng câu “phụ nữ bọn em”?”.

Lần thứ bảy, ngày hôm đó, đã quá nửa đêm, Lê Bằng vẫn chưa về.

Tôi gọi điện hỏi, Lê Bằng ú ớ rằng anh uống say, có lẽ không lái được xe.

Tôi bảo anh tìm một nhà nghỉ gần đó ngủ tạm qua đêm, sau đó tắt máy, tâm trạng vô cùng tệ.

Ngày hôm sau, lại xảy ra chuyện tương tự.

Khi tôi gọi điện đến, đầu dây bên kia đang rất ồn ào, dường như có rất nhiều nam nữ đang la hét, còn có một người hét lên: “Đàn bà cút đi hết”, Lê Bằng cũng tiếp lời “Đàn bà phiền phức quá”.

Tôi tức đến nỗi mắt cay xè, nước mắt tuôn rơi, đập máy, tắt điện thoại, đứng dậy, đi ra cửa, tắt chuông điện, khóa trái cửa, rồi rút luôn dây điện thoại bàn, dùng hành động thể hiện sự phản đối.

Buổi sáng hôm sau khi ra khỏi nhà, nhìn thấy Lê Bằng say rượu, người mềm nhũn, nằm trước cửa.

Mất đồ ngẫu, anh ngẩng mặt nhìn tôi nói: “Bà xã, anh không vào được nhà”.

Sau một hồi im lặng, chúng tôi chẳng hện mà cùng nhau lên tiếng.

Tôi nói: “Em tưởng anh không muốn nhìn thấy em nữa”.

Anh nói: “Anh tưởng em không cần anh nữa”.

Sau khi tắm xong, Lê Bằng nằm trên giường, rất yếu ớt.

Chúng tôi thay nhau gọi điện đến công ty xin nghỉ, sau đó tôi cũng chui vào chăn, nằm cùng anh, vừa vuốt ve bờ vai anh, vừa hỏi, kẻ lôi anh đi uống rượu hai ngày nay là ai?

Anh nói là bạn đại học, rất lâu rồi họ mới gặp nhau, vừa hay có một người mới ly hôn kéo bọn anh đi uống rượu giải sầu cùng anh ta, anh này còn thẳng thắn chia sẻ những điểm tốt khi ly hôn.

Chuyện muộn phiền nhất khi làm vợ người khác đó là ngoài những chuyện mắm muối tương cà người phụ nữ còn phải quan tâm đến gia cảnh của nhà chồng và các mối quan hệ xã hội của chồng. Mỗi ông chồng đều có đến mấy ông bạn, mà theo lời các bà vợ thì đó đều là đám bạn đều. Chồng thì cho rằng, bạn bè mình không có vấn đề gì, còn vợ lại lo lắng rằng bạn bè sẽ làm hư chồng, thế nên rất nhiều cặp vợ chồng thường cãi nhau vì vấn đề kết bạn. Đáng ghét là, đàn ông không biết phân biệt tầm quan trọng của vợ và bạn bè, còn các bà vợ cũng rất khó kiểm chế mức độ can thiệp của mình. Các ông chồng rất coi trọng nghĩa khí và tự do, còn các bà vợ lại coi trọng cảm giác an toàn và ổn định.

Tôi biết, lúc này nếu tôi nói: “Anh có thể dừng qua lại với những người này nữa không”, chắc chắn Lê Bằng sẽ bất bình, có thể anh không thể hiện ra, nhưng trong lòng sẽ xuất hiện cảm giác bài xích vì bị quản thúc.

Vì vậy tôi nói: “Anh có thể hứa với em, sau này sẽ không về nhà lúc quá nửa đêm như vậy được không?”

Anh gật đầu.

Tôi lại nói: “Hôn nhân mỗi năm đều như một ngưỡng cửa, nếu bước qua được, vợ chồng sẽ học được nhiều đạo lý để sống tiếp với nhau. Nếu không bước qua được, sẽ làm lỡ dở duyên phận với nhau. Bạn học của anh ly hôn đó là điều không may với anh ta và vợ, không có nghĩa chúng ta cũng vậy”.

Lê Bằng cười, hôn tôi, nói: “Anh là anh, còn cậu ta là cậu ta, anh hứa sau này sẽ hạn chế gặp gỡ cậu ta”.

Mặc dù là lời hứa suông, nhưng tôi vẫn hy vọng anh nói được sẽ làm được.

Những lúc như thế này, phụ nữ không được ép buộc đàn ông quá mức, bởi họ có những lúc giống như những đứa trẻ ngộ ngược, luôn có tâm lý càng bị ngăn cấm càng cố phải làm cho được.

Lần thứ tám, Lê Bằng lại làm vỡ cốc nước của tôi, đây đã là lần thứ ba.

Tôi từng nói với anh, đừng có động đến cốc của tôi, nhưng Lê Bằng lười biếng vẫn cứ quen uống cạn nước trong cốc của tôi, nhân tiện đánh vỡ luôn cốc.

Mỗi lần anh đều nói, anh không cố ý, nhưng tôi đã mất hết kiên nhẫn.

Tôi nói: “Đây là quà tặng của bạn em, lại bị anh làm vỡ, sau này anh có thể tự dùng cốc của mình được không!”.

Lê Bằng nhảy cảm hỏi luôn: “Bạn tặng? Đàn ông hay đàn bà?”.

Tôi nói: “Bạn học đại học, đàn ông, thì sao nào?”.

Lê Bằng xị mặt ra nói, anh vừa đọc được một câu trong sách của Hòa Mục: “Phụ nữ là nước, đàn ông là bình chứa”, sau đó chất vấn tôi có phải người bạn đó có ý gì với tôi không.

Tôi dở khóc dở cười nói với anh rằng, người ta đã có vợ.

Anh nói: “Kết hôn rồi cũng có thể ngoại tình, ngoại tình là chuyện những người đã kết hôn vướng phải”.

Tính ngang ngược của anh, khiến tôi nổi cáu, chúng tôi lại bùng nổ chiến tranh.

Lần thứ chín, không chỉ trong lần cãi nhau thứ chín này tôi nhặt được tất bần của Lê Bằng ở những chỗ không ngờ đến, tôi cầm đến trước mặt anh, nói với anh, đừng vứt tất lung tung.

Anh cười lạnh lùng, đưa tôi đi xem cống thoát nước trong nhà tắm và đồng tóc rụng nằm bên cạnh.

Anh nói: “Anh cũng đã nói với em nhiều lần, em tắm xong phải vệ sinh cống thoát nước rồi cơ mà”.

Tôi nói: “Em dọn rồi còn gì, em đã nhặt hết tóc để sang một bên rồi đó thôi”.

Anh không tin mà hỏi lại tôi: “Vậy tại sao không tiện tay vứt vào sọt rác?”

Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của anh, nhìn vào sọt rác cách đó không xa nói: “Vì anh sẽ giúp em vứt nó đi”. Sau đó tôi hỏi lại anh: “Vậy tại sao lần nào anh cũng vứt tất lung tung? Tất của anh chẳng bao giờ tìm được một đôi giống nhau!”.

Anh nói: “Dù sao thì em cũng tìm được mà”.

Tôi còn nhớ có một bài văn viết rằng, phụ nữ tỉ mỉ hơn đàn ông, có thể nhìn thấy những chi tiết mà đàn ông bỏ qua, là bởi vì nhãn cầu của phụ nữ có nhiều hơn rất nhiều những những tổ hợp tế bào dài, nhỏ, tên gọi khoa học là gì tôi đã quên, tôi chỉ nhớ các nhà khoa học phân tích rằng, những vật chất đó là thứ quan trọng giúp cho nhãn cầu chú ý đến tiểu tiết. Thế nên, phụ nữ luôn dễ dàng nhìn thấy bụi ứ trong góc gác, chứ không phải vì đàn ông quá cầu thả.

Nhưng nực cười là, có những người đàn ông luôn nhìn thấy những tiểu tiết mà phụ nữ muốn họ bỏ qua.

Chuyện này cho chúng ta thấy rằng, trong hôn nhân, chúng ta đều hình thành sự dựa dẫm lẫn nhau, “dù sao anh ấy/ cô ấy cũng sẽ làm”, câu nói này trở thành cái cớ để chúng ta đùn đẩy trách nhiệm, xem ra tất cả chúng ta đều ngang bướng. Nhưng trên thực tế, chúng ta đã bắt đầu hòa nhập với thói quen trong cuộc sống của đối phương.

Lần thứ mười, nguyên nhân xuất phát từ việc tôi ngủ gật trong khi Lê Bằng tiến hành “hỏi thăm” thường lệ với cơ thể tôi, lòng tự tôn của Lê Bằng bị tổn thương, anh xị mặt với tôi cả ngày, đồng thời trách móc rằng tôi không tôn trọng anh.

Tôi hỏi lại anh: “Nếu như tối qua em từ chối anh, anh có thất vọng không?”.

Anh gật đầu, tôi lại hỏi: “Vậy nếu như em từ chối rồi, anh làm thế nào?”.

Anh nói: “Nhịn”.

Có một chuyên gia về giới tính đã liệt kê ra hai mươi hai nguyên nhân khiến quan hệ nam nữ đổ vỡ, trong đó có một nguyên nhân là do phụ nữ từ chối nhu cầu của đàn ông. Nhưng tôi không nói điều này với Lê Bằng.

Tôi nhún vai nói: “Bởi vì em không nở nhìn thấy anh thất vọng, nên mới đồng ý. Anh không biết tối qua em mệt thế nào đâu, buổi sáng phải dọn dẹp nhà cửa, buổi chiều đi thăm bố mẹ anh, buổi tối lại đi siêu thị

mua đồ, hơn nữa “cái đó” lại sắp đến, nên làm bất cứ việc gì cũng không tập trung được như bình thường, nhưng em vẫn nghĩ đến anh...”.

Tôi phải để Lê Bằng biết rằng, trong lúc sex mà ngủ thiếp đi thì không phải là điều tôi muốn, mà là sức chịu đựng của cơ thể có hạn. Mặc dù tôi không vượt qua được sức chịu đựng của cơ thể, nhưng trong tim tôi vẫn có anh, anh luôn ở vị trí số một.

Hôm đó sau khi ăn bữa tối, Lê Bằng đi rửa bát dưới sự giám sát của tôi. Nhưng không lâu sau, một tiếng vỡ giòn tan vang lên, đó là tiếng đĩa rơi xuống nền nhà.

Sức chịu đựng của tôi không còn nữa: “Anh không thích rửa bát đến thế à? Anh không rửa bát thì mai lấy gì mà ăn?”.

Anh nói: “Vậy em cũng không biết rửa à?”.

Tôi nói: “Em làm hết mọi việc, vậy anh làm gì? Anh định làm con lợn lười à!”.

Anh ngừng lại một lúc, kìm nén tức giận đến mức đỏ hết cổ, sau đó nói: “Anh làm thịt em!”.

Tôi bật cười thành tiếng nói: “Sau này ngày nào anh rửa bát, hôm đó mới được “hỏi thăm” em, anh tự tính đi”.

Ngày hôm sau, Lê Bằng tự động xung phong làm máy rửa bát.

15. Chương 14

Chương 14: Hôn nhân và chiếc giường đều là bài học tốt cho cả hai

Trước khi kết hôn, tôi cũng giống như rất nhiều cô gái thích đọc tiểu thuyết tình yêu khác, có nhiều hoang tưởng và hy vọng về tình yêu. Dĩ nhiên đến bây giờ vẫn còn nhiều hoang tưởng và hy vọng, nhưng đồng thời cũng nhìn rất rõ mặt thật của nó. Lúc đọc tiểu thuyết, tôi cho rằng một cặp yêu nhau chia tay phần lớn là bởi không thể vượt qua được khó khăn, hoặc những thử thách khác như: chủng tộc, kẻ thứ ba, chính trị... Nhưng trong thực tế tôi phát hiện ra rằng phải đối mặt với những chuyện nhỏ nhặt của cuộc sống còn đáng sợ hơn.

Ví dụ như trước khi kết hôn, tôi và Lê Bằng cùng nhau đi dạo phố, tôi cầm hai bộ quần áo cho anh xem, hỏi anh bộ nào thích hợp hơn. Hãy chú ý rằng, khi phụ nữ đặt ra câu hỏi này, họ đều chú trọng đến việc “thích hợp với mình”, chứ không nói là đẹp.

Lúc đó, Lê Bằng sẽ nói, bộ đắt hơn. Tôi cho rằng để thấy một người đàn ông yêu một người phụ nữ đến mức nào, thì cần phải xem anh ta có để ý đến giá tiền của sản phẩm phụ nữ muốn mua mà vung tay vì họ hay không, vì vậy, câu trả lời này đạt yêu cầu.

Nhưng sau khi kết hôn, anh vẫn nói vậy. Rõ ràng tôi biết đây là một đáp án an toàn, nhưng trong lòng vẫn không thấy thỏa mãn. Bởi người phụ nữ sau khi được gả cho đàn ông, nhiều lúc sẽ cho rằng đàn ông chi tiền cho phụ nữ là chuyện đương nhiên, nhưng đàn ông ngay cả nhìn cũng không nhìn mà đã nói cái đắt hơn, thì đó không phải xuất phát từ tình yêu, mà chỉ là nói cho có lệ, bởi vì đàn ông cho rằng dù sao cũng phải chi, vậy thì cứ mặc kệ đi. Phụ nữ lại cho rằng, tiêu bao nhiêu tiền không quan trọng, quan trọng là trong quá trình đi mua sắm, đàn ông có tham dự vào không. Thế nên, khi đi mua quần áo, đàn ông và đàn bà không bao giờ có thể hòa thuận với nhau.

Tôi hỏi: “Thế nào gọi là đắt thì đều hơn? Em hỏi là cái nào thích hợp với em hơn, cái đắt nhưng chưa chắc đã hợp với em”.

Lê Bằng liếc qua liếc lại.

Tôi tin tất cả phụ nữ đều từng gặp qua tình huống tương tự. Nhưng nếu lý giải chuyện này từ góc độ lý tính, đây thực ra chỉ là do tự mình chuốc lấy sự phiền toái.

Khi đàn ông nhìn thấy phụ nữ cầm hai bộ quần áo A và B, họ đều cảm thấy lo lắng và cảnh giác, bởi đây là một cái bẫy. Những trường hợp như thế này, trong lòng phụ nữ đã có sẵn sự lựa chọn, họ chỉ muốn người khác khẳng định lại để tăng thêm sức thuyết phục.

Nếu người đàn ông nói đúng đáp án lý tưởng trong lòng cô ấy, cô ấy sẽ nói: “Gu thẩm mỹ của anh tiến bộ rồi đây, nghĩ giống hệt em”.

Còn nếu đàn ông nói ngược lại với lựa chọn của phụ nữ, cô ta sẽ nói: “Gu thẩm mỹ của anh làm sao vậy, chiếc này đâu có thích hợp với em, để tự em chọn vậy”.

Đàn ông mà trả lời đúng thì sẽ thở phào nhẹ nhõm, trả lời sai thì sẽ phát điên, lằm bằm trong bụng.

Cũng có những người đàn ông sẽ nói: “Em tự quyết định đi, chỉ cần em thích là được”. Hoặc sẽ nói: “Anh thấy chiếc nào mà chẳng thế”. Những lúc đó, phụ nữ sẽ thấy đàn ông không coi trọng mình, tôi đưa anh đi để cùng mua quần áo cho tôi, chứ không phải là đi nhìn tôi mua quần áo.

Đem so sánh những tình huống nêu trên, nếu đàn ông không đoán ra được đáp án lý tưởng trong lòng phụ nữ, thì nói gì cũng sai.

Đáng tiếc là, đại đa số phụ nữ đều giống như một câu đố, khi phụ nữ đặt câu hỏi đã vô tình đặt ra cạm bẫy, trói buộc đàn ông, cũng như trói buộc chính mình.

Sau khi tôi chia sẻ những phân tích này với Miumiu, cô ấy tỏ ra ngạc nhiên, nói với tôi: “Cậu đúng là người phụ nữ lý trí nhất mà tớ từng gặp. Tớ thà cãi nhau cũng phải hỏi bằng được đàn ông bộ nào hợp với mình, bởi vì hai người đi dạo phố cùng nhau mục đích là để cùng cho ý kiến, nếu như anh ta không nói gì, tớ rủ anh ta đi cùng làm gì?”.

Tôi nói: “Rất nhiều đàn ông đều cho rằng, phụ nữ rủ họ đi dạo phố là để họ phải trả tiền”.

Cô ấy nói: “Đàn ông thật nông nổi, phụ nữ ăn mặc xinh đẹp chẳng phải là để cho đàn ông ngắm hay sao”.

Tôi nói: “Góc độ suy nghĩ của hai phái không giống nhau, phụ nữ sẽ suy nghĩ từ góc độ cảm tính, đàn ông lại suy nghĩ từ góc độ thực tế, không bao giờ giống nhau được”.

Sau đó chúng tôi nói đến vấn đề ăn uống, vấn đề này chỉ xếp sau mua sắm, hơn nữa ngày nào cũng xảy ra.

Lê Bằng hỏi tôi: “Buổi tối ăn gì?”.

Tôi sẽ nói: “Tùy”.

Sau đó anh nói: “Vậy thì ăn lẩu nhé?”.

Tôi nói: “Khô khan lắm, không ăn đâu”.

Anh nói: “Vậy ăn bún thịt?”.

Tôi lại nói: “Gần đây tiêu hóa không được tốt, em không ăn”.

Anh lại hỏi: “Ăn món Nhật vậy nhé?”.

Tôi nói: “Toàn thức ăn sống, không ăn”.

Tiếp đó anh sẽ hỏi tôi: “Vậy rốt cuộc em muốn ăn gì?”.

Tôi nói: “Tùy”.

Anh: “...”.

Tình cảnh nêu trên cũng là một trong những nguyên nhân khiến tôi và Lê Bằng hay cãi cọ.

Sau đó, tôi suy nghĩ rất nhiều, tôi phát hiện ra rằng có thể trong lòng tôi đã có đáp án rõ ràng, vì vậy mục đích khi trả lời “tùy” là để lợi dụng phép loại trừ từ những đáp án mà Lê Bằng đưa ra nhằm chọn ra một cái gần nhất.

Nếu như may mắn anh đoán trúng, mọi thứ đều vui vẻ, còn nếu không may, có thể tôi sẽ quẳng vấn đề sang ột mình Lê Bằng, hỏi anh muốn ăn gì, cho dù anh có nói ra một đáp án tôi không được vừa ý cho lắm, thì

tôi cũng suy nghĩ từ góc độ “anh muốn ăn”, mà tình nguyện đi ăn cùng anh. Nhưng nếu anh nói “tùy”, không khí sẽ rất xuống tận cùng...

Sau đó gặp phải những tình huống tương tự, Lê Bằng sẽ đợi tôi loại trừ mọi đáp án rồi mới nói: “Vậy thì chúng ta đi ăn XXX đi”.

Mới đầu mặt tôi sẽ nghệt ra một lúc, sau đó sẽ đồng ý, cuối cùng sẽ như bình tĩnh, bởi thực ra tôi không đói, tôi ăn gì cũng được, chỉ cần Lê Bằng ăn một cách vui vẻ mà thôi.

Nhưng nếu như gặp phải cảnh đau dạ dày sau ăn, phần lớn tôi sẽ đẩy trách nhiệm cho Lê Bằng, bởi vì ăn cái gì là do anh quyết định.

Nhiều lúc, Lê Bằng nói tôi ấu trĩ, nếu tôi hỏi một cách cụ thể anh sẽ cho biết, nguyên nhân tôi cãi nhau với anh đều rất ấu trĩ.

Ví dụ như, có một lần tôi đọc được trên mạng bản quyền sáng chế của châm cứu đã bị Hàn Quốc đăng ký trước, đồng thời còn tuyên bố đó là phát minh của quốc gia họ. Tôi tỏ ra tức giận, lăm lăm với Lê Bằng rất lâu.

Lê Bằng nói: “Ai bảo Hàn Quốc đăng ký trước? Cũng chẳng còn cách nào khác”.

Tôi lớn tiếng: “Người Hàn Quốc rất biết đổi trắng thay đen!”.

Anh cười nói: “Chúng ta không nên đề cập đến vấn đề kỳ thị dân tộc”.

Tôi liếc anh một cái nói: “Em ghét nhất hai loại người, một loại là kỳ thị dân tộc, vì vậy em sẽ không bao giờ làm thế”.

Lê Bằng hỏi: “Thế còn loại kia?”.

Tôi đáp: “Loại kia chính là người Hàn Quốc”.

Anh: “...”.

Dần dần, Lê Bằng đã dùng hai từ “ấu trĩ” để bình phẩm về tôi.

Nhưng anh không phát hiện ra rằng, nhược điểm của đàn ông bao giờ cũng nhiều hơn phụ nữ. Hơn nữa càng dễ bộc lộ trong cuộc sống. Ví dụ như những lúc xem bóng đá, anh luôn khoa chân múa tay theo từng động tác của các cầu thủ trong ti-vi, nếu như tôi đi ngang qua trước mặt, anh sẽ xua tay với tôi giống như đang đuổi một con ruồi. Nếu như tôi nhắc nhở anh nên đi ngủ, anh sẽ cau mày nói một cách bực dọc với tôi: “Em ngủ trước đi, anh chưa buồn ngủ”. Nếu tôi hỏi anh tại sao lại tức giận, anh sẽ nói: “Cầu thủ XXX đá một quả chẳng ra sao”, “Quả này chẳng đáng vào chút nào”, “Đội bóng kiểu gì vậy, kết hợp với nhau chán quá”...

Lúc đó tôi sẽ nói: “Chán mà anh vẫn còn xem”.

Anh sẽ nói: “Em không hiểu được đâu. Anh không xem thì làm sao biết được nó chán?”.

Thấy chưa, đồ ấu trĩ.

Thế là câu chuyện chuyển sang thế này, sau khi tôi nói tôi có ý định nhảy việc, hai kẻ ấu trĩ chúng tôi lại bắt đầu cãi nhau.

Cách nói của Lê Bằng sẽ là: “Tại sao anh vừa được thăng chức, em lại nghĩ đến chuyện chuyển công ty?”.

Hàm ý của anh trong câu nói đó là, tôi đã dùng hành động để thể hiện sự bất mãn với việc anh được thăng chức.

Xem đi, logic và cách suy nghĩ của đàn ông bao giờ nằm trong quỹ đạo của phụ nữ.

Tôi nói: “Em chỉ muốn thay đổi môi trường làm việc”.

“Công việc này em mới làm chưa được bao lâu, thay đổi công việc thường xuyên làm sao tích lũy được kinh nghiệm?”

“Nếu không nhảy việc, em làm sao biết được sau này có thể phát triển được tốt hơn hay không?”

“Giờ có anh ở bên cạnh, cái gì cũng ổn định hết, nếu không có anh dõi theo, em lại phải bắt đầu từ đầu, vừa vất vả vừa không được hài lòng, sao tốt hơn công việc hiện tại được?”

“Anh đừng nói như kiểu không có anh là không được nữa đi.”

“Sự thật là thế mà.”

Tôi bức tức rất lâu, lâu đến mức Lê Bằng ý thức được rằng, đã đến lúc phát huy phong độ của đàn ông, lại gần dễ dành tôi.

Anh nói: “Đừng giận nữa, anh nói thế là vì sợ em chịu cảnh thiệt thòi ở bên ngoài”.

“Ai có thể làm em thiệt thòi, người khiến em bị thiệt thòi nhiều nhất chính là anh!”

“Được rồi, được rồi, tất cả đều là lỗi của anh, vậy em nói cho anh biết, rốt cuộc tại sao em muốn nhảy việc?”

“Chẳng tại sao cả, em chỉ nói chơi vậy thôi, không ngờ anh lại phản đối mạnh mẽ như vậy.”

Tôi thề, tôi chỉ nói chơi, nhưng cũng thực sự muốn biết Lê Bằng sẽ nhìn nhận việc này thế nào, sự thật chứng minh, đàn ông đều có huyết thống của kẻ độc tài, bọn họ đều thuộc họ sư tử, trong phạm vi quản lý của mình quyết không cho bất kỳ phần tử nào khác xâm nhập, nếu như có, thì phải dùng sức mạnh để tiêu diệt, nhưng nếu đàn ông hiểu được rằng biết vận dụng một cách linh hoạt giữa nhu và cương trong việc quản lý một người phụ nữ thì sẽ càng hiệu quả hơn, mục đích mà họ đạt được từ phía phụ nữ sẽ nhiều hơn, nhanh hơn và trực tiếp hơn.

Anh hỏi tôi: “Tại sao lại nói bừa chuyện này ra?”.

“Ừm, không có gì, em chỉ muốn xem ham muốn khổng chế của anh mạnh đến mức nào.”

“Anh không có tính đó, anh tôn trọng em thế còn gì?”

Tôi vờ như rất buồn ngủ nói: “Anh từng tôn trọng em à?”.

“Tại sao lại không, tiền của gia đình này em muốn tiêu bao nhiêu thì tiêu, quần áo chất đầy tủ anh cũng có nói gì đâu, em nấu cơm khê anh vẫn ăn như thường không dấm...”

Tôi trở mắt, á khẩu nhìn môi trên môi dưới của Lê Bằng chuyển động không ngừng, cảm thấy kinh ngạc vì hóa ra mình đã từng được “tôn trọng” như vậy. Thà nói đó là những ầm ức mà anh chôn vùi trong lòng còn hơn là tôn trọng tôi, khó khăn lắm tôi mới từ bi mở lòng vẽ cho anh mọi con đường, anh lại nói thẳng tất cả mọi chuyện ra như vậy.

Sau đó tôi nghĩ, nếu như tôi không hỏi câu hỏi này, anh sẽ nhịn đến bao giờ, nhịn đến khi núi lửa phun trào lần nữa sao, vậy tôi làm sao biết được anh có nhiều thứ bất mãn đến vậy?

Đợi đến khi Lê Bằng nói đã mệt, tôi mới cạnh khóe hỏi rằng: “Anh nói xong chưa?”.

Anh nghệt ra một lúc, cuối cùng cũng ý thức được mình quá kích động, liền cứu vãn: “Anh chỉ than vãn chút thôi”.

“Riêng chuyện nấu nướng anh nhắc đi nhắc lại đến ba lần, cơm em nấu khó nuốt đến vậy sao?”

Anh vội vã lắc đầu nói: “Không không không, là anh có phúc mà không biết đường hưởng thụ”.

“Quần áo chất đầy tủ là sự thật, chẳng lẽ anh lại không dùng cái tủ đó?”

“Ồ đúng, đúng, là anh sử dụng hơn nửa tủ!”

“Rốt cuộc em đã tiêu bao nhiêu tiền, thế nào gọi là muốn tiêu bao nhiêu thì tiêu bấy nhiêu, em muốn tiêu mười triệu anh có không?”

“Không có, quả thực là không có, vợ anh chi tiêu tiết kiệm, ngay cả khi mua đồ cũng nghĩ đến anh.”

Lê Bằng vừa phút trước còn là quan ngự sử nói toàn đạo lý chính nghĩa vậy mà vài phút sau đã biến thành kẻ nịnh hót, kẻ tiểu nhân chuyên đi bợ đỡ, đúng là chồng mà không được dạy dỗ nghiêm chỉnh thì tội lỗi là của người vợ.

Tôi tổng kết nói: “Em thấy anh không chỉ gia trưởng, mà ngay cả trộm cắp rồi vu oan giá họa cũng không để lại một dấu vết nào”.

Đàn ông có những lúc còn biết cách chống chế hơn cả phụ nữ.

Trước khi ngủ, Lê Bằng lại hỏi tôi lần nữa: “Chuyện nhảy việc, có thật là em chỉ nói chơi hay không?”.

Tôi nheo mắt, “ừ” một tiếng nói: “Sao lúc nào anh cũng đa nghi thế?”.

Lê Bằng thở dài, lòng nặng trĩu chui vào chăn.

Tôi liếc anh một cái, tự nhủ trong lòng, cứ để anh lo lắng một chút cũng tốt, tránh để anh được thăng chức rồi điêu võ dương oai, mà không biết cậu nhỏ của mình to bao nhiêu, duy trì lâu được thế nào. Đàn ông ấy à, một khi đã lên cao, thì phụ nữ phải tác động vào họ một cách thích hợp, để họ biết rằng, không phải bất cứ ai hay cái gì cũng đều có thể nắm chắc trong tay suốt cả đời.

Hơn nữa, người phụ nữ tặng hoa hồng vẫn còn trong bóng tối, tôi làm sao có thể chuyển công ty?

Không biết vì nguyên nhân gì hồi thúc, khiến Miumiu rơi vào trạng thái điên cuồng nhất từ trước đến giờ. Lúc tôi gặp lại cô ấy, cô ấy khóc nhiều đến nỗi khản tiếng, mở miệng muốn gọi tên tôi nhưng không thể gọi được.

Tôi vội vã chạy vào bếp rót một cốc nước, phát hiện bình nước nóng trống rỗng, chỉ còn cách đi đun một ấm khác. Tôi lại mở tủ lạnh, tủ cũng trống rỗng, lại thở dài, tôi quay lại phòng ôm lấy Miumiu, nói với cô ấy rằng trước khi nước sôi, tốt nhất cô ấy đừng nên nói gì, muốn khóc cứ khóc thật to, bởi vì cuộc đời người phụ nữ có rất ít cơ hội để khóc một cách thoải mái, khóc đến không biết trời đất. Khi tình đầu tan vỡ có thể đó là một trong những cơ hội tốt nhất, khi chồng qua đời cũng có thể khóc như vậy, kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh cũng có thể khóc như thế, nhưng tôi không biết, Miumiu khóc như vậy là vì chuyện gì.

Lúc Miumiu có thể cất lời là một tiếng đồng hồ sau đó. Lúc đó, cô ấy vừa uống một cốc nước ấm, vừa ngậm viên thuốc ngậm tôi mới mua, nhịp thở trở lại bình thường, thút thít biến thành nấc, nhưng đã có thể nói chuyện một cách dứt quãng.

Cô ấy nói: “Tớ thất tình rồi, đây mới là mối tình đầu của tớ”.

Tôi nói: “Bạn yêu quý, cậu quên rồi à, số lần cậu yêu còn nhiều hơn cả những lần tớ đến kỳ, năm đầu tiên tớ có kinh nguyệt, khi đó cậu từng kiss cậu bạn học lớp bên cạnh, cậu còn nói với mình, hóa ra kiss rất kinh tởm, nó giống như ném nước bọt của nhau, thế thôi. Cậu còn nói, miệng anh chàng đó rất hôi, nên rất nhiều năm sau tớ đều rất sợ miệng đàn ông sẽ tiến sát vào mình...”

Về mặt Miumiu dần ra giống như một đứa trẻ thiếu năng, nhìn tôi một cách ngô nghê, rất lâu sau đó mới nói một câu: “Tớ vẫn còn đang rất buồn, cậu đừng có thay đổi chủ đề có được không?”.

Tôi vui vẻ nói: “Xin lỗi, vậy cậu nói thử xem, mối tình đầu lần này với mối tình đầu trước kia có gì khác nhau?”.

Cô ấy hỏi tôi: “Cậu biết cách nhận biết một người đàn ông có hay không có hứng với mình hay không, cậu có biết cách giải mã ánh mắt và hành vi của đàn ông không, ví dụ cậu vừa mới phát hiện ra cậu thích anh ta, nhưng hai người mới chỉ gặp nhau một lần và cũng chỉ mới hẹn hò một lần”.

Tôi nói: “Những thứ này cậu hiểu rõ hơn mình mà”.

Cô ấy gật đầu, không hề khiêm tốn nói: “Sau khi hẹn hò, đàn ông sẽ nhanh chóng gọi điện hoặc nhắn tin cho cậu, hỏi cậu cuộc hẹn hôm nay có vui không, hoặc đặt lịch cho cuộc hẹn sau, rồi hỏi cảm giác của cậu với anh ta thế nào. Những hành vi như vậy thể hiện sự hứng thú của anh ta với cậu. Nếu như anh ta không đoái hoài gì đến cậu, thì khả năng rất lớn là quan hệ của hai người chỉ dừng lại ở đó”.

Tôi nói: “Ồ, mối tình đầu của cậu không gọi điện cho cậu à?”.

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi: “Làm gì có chuyện đó, anh ấy vừa đưa tớ về nhà, chưa đến năm phút sau đã gọi điện đến, tớ đoán cuộc gọi đó chắc chắn được thực hiện ngay dưới nhà tớ, anh ấy đang nhìn ánh đèn hắt ra từ cửa sổ phòng tớ, và tưởng tượng ra tớ cười như thế nào...”.

Tôi nói xen vào: “Cậu trở thành thi nhân rồi sao?”.

Cô ấy lại trừng mắt nhìn tôi: “Cậu không biết đấy thôi, Xuân không giống như những người đàn ông khác, anh ấy lịch sự, kín đáo, thẳng thắn lại rất hướng ngoại, anh ấy nói anh ấy thường xuyên nằm mơ thấy mình cởi bỏ quần áo của tớ như thế nào, nhưng trong thực tế, ngay cả tay tớ anh ấy cũng không dám cầm”.

Tôi cau mày, không nói được câu gì, đây chẳng lẽ là trường hợp bên ngoài vàng ngọc, bên trong gỉe rách như người xưa vẫn nói sao, sau đó tôi lại nghĩ, nếu đem chuyện một người đàn ông ngày nào cũng cởi đồ của bạn, nhưng trong lòng chẳng hề rung động so sánh với anh chàng kia của Miumiu thì trường hợp nào bị kịch hơn?

Tôi xin lấy nhân phẩm của Lê Bằng ra thề rằng, Miumiu đã dùng những từ ngữ đẹp nhất, nho nhã nhất trong cuộc đời cô ấy chỉ để hình dung về anh chàng Xuân kia và cuộc tình của hai người họ. Từ đó có thể thấy, anh chàng Xuân này phù hợp với mọi tưởng tượng đẹp nhất mà trái tim cô ấy dành cho đàn ông, thậm chí giống như động vật cần được bảo tồn.

Tôi hỏi Miumiu, vì sao đã tìm thấy mùa xuân của mình lại để đến nông nỗi phải chia tay.

Miumiu nói, mùa xuân đẹp quá, anh ta là một người đàn ông chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng, anh ta cho rằng Miumiu là một cô gái thuần khiết, chưa từng bị một người đàn ông nào hôn hay động chạm tới. Anh ta còn cho rằng Miumiu là một thiếu nữ lần đầu biết đến tình yêu, vì vậy lúc nào cũng nghiêm khắc với cô ấy. Miumiu còn nói rằng, đây là lời ca tụng mà cô ấy cảm thấy nhục nhã nhất, cô ấy không thể nói với Xuân rằng, thực ra cô ấy đã trải qua cả trăm trận chiến, chỉ đành gượng cười cay đắng.

Tôi hỏi Miumiu, tại sao Xuân lại có cảm giác nhầm lẫn này.

Miumiu nói, ngày mà họ quen nhau, cô ấy lần đầu tiên ra ngoài với khuôn mặt mộc, mặc một bộ váy liền màu trắng, đi giày vải, ghé siêu thị mua đồ.

Tôi “ồ” lên một tiếng, nói: “Xem ra, phàm là đàn ông đều thích những cô gái thuần khiết”.

Tôi đã loáng thoáng hiểu được vì sao họ chia tay.

Về đến nhà, Lê Bằng đang vui nửa người trong chăn đọc sách, đó là cuốn: Hãy nghe đi, xương cốt đang lên tiếng.

Tôi thay đồ ngủ, chui vào trong chăn, đút chân vào giữa hai chân của anh, “xoạch” một tiếng, cùng với da gà nổi dọc từ vai trở xuống tôi cũng cảm nhận được hơi ấm lan tỏa khắp cơ thể, tôi cuộn người càng chui sâu hơn vào trong chăn.

Lê Bằng không thèm nhìn tôi đến nửa cái mà nói: “Người ta đều nói được ôm một người phụ nữ trong lòng có cảm giác rất ấm áp, nhưng tại sao cả ngày em đều giống như một tảng băng vậy?”.

Tôi nói: “Phụ nữ mà bị lạnh, là bởi tại không có đàn ông thương”.

Anh đặt cuốn sách xuống, tiến lại gần, hai tay từ trong chăn sờ vào khe giữa hai chân tôi nói: “Cuốn sách này viết rằng để phân biệt một bộ hài cốt là của phụ nữ, người ta phải xem khung xương chậu có hình cung hay không, khung xương chậu có góc độ cong lớn, nhô lên phía trước xương, kết hợp với xương hông tạo thành một hình tam giác rõ rệt”.

Tôi hắt xì hai tiếng, quay đầu lại nhìn anh, tôi nhìn thấy đục vọng toát lên từ ánh mắt anh, có hơi chút động lòng nói: “Đàn ông không có khu vực tam giác đó, là bởi đàn ông còn phải nuôi “cậu nhỏ”... Anh nói đi, cậu nhỏ hôm nay thế nào, tinh thần ra sao, đã làm nhiệm vụ chưa, toát mồ hôi chưa?”.

Tiếp đó chúng tôi hôn nhau, tôi cho anh biết thế nào là khu vực tam giác thần bí của khung xương chậu, còn anh cho tôi biết sự hưng phấn và tinh thần của cậu nhỏ là như thế nào.

Sau khi hành sự, tôi chọc chọc vào eo Lê Bằng, anh kêu lên một tiếng, tiến lại gần hỏi tôi: “Em yêu, sao thế? Vẫn muốn thêm lần nữa à?”.

“Ngoài câu vẫn muốn lần nữa à, lúc này anh có thể phát ngôn ra câu gì khác không?”

Anh thấy tôi mở miệng sỉ nhục mình, ý thức được sự bất thường bèn hỏi tôi sao vậy. “Hôm nay em đến nhà Miumiu, Miumiu đang rất buồn. Anh có biết tại sao không? Bởi vì cô ấy hỏi em một câu hỏi, tại sao tỷ lệ ly hôn hiện nay lại cao đến vậy. Cô ấy nói, một trong những nguyên nhân gây ra là do chế độ phong kiến mấy nghìn năm lịch sử. Bởi vì trong xã hội cổ đại, đàn ông đều phải tuân theo chủ nghĩa đàn ông, phụ nữ chỉ có thể ở nhà phò tá chồng và dạy con, cho dù có bất mãn với chồng cũng không được thể hiện ra, càng không thể đích thân nói đến việc bỏ chồng. Còn đàn ông nếu bỏ vợ, chỉ cần viết một tờ giấy là đủ. Đàn ông muốn công khai sự háo sắc, cũng có thể nạp thiếp bất cứ lúc nào, tay trái tay phải tha hồ ôm ấp, phụ nữ nhìn thấy cảnh đó không thể nói gì, còn thỉnh thoảng cảm thấy xấu hổ thay cho sự vô dụng của cái bụng mình. Miumiu nói, chính vì từng có một chế độ như thế, lúc đó mới không có tỷ lệ ly hôn cao như hiện nay.”

Lê Bằng nói xen vào: “Thế có nghĩa là, tỷ lệ ly hôn hiện nay cao là do phụ nữ đã có thể tự làm chủ được gia đình?”

“Không, là bởi vì phụ nữ đã thức tỉnh, còn đàn ông thì vẫn chưa. Đàn ông cho rằng, họ vẫn có thể sống như thời phong kiến mà không biết phụ nữ hiện nay không còn nhẫn nhịn như thời đó nữa, thế nên mới nảy sinh ý kiến bất đồng. Nói đi cũng phải nói lại, không biết nên nói phụ nữ ngày một thông minh hay đàn ông ngày càng ấu trĩ. Đàn ông không những đem cách nhìn nhận về hôn nhân trói buộc vào truyền thống, mà còn vận dụng cả triết lý trình tiết, lấy vợ phải lấy gái tân, chơi gái sợ chơi phải những em còn trinh. Một người phụ nữ tốt như Miumiu nhưng lại bị hủy hoại bởi hai từ “gái tân”, đàn ông thật là nông nổi.”

Trong quan hệ giữa hai giới, các nước phương Tây càng thoáng hơn, nhưng cái sự thoáng của các nước này là thoáng đồng bộ cả về tư tưởng lẫn hành vi, đồng thời nó cũng không dựa trên cơ sở vài nghìn năm phong kiến. Sau khi tới Trung Quốc thì quan hệ này trở thành bảo thủ về tư tưởng, còn hành vi thì lại rất thoáng. Giống như hiện nay y học phát triển, có thể vá màng trinh, vậy tại sao cái phẫu thuật này lại được nghiên cứu ra, đây là một câu hỏi.

Lê Bằng nói lại một câu trong trạng thái mơ màng: “Vậy em nói xem, tại sao phụ nữ có màng trinh, còn đàn ông thì không? Nó giống như một chiếc khăn che mặt, nếu lật mở lên nhiều lần sẽ không còn cảm thấy đẹp nữa”.

Tôi bị lập luận này của anh làm cho không nói được gì, trầm ngâm một mình rất lâu.

Phía Lê Bằng vọng lại tiếng ngáy, tôi quay đầu nhìn, anh đang hơi há miệng, gương mặt khô ngô chìm vào giấc mộng.

Tôi lấy tay bịt mũi anh, đợi anh không thở được mà tỉnh dậy, mới nói: “Lê Bằng, anh có thái độ gì vậy, vợ anh còn đang thuyết giáo!”

Anh liên tục nói “ừ”, nhồm nữa người dậy, ưỡn qua, ôm lấy tôi hà hơi: “Anh xin thề với bà xã đại nhân, sẽ không bao giờ học theo người xưa”.

“Nếu học theo thì sao?”

“Thế thì đem tất cả tài sản của anh dâng tặng cho em.”

Lúc Lê Bằng tiếp tục chìm vào giấc ngủ còn tôi lại càng lúc càng tỉnh táo hơn, chính là bởi câu nói “đem tất cả tài sản của anh tặng cho em”. Tôi nghĩ, nếu quả có ngày đó thật, Lê Bằng có lỗi với tôi, tôi sẽ cần tài sản của anh, hay là đòi anh quay trở lại, người quay trở lại rồi tình cảm có còn như trước, trong lòng tôi có thể tĩnh lặng được sao, nhưng nếu tôi cần tài sản, anh có thể vui vẻ giao toàn bộ cho tôi như ngày hôm nay anh nói không?

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi nghĩ thông suốt một đạo lý, nếu một người đàn ông tuyệt tình với một người phụ nữ, thì làm sao có thể tình nguyện dâng hiến mọi tài sản của mình, nếu tình nguyện cho, thì phần lớn cũng xuất phát từ tình yêu, những lời hứa như vậy phần lớn cũng được đưa ra khi tình yêu vẫn còn tồn tại. Đợi đến khi tình yêu không còn, thời hạn của lời thề cũng kết thúc, bởi vì nghe nói lời thề tồn tại là để một ngày nào đó người ta phá vỡ nó.

Đáng hận là, đàn ông nổi hứng nói một câu, đàn bà phải nghĩ đến cả nửa ngày mới hiểu, nhưng đàn ông sau khi nói câu đó ra sớm đã quên sạch sành sanh, giống như Lê Bằng hiện đang ngáy o o.

Ngày hôm sau trước khi ra khỏi nhà, tôi gọi Lê Bằng lại, hỏi anh: “Anh vẫn còn nhớ những lời nói trước khi đi ngủ tối qua đấy chứ?”.

Khuôn mặt anh lộ vẻ hoang mang, tôi lại nói: “Không sao, quên rồi thì thôi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà”.

Đến công ty, tôi vẫn chưa nguôi giận, gửi một tin nhắn cho anh hỏi: “Anh có biết loài xì hơi nào thối nhất không, đấy là chó, vì vậy mới có câu chó xì hơi thối không tả nổi.”

Lê Bằng trả lời tôi: “Hôm nay em làm sao vậy, mới sáng sớm đã lảm chuyện”.

Tôi hỏi lại: “Tại sao tối qua anh không dùng bao cao su!”.

Anh nói: “Quên.”

Tôi nói: “Nếu lần sau anh còn quên phạt cọ bồn cầu một năm liền, xung quanh bồn cầu toàn nước miếng của cậu nhỏ, anh không thể nhằm chính xác mục tiêu một chút à?”.

Rất lâu sau đó không thấy anh nhắn lại, có lẽ là xấu hổ.

Cuối cùng tôi hỏi anh: “Đại Mao, nếu như anh phát hiện anh không phải là người đầu tiên “lật khăn che mặt” của em, anh sẽ làm gì?”.

Một lúc lâu sau, anh mới trả lời: “Rất may anh lại là người đó”.

Rất lâu sau khi tôi đưa ra câu hỏi, Lê Bằng mới nói, anh không biết những gã đàn ông khác nghĩ gì, nhưng anh rất để ý đến điều đó.

Tôi hỏi lại Lê Bằng, nếu ai cũng có cùng suy nghĩ với anh, vậy giờ anh lấy tôi rồi nhưng còn những người bạn gái trước kia của anh thì thế nào, Lê Bằng im lặng hồi lâu.

Tôi cũng không còn gì để nói. Từ đó có thể thấy, đây là một câu hỏi không có đáp án mẫu, hơn nữa bất luận là đàn ông hay phụ nữ, dù có cố gắng trả lời tốt đến đâu thì chung quy lại đáp án cũng mãi mãi không thích hợp với câu hỏi.

Thấy chưa, trong quan niệm về sex đàn ông và phụ nữ luôn luôn đối lập nhau, mỗi người đều có mặt ích kỷ của riêng mình, đàn ông ích kỷ làm tổn thương người khác, phụ nữ ích kỷ làm tổn thương chính mình. Đặc biệt trong quan hệ giữa hai giới, đàn ông không cần bảo vệ chính mình, nhưng phụ nữ lại luôn không biết cách bảo vệ chính mình.

Đàn ông và phụ nữ, giống như đang chơi bập bênh, lúc này anh cao, lúc khác tôi cao. Một ột thấp mới có thể tiếp tục, nói trắng ra thì, trò chơi này phải xem ai có thể không chế được ai, đàn ông nắm được trái tim phụ nữ, phụ nữ lại không chế được “gốc rễ” của đàn ông, xem ai có thể không chế được lâu hơn.

Gần đây Lê Bằng nói chuyện rất biết cách chơi chữ, ví dụ như tôi gọi cậu nhỏ của anh là “hung khí”, anh chỉ vào ngực của tôi mà nói rằng đây mới là: “hung khí”, lại một ví dụ nữa, anh “đòi hỏi” lúc tôi rất mệt mỗi tôi sẽ vỗ đánh cậu nhỏ của anh hai cái, nói: “Anh thuyết phục được em rồi hãy tính”, anh liền nói: “Anh không thể thuyết phục được em, nhưng có thể ngủ cùng em”.

“Lê Đại Mao, anh càng ngày càng lẻo mép, anh học điều này từ đâu?”

“Đàn ông lẻo mép, đều là do đàn bà dạy. Hòa Mục chẳng phải đã nói vậy sao?”

Hồi chị em phụ nữ, đừng bao giờ dạy đàn ông ăn nói, nếu không anh ta sẽ áp dụng lên người bạn đầu tiên, hơn nữa còn bất kể bạn vui hay buồn, họ đều không thêm để ý mà tiếp tục khoe khoang tài ăn nói của mình.

Vào ngày sinh nhật tôi, Lê Bằng mời tôi đi ăn một bữa thịnh soạn.

Lúc bước chân vào nhà, tôi trượt chân, cũng không biết có phải do rượu khiến cho cả người nóng bừng hay không, nên trước khi vào nhà tôi đã cởi bỏ hết lớp áo khoác bên ngoài, cởi cả khăn quàng. Lê Bằng một tay nắm lấy tay tôi, một tay lấy chìa khóa mở cửa. Trong khoảnh khắc cửa mở ra anh bị tôi nhanh tay ấn chặt vào ửa, hôn đến nghẹt thở. Anh vội đỡ lấy eo tôi, đưa tôi vào nhà, bước thấp bước cao chỉ kịp nghe thấy một tiếng “đình”, cửa đã đóng sầm lại.

Tôi cứ nghĩ chúng tôi sẽ lần lượt cởi hết đồ của nhau cho đến khi tiến được vào giường, nhưng không ngờ trong thời khắc quan trọng này, tiếng điện thoại vang lên. Tôi tìm điện thoại trong túi đưa cho Lê Bằng, nheo mắt nói: “Anh đọc hộ em”.

Lê Bằng bĩu môi, cúi đầu nhìn, đột nhiên dừng lại, dường như không chắc chắn tiếp tục nhú mào, nhìn thêm lần nữa, sau đó nhìn tôi, nói: “Người này là ai?”.

Tôi nói tôi chóng mặt nhìn không rõ, Lê Bằng đọc to lên: “Còn nhớ ngày này của năm năm trước em đang trong vòng tay tôi, tôi cùng em ngắm sao, không biết ngày nay em đang trong vòng tay ai – Lưu Tiểu Vỹ”.

Tôi nói: “À, một người bạn học cũ”.

Sinh nhật năm đó, bạn học giúp tôi chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, ở lứa tuổi đó chúng tôi thường tìm cơ hội để tụ tập ăn uống, cho dù là sinh nhật của ai, chỉ cần có rượu, có thịt là thành ngày đẹp. Hôm đó tôi cũng uống say như hôm nay, Lưu Tiểu Vỹ vừa dìu tôi về ký túc xá của trường, vừa nói với tôi, Nhược Nhược, tớ hơi thích cậu, cậu làm bạn gái tớ có được không.

Tôi đã từ chối cậu ấy.

Ngày hôm sau tỉnh rượu, chúng tôi không nhắc lại chuyện này, mà trực tiếp bóp chết những tình ý còn trong trứng nước.

Dưới sự ép cung của Lê Bằng, tôi thẳng thắn giải bày, thậm chí giơ ba ngón tay lên thề với anh, giữa tôi và Lưu Tiểu Vỹ hoàn toàn trong sạch, sau đó còn nói thêm một câu: “Khi em gả cho anh có trong sạch hay không, anh vẫn không biết sao?”.

Lê Bằng hăm hăm nói: “Trong sạch về thể xác là một chuyện, tinh thần trong sạch lại là một chuyện khác!”.

Đàn ông luôn là những kẻ độc tài, cho dù họ đã có đến cả trăm người phụ nữ qua tay, cũng đều hy vọng cả trăm người phụ nữ này chỉ có một người đàn ông duy nhất là họ, bất kể là về thể xác hay tinh thần.

Tôi gật đầu nói: “Anh nói có lý lắm”. Sau đó loạng choạng đi đến phía trước giá sách, lấy một cuốn từ điển, quay trở lại, rút ra một tấm ảnh ngay trước mặt anh.

Trong tấm ảnh là một cô gái xinh đẹp, mặc váy trắng, tóc đen tuyền tết thành hai bím, để mặt mộc, răng trắng môi đỏ, cười rất ngọt ngào.

Tôi chỉ vào những dòng chữ phía sau tấm ảnh và nói: “Lưu Ngọc Đình, Lưu Ngọc Đình là ai, tại sao cô ta lại được giấu trong từ điển của anh?”.

Tôi và Lê Bằng đều biết rằng cuốn từ điển này chưa bao giờ được mở ra, bên trên phủ một lớp bụi dày, tấm ảnh này chỉ là kí ức bị lãng quên đã nhiều năm.

Lê Bằng nói: “Cái này... Ai để cái này vào vậy?”.

Tôi trừng mắt trước vẻ mặt giả vờ ngây ngô của anh: “Rõ ràng là anh để vào, chẳng lẽ lại là em?”.

Lê Bằng cười gượng gạo nói: “Cắt đứt quan hệ từ lâu rồi, anh và cô ấy không có gì, chỉ là bạn học đại học ngày xưa, cô ấy cũng đã lấy chồng rồi”.

Tôi gật đầu, cướp lại điện thoại nói: “Vậy thì kết thúc nhé, anh và cô ta không có gì, em và Lưu Tiểu Vỹ cũng không có gì!”.

Lê Bằng cướp lời: “Chuyện này sao có thể giống nhau được!”.

Tôi nói giống nhau là giống nhau.

Đêm hôm đó, tôi mơ thấy Lưu Tiểu Vỹ, vào một đêm đầy sao, chúng tôi cùng nằm trên bãi cỏ, anh ta tỏ tình với tôi, sau đó tiến lại gần hôn tôi, tôi nói với anh ta, tôi không thích anh ta, tôi chỉ thích cảm giác bờ ngõ với tình yêu, vì vậy không phải là anh ta thì cũng là người khác sẽ đem lại cảm giác này cho tôi.

Giống như những gì Miumiu nói, mỗi người con gái đều sẽ nhớ đến mối tình đầu của mình, nhưng rốt cuộc là nhớ người đó, hay nhớ cảm giác mối tình đầu đem lại thì không ai có thể nói rõ.

Giống như một câu mà người đời vẫn thường nói: Tôi yêu anh chẳng liên quan gì đến anh.

Sau đó vài ngày, cuộc sống của tôi và Lê Bằng khá bình lặng, sau khi kiểm tra điện thoại của nhau, chúng tôi xóa hết những người trong danh sách liên lạc mà mình cho rằng có thể xóa, tất nhiên, điều này chỉ được tiến hành sau khi đã hiệp thương và hỏi ý kiến.

Lúc xóa tên ba người trong danh sách, chúng tôi vẫn còn giữ được hòa khí, nhưng khi tới người thứ tư, chúng tôi bắt đầu tranh luận, cuối cùng nhất trí cho rằng, đây là quyết định điên rồ nhất chúng tôi đã từng làm. Chúng tôi chấm dứt chuyện này đồng thời rút ra một kết luận, đừng bao giờ tò mò về điện thoại, email, ví tiền, túi, quần áo của đối phương, đây đều là khu vực cấm, cho dù bạn có tín nhiệm đối phương thế nào.

Ba ngày sau khi tin nhắn của Lưu Tiểu Vy gây ra mâu thuẫn, Lê Bằng và Trương Mai cùng nhau đi gặp khách hàng, anh về nhà rất muộn. Trước đó, tôi nhận được một cuộc gọi của Lưu Tranh Tranh, cô ta nói nhỏ với tôi rằng, hôm nay Trương Mai có tình về sớm để thay quần áo, rồi mới đi tới chỗ hẹn với Lê Bằng.

Tôi nói một cách bình thản: “Vậy hả, để ngày mai tôi hỏi anh ấy xem sao, vì muộn thế này rồi, tôi cũng không thể chạy đến nhà tìm anh ấy”.

Trong mắt Lưu Tranh Tranh tôi và Lê Bằng chỉ là người yêu của nhau, lúc này tôi phải đang ở nhà của mình, thế nên tôi chỉ còn cách vờ như bình thản, mặc dù trong lòng như có lửa đốt.

Lưu Tranh Tranh nói: “Nhược Nhược, không phải tôi nói cô, nhưng cái đũng quần của đàn ông phải cần giữ thật chặt, có những người đàn ông khóa quần trơn lăm đấy!”.

Tôi nói: “Biết canh chừng thế nào? Cái thứ đó nó mọc trên người anh ấy, chứ có chịu sự điều khiển của tôi đâu”,

Cô ta hỏi: “Cô phải kiểm tra xem túi anh ấy có bao cao su không, trong xe có vết sơn hoặc trên người có mùi nước hoa phụ nữ không?”.

Đối với mùi nước hoa phụ nữ vương trên người, phần lớn đàn ông đều giải thích rằng: “Ồ, hôm nay lái xe đưa một đồng nghiệp về nhà” hoặc “Hôm nay đi chiêu đãi một khách hàng”, nhưng trong nhận thức của phụ nữ, chỉ có những người đã từng tiếp xúc thân mật với nhau thì trên người mới lưu lại mùi hương của đối phương, nó giống như một kỷ vật được lưu giữ.

Phải thừa nhận những lời của Lưu Tranh Tranh nói khiến lòng tôi lại gợn lên vài con sóng, sau khi gác điện thoại, tôi đếm từng khắc trên đồng hồ, đứng ngồi không yên, lúc tôi gọi điện cho Lê Bằng, đầu bên kia đang rất ồn ào.

Tôi hỏi: “Anh đang ở đâu? Máy giờ anh về?”.

Lê Bằng nói: “Sắp rồi, bọn anh đang định về”.

Tôi đáp lại một câu rồi dập máy, tôi ngồi thừ ra cả nửa tiếng đồng hồ, đếm từng phút trôi qua, xem hết một tập phim truyền hình, lại tiếp tục đọc sách, tiện tay gọi cho Lê Bằng thêm lần nữa.

Đầu dây bên kia vẫn rất ồn ào, ngọn lửa vô danh trong lòng tôi lập tức bùng lên: “Vừa rồi chẳng phải anh bảo là sắp về rồi sao?”.

Lê Bằng nói: “Vừa rồi có chuyện đột xuất, anh sắp về rồi”.

Tôi chửi thề một câu, dập máy lần nữa, đi vào phòng tắm, cọ sạch bồn rửa mặt, bồn cầu, bồn tắm. Mồ hôi toát ra khắp người, rồi lại đi tắm, lúc ra khỏi nhà tắm đã là nửa tiếng sau đó.

Lần thứ ba tôi gọi điện cho anh, bên đó không còn ồn ào nữa, tôi nói: “Còn bao lâu nữa anh mới về?”.

Lê Bằng nói: “Mười phút nữa anh về đến nhà”.

Đáng hận là, hai mươi phút nữa lại trôi qua, gương mặt đáng ghét của Lê Bằng vẫn không xuất hiện ở nhà. Tôi cực kỳ tức giận, lần thứ tư gọi điện cho anh, còn chưa kịp nói gì, Lê Bằng đã lên tiếng trước. Anh nói: “Anh vừa bị kẹt xe, em đừng có giục anh nữa”.

Tôi hít thật sâu, hỏi: “Anh không sao chứ?”.

“Không sao, anh phải giải quyết xong mới về được”

“Khoảng mấy giờ?”

“Anh cũng không biết, có lẽ nửa tiếng.”

Tôi liếc đồng hồ, nói: “Nếu nửa tiếng nữa anh không xuất hiện trên giường em, thì đừng bao giờ trèo lên đó nữa”.

Anh ngập ngừng một chút, rồi cười nói: “Thiếu anh, em sẽ rất cô đơn”.

“Thiếu anh, vẫn còn có rất nhiều “mô xốp” có thể tự động giãn nở và giương thẳng góc bốn mươi lăm độ theo ý muốn.

Tiếp đó lời dập máy, tắt điện thoại, lặng lẽ tính từng phút của cái nửa tiếng đó.

Quả nhiên Lê Bằng cũng mò được về đến nhà ở phút thứ hai mươi lăm, hỗn hà hỗn hển vừa cởi quần, vừa leo lên giường.

Miumiu nói rằng, thẩm vấn đàn ông khi họ bị tinh trùng xông lên não sẽ đạt được hiệu quả cao nhất, thế nên tối hôm đó, tôi rất dài dòng, búống bình kéo dài những hai mươi phút mà không cho anh làm gì, thậm chí bắt anh khai hết mọi chuyện.

Tôi hỏi: “Vị Ương Sinh(*) to hay Lê Bằng to?”.

(*) Nam nhân vật chính trong phim điện ảnh 3D Nhục bồ đoàn.

“Vị Ương Sinh to.”

“Canada rộng hơn hay Nga rộng hơn?”

“Canada”

“Vậy ngực em to hơn hay ngực Lâm Nhược to hơn?”

“Ngực Lâm Nhược.”

Ồi giờ...

Anh không biết rằng thỉnh thoảng phụ nữ cũng thích nghe những lời nói dối sao?

Tôi tiếp tục hỏi: “Anh đã bao giờ cưỡng ép phụ nữ chưa?”.

Lê Bằng nhìn tôi một cách cẩn trọng, nói: “Rồi thì sao, mà chưa thì sao?”.

Anh hỏi như vậy thì tám mươi phần trăm là đã từng làm, tôi cố không nổi cáu, tiến hành một cách có trật tự để lấy lời khai của anh.

Tôi nói: “Đều không sao cả, em chỉ hỏi thể thôi, nếu như anh tình nguyện nói với em, em cũng có thể trả lời một câu hỏi mà anh muốn hỏi”.

Anh nghĩ ngợi, dường như cảm thấy giao dịch này rất có lợi, liền nói: “Có một lần, nhưng không thành công”.

Tôi nói: “Anh mau nói đi, nói cụ thể một chút”.

Theo như lời kể của Lê Bằng, lúc anh học cấp ba, trong lớp có cặp đôi từng thử ném trái cấm, cậu con trai đó đã chia sẻ kinh nghiệm của mình với các bạn nam trong lớp và nói rằng: Lúc con gái chỉ mặc đồ lót thôi rất đẹp, cả người cậu ấy rợn rợn lên, cảm giác khác hẳn di tinh hoặc thủ dâm. Chỉ có thể dùng một chữ để hình dung đó là: Sướng. Cậu ta còn cổ vũ những cậu trai khác nếu có cơ hội cũng hãy thử cảm giác được lên thiên đường!

Tự nhiên, Lê Bằng bắt đầu nghĩ theo hướng xấu, trong lòng bứt rứt.

Anh kể lúc đó anh thích nhất là được nhìn tấm lưng của cô bạn học ngồi phía trước. Đồng phục mùa hè của trường màu trắng, mờ mờ hằn lên hình áo lót, có hôm cô bạn đó mặc màu hồng, có hôm lại mặc màu đen, chuyện này anh nhớ rất rõ.

Sau đấy, anh tỏ tình cùng cô bạn học đó, cô gái e thẹn vo viên vạt áo, đỏ mặt và đồng ý, hai người nắm tay nhau đi qua mỗi tình đầu bờ ngõ.

Nghe đến đây tôi nổi điên lên, nhưng vẫn hỏi tiếp: “Nói như vậy là cả hai người đều tình nguyện yêu nhau hả, vậy thì làm gì có chuyện cưỡng ép?”

Lê Bằng nói, anh muốn hôn cô ấy, cô ấy không cho, nhưng Lê Bằng cứ lấn tới. Lúc làm trực nhật sau buổi học xong, tranh thủ lúc không có ai, Lê Bằng dè cô bạn đó xuống bàn cường hôn, cuối cùng cũng hôn được, nhưng lúc đó anh không biết cách hôn chứ đừng nói đến khoản kỹ thuật, chỉ cảm nhận được rằng của hai người va mạnh vào nhau, niềng răng của cô gái đó làm sút môi anh, đúng là không thể tệ hơn được.

Tôi không nói gì rất lâu sau đó, bởi nụ hôn đầu của anh có một kết cục thật bi thảm, tôi cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Lê Bằng cũng không phải tay vừa, lập tức tranh thủ hỏi tôi: “Thế còn em, vợ yêu, nụ hôn đầu tiên của em như thế nào?”

Tôi có chút ngạc nhiên, cau mày nói: “Em không nhớ lắm, chỉ nhớ có một cái miệng ướt nhoẹt tiến lại gần, cảm giác không thích lắm, thế nên chẳng mấy mà chia tay”.

Anh cũng cau mày, dường như rất phản cảm với cái từ “ướt nhoẹt” của tôi, lại hỏi: “Thế em và anh chàng “ướt nhoẹt” đó bắt đầu như thế nào?”

“À, cũng là hồi cấp ba, cậu ấy ngồi cùng bàn với em, cậu ấy nói thích nhất là được nhìn em lén lút chỉnh lại dây áo con, rất gợi cảm.”

Lúc đó tôi rất phản cảm với hai chữ “gợi cảm”, cảm thấy nó đại diện cho nhục dục và sự dấy dầ, thậm chí còn cho rằng chỉ có những người phụ nữ ngoại quốc rất béo mới bị hình dung là gợi cảm. Thế nên suốt thời kỳ trưởng thành, hề có cậu bạn trai nào hình dung tôi như vậy, tôi đều cảm thấy ghê tởm. Sau đó tôi dần hiểu ra rằng, cái gọi là “gợi cảm” chỉ là cảm nhận trực tiếp nhất của đàn ông, là tiêu chí thể hiện sự hứng thú đối với một người phụ nữ.

Cứ như vậy, tôi và Lê Bằng kể cho nhau nghe câu chuyện về nụ hôn đầu, tôi cảm thấy rất chán ghét, bởi đột nhiên nhớ tới lời dặn của Miumiu, cô ấy nói rằng, cho dù thích đào bới những chuyện trước kia của đàn ông, cũng không được lấy bí mật của mình làm vật trao đổi, cái chuôi không thể nằm trong tay hai người, mà chỉ có thể để một người chiếm ưu thế. Cô ấy còn nói, bất kể là đàn ông hay đàn bà đều rất thích nhai lại chuyện cũ, nếu như tôi có thói quen như vậy thì đừng có đi tìm hiểu quá khứ của Lê Bằng tránh làm khổ anh mà cũng làm khó cho chính mình.

Tôi nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy mình không phải là người quen bới móc chuyện cũ, nhưng cũng không phải là người không bao giờ nói chuyện xưa...

Tôi là một người thích tìm hiểu về những chuyện mới, tôi nói: “Anh và Trương Mai hôm nay đi gặp khách hàng nào vậy, sao chỗ đó ồn ào thế, còn nữa, mùi nước hoa vương trên người anh quen lắm, anh không tự nghĩ thấy à?”

Lê Bằng ngử ngử chính mình nói: “Có lẽ khi đưa Trương Mai về nhà nó đã bám vào người anh, cô ấy ngồi ở ghế lái phụ, nên khó tránh khỏi”.

Hãy tin tôi, bất kỳ người phụ nữ nào khi nghe thấy có người đàn bà nào khác được ngồi ở ghế lái phụ cạnh chồng mình thì đều cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn nữa đó còn là một người biết sử dụng nước hoa một cách hữu hiệu và rất thích trang điểm.

Tôi nói: “Ồ, hôm nay cô ta mặc váy màu gì?”

“Anh không nhớ, hình như màu đen?”

“Anh thấy Trương Mai là người như thế nào?”

Lê Bằng ngừng lại một chút, hỏi lại tôi: “Bà xã, em đang nghi ngờ anh à?”

Lúc này nếu như tôi nói “đúng vậy”, sẽ làm Lê Bằng không vui, còn nếu tôi nói “không phải” đương nhiên Lê Bằng sẽ không tin.

Tôi nói: “Em chỉ hơi ghen chút thôi, nên muốn thử thăm dò anh, nếu như hai người có chuyện gì đó thật, em còn chuẩn bị tâm lý trước”.

Sự thăng thấn và bình tĩnh của tôi khiến Lê Bằng không kịp đề phòng, anh lập tức ngồi thẳng lên nói: “Anh thế là giữa anh và cô ta không có chuyện gì!”.

Tôi nói: “Ngoan... Vậy anh nói xem tại sao ngày trước rõ ràng anh biết người ta đeo niềng răng mà vẫn còn muốn hôn?”.

Khi đã điểm trúng huyết của đàn ông thì phải biết dừng lại đúng lúc và chuyển chủ đề, chắc chắn sẽ thu hoạch được chút gì đó.

Vài ngày sau, tôi và Miumiu đáp máy bay đi Vân Nam, lúc đến sân bay tôi mới nói điều này cho Lê Bằng biết, anh tỏ ra rất kinh ngạc, kêu tôi lập tức quay về nhà, tôi lạnh lùng nói vài câu, dập máy và tắt điện thoại.

Chuyện này do hai nguyên nhân, tôi tin rằng phần lớn phụ nữ đều sẽ đứng về phía tôi.

Thứ nhất, đó là anh từng hứa sẽ bù đắp cho tôi một kỳ nghỉ trăng mật, thậm chí đã định sẵn ngày nhưng bởi anh dùng quá nhiều lần các lý do như: “Công việc rất bận”, “Tạm thời bây giờ không đi được”, cuối cùng khiến tôi không thể chịu đựng được hơn nữa. Tôi nói, công việc là thứ làm không bao giờ xong, chun kéo căng quá thì sẽ đứt. Nếu như công việc của anh bận, em không ngăn cản anh, nhưng anh cũng đừng ngăn cản ý định rời khỏi thành phố này để nghỉ ngơi của em.

Thứ hai, nguyên nhân xuất phát từ mấy hôm trước khi chúng tôi nhắc đến bạn trai và bạn gái cũ. Vào một buổi tối, Lê Bằng đang tắm, còn tôi đang thay ga trải giường trong phòng ngủ, lúc đó điện thoại của anh vang lên, tôi tiện tay cầm lên xem, hóa ra là Lưu Ngọc Đình.

Nghe hay không nghe? Đây là một câu hỏi lớn. Nếu nghe rồi, lát nữa Lê Bằng ra, tôi nên nói thế nào với anh, cứ giả vờ như không có chuyện gì và nói: “Vừa rồi bạn gái cũ của anh gọi điện đến, em đã nghe”, hay là nói: “Tại sao muộn thế này rồi mà bạn gái cũ của anh vẫn còn gọi điện cho anh?”.

Nghĩ đi nghĩ lại, nói thế nào cũng không thuận, thế nên tôi cầm điện thoại ra trước cửa nhà tắm, gọi lớn: “Đại Mao, điện thoại anh cứ kêu mãi kìa!”.

Lê Bằng ngừng lại một chút, rồi nói: “Em nghe hộ anh đi, hỏi xem có chuyện gì?”.

Tôi cười đắc ý hai tiếng, thờ ơ bấm nút nghe: “Xin lỗi, chị tìm ai?”.

Người phụ nữ phía đầu dây bên kia ngập ngừng một chút, rồi hỏi: “Tôi tìm Lê Bằng, cô là ai?”.

“Tôi là vợ anh ấy.”

“Vợ? Tôi còn là bạn gái cũ của anh ấy đây!”

“Chính cô nói cô là bạn gái cũ, bạn gái cũ thì còn là bạn gái nữa sao?”

Tôi ngắt điện thoại cái rụp, ném điện thoại đi, bực dọc ngồi phía đầu giường. Thật không thể hiểu nổi, cái cô tự xưng là bạn gái cũ kia có ý định gì mà lại gọi điện cho bạn trai cũ lúc nửa đêm, gặp phải bạn gái hiện tại của bạn trai cũ còn lớn tiếng, cô ta đang thị uy, không chịu thua hay đang khiêu chiến?

Lúc Lê Bằng đi ra, tiện miệng hỏi tôi một câu: “Ai tìm anh thế?”.

Tôi nói: “Lưu Ngọc Đình”.

Lê Bằng ngạc nhiên, ngừng động tác lau đầu, nhìn tôi một cái rồi nói: “Ồ, cô ấy có chuyện gì vậy?”.

Tôi chau mày nói: “Câu hỏi này em cũng đang muốn hỏi anh, muộn thế này rồi cô ta còn tìm anh làm gì? Nếu đã là bạn gái cũ thì còn liên lạc làm gì chứ?”.

Anh nói: “Không phải là người yêu thì cũng có thể làm bạn của nhau”.

Tôi nói: “Vậy bạn trai cũ của em gọi điện cho em thì cũng được đúng không?”.

Lê Bằng không nói gì.

Chưa đến nửa tiếng sau, Lưu Ngọc Đình lại gọi đến, tôi hằm hằm nhìn vào cái tên hiện lên trên điện thoại, tỏ ý Lê Bằng hãy nghe điện thoại và trực tiếp nói điều đó với cô ta, nói với cô ta đừng làm rắc rối mọi việc.

Lê Bằng nghe điện thoại, nói với cô ta vài câu, ánh mắt luôn nhìn về phía tôi, những câu anh nói đều rất ngắn gọn, ví dụ như: “ừ”, “thế à”, “ờ”, “được”, “hôm khác nói tiếp nhé”... Xin hãy chú ý, đàn ông nói chuyện điện thoại mà càng cẩn trọng càng dùng những câu nói ngắn gọn thì càng nguy hiểm.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, tôi hỏi: “Cô ta tìm anh làm gì?”.

“Chỉ là muốn mượn ít tiền.”

“Anh đồng ý rồi?”

“Đều là bạn bè, có thể ượn thì cho người ta mượn.”

Tôi nói một cách kiên quyết: “No way! Không được!”.

Lê Bằng hỏi tôi tại sao.

Tôi nói, chẳng lẽ ngoài bạn trai cũ thì Lưu Ngọc Đình không còn vay mượn của ai được nữa sao, tại sao lại không hỏi vay bạn trai hiện tại hay bố mẹ cô ta? Mượn tiền là có mối liên quan kinh tế, vay một mượn phải gặp nhau rất nhiều lần, đây chẳng phải là tạo cơ hội để gặp gỡ nhau sao, chẳng may ngọn lửa tình trong cô ta lại bùng cháy thì sao. Còn nữa, anh đã cưới em, em là người tham dự vào mọi chuyện quan trọng trong cuộc đời anh, có nửa quyền quyết định đối với kinh tế gia đình, thế nên khi gia đình này quyết định cho người khác vay tiền, em đương nhiên có quyền đồng ý hay phản đối.

Nghe xong ý kiến của tôi, Lê Bằng nói lại một câu: “Nhưng anh đã đồng ý với cô ấy rồi”.

Ồ, đây là câu nói khiến người ta dễ nổi giận nhất! Nếu phản đối, thì đồng nghĩa với việc một người làm vợ như tôi không để tâm đến thể diện của chồng, còn nếu đồng ý, trong lòng tôi rất khó để nuốt trôi cục tức này, như thế sau này càng thấp thỏm hơn. Cuộc chiến giữa tôi và Lê Bằng về vấn đề “vay tiền” cứ liên tục không ngớt, mâu thuẫn ngày một sâu sắc hơn.

Tôi nói: “Đó là vấn đề của anh, em nói không ượn là không ượn. Lúc này khi anh đang tắm, cô ta hỏi em là ai, em nói em là vợ anh, cô ta rất không vui nói rằng: “Tôi còn là bạn gái cũ của anh ấy”, cô ta có thái độ gì vậy! Không ượn!”.

Lê Bằng ngạc nhiên nói: “Anh còn chưa nói em đấy, lúc này cô ấy nói với anh rằng, thái độ của em rất hung dữ, xem ra đúng là vậy.”

Câu nói này khiến ngọn núi lửa trong tôi tuôn trào, tôi gào lớn yêu cầu Lê Bằng nhắc lại câu nói của người đàn bà ti tiện đó, Lê Bằng chỉ thấp giọng giải thích, cô ta cho rằng tôi không khách khí, thái độ rất căng thẳng.

Tối hôm đó, tôi không nói thêm câu nào với Lê Bằng, mặc kệ anh.

Chiến tranh lạnh bùng nổ, một ngày sau, tôi lại “không may” nhận được một cú điện thoại của Lưu Ngọc Đình, nguyên nhân khiến tôi nhắc máy là bởi trước đó tôi đọc được một tin nhắn, nội dung như sau:

Lưu Ngọc Đình: Lê Bằng, mấy năm nay em đều không tìm được người bạn trai nào hợp với mình, trong lòng tự nhiên lại đem họ ra so sánh với anh, quyết định chia tay anh ngày ấy của em thật nông nổi, em rất hối hận. Em đợi tin anh.

Lê Bằng mãi không nhắn lại là bởi vì khi đó anh đang xuống dưới nhà mua đồ, còn tôi đang bận việc trong bếp, nghe thấy điện thoại đổ chuông liền chạy ra, vừa nhìn thấy tên “Lưu Ngọc Đình” hiện lên, tiện tay ấn nút tắt. Mở tin nhắn đó ra xem, trong chốc lát ngọn lửa tức giận cháy bùng bùng, đứng trước hoàn cảnh đó tôi cảm thấy lên nghe cuộc gọi thứ hai.

Lưu Ngọc Đình ngạc nhiên trong vài giây, hỏi: “Anh ấy đâu, tôi muốn nói vài câu với anh ấy”.

Tôi nói: “Anh ấy không có nhà, cô có việc gì tôi có thể nhắn lại”.

Lưu Ngọc Đình không nói gì, tôi cất tiếng cười lạnh lùng, tiếp tục nói: “Còn nữa, cô đang gặp khó khăn về kinh tế, chúng tôi rất thông cảm, nhưng gần đây cuộc sống chúng tôi cũng không dư dả gì, vì vậy chắc

không thể giúp cô, xin lỗi, mong cô thông cảm, cũng xin cô đừng gửi những tin nhắn mùi mẫn như vậy cho chồng tôi nữa”.

Cuộc nói chuyện kết thúc, tin nhắn bị xóa, sau khi Lê Bằng về tôi không nhắc gì đến chuyện này.

Chiến tranh lạnh vẫn tiếp diễn.

Vài ngày sau, không biết Miumiu bị thứ gì kích thích, cô ấy muốn mời tôi cùng đi du lịch, đi du lịch Lê Giang vào cuối tuần. Tôi thấy rất hứng thú. Không nói câu nào, sáng sớm thứ Sáu tôi xin nghỉ làm, ra sân bay cùng Miumiu.

Khi gọi điện thông báo cho Lê Bằng, tôi nói: “Hôm đó lúc anh không có nhà, bạn gái cũ của anh Lưu Ngọc Đình đã nhắn tin cho anh, cô ta nói cô ta rất hối hận vì ngày xưa chia tay anh, mấy năm sau đó, khi so sánh anh với những người bạn trai khác, thì thấy anh là người tốt nhất, cô ta rất hối hận, đợi anh quay trở lại. Em đã giúp anh xóa tin nhắn đó, bởi em không muốn anh phá vỡ cái mà anh gọi là “tình bạn giữa anh và cô ta”, càng không muốn người phụ nữ đó can thiệp vào cuộc sống hôn nhân của chúng ta, thế nên để tốt cho tất cả mọi người, trong hai ngày tới em sẽ không ở nhà, em cho anh đủ không gian, anh hãy tìm cô ta và nói cho rõ mọi chuyện. Còn nữa, em không cố ý đọc tin nhắn của anh, thế nhé, tạm biệt”.

Miumiu ngồi một bên thất thần nhìn tôi, nói: “Nhược Nhược, cậu bây giờ thật tuyệt vời!”.

Tôi cười nhỏ nhẹ: “Đàn ông à, cậu giữ càng chặt anh ta càng muốn bỏ chạy, nhưng nếu cậu thả cho anh ta chạy anh ta lại muốn quay về”.

Những chủ đề về đàn ông được chúng tôi thảo luận dọc đường đi, ngồi tại hàng ghế cuối cùng trong khoang máy bay, tôi và Miumiu như những tín đồ cuồng nhiệt, say sưa bàn luận về chủ đề này.

Miumiu – một cô gái có thể phát điên vì đàn ông đã nhận xét như thế này về họ: “Đàn ông lớn lên nhờ bú sữa của phụ nữ, họ là đồ gia dụng kiêm đồ dùng trên giường của phụ nữ, họ khiến cho rất nhiều phụ nữ trở thành mẹ, cũng khiến cho rất nhiều phụ nữ phải khóc, phải đau lòng. Nếu có thể, xin hãy cho họ cũng phải nếm trải cảm giác có kinh nguyệt và mang thai, khi đó họ mới hiểu, mới trân trọng mẹ và vợ”.

Tôi tin rằng đây là kiến nghị mà chị em phụ nữ trên toàn thế giới sẽ giơ cả hai tay tán thành.

Phụ nữ đi du lịch sẽ làm những gì? Mua đồ và chụp ảnh.

Họ mong chờ những gì, những cuộc gặp gỡ định mệnh.

Ở Vân Nam tôi và Miumiu gặp một anh chàng hướng dẫn viên rất biết cách nói chuyện, anh ta tên A Mông.

A Mông là bạn của bạn của bạn của Miumiu, làm hướng dẫn viên du lịch tự do đã năm năm, anh ta không lấy giá quá đắt, lại kèm nhiều quà tặng, vì vậy chúng tôi đều cảm thấy rất vui.

Trong hai ngày rưỡi ngắn ngủi, chúng tôi nhận được đãi ngộ của khách hàng VIP, tôi mặc lại những chiếc váy dài mà bảy, tám năm nay không hề mặc tới, đội mũ cối, đeo kính râm, đi giày thể thao, khoác ba lô vải, nghe những câu chuyện cười nhạt nhẽo qua giọng nói có chút âm sắc địa phương của A Mông, tôi cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

Miumiu còn lẳng lơ hơn tôi, áo hai dây, quần váy ngắn, tiếng cười ngọt ngào, hai má ửng hồng, ngôn ngữ cơ thể của cô ấy cho tôi biết, cô ấy lại tìm thấy cảm giác yêu đương.

Nhưng trên đường quay trở về, nhìn thấy Miumiu và A Mông bịn rịn chia tay, tôi cũng không quên ngầm cảnh cáo cô ấy, trong xã hội hiện nay có ba loại tình yêu không nên dính vào, đó là: tình chị em, yêu xa và yêu qua mạng, mong cô ấy đừng rơi vào một mối quan hệ tình cảm không thể phát triển lâu dài được.

Miumiu cảm thấy rất đau lòng, những cô gái giống như cô ấy dường như sinh ra chỉ để yêu.

Chủ nhật sau khi xuống máy bay, vừa bật máy tôi nhận được điện thoại của Lê Bằng, Lê Bằng nói anh đang đợi tôi ở khu vực đỗ xe, tôi rất kinh ngạc quay sang nhìn Miumiu, Miumiu cười nắc nẻ: “Các cậu chiến tranh lạnh lâu như vậy rồi, cũng nên hòa giải đi, hơn nữa Đại Mao nhà cậu có xe, chúng ta việc gì phải bắt xe về”.

Lúc gặp Lê Bằng, tôi đang ngượng ngùng không biết nên bắt đầu nói câu gì, không ngờ lại bị anh nhẹ nhàng ôm vào lòng, anh ôm tôi rất chặt, thủ thủ bên tai: “Bà xã, anh nhớ em”.

Ồi mẹ ơi, tôi bị tan chảy trong giây lát, hai chân hai tay ôm chặt lấy anh, hoàn toàn không để ý đến Miumiu, Miumiu đứng bên cạnh kêu lên: “Hai người cũng phải để ý đến cảm nhận của tôi chứ”.

Ngồi tại ghế lái phụ tôi vẫn luôn nghe thấy tiếng Miumiu hết lời khen ngợi chúng tôi quá ngọt ngào, khiến cô ấy vô cùng ghen tị, sau đó không hiểu cô ấy uống nhầm thuốc gì đột nhiên lại nhắc đến A Mông.

Cô ấy nói: “Lê Bằng à, anh không biết đâu, vợ anh ra ngoài được rất nhiều người hâm mộ, cái anh chàng A Mông đó rất khá, không những đưa chúng tôi đi chơi, đi ăn uống, còn tặng chúng tôi rất nhiều quà lưu niệm. Anh ta quan tâm đến chúng tôi như vậy tất cả là nhờ Nhược Nhược đấy”.

Tôi nói: “Cậu nói linh tinh, rõ ràng anh ta thích cậu”.

Quả thật A Mông thích Miumiu, hễ nhìn thấy Miumiu là vui mừng đến đỏ mặt, nhưng tôi cũng hiểu được dụng ý của Miumiu khi nói câu này trước mặt Lê Bằng, nên không nói nữa, còn nửa vờ nửa thật phủ nhận một hai câu. Bởi sự đa nghi của đàn ông thể hiện ở mọi phương diện, phụ nữ càng mập mờ, đàn ông càng nghĩ theo chiều hướng xấu, đây là bản tính của họ và cũng là bản tính của phụ nữ.

Quả nhiên, Lê Bằng cứ nhìn tôi qua gương chiếu hậu, sắc mặt cũng sa sầm xuống, ho hai tiếng rồi nói: “Sau này nếu chỉ có hai cô gái thì đừng đi du lịch, đi xa như vậy không an toàn”.

Miumiu để thêm vào: “Ai bảo anh không đưa cô ấy đi chơi, phụ nữ cần phải được tưới tẩm, nếu không qua thời gian sẽ héo úa mất”.

Lê Bằng liên tục gật đầu, thì thào: “Về đến nhà, anh sẽ cho em biết thế nào là được tưới tẩm”.

Tôi thầm chửi một câu, đấm anh một quả, quay mặt đi không nói gì.

Sau khi đưa Miumiu về nhà, Lê Bằng nói có một món quà muốn tặng tôi, nhưng muốn tôi tự về nhà xem. Không biết tại sao, khi nhìn gương mặt anh bình tĩnh kể lại mọi chuyện tôi lại có cảm giác như sắp bước vào một cạm bẫy.

Tôi nói: “Em có một dự cảm không tốt, anh cứ nói trước cho em nghe đi”.

Lê Bằng nhún vai, không trả lời mà hỏi lại: “Đợi kỳ nghỉ phép năm nay, chúng ta cùng nhau đi Hồng Kông một chuyến nhé”.

Mắt tôi sáng lên, cảm thấy ngay lúc này anh thật đẹp trai!

Anh nói: “Anh sẽ cho em mua sắm thỏa thích”.

Tôi hét lên: “Ông xã, em yêu anh!”.

Thảo nào mà người ta vẫn thường nói, muốn thử lòng đàn ông cần dùng đến phụ nữ, muốn thử lòng phụ nữ cần dùng đến tiền.

Còn phần quà tặng bí mật mà Lê Bằng đã chuẩn bị, hóa ra là một chiếc giường đôi ngoại cỡ, nhưng kỳ lạ là, chiếc giường này lại có trụ giường.

Tôi há hốc mồm đứng nhìn nó, hỏi Lê Bằng đang đứng phía sau: “Chiếc giường trước kia đâu?”.

Lê Bằng tiến lại gần, khóa chặt tôi vào lòng, cắn vào tai tôi nói: “Chiếc giường trước kia không có trụ, em có biết cái trụ đó để làm gì không?”.

Tôi không nói tiếp được câu gì...

16. Chương 15

Chương 15: Chồng có sự cứng rắn của chồng, vợ có sự khéo léo của vợ

Sau chuyện đó, Lưu Ngọc Đình không còn xuất hiện trong điện thoại của Lê Bằng, nhưng những câu chuyện xoay quanh “bạn gái cũ” vẫn chưa kết thúc. Không phải vì tôi hay nhắc đến, mà là bởi từ “bạn gái cũ” quá dễ dùng, đúng là thành vì nó mà bại cũng vì nó.

Mỗi người đều có nhược điểm và tử huyệt, đánh trúng nhược điểm đồng nghĩa với nắm trúng điểm yếu của đối phương. Còn nếu tóm được tử huyệt, đồng nghĩa với việc chạm được đến giới hạn cuối cùng, khiến đối phương phải bộc phát. Tôi chỉ có thể nói rằng, nếu như tử huyệt của đàn ông là xe cộ, sĩ diện, cảm tình, vậy thì “bạn gái cũ” chính là nhược điểm của họ.

Lê Bằng từng hỏi tôi vài lần về anh chàng hướng dẫn viên du lịch ở Vân Nam – A Mông, nhưng tôi không thể không khẳng định rằng, trình độ nói chuyện khéo của anh chẳng ra sao cả.

Lúc chúng tôi cùng nhau xem chương trình du lịch, đang chiếu về Lệ Giang, Lê Bằng hỏi tôi một câu hỏi rất kỳ lạ: “Chẳng phải em từng tới đó, cái anh chàng A Mông đó từng đưa em đi chơi rồi mà, còn xem làm gì”.

Tôi không trả lời, anh nhìn tôi một cái, dùng cùi chỏ huých huých tôi: “Anh đang hỏi em đấy”.

Tôi đáp: “Ồ, chơi vui lắm, xem chương trình này để ôn lại kỷ niệm”.

Miumiu gọi điện đến, tôi lách sang một bên nói chuyện, nghe cô ấy kể xem gần đây có chuyện tình nào mới không. Lúc quay trở lại, Lê Bằng hỏi tôi ai gọi đến.

Tôi nói: “Là Miumiu, muộn thế này rồi còn có thể là ai khác cơ chứ”.

“Vậy tại sao em phải nghe điện thoại sau lưng anh?”

“Em sợ làm ảnh hưởng đến anh, điện thoại của em cách âm không tốt, không phải là anh không biết điều này.”

“Vậy tại sao trước kia khi nghe điện thoại của cô ấy em không nghe sau lưng anh?”

Tôi lườm anh một cái, nói: “Thế anh nghĩ là ai gọi đến?”.

“Không phải là bạn trai cũ của em đấy chứ?”

“Ồ... Vậy bao nhiêu lần anh nói chuyện sau lưng em đều là bạn gái cũ gọi đến à?”

Lê Bằng không nói gì.

Sau chuyện điện thoại lần này, mỗi lần Lê Bằng gây sự với tôi, tôi đều nhân lúc anh không ngờ tới mà nói rằng: “Ài, đám bạn gái cũ của anh...”.

“Bạn gái cũ” là cấm địa đầy rẫy bom mìn ngăn cách giữa đàn ông và phụ nữ, đàn ông sợ giẫm phải, bởi một khi nhận được câu: “Anh nói đi, em đảm bảo sẽ không để bụng đâu”, thì lập tức sẽ họ rơi vào trạng thái lo lắng không yên. Đàn ông cho rằng câu mà phụ nữ đảm bảo “không bao giờ nhắc đến nữa” đồng nghĩa với việc trong tương lai những chuyện cũ sẽ được nhắc đi nhắc lại vô số lần. Họ nghĩ về phụ nữ như vậy nhưng đâu có tự nhìn lại chính mình, chính họ cũng rất thích lật lại chuyện cũ.

Nếu tất cả mọi người đều thích kể lể chuyện cũ, thì vấn đề quan trọng là phải xem xem ai kể lại gay gắt hơn.

Miumiu dạy tôi một cách: “Lừa dối”.

Cô ấy cho rằng, trong lòng đàn ông lúc nào cũng có điều khuất tất, cho dù chưa từng làm gì có lỗi thì cũng vẫn có thứ khiến họ hổ thẹn, đây vốn là bản chất của họ. Gặp phải những người đàn ông sống không thẹn với lòng thì dù có truy tìm cách mấy cũng không thể thu được kết quả, nhưng đối lại phụ nữ sẽ vì đó mà cực kỳ yên lòng. Còn gặp phải những người đàn ông trong lòng có điều khuất tất, sẽ bắt bẻ được nhiều điều, lúc đó, phụ nữ ngoài việc quăng lưới để bắt mồi cá lớn thì cũng nên giữ vững lòng độ lượng của mình. Bởi không ít phụ nữ sau khi thu được kết quả vì quá sốc mà làm ầm ĩ lên, một hồi chia tay, nguyên nhân đều giống nhau, tất cả chỉ bởi hai chữ “lừa dối”.

Đàn bà không chịu được đàn ông lừa dối, đàn ông cũng không chịu được cảnh bị đàn bà dối lừa, nghe nói bình quân mỗi ngày con người nói dối sáu lần, số lần bị lừa dối khoảng mấy chục lần, cũng có thể nói mỗi người đều chuẩn bị sẵn tinh thần đi lừa người khác và bị người khác lừa bất cứ lúc nào, số lần lừa dối còn nhiều hơn số lần ăn cơm, đúng là chuyện cơm bữa.

Nhưng tất cả mọi người đều không thể quen với chuyện giống như cơm bữa đó, thậm chí hết một đời cũng không thể quen, tuy vậy lại rất ít người nói: “Tôi không muốn lừa gạt người khác nữa”, mà đa phần đều nói: “Đừng có lừa tôi nữa”. Từ đó có thể thấy, cái mà mọi người để ý là “bị lừa”.

Sau khi Miumiu đề nghị tôi hãy thử chiêu “lừa dối”, tôi vẫn chưa có cơ hội thử, mà cũng lười không muốn thử, tôi luôn cho rằng đó là cấm địa, giống như chiếc hộp của Pandora, có nên mở nó ra hay không là do bạn quyết định, còn sau khi mở ra rồi thứ xấu xa quỷ quái gì sẽ xuất hiện thì đó lại là chuyện của ông trời.

Khi phong ba bão táp mang tên “bạn gái cũ” lắng xuống vài ngày, tần suất Lê Bằng về nhà muộn ngày một tăng. Tôi biết, anh thường xuyên phải ra ngoài tiếp khách cùng Trương Mai, nhưng có phải lần nào về muộn cũng là đi tiếp khách hay không thì tôi không dám chắc.

Tôi hỏi Miumiu như vậy là sao, Miumiu nói, tôi đã bắt đầu không tin tưởng vào Lê Bằng.

Tôi nói: “Vậy cậu tin tưởng một trăm phần trăm vào những anh bạn trai trước kia của cậu à?”

Cô ấy đáp: “Không, đối với đàn ông, tuyệt đối không được yên tâm hoàn toàn”.

Tôi hoàn toàn tán đồng.

Hôm đó, Lê Bằng lại về nhà trong trạng thái uể oải, ngã gục trên sofa, mặt đỏ bừng bừng, vẻ mặt ngô nghê, miệng ngậm nga giai điệu lạc điệu của một bài hát không rõ tên. Tôi tiến lại gần nghe, hình như đang hát cái gì đại loại như: “Văng tục một câu, tất cả là tại cô, vì cô nên tôi mới phải vào tù...”.

“Đại Mao, đây là bài hát gì vậy?”

Sau khi cười ngô nghê, anh nói: “Bài hát lang thang, bài hát của những kẻ lang bạt”.

“Anh không phải là kẻ lang bạt, anh đã có vợ, nơi vợ anh đang ở là nhà của anh.”

Anh lắc đầu nói: “Nơi ở của kẻ lang bạt ở khắp mọi nơi, chỗ nào mà chẳng là nhà!”.

“Ồ, vậy à? Thế hôm nay anh chơi trò gì ở KTV?”

“Vui lắm... Không đúng, làm sao em biết anh đến đó? Anh đâu có đi...”

“Anh vừa nói đây thôi, anh còn nói ở đó có rất nhiều gái đẹp.”

Sau một hồi im lặng, anh nói: “Làm gì có, trong mắt anh làm gì có gái đẹp, chỉ có vợ anh thôi!”.

Lê Bằng dường như bắt đầu tỉnh táo, nhưng tôi cũng có được điều mình muốn.

Tôi nói: “Thật không, nhưng bạn em vừa gọi điện, nói là nhìn thấy anh, còn nói anh không giống như đang đi bàn chuyện làm ăn, mà giống như đi giải sầu”.

Sau đó tôi đứng dậy, đứng từ trên cao nhìn thẳng vào anh: “Anh tự nghĩ kỹ đi, tối nay anh ngủ ngoài sofa”.

Tôi đi vào phòng ngủ, Lê Bằng lေဝေ theo vào, dọc đường giải thích: “Bạn em hiểu nhầm anh rồi, hôm nay anh đi liên hoan cùng đám bạn đại học... Họ chơi vui quá, anh cũng không thể không tham dự”.

Tôi “ồ” lên một tiếng nói: “Nếu đều là bạn học đại học, thì tại sao lại không thể nói với em? Chắc có cả phụ nữ chứ gì?”.

Anh ngơ ngác, tôi lập tức hỏi tiếp: “Còn cả cô bạn gái cũ thời đại học nữa chứ?”.

Anh lại ngơ ngác, chắc đã bị tôi đoán trúng...

Tôi vỗ vào gương mặt đỏ ửng của anh nói: “Không sao, không sao, nếu đã là bạn gái cũ, thì đó là chuyện trước kia, em không để ý đâu, anh đi tắm rồi vào ngủ đi”.

“Ngược(*)” một chút sẽ khiến tình cảm thêm đậm đà, nhưng nếu “ngược” quá nhiều sẽ có nguy cơ tự gây tổn thương cho bản thân. Những cuốn tiểu thuyết hay thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những tình huống như vậy, để làm tăng thêm dư vị ngọt ngào cho câu chuyện. Nếu là kết thúc có hậu, thì trước khi chuyện kết thúc, chắc chắn tình huống “ngược” sẽ được đẩy lên đến cao trào, còn nếu là kết thúc bi thương, thì sẽ tranh thủ lúc bạn không chú ý mà “ngược” chết bạn mới thôi.

(*) Dàn vặt.

Đối với đàn ông cũng vậy, nên cho anh ta một lời cảnh cáo, sau đó tặng chút ngọt ngào, rồi đòi mình một chút lãi, đừng cho rằng kết hôn rồi thì không cần phải cảnh giác, nhổ lông nách, cạy móng chân, ngoáy mũi, xì hơi đều không cần phải né tránh, cũng đừng cho rằng kết hôn rồi có nghĩa là anh ta sẽ yêu thương bạn cho đến khi đầu bạc răng long, ngay cả chính bạn cũng không dám bảo đảm rằng sẽ yêu anh ta một vạn năm, thì dựa vào cái gì mà bắt anh ta đảm bảo.

Một trong những câu hỏi mà đàn ông sợ bị hỏi nhất đó là: “Anh có yêu em không? Yêu nhiều đến mức nào?”.

Yêu, không nhất thiết phải nói ra miệng, khi anh ta lo lắng về cảm nhận của bạn, đó là yêu, khi anh ta sợ bạn phát hiện ra bí mật của anh ta, đó là yêu, khi anh ta đuổi theo bạn để giải thích, đó là yêu.

Nhưng đáng giận là lúc tôi tự nhủ với mình rằng: “Trong lòng Lê Bằng chỉ có tôi”, thì ngay hôm sau tới công ty, lại nhìn thấy Trương Mai cười tươi như hoa đào, cô ta giọng khản đặc hát bài hát Má lúm đồng tiền một cách lẳng lơ, còn nói với một đồng nghiệp rằng tối qua cô ta hát liền một lúc ba bài hát, hát nhiều đến mức cổ họng đau rát.

Đồng nghiệp đó hỏi cô ta đi cùng với ai, Trương Mai nói nhỏ rằng: “Đi cùng Lê tổng, cậu đừng nói cho ai biết, tôi chỉ nói với mình cậu thôi”.

Trong nháy mắt, đồng nghiệp đó đã đi loan tin cho người khác, hơn nữa còn nói với những ba người.

Khi tin đó được truyền đến tai tôi, tôi cười lạnh lùng, cố kìm chế để không nhả một tin tra hỏi Lê Bằng, mà nhắm mắt, tĩnh tâm để xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc.

Nếu như tối qua đúng là Lê Bằng và Trương Mai ở cùng nhau, thì đó là một cuộc tụ họp có liên quan đến làm ăn buôn bán, Lê Bằng sẽ không nói là liên hoan lớp đại học, bởi chỉ cần là chuyện liên quan đến làm ăn, tôi sẽ không bao giờ tiếp tục truy hỏi. Hơn nữa, Lê Bằng là người thông minh, làm sao có thể thích được cô nàng Trương Mai mồm quang quác lại ngang ngược, tàn ác kia chứ.

Nghĩ vậy, trong lòng tôi đột nhiên thấy thanh thản hơn.

Buổi tối khi về nhà, tôi không hề nhắc nửa chữ về vấn đề này, mãi đến khi ăn cơm, Lê Bằng ăn rất ngon lành, tôi mới nói: “Hôm nay Trương Mai nói với em một chuyện, có liên quan đến anh”.

Lê Bằng dừng đũa tập trung sự chú ý.

Tôi nói: “Cô ta nói rằng hôm qua cô ta đi hát... cùng anh”.

Tôi cố làm ra vẻ rất do dự, như đang chọn câu từ để nói. Quả nhiên tôi đã thành công trong việc khiến Lê Bằng phải căng thẳng.

Anh buông đũa, gương mặt rất thành khẩn nói với tôi rằng: “Không có chuyện đó, cô ta nói dối”.

Tôi chớp mắt: “Ừ, em cũng có cảm giác cô ta đang nói dối”.

Anh nói: “Người đàn bà này nên ít để ý thì tốt hơn, cô ta lắm chuyện quá”.

Tôi nói: “Nếu để thế này sẽ có ảnh hưởng không tốt tới danh dự của anh ở công ty”.

Anh nghĩ ngợi rồi nói: “Anh sẽ để cho cấp trên của cô ta tìm cơ hội cảnh cáo cô ta, nếu còn có lần nữa, đành phải đuổi cô ta thôi”.

Tôi cười: “Đừng giận, công ty phần lớn đều là phụ nữ, nhiều phụ nữ lắm thị phi là không thể tránh khỏi”.

Nếu như bạn thật lòng để ý, thì đừng để người ta biết bạn để ý đến điều đó, ghen tuông chỉ là phản xạ có điều kiện của phụ nữ, giống như đàn ông thì đều háo sắc vậy. Nhưng trong khi đàn ông đang giải thích thì lòng vị tha của những người phụ nữ hay ghen chỉ to bằng cái lỗ kim mà thôi. Phụ nữ đừng hy vọng có thể giải thích rằng, họ ghen tuông tất cả chỉ vì tình yêu, vì tôi yêu anh nên mới ghen. Bởi đàn ông cho rằng những chuyện nhỏ như thế này không đáng để nhắc tới, thậm chí họ không hiểu được rằng tại sao phụ nữ lại đem mọi chuyện ra đánh đồng với một chữ “yêu”. Ngược lại, lương tâm của đàn ông sẽ cảm thấy bất an trước sự rộng lượng của phụ nữ, rồi từ đó có những hành động thể hiện sự bù đắp.

Tôi đem chuyện này kể cho Miumiu, Miumiu cho rằng tôi đang như con hổ biết cười, miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Tôi hỏi lại nếu là cô ấy, cô ấy sẽ xử lý thế nào.

Thế là Miumiu lại kể cho tôi nghe vụ cãi vã giữa cô ấy và anh chàng bạn trai trước. Anh chàng đó tên là Tiểu An, anh ta thường hay tụ tập cùng những ông bạn rượu khác, mỗi lần về muộn là khắp người toàn mùi rượu và mùi nước hoa phụ nữ. Hỏi đến mùi nước hoa, có đánh chết Tiểu An cũng không thừa nhận, đều nói là mùi nước hoa đàn ông trên người của những ông bạn vàng.

Những người đàn ông ít tiếp xúc với nước hoa đều không biết, nước hoa được tách riêng thành hai loại, loại dành cho đàn ông và dành cho phụ nữ, công thức của chúng cũng không giống nhau. Nước hoa của phụ nữ là để cho đàn ông ngửi, có thể kích thích hoocmon của đàn ông, và ngược lại. Thế nên rất nhiều phụ nữ nam tính sẽ lựa chọn sử dụng nước hoa của đàn ông, nguyên nhân xuất phát từ việc nó càng khiến cô ấy cảm thấy vui vẻ.

Miumiu nhấn mạnh với tôi rằng, cô ấy chắc chắn mùi nước hoa trên người Tiểu An là của phụ nữ.

Tôi tin vào sự chắc chắn của Miumiu, sau đó tôi hỏi cô ấy đã vạch trần chuyện đó như thế nào.

Hôm “Lật ngửa ván bài”, cô ấy dùng điện thoại cố định gọi ột người bạn của Tiểu An, hỏi xem tối hôm trước có phải họ cùng nhau tụ tập không, người bạn đó lập tức nói “đúng vậy”, còn miêu tả lại tình hình lúc đó một cách sinh động. Gác máy chưa đến nửa phút, người bạn đó đã gọi điện cho Tiểu An ngay trước mặt Miumiu. Tiểu An do dự một chút, nhưng bị Miumiu cướp lấy điện thoại nhấn nút nghe. Người bạn kia nhanh miệng nói: “Tiểu An, bạn gái cậu gọi điện hỏi tung tích của cậu tối qua, tôi thu dọn giúp cậu rồi đấy nhé, cứ nói là chúng ta ở cùng nhau...”. Anh chàng kia chưa nói hết lời, Miumiu đã cúp máy.

Vài ngày sau, cô ấy và Tiểu An chia tay.

Tôi hỏi Miumiu: “Bị vạch mặt như vậy, hậu quả chắc chắn là phải chia tay, cậu không nghĩ tới điều đó sao?”.

Cô ấy nói: “Sao lại không nghĩ đến, vì tớ không thể chịu đựng thêm được nữa nên mới chia tay, nhưng nhất định phải vạch trần bộ mặt thật của anh ta. Cậu không biết anh ta giỏi chối bỏ trách nhiệm thế nào đâu, trước kia anh ta có chối thế nào thì tớ cũng nhận, nhưng trách nhiệm trong việc chia tay thì không thể chối”.

Tôi chợt hiểu ra, đàn ông thật sĩ diện, nhưng đối với những kẻ không đáng để lưu luyến thì cũng không cần phải giữ thể diện cho anh ta.

Một thời gian sau, Trương Mai đưa đơn xin từ chức, không biết cô ta bị ép nghỉ việc thế nào, tôi không hỏi nguyên nhân, ngay cả lần cuối tôi cũng không thêm nhìn cô ta.

Cùng hôm đó, Miumiu đưa tôi đi siêu thị mua thuốc bổ, tôi nhìn qua một lượt tiện thể mua cho Lê Bằng một lọ Kangaroo Essermce.

Thứ mà tôi quan tâm là tác dụng của nó đối với việc: “Giảm căng thẳng mệt mỏi, bổ sung tinh lực”, nhưng Lê Bằng lại chỉ để ý đến chữ “tinh”, còn hỏi tôi rằng có phải anh có điểm nào khiến tôi không vừa ý?

Tôi nói: “Thôi, vậy anh đừng có uống nữa”.

Lê Bằng nhất quyết đòi uống, còn hăng giọng tối nay sẽ tìm tôi để thử tác dụng của thuốc.

Thử cái con khỉ, hôm nay tôi đang dính đèn đỏ, anh sẽ biết ngay thôi.

Không biết là do hiệu quả của thuốc hay do tâm lý không chịu thua của Lê Bằng, ngày hôm sau, anh dậy rất sớm, đi làm với tinh thần phấn chấn.

Lúc chúng tôi gặp nhau ở công ty, mặt mày anh rạng rỡ, cố ý nói trước mặt các đồng nghiệp khác: “Vi Nhược, cô dọn dẹp bàn làm việc hộ tôi”.

Tôi đáp lại một câu, rồi ngoan ngoãn đi vào, trong lòng thầm nghĩ, là tôi đang giữ sĩ diện cho anh đấy nhé.

Nhưng tôi nghĩ, nếu như Lê Bằng cảm nhận được việc sắp diễn ra, anh sẽ không gọi tôi vào.

Hãy xem xem tôi phát hiện được gì trong đồng tài liệu của anh, một bông hoa hồng, màu đỏ tươi, giống như những lần trước, lâu lắm rồi không thấy, hôm nay nó lại xuất hiện.

Chẳng lẽ, người tặng hoa không phải là Trương Mai?

Đáng ghét là, nếu không dùng biện pháp loại trừ để gạt bỏ cô ta, có lẽ tôi vĩnh viễn không biết được rằng người tặng hoa không phải là cô ta. Nghĩ kỹ lại thì việc ngắm ngẫm tặng hoa cũng không hề giống tác phong của Trương Mai.

Vậy rốt cuộc là ai?

Ngày hôm sau, công ty xảy ra biến động lớn.

Phạm Dung nộp đơn từ chức, đồng thời được phê duyệt, trong vòng một tuần phải bàn giao lại tất cả mọi việc có liên quan cho tổ trưởng mới, một tuần sau chính thức nghỉ việc.

Phạm Dung bận rộn cả một ngày, lúc sắp hết giờ làm cô ta hẹn tôi cùng đi ăn.

Tôi rất kinh ngạc, bởi quan hệ giữa tôi và cô ta chỉ dừng lại ở mức xã giao bình thường, bình thường đến không còn bình thường hơn được nữa, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chúng tôi sẽ có ngày cùng ngồi xuống, trút bầu tâm sự với nhau.

Một tay Phạm Dung bấm vào huyết thái dương, một tay cầm cốc, cười nhìn tôi.

Phạm Dung thay đổi rất nhiều, không phải thay đổi về cách ăn mặc hay ngũ quan, mà thay đổi về khí chất, lúc này tôi cảm thấy như cô ta đang đắm chìm trong biển tình.

Tôi hỏi Phạm Dung tại sao đột nhiên lại thôi việc, tại sao lại từ bỏ cơ hội thăng chức có thể đến rất nhanh sau đó, và tại sao lại đột nhiên như biến thành một người khác.

Phạm Dung rút trong túi ra một cuốn sách, đưa cho tôi, tôi vừa nhìn, hóa ra là sách mới của Trâu Chi Minh, đó là một cuốn sách tâm lý nam nữ, cuốn sách này được anh ta viết sau khi thu thập được những cảm nhận khác nhau của phụ nữ khi yêu, và quan niệm của họ về hôn nhân.

Phạm Dung nói, từ khi Trâu Chi Minh quyết định viết cuốn sách này, anh ta càng hiểu cho cô ấy hơn, anh ta đã biết cách đứng từ góc độ của cô ấy để suy nghĩ vấn đề, họ tìm lại được cảm giác trước kia, cảm giác như càng ngẫm càng ngấm, một lần nữa cô ấy tìm lại được cảm giác yêu đương.

Tôi nói: “Như thế cũng không cần phải từ chức”.

Phạm Dung nói: “Nhược Nhược, cô không phải là tôi, cô không hiểu được cách nghĩ của tôi. Tôi dồn hết sức lực cho công việc từ nhiều năm nay, không ngoài mục đích tạo dựng một cuộc sống tốt đẹp hơn. Từ trước đến giờ, chồng tôi kiếm tiền không nhiều bằng tôi, áp lực của tôi quả thực rất lớn, tôi không dám sinh con, bởi tôi sợ không nuôi nổi, nhưng vẫn phải tiêu tiền để làm đẹp, vì công việc cần vậy. Trước kia tôi thường xuyên trách móc anh ấy vô dụng, không có lòng yêu nghề, sau đó mới phát hiện ra rằng, hóa ra anh ấy không phải không có tài năng, mà chỉ là không có cơ hội. Giờ anh ấy đã có cơ hội, cuốn sách này bán rất chạy, cái tên “Hòa Mục” cũng đã có tiếng vang, anh ấy có nhiều cơ hội đối mặt với truyền thông hơn... Thế nên, với tư cách là một người vợ, tôi muốn giữ bỏ gánh nặng nhiều năm bàn giao lại cho anh ấy, điều đó không chỉ bởi tôi tin tưởng anh ấy, mà còn vì tôi yêu anh ấy. Tôi muốn ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian, sau đó chúng tôi sẽ sinh một đứa con, tôi sẽ chuyển tâm vào việc dạy dỗ nó, còn gánh nặng kinh tế gia đình tôi giao lại cho anh ấy, chỉ đơn giản vậy thôi”.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Những lời nói đơn giản của Phạm Dung lại truyền tải được rất nhiều ý nghĩa không đơn giản.

Tôi nói: “Từ bỏ sự nghiệp hiện có, cô không thấy hối hận sao?”.

Phạm Dung nói: “Nhược Nhược, nếu là cô, cô có hối hận không?”.

Tôi lắc đầu nói: “Tôi không phải là cô, tôi cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này”.

Phạm Dung nói: “Bắt đầu từ bây giờ, cô thử nghĩ đi, nghĩ cho thật kỹ... Cô là người có năng lực, cô rất thông minh, lại tài giỏi, sự nghiệp trong tương lai không chỉ dừng tại đây. Đến lúc đó, cô sẽ chọn tiếp tục dấn thân vào công việc, hay giống như tôi quay về chăm lo cho gia đình?”.

Tôi nói: “Gia đình và sự nghiệp, tôi sẽ cố gắng vẹn toàn cả hai”.

Phạm Dung cười nói: “Khi cô lên đến được vị trí như tôi bây giờ cô sẽ hiểu. Khi sự nghiệp của cô có chỗ đứng nhất định, thì công việc và gia đình không thể vẹn toàn nữa, nếu cô muốn cả hai, cuối cùng chỉ khiến tất cả rối ren lên”.

Tôi hỏi: “Bởi vì cả hai đều không thể vẹn toàn, nên cô chấp nhận từ bỏ sự nghiệp chọn lấy gia đình?”.

Phạm Dung nói: “Đúng, mà cũng không đúng. Tôi làm thế này, là vì tôi nghĩ đến trước kia... Trước kia, vì phải nỗ lực trong công việc, tôi bỏ bê gia đình, mối quan hệ của hai chúng tôi ngày một tệ hơn. Vài năm trở lại đây, tôi rất hối hận, nhưng không biết dùng cách nào cứu vãn. Giờ có cơ hội cứu vãn, tại sao tôi lại không thể từ bỏ một số yếu tố vật chất bên ngoài, để đổi lấy tình yêu và một người đàn ông sẽ đi cùng tôi đến hết cuộc đời? Nhược Nhược, vấn đề hiện tại của tôi, có lẽ cô sẽ phải đối mặt trong tương lai, đến lúc đó cô cũng sẽ khổ tâm như tôi đã từng vậy, nhưng tôi hy vọng cuối cùng cô sẽ tìm được đáp án đúng đắn, ít nhất là sự lựa chọn mà cô cho là chính xác nhất, chỉ cần cô không hối hận, thì lựa chọn đó là chính xác”.

Câu hỏi của Phạm Dung tôi chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng dường như tôi nhìn thấy được những khó khăn mà cô ấy từng phải đối mặt.

Về đến nhà, tôi và Lê Bằng cùng nằm trên giường, bàn về tương lai của chúng tôi, và một số chủ đề nhạt nhẽo khác. Sau khi kết hôn, chủ đề nói chuyện giữa đàn ông và phụ nữ thường rất nhạt nhẽo, tất nhiên, trước khi kết hôn cũng vậy cả thôi.

Tôi kể những suy nghĩ của Phạm Dung cho Lê Bằng nghe, anh nói, anh cũng rất kinh ngạc, anh luôn cho rằng Phạm Dung sẽ là cánh tay đắc lực cho anh, và cũng là chủ quản xứng đáng nhất của công ty.

Tôi hỏi: “Vậy anh nói thử xem, anh có đồng ý với việc cô ấy bỏ công ty hay không?”.

Lê Bằng nghiêng mặt nhìn tôi: “Nếu đứng ở lập trường của người quản lý, anh không đồng ý, nhưng nếu đứng ở lập trường của đàn ông thì...”.

Tôi cau mày: “Có phải đàn ông đều cho rằng, phụ nữ cố gắng trong công việc và tranh giành giang sơn với các anh là chuyện rất đáng ghét? Hay các anh cho rằng, phụ nữ vốn dĩ phải ở nhà phò tá chồng, dạy bảo con và không nên quan tâm đến chuyện bên ngoài?”.

Anh lẩm bẩm: “Em đừng nhảy cảm thế chứ!”.

Tôi nói: “Không phải em nhạy cảm, mà là đàn ông các anh quá ghê gớm. Trâu Chi Minh có thể đứng ở góc độ của phụ nữ để viết một cuốn sách tìm hiểu về phụ nữ, vậy thì tại sao lúc này lại không ngăn cản Phạm Dung, cổ vũ cô ấy phát triển lên cao nữa. Nói cho cùng, người đàn ông dù có hiểu phụ nữ đến đâu, thì hành vi của họ vẫn cứ là hành vi đặc trưng của đàn ông, không thể trở thành bạn của phụ nữ được”.

Lê Bằng liếc tôi một cái nói: “Bà xã đại nhân ơi, em sắc bén như vậy, anh không biết phải tranh luận với em thế nào”.

Tôi ngừng lại, nói: “Nếu như... em nói là nếu như. Nếu như trong tương lai em cũng giống như Phạm Dung, sự nghiệp và gia đình không thể cùng lúc làm tốt cả hai, anh sẽ thế nào? Sẽ khuyên em từ bỏ sự nghiệp hay là...”.

Lê Bằng nói xen vào: “Anh sẽ chọn cách sinh con thay em”.

Tôi nói: “Anh nói thật vớ vẩn, chuyện sinh con nếu đàn ông có thể làm thay được thì phụ nữ đã mừng quá!”.

Anh nói: “Vậy chẳng có đáp án rồi còn gì? Nếu như đàn ông không thể làm thay những việc của phụ nữ, thì chỉ còn cách để phụ nữ làm, đây là thiên chức của phụ nữ... Nhưng anh có thể đảm bảo với em rằng, nếu

như có một ngày công nghệ này được nghiên cứu thành công, anh sẽ là người đầu tiên ghi tên, chia sẻ nỗi đau với em”.

Quả thực tôi rất muốn nói, mặc dù đây đều là những lời nói vớ vẩn, nhưng rất lọt tai. Có những lúc, phụ nữ giống như một hôn quân, có thể chỉ vì vài câu nói nịnh nọt mà cảm thấy thỏa mãn, tình nguyện hy sinh tất cả.

Tôi rất mãn nguyện cười tươi như hoa, gối đầu lên cánh tay Lê Bằng mơ một giấc mơ ngọt ngào.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, nghĩ lại chuyện này, tôi mới phát hiện ra rằng, câu hỏi tối qua của tôi đã bị Lê Bằng dùng thủ đoạn né tránh trả lời, thảo nào mà người ta vẫn thường nói “hồng nhan họa thủy” mà trong trường hợp này không cần biết “hồng nhan” là đàn ông hay đàn bà.

Ngoài ra, Lê Bằng nói với tôi rằng cánh tay anh tê dại, anh còn đoán rằng, chi tiết những người phụ nữ phim nằm ngủ gối đầu lên cánh tay của đàn ông đến mấy tiếng đồng hồ đều do phụ nữ nghĩ ra.

Buổi sáng hôm đó, Lê Bằng bị đau bụng, vào nhà vệ sinh liên tục ba lần, anh mệt mỏi nằm dài trên giường.

Tôi tiến lại gần, vỗ mạnh một cái vào quả mông vừa tròn vừa mẩy của anh, rồi nhìn những vết tay lằn đỏ đang dần tan đi, tôi nói: “A Mao à, hôm nay em xin nghỉ hộ anh nhé?”.

Anh rên rỉ: “Không được, hôm nay có nhiều việc phải làm lắm, em tìm thuốc cho anh uống là được, lát nữa sẽ khỏi thôi”.

Sau khi uống thuốc, anh đã đỡ hơn rất nhiều, dựa vào vai tôi, mệt mỏi nói: “Phụ nữ các em một tháng phải chịu cảnh đau bụng mấy ngày, có đau giống như anh hiện tại không?”.

Tôi đáp: “Không, đau hơn thế này nhiều, anh chỉ bị đi ngoài thôi, thải được ra ngoài ít ra cũng dễ chịu hơn, cái cảm giác đau mỗi khi đến kỳ của bọn em nó bực dọc giống như muốn đi vệ sinh mà không đi được cơ”.

Anh hỏi: “Vậy làm sao em chịu được?”.

Tôi nói: “Quen rồi sẽ chịu được hết, phụ nữ có thể chịu đựng đau sinh lý giỏi hơn đàn ông, điều này thì anh không thể phủ nhận được đâu”.

Tôi nói với Lê Bằng, lần đầu tiên nắm lấy tay, bên cạnh em có một gã đàn ông cũng đang đợi nắm, đây đều là lần đầu tiên của bọn em, em nắm liền một lúc năm lỗ, anh ta nắm một lỗ, em nghe cả năm tiếng cạch giáng xuống mà mặt không hề biến sắc, bình thản trả tiền, lúc quay người thì nhìn thấy anh chàng khách hàng kia mặt đỏ tía tai, dường như anh ta đang cố chịu đựng, cố gắng không rơi nước mắt, nhưng cái bộ dạng đó nhăn nhó đã tố cáo anh ta.

Tôi nói: “Thực ra, người đàn ông vô dụng có rất nhiều, nếu để cho các anh sinh con thật, có lẽ sẽ chết trên bàn sinh mổ”.

Lê Bằng yếu ớt nói: “Thôi, để anh phụ trách vụ đau bụng đi ngoài là được rồi...”.

Sau khi Phạm Dung rời khỏi công ty, tôi đoán người tặng hoa chỉ có thể là Lưu Tranh Tranh.

Vốn dĩ tôi không định liệt cô ta vào danh sách kẻ tình nghi, nhưng quả thật chỉ có cô ta mới có nhiều thời gian và động cơ để thực hiện.

Đầu tiên, mấy lần liền hoa hồng đều được kẹp trong những tập tài liệu quan trọng mà chỉ có tổ trưởng và tổ phó mới được tiếp xúc. Nếu không phải Trương Mai, không phải tôi thì chỉ có Lưu Tranh Tranh mới có cơ hội để thực hiện.

Còn về động cơ, động cơ lớn nhất chính là sự hấp dẫn và quyền lực của Lê Bằng. Từ xưa đến nay, những người đàn ông có quyền thế, tài mạo đều là nguyên nhân lớn nhất khiến phụ nữ phải tranh đoạt. Không cần biết anh ta đã kết hôn hay chưa, kết hôn mấy lần và có phải là kẻ thất bại trong hôn nhân hay không, đối với tâm lý hơn khôn của phụ nữ mà nói, anh ta “bất hạnh” trong quá khứ không có nghĩa là tương lai cũng sẽ như vậy, anh ta chỉ là đang chờ đợi người phụ nữ có thể cứu rỗi anh ta, mà đó không ai khác chính là bản thân cô ta.

Quay đi quay lại thì vẫn là câu nói, “hồng nhan họa thủy” trong đó hồng nhan chưa chắc đã là phụ nữ.

Nghĩ lại những ngày tháng làm việc cùng Lưu Tranh Tranh, tôi phát hiện ra rằng hai phần ba trong số những chủ đề chúng tôi bàn luận đều xoay quanh đàn ông. Mà hai phần ba trong số đó lại đều thảo luận về Lê Bằng, dường như tôi đã vô tình tiết lộ quá nhiều thứ có liên quan đến anh như sở thích, tính cách, giờ giấc... Mặc dù chủ đề giữa những người phụ nữ với nhau luôn là đàn ông, chủ đề giữa đàn ông với nhau cũng không thể tách rời phụ nữ, nhưng nếu như nhắc đến một người nào đó quá nhiều, thì không phải là chuyện ngẫu nhiên nữa.

Thế nên tôi lại nghĩ đến một lý luận khác, có người từng nói, không bao giờ được phép giới thiệu chồng hoặc bạn trai của mình một cách tường tận với bạn thân hoặc bạn cùng giới. Bởi vô tình bạn sẽ miêu tả mọi thứ của người ấy với đối phương, để lại ấn tượng và cảm giác tốt cho họ, vô hình chung tạo ra cơ hội yêu đương giữa hai người. Thậm chí, phụ nữ và bạn thân của mình thường giống nhau về gu thẩm mỹ, một người đàn ông đã được bạn cải tạo một cách hoàn hảo, thì tại sao trong mắt người phụ nữ khác, lại không thể là một người đàn ông hoàn hảo?

Trước kia, tôi không đồng ý với cách nói này, vì Miumiu và Lê Bằng hoàn toàn trong sáng, nhưng giờ thì tôi hoàn toàn đồng ý, bởi Lưu Tranh Tranh không phải là Miumiu, tần suất Miumiu gặp Lê Bằng cũng không nhiều như Lưu Tranh Tranh. Miumiu từng quen biết rất nhiều đàn ông, cô ấy còn chẳng có thời gian kể hết những cuộc tình của mình, thì làm gì có thời gian mà để ý đến Lê Bằng và tất nhiên cũng chẳng thể sau khi nghe những câu chuyện về Lê Bằng xong, lúc gặp mặt anh lại nảy sinh tình cảm mãnh liệt.

Lúc này, tôi rất muốn đâm thình thịch vào ngực mình mà nói rằng, Vi Nhược, mày đúng là một con lợn, mày đã dẫn sói về nhà.

Làm thế nào để đối phó với kẻ thứ ba? Tôi tin rằng đây là vấn đề chung của tất cả phụ nữ trong xã hội hiện đại, nhưng đáp án chính xác thì không chỉ có một.

Có người nói, có thể thua về người nhưng không được để thua về khí thế, đối mặt với kẻ thứ ba phải thật tươi mới, xinh đẹp. Tôi đồng ý với điều này, cũng may là tôi vẫn còn trẻ, tôi có thể trang điểm một cách xinh đẹp đi gặp mặt với Lưu Tranh Tranh. Nhưng mười năm nữa thì chưa chắc tôi đã dám nói câu này.

Có người nói, về mặt lời nói thì không thể nhường nhịn, phải dồn ép tới cùng. Điều này cũng có lý, tôi tin rằng chỉ cần không cho đối phương có thể nói xen vào đồng nghĩa với việc tôi đã giành được phân nửa phần thắng, nhưng như thế không có nghĩa là phải gào thét ầm ĩ, thêm vào đó dù đối đầu gay gắt nhưng cũng cần phải có logic.

Cũng có người nói rằng, rõ ràng đã nói với đối phương, chồng tôi sẽ không ly hôn với tôi. Tôi nghĩ, câu nói đó cũng có thể vận dụng ỉnh. Đối với chuyện kẻ thứ ba xuất hiện, khi cục diện đã phát triển đến mức không thể giải quyết được thì ly hôn hay không có còn là vấn đề quan trọng nhất không?

Bình gia có viết: Xuân kỳ bất ý, công kỳ bất bị(*). Để đối phó với đàn ông thì cần phải ra tay lúc họ không ngờ đến, đối phó với tình địch thì càng cần phải chú ý đến điều này.

(*) Tấn công nơi không phòng bị, đánh đến nơi không ngờ tới.

Khi cách nghĩ này hình thành trong tôi, tôi gọi điện cho Lưu Tranh Tranh. Hôm đó là cuối tuần, cô ta cũng đang rảnh rỗi, vì chuyện này tôi đã từ chối tất cả các cuộc hẹn khác, lấy danh nghĩa muốn đi dạo phố uống trà để mời cô ta đi cùng. Tất nhiên, chuyện tôi và cô ta cùng đi dạo phố uống trà như thế này, đây là lần đầu tiên.

Rất nhiều phụ nữ đều biến tình địch thành bạn bè, Lưu Tranh Tranh đang thực hiện chiến lược này với tôi, còn tôi chỉ còn cách hành động ngược lại với chiêu đó.

Tôi ăn mặc rất đơn giản quần bò, áo phông, đi giày thể thao, Lưu Tranh Tranh và tôi cùng đến cửa hàng quen thuộc mà tôi và cô ta đều hay lui tới. Quần áo cửa hàng này có màu màu sắc chủ đạo là đen và trắng, nhìn rất đơn điệu, nhưng thực ra lại rất bắt mắt.

Quần áo cửa hàng này rất hợp với tôi, nhưng không thích hợp với con người thích lòe loẹt như Lưu Tranh Tranh.

Tôi thử tất cả mười lăm chiếc, tốn mất năm mươi phút, mỗi lần thử đồ xong tôi đều lấy chiếc lược mang theo bên người ra chải lại đầu, ngắm mình trong gương xem thần sắc có hoảng loạn hay không, sau đó mới

từ từ mở cửa phòng thử đồ đi ra, dùng nụ cười tự nhiên nhất đón nhận sự bức dọc toát ra từ ánh mắt của Lưu Tranh Tranh.

Tôi đếm được, Lưu Tranh Tranh đã nhìn đồng hồ tất cả mười lăm lần, giục tôi bảy lần, nhìn điện thoại mười một lần, nói “cũng tạm được” năm lần, gặt đầu chín lần, lắc đầu sáu lần.

Tôi nghĩ, những con số này cũng đủ để ép một người phụ nữ phát điên. Làm tiêu hao ý chí của một người là sự tấn công nguy hiểm nhất đối với người đó, hơn nữa cô nàng này còn tranh thủ mọi khoảng thời gian trống để hỏi về tình hình yêu đương giữa tôi và Lê Bằng.

Tôi kể cho cô ta nghe ba câu chuyện nhỏ đã được chuẩn bị trước, cô ta tỏ ra rất hưng phấn.

Chuyện là thế này.

Tôi nói, gần đây tôi và Lê Bằng thường đi xem phim cùng nhau, tần suất rơi vào khoảng hai lần một tuần. Lê Bằng dường như biến thành một người khác, thường xuyên cầm trộm tay tôi trong rạp chiếu phim, đưa sát đến miệng mình mà hôn, cắn.

Lưu Tranh Tranh đẩy vẻ kinh ngạc, cô ta nói: “Bình thường không nhận ra được điều đó!”.

Tôi nói: “Rất nhiều đàn ông chỉ thể hiện bộ mặt thật của mình trước mặt người mình tin tưởng và thương yêu nhất”.

Tôi tiếp tục nói, Lê Bằng đã trực tiếp hỏi tôi rằng: “Công việc của tôi gặp khó khăn tại sao không nói với anh?”.

Tôi trả lời: “Em không thể quá dựa dẫm vào anh, nếu anh bị giáng chức em sẽ rất khó để thích nghi, chỉ bằng tự lập từ bây giờ, lập chút công lao để tránh trường hợp sếp mới trong tương lai sẽ bài xích em”.

Anh phản nài: “Em thông minh quá! Đây là một sự uy hiếp đối với anh!”.

Tôi rất vui mừng nói: “Em không muốn làm người thông minh, người thông minh thường chết sớm, em chỉ là một người phụ nữ gốc gác quê nhà”. Sau đó tôi vỗ vỗ vào khuôn mặt Lê Bằng trêu chọc: “Người ta nói công ty là đấu trường của mãnh thú, nhưng ở nhà em vẫn còn phải đấu với anh!”.

Kể đến đây, tôi nói với Lưu Tranh Tranh rằng: “Không được để người đàn ông có cảm giác quá yên tâm với mình, chỉ có nỗi phấp phỏng mới có thể thu hút được sự chú ý của họ, có một từ gọi là “sức hấp dẫn của phong ba”, tức là con người càng vấp phải thử thách, ý chí chiến đấu càng được kích thích, lòng dũng cảm cũng vì đó mà ngày một mạnh mẽ hơn”.

Lưu Tranh Tranh cười một cách miễn cưỡng, rất dễ để nhận thấy cô ta cố tình thể hiện sự chán nản đối với tôi. Một người phụ nữ sẽ cảm thấy ghét những đồng loại mà lúc nào cũng tự khen mình “có thủ đoạn, có biện pháp” chế ngự đàn ông. Nhưng những người phụ nữ “có thủ đoạn, có biện pháp” đều không nhận được khoe khoang, về điểm này không người phụ nữ nào có thể tránh khỏi. Bạn có thể nói rằng đó là thị uy, cũng có thể nói đó là khoe khoang, nhưng đây mới là phụ nữ.

Cuối cùng tôi kể đến câu chuyện thứ ba, tôi nói: “Thực ra, Lê Bằng có một bí mật, anh ấy cho rằng không ai biết, nhưng tôi lại biết”.

Lưu Tranh Tranh mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào tôi, định nói gì rồi lại thôi, cô ta muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi trực tiếp, bởi nếu quá trực tiếp rất có khả năng sẽ khiến người khác phải cảnh giác.

Tôi vờ thể hiện nét mặt “nguy rồi vì lỡ lời”, để phụ họa thêm tôi còn đưa tay bịt miệng, tôi làm động tác này rất tự nhiên, bởi trước đó một ngày tôi đã luyện tập rất nhiều lần.

Sau đó, tôi nói: “Xem tôi này, sao lại... Thôi vậy, không nói nữa, dù sao thì đây cũng là chuyện riêng tư của anh ấy”.

Lưu Tranh Tranh không che giấu được sự thất vọng, nhưng lại không thể không nói: “Đúng thế, đúng thế”.

Sau khi rời khỏi cửa hàng danh tiếng đó, chúng tôi đến bảy cửa hàng khác, chủ yếu là tôi mua, còn Lưu Tranh Tranh dường như không tập trung. Cô ta giúp tôi xách ba cái túi, tự tôi xách bốn cái, cô ta không hề phản nài đến một câu, tôi đoán, chắc là bởi cô ta vẫn chưa dò hỏi được bí mật của Lê Bằng.

Lúc chúng tôi ngồi trong quán cafe, Lưu Tranh Tranh chủ động đứng dậy mua hai chiếc bánh ngọt, hai cốc cafe, còn tôi đang bận đếm chiến lợi phẩm, tiện tay lấy ra một lọ sữa tắm nói: “Sữa tắm của nhãn hàng này, sau khi tắm xong người cứ trơn trơn, Lê Bằng thích nhất đấy”.

Lưu Tranh Tranh nói: “Đây chẳng phải là nhãn hiệu của phụ nữ sao?”.

Tôi nói: “Đúng thế, thế nên đàn ông mới thích”.

Lưu Tranh Tranh như tỉnh ngộ, chỉ biết cười trừ.

Theo như những gì tôi biết về Lưu Tranh Tranh, cô ta sẽ không thể chịu đựng được lâu, một là do đã bị tiêu hao về thể lực, hai là không chịu được sự kích thích về mặt tinh thần. Một người có thể chịu đựng được một trong hai chuyện thể lực cạn kiệt hoặc tinh thần chịu đả kích lớn, nhưng khó có thể gánh được kết quả giáng xuống từ cả hai nguyên nhân kể trên.

Tôi thừa nhận, hôm nay tôi rất xấu tính, bình thường tôi không xấu tính, tôi thường rất tử tế và cho rằng người khác cũng sẽ tử tế với tôi, mặc dù thực tế không phải vậy. Tôi của ngày hôm nay, luôn phải diễn kịch, giống như tôi mới là kẻ thứ ba đang tìm đủ mọi cách để đối phó với chính thất(*). May mà tôi mới là cái kẻ danh chính ngôn thuận, còn Lưu Tranh Tranh là ngọn lửa đang chuẩn bị bùng cháy thì bị tôi dập tắt.

(*) Người vợ danh chính ngôn thuận.

Nói nhiều, tranh cãi nhiều sẽ chẳng tốt đẹp gì, tôi tự nhủ, tự cảnh tỉnh bản thân rằng cho dù lát nữa phải đối mặt với một Lưu Tranh Tranh thế nào đi nữa tôi đều không được để lộ sự tức giận hay nôn nóng, thậm chí là lo lắng, mà cần phải thật trấn tĩnh, đây mới là tấm lá chắn tốt nhất của tôi.

Đúng lúc đang nghĩ như vậy, Lưu Tranh Tranh đặt cốc cafe xuống, gạt chiếc bánh ngọt chưa hề động đến sang một bên, hai tay chống lên bàn, nói: “Nhược Nhược, chúng mình nói chuyện với nhau chút nhé”.

Tôi lại ăn thêm một miếng bánh nữa, vì đồ ngọt có thể khiến con người ta vui vẻ, sau đó tôi mím môi, đặt chiếc đĩa xuống nhưng cũng không ngược nhìn lên: “Chẳng phải chúng ta vẫn đang nói chuyện với nhau sao?”.

Lưu Tranh Tranh nói: “Đúng là vẫn đang nói, nhưng không có chủ đề, chúng ta nên nói gì có chủ đề một chút, được không?”.

Tôi gật đầu: “Vậy cô đưa ra chủ đề đi, tôi nói chuyện gì cũng được”.

Một bên khoe miệng Lưu Tranh Tranh nhếch cao: “Cô và Tổng giám đốc Lê đã phát triển đến mức độ nào rồi?”.

Tôi chớp mắt nói: “Đây là vấn đề riêng tư”.

“Có thể cô không nói, nhưng tôi cũng đoán được. Cô có nghĩ đến lúc nào thì nên lấy giấy chứng nhận không?”

“Giấy chứng nhận kết hôn chỉ là hình thức, không vội.”

“Cô là phụ nữ, không vội cũng không được, nếu chẳng may anh ấy đi theo người khác, lúc đó cô có vội cũng không kịp nữa.”

Tôi nhìn cô ta một cái: “Ồ, có người muốn tranh với tôi sao?”.

Cô ta tiếp lời: “Tại sao lại không? Cô thấy đấy, Lê tổng vừa có tướng mạo, vừa có địa vị, lại cũng có tiền, một người đàn ông hội tụ đủ những điều kiện như vậy tại sao lại không có phụ nữ hâm mộ?”.

“Ồ, thế à, thế còn cô, cô có hâm mộ anh ấy không?”

Lưu Tranh Tranh hơi ngạc nhiên: “Tôi ư?”. Sau đó cô ta cười mỉa mai: “Nếu cô mà từ bỏ, chưa biết chừng tôi sẽ cướp thật đấy!”.

Tôi đưa mắt nhìn xuống, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra, đặt lên bàn, đẩy về phía cô ta, dùng ngón trỏ chỉ vào đó, nói: “Đây là danh thiếp của người phụ trách nhân sự bên công ty đồ lót Phong Mỹ, giám sát

ý tưởng trước đây của công ty này đột nhiên nghỉ việc, giờ bộ phận thiết kế đang như rấn mắt đầu, muốn tìm một người có kinh nghiệm trong ngành, lại có sẵn một lượng khách hàng lớn qua đó làm”.

Lưu Tranh Tranh rất dừng dừng, đưa mắt nhìn tôi: “Nếu căn cứ theo những điều kiện đó thì cả Lê tổng và Phạm Dung đều rất thích hợp”.

“Nhưng đáng tiếc là Phạm Dung đã rút lui, Lê tổng cũng không có hứng với việc này, Cô xem... Cô có thể đảm nhiệm được không?”.

Lưu Tranh Tranh vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng cười lớn: “Tôi á?”. Sau đó sắc mặt tỏ ra rất nghiêm túc, rồi nói: “Không đúng, tại sao cô lại biết được những việc này? Chẳng lẽ bên đó có ý định mời cô?”

“Không thể nói là mời, mà chỉ là tình cờ quen được người này, anh ta nhờ tôi để ý tìm giúp. Tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy cô là thích hợp nhất, ngoài cô ra, tôi không biết ai có đủ điều kiện hơn.”

Đàn bà là loài động vật rất phức tạp, nhưng cũng rất đơn giản. Chúng tôi có thể sướng tận lên mây chỉ vì một câu khen ngợi không rõ nghĩa, nhưng cũng có lúc dù có khen ngợi thế nào cũng không hề bị lay động. Vấn đề quan trọng là bạn phải xem có khen đúng thứ mà cô ta thích hay không.

Khuôn mặt Lưu Tranh Tranh toát lên sự vui mừng: “Ồ, cô đánh giá tôi cao quá!”.

Tôi cũng cười, quyết định không vạch mặt chuyện cô ta và hoa hồng, tôi nói: “Tôi đã đánh tiếng với anh quản lý này rồi, cô gọi điện theo số trên này xin một buổi hẹn, rồi qua bên đó xem môi trường làm việc thế nào”.

Lưu Tranh Tranh bán tín bán nghi bấm số điện thoại của đối phương ngay trước mặt tôi, trao đổi ngắn gọn, đại khái là không vượt quá mười lăm câu hội thoại, nhưng vẫn thể hiện được phong thái của một người chu đáo và lão luyện trong giao tiếp.

Trước khi gác máy, thời gian hẹn dường như đã định, cô ta nhìn tôi đầy vẻ cảm kích nói: “Nhược Nhược, cho dù chuyện này có thành hay không, tôi cũng phải cảm ơn cô!”.

Có những tình địch rất chú trọng đến sự nghiệp và những đánh giá mà xã hội dành ình, rất có thể họ không muốn ẩn mình bên cạnh một người đàn ông, nhưng cũng có những tình địch sau khi đã trải qua nhiều sóng gió, càng muốn có thể rút lui tìm một người đàn ông đáng tin để dựa dẫm. Lưu Tranh Tranh rơi vào trường hợp trước, Phạm Dung là trường hợp sau. Nếu như hôm nay họ đổi vị trí cho nhau thì Trâu Chi Minh vẫn không thể coi là người đàn ông có cuộc sống hôn nhân mỹ mãn, còn tôi cũng chẳng thể giải quyết mọi việc dễ dàng như vậy.

Thắng lợi của trận đánh này rất thích hợp với câu nói: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”.

Nếu như tôi không hiểu Lưu Tranh Tranh, e rằng tôi cũng chỉ có thể hư trương thanh thế, nói những thứ đại loại như: “Chồng tôi không bao giờ ly hôn với tôi”, nhưng may mà tôi là bạn của Lưu Tranh Tranh, hơn nữa chúng tôi đều là phụ nữ. Tình bạn giữa đàn bà rất mong manh, lúc tốt rất tốt, nhưng khi đã trở mặt thì giống như người xa lạ.

Lưu Tranh Tranh đạt được lợi ích từ phía tôi, sự tin tưởng của cô ta dành cho tôi sẽ tăng thêm một cấp, lòng cảm kích cũng tăng lên. Sự tin tưởng và lòng cảm kích này sẽ kéo dài được bao lâu, tôi cũng không biết, nhưng chỉ mong rằng thứ lợi ích mà cô ta lấy được từ tôi, không phải là Lê Bằng là được. Đây là một hy vọng nhỏ nhoi của một người vợ như tôi mong muốn.

Tôi tin rằng, rất nhiều phụ nữ sẽ lựa chọn cách nhảy việc vào lúc này, cũng có rất nhiều phụ nữ cho rằng sự nghiệp của mình quan trọng hơn gia đình, nhưng điều mà tôi muốn nói đó là sự nghiệp và gia đình đều phải chăm sóc cả hai, phải duy trì sự cân bằng của chiếc bập bênh, nếu một bên được coi trọng hơn thì sẽ mất đi bên còn lại. Ví dụ nếu tôi chuyển tới công ty đồ lót Phong Mỹ vào lúc này, phải mất ba tháng để bận rộn và thích ứng. Ba tháng có thể thay đổi rất nhiều thứ, không phải tôi không tin tưởng Lê Bằng mà là tôi không muốn mạo hiểm trong chuyện này, cái quan trọng nhất vẫn là cuộc hôn nhân của tôi.

Nửa tháng sau, tin tức Lưu Tranh Tranh nghỉ việc làm cả công ty chấn động, từ khi Phạm Dung nghỉ việc, người có cơ hội thăng chức là Lưu Tranh Tranh cũng nổi gót ra đi, những người có năng lực có khả năng thay thế đều nhao nhao đòi thử. Theo thứ tự, người đó sẽ là tôi, nhưng tôi không tiếp nhận sự thăng tiến

mà bộ phận nhân sự đã ngằm sắp đặt và chỉ giải thích rằng: “Tôi cần suy nghĩ, vì vẫn chưa được tôi luyện đủ”.

Về nhà, Lê Bằng hỏi tôi tại sao lại từ chối.

Tôi hỏi lại anh: “Anh nghĩ sao nếu em nói em đã mất đi hứng thú với công việc và muốn nghỉ cho con cái?”.

Lê Bằng dừng lại theo bản năng: “Con ư? Em... Em có rồi à?”.

Tôi nói: “Không, nhưng em đang muốn có một đứa. Em đang nghĩ tại sao trong khi chúng ta không phải trả tiền nhà, không phải trả tiền xe mà lại không chịu làm nô lệ ột đứa trẻ?”.

Lê Bằng ngạc nhiên trong giây lát, rồi tiến đến bế bồng tôi lên nói: “Em yêu, cuối cùng thì em cũng đã nghĩ được thông suốt!”.

Tôi ôm lấy cổ anh, cười và nói: “Chúng ta sinh lấy một đứa đi”.

Tương lai sẽ như thế nào, tôi không biết, Lê Bằng cũng không biết, nhưng cuộc sống hiện tại và những thứ đáng trân trọng trong hiện tại, cùng nắm tay nhau hướng về tương lai mới là thứ chúng tôi nên biết.

Người ta vẫn nói, có bốn cách để thử một con người: tiền, rượu, bài và du lịch đường dài. Dùng tiền có thể thử lòng tham, dùng rượu có thể thử khả năng uống, dùng bài bạc có thể thử tính thật thà, còn du lịch đường dài sẽ bộc lộ hoàn toàn bản chất vốn có của con người đó.

Rất có thể do tôi đã hạ quyết tâm sinh lấy một đứa con khiến Lê Bằng quá vui mừng, anh nhanh chóng xin nghỉ phép ở công ty, cùng tôi đi du lịch.

Lê Bằng hỏi tôi muốn đi Hồng Kông hay Ma Cao, Quảng Châu hay Thượng Hải, tôi nói tôi rất muốn đi đến tháp du lịch cao ba trăm ba mươi tám mét ở Ma Cao để chơi trò nhảy bungee lần cuối cùng trong đời, sau đó muốn đến sông bạc để thua hết tiền, Lê Bằng kiên quyết phản đối. Anh nói anh phản đối vì sự an toàn của tôi, tôi nghĩ có lẽ là do lúc đó tôi còn nói một câu: “Trò nhảy Bungee ở tháp du lịch của Ma Cao, người nhảy không bị đẩy xuống mà là chủ động nhảy, không hề bị bắt ép, có những người đã do dự cả mấy chục phút liền cũng không dám nhảy xuống...”.

Lê Bằng không đồng ý đi Ma Cao, nên chuyến đi Hồng Kông cũng bị hủy, vì những địa điểm này ở quá gần nhau, nếu làm giấy thông hành mà lại không ghé qua những địa điểm đó thì cũng chẳng ra sao.

Còn Quảng Châu và Thượng Hải, tôi cho rằng hai địa điểm này có thể đi bất cứ lúc nào, cũng không phải là địa điểm du lịch nhất thiết phải đi trong lúc này, chỉ bằng đi Tây Tạng hoặc Tân Cương.

Nghe những người bạn từng đi Tây Tạng kể rằng, lúc ngủ trong lều, buổi tối ăn xong mì tôm nhất định phải buộc thật kín, nếu không những chú bò Tây Tạng quanh năm thiếu muối sẽ chạy đến xin ăn, thậm chí còn chui vào lều ăn hết những thức ăn mà bạn mang theo.

Tôi thấy bò Tây Tạng rất đáng yêu, nhưng tôi càng thích đi Tân Cương hơn, tôi muốn cảm nhận sự khác biệt về thời tiết từ biên giới phía bắc đến biên giới phía nam, muốn cảm nhận sức hấp dẫn mê người của vùng sa mạc hoang vu.

Tôi không biết những cặp vợ chồng khác sẽ nảy sinh mâu thuẫn hay nhen nhóm ngọn lửa tình yêu trong những chuyến du lịch đường dài, chỉ biết rằng tôi và Lê Bằng đều cố gắng tận hưởng từng giây phút được bên nhau ở Tân Cương, có một vài chuyện nhỏ cần kể ra đây.

Chúng tôi nhìn thấy người dân tộc Duy Ngô Nhĩ chính gốc tại một ngôi làng không rõ tên, họ dùng loại máy dệt thủ công cổ nhất, để râu trắng dài, ba bốn cô gái đang đánh đu trên một chiếc xích đu kéo cột, cười rất tươi dưới ánh nắng mặt trời. Tay tôi bị rách một miếng, chúng tôi chạy khắp nơi tìm nước để rửa vết thương. Những người già địa phương nói rằng, nước là thứ bẩn thỉu, còn đất mới là thứ sạch sẽ, khi bị thương những con người ở đây thường dùng đất để rửa vết thương.

Theo chân người địa phương, tôi và Lê Bằng đi vào vùng sa mạc. Người đó nói với chúng tôi rằng, trong sa mạc này la bàn không có tác dụng, thời gian chúng tôi ở đó cũng không được quá lâu, nếu hai mươi phút vẫn chưa trở ra, đội xe tuần tra sẽ cho người vào tìm. Tôi nắm chặt tay Lê Bằng, trong môi trường cát bụi mịt mù như vậy, lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác sợ, đó là cảm giác sợ hãi khi mạng sống lâm nguy.

Sau khi tiến vào sâu trong địa phận biên giới phía bắc, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy những phong cảnh đẹp nhất trong đời, uống nước từ dòng suối tương truyền được bắt nguồn từ trời, trong giây lát không nói được câu gì. Lúc tôi quay người nhìn sang Lê Bằng, thì không thấy anh đâu. Tôi gọi lớn, chạy đi tìm khắp nơi, trong đầu vụt lên duy nhất một suy nghĩ đó là “Lê Bằng đang đùa với tôi”, bởi vì ngay cả hướng dẫn viên cũng không thấy nốt. Tôi đã chạy rất lâu, chạy đến khi mệt, liền ngồi trên đất khóc, khuôn mặt đau rất vì lạnh. Khóc đã mệt, tôi tìm đường quay ngược trở lại theo trí nhớ của mình, hy vọng họ đang đợi tôi ở chỗ cũ... Lúc tôi nhìn thấy Lê Bằng đang đứng ngồi không yên, như kiến bò miệng vung, tôi chỉ gọi lớn được một câu: “Đại Mao”, sau đó chạy như bay đến, đón lấy cả thân người anh cũng đang bay đến, chúng tôi ôm lấy nhau, tôi nghe thấy tiếng anh mắng nhiếc mình bên tai, nước mắt như mưa.

Trước khi quay trở lại Bắc Kinh, hướng dẫn viên du lịch rửa những tấm ảnh phong cảnh từ máy của mình, trong đó có một tấm ảnh tôi và Lê Bằng ôm nhau dưới ánh tịch dương giữa đất trời mênh mông của vùng biên giới phía bắc.

Về đến Bắc Kinh, tôi và Lê Bằng mất một ngày để thu dọn hành lý, giặt quần áo và ngủ.

Nếu nói du lịch có thể làm bộc lộ bản chất một con người, thì bản chất thật của Lê Bằng được bộc lộ rất nhiều. Đầu tiên là quần áo bẩn của anh chất lại quá nhiều, cho dù có cơ hội để tắm giặt, nhưng nếu lười được anh vẫn cứ lười. Tiếp đó, trên đường đi du lịch, Lê Bằng nói rất nhiều, anh giống như một cái máy nhắc việc vậy. Một câu dặn dò mà anh có thể nói đi nói lại hơn ba chục lần. Khi tôi nói, “câu này anh nói rồi”, anh sẽ nói một câu khác cùng nghĩa với nó và còn không quên nhắc lại một lần nữa. Còn nữa, Lê Bằng ăn rất khỏe, anh có thể ăn hoa quả thay cơm. Sau khi về tôi lôi anh lên cân, anh đã tăng hơn ba cân, tôi vỗ bụng anh yêu cầu anh giảm béo, nhưng có đánh chết anh cũng không chịu.

Chỉ đến khi có đến mấy chiếc áo sơ mi không thể mặc được nữa, mới khiến anh hạ quyết tâm.

Lê Bằng cũng kêu ca với tôi rằng, tôi đã bộc lộ ra quá nhiều bản chất.

Ví dụ như những ngày ở Tân Cương, tôi rất hay tỏ thái độ với anh.

Tôi nói: “Đó là bởi anh lảm bảm nhiều quá”.

Anh phản kích lại: “Hề anh mở miệng là em nói anh thích lời thôi, dài dòng, anh lời thôi dài dòng thật sao?”.

Tôi nói: “Hiện anh chẳng đang lời thôi dài dòng là gì”.

Lại một ví dụ khác, Lê Bằng giảm béo rất vất vả, anh vừa cần nhắc tôi không chịu phát huy tinh thần phụ xướng phụ tùy để cùng anh béo lên, vừa nói tôi ghét bỏ anh.

Tôi nói: “Đầu to bụng phệ như anh hiện tại đã chiếm nhiều diện tích lắm rồi, đợi đến lúc trung niên hói hết đầu, xem anh khóc lóc thế nào”.

Tối hôm đó, Lê Bằng vô cùng lo lắng, soi gương rất nhiều lần, chủ yếu là quan sát độ phát phì của mình.

Kỳ nghỉ kết thúc, tôi và Lê Bằng quay trở lại công ty, đây là một ngày mang tính lịch sử, không biết ai đã mang “tin đồn” chuyện giữa tôi và Lê Bằng phát tán ra ngoài, khiến cho tất cả mọi người đều biết. Thực ra mối quan hệ này rất rõ ràng, chúng tôi thường xuyên xin nghỉ cùng lúc, trả phép cùng lúc, ốm cùng lúc, cùng lúc khỏe lại, chỉ thiếu điều công khai nắm tay nhau trước mặt mọi người.

Đứng trước sự thật, sức tưởng tượng càng lớn, hậu quả càng xa quỵ đạo vốn có, có lẽ bởi vì thế đến nay vẫn không có đồng nghiệp nào dám hỏi trực tiếp tôi điều đó, lại càng không dám hỏi Lê Bằng.

Sau khi tin đồn lan đến tai tôi và Lê Bằng, chúng tôi đều rất bình tĩnh nhắn tin hỏi nhau, vờ như không có chuyện gì vui đầu vào công việc, vừa đến năm rưỡi, cả hai đều tự biết điều, ai đi đường nấy, nhưng đích đến vẫn là nhà chúng tôi.

Vài ngày bình yên như vậy trôi qua, cuối cùng Lê Bằng lật bài ngửa với tôi về những gì anh âm thầm sắp đặt, mặc dù trước đó tôi đã có dự cảm, nhưng lúc được nghe chính anh nói với mình, mặt tôi vẫn dần ra một lúc – Lê Bằng muốn tự mở công ty.

Tôi nói: “Em chưa bao giờ nghĩ anh cũng muốn ra ngoài”.

“Đây là mục tiêu phấn đấu từ lâu của anh.”

“Ra ngoài làm?”

“Tự mở công ty.”

“Ồ, được thôi. Tự mở công ty, nhưng vốn ở đâu?”

Lê Bằng lấy ra một tờ giấy, trên đó chỉ viết vài con số, phía sau mỗi con số ấy là tên một người. Anh giải thích rằng đây là những nhà đầu tư và tiền vốn sẵn có, cổ đông lớn nhất tình nguyện bỏ ra ba triệu nhân dân tệ.

Tôi không để ý đến cái ba triệu đó, chỉ vào dòng chữ có tên “Lê Bằng” hỏi: “Anh có những một triệu?”

Anh cười không khép được miệng.

Tôi nghĩ đến khoản tiền tiết kiệm riêng của mình chỉ có ba mươi nghìn.

Tôi nói: “Anh có một triệu vậy chúng ta mua một căn hộ nhé, vài năm nữa, căn nhà đó đã có giá đến hai triệu rồi!”

“Bà xã, lúc này anh thật hy vọng em là Susan.”

Tôi không nói gì, mím môi, vốn định nói: “Nhờ đâu anh ra ngoài mở công ty, lại không thu hồi được đồng vốn nào, thì ngay cả một triệu này cũng mất hết”. Giờ thì đành bầm bụng nuốt trôi, trong lòng thầm nghĩ, nếu như tôi không để Lê Bằng thử, trong tương lai chắc chắn anh sẽ trách móc tôi. Đứng từ góc độ tâm lý mà nói, nếu giờ không để anh làm chuyện mà anh muốn thì trong lòng anh chuyện đó mãi mãi tồn tại với ý nghĩa: “Chuyện đó sẽ thành công, chỉ đáng tiếc là không thực hiện”, nếu đã vậy, phải chăng tôi nên học Susan? Cho dù Lê Bằng thất bại, cái mà chúng tôi mất chỉ là tiền bạc, chứ không phải là mối quan hệ vợ chồng.

Susan là vợ của vua cờ bạc Buffett, lúc trong tay Buffett đủ có mười nghìn đô la Mỹ, cô ấy đã lựa chọn phương án để Buffett đi đầu tư chứ không mua nhà. Mười năm sau, Buffett kiếm được một triệu đô la Mỹ đầu tiên trong đời, nhiều năm sau nữa anh ta trở thành người giàu nhất thế giới.

Tôi không kỳ vọng Lê Bằng sẽ trở thành Buffett, nhưng tôi tình nguyện một lần làm Susan bởi hai chữ “vợ chồng” nằm giữa hai chúng tôi.

Vài ngày sau, Lê Bằng nộp đơn từ chức lên tổng công ty, tổng công ty cố níu kéo bằng cách tăng lương, vì cho rằng đây chỉ là động thái để đòi hỏi, nhưng Lê Bằng đã quyết ra đi. Rất nhiều đồng nghiệp ngẫm hỏi ý kiến của tôi về vấn đề này, điều này cho thấy đa số mọi người đều cho rằng tôi biết rõ nội tình. Quả thực là tôi biết rõ nội tình, nhưng không muốn nói ọi người biết, nên chỉ nói lấp lửng: “Ồ, chắc anh ấy ra ngoài để theo đuổi sự nghiệp”. Không lâu sau, lại có thêm một tin đồn mới, họ nói rằng là do mối quan hệ giữa hai chúng tôi bị bại lộ, vì để tôi có thể ở lại nên Lê Bằng chọn cách ra đi, như vậy gọi là sự tác thành không lời.

Tôi chỉ cười không nói gì, cảm thấy chìm ngập trong những lời đồn thổi đó thật hạnh phúc.

Lê Bằng và các nhà đầu tư của mình giành được quyền làm đại diện từ một sản phẩm đồ lót ngoại, bắt kể xét từ góc độ giá tiền, kiểu dáng hay chất liệu, nhãn hàng này đều thuộc hàng Perrari trong giới đồ lót. May mà là trong thế giới hiện tại, chứ quay ngược trở lại mười năm trước, nó chỉ có nước chết yểu trên thị trường Trung Quốc, mặc dù hiện nay thị trường cũng không được lạc quan cho lắm.

Sau khi sản phẩm mới được nhập vào, phải lựa chọn thành phố có mức chi tiêu cao nhất, khu vực đắt đỏ nhất, những trung tâm thương mại cao cấp nhất, cửa hàng có giá thuê đắt nhất, thuê những nhân viên tốt nhất, cái gì cũng phải “nhất” để cho người tiêu dùng nghĩ rằng nhãn hàng này là tuyệt nhất, không lựa chọn nó là ngốc nhất. Tất nhiên, tầng lớp khách hàng mà nó hướng tới cũng phải là những người giàu có nhất, cũng thế không loại trừ những khách hàng dù không phải là giàu có nhất nhưng lại thích theo đuổi những cái nhất nhất. Đồng hành với những cái “nhất” của nó là việc vốn đầu tư cũng ở cấp cao nhất.

Tôi phải lo lắng về cái “nhất” này mấy tháng trời, lo lắng mấy triệu đồng của Lê Bằng và đám bạn không thể duy trì được quá nửa năm, mỗi tháng đều phải tặc lưỡi, cau mày với tiền thuê nhà, tiền lương nhân viên cùng các khoản chi tiêu khác của công ty.

Nhưng tôi và Lê Bằng đều có vô vàn tưởng tượng và kỳ vọng vào sản phẩm này, chúng tôi lạc quan cho rằng, không đến năm tháng sẽ thu hút được một đợt đầu tư mới, không đến tám tháng, chúng tôi sẽ chiếm lĩnh được một phần thị trường tiêu dùng cao cấp, mặc dù nhiều nguy hiểm, nhưng viễn cảnh khôn cùng.

Nhưng chỉ chóng đờ được đến tháng thứ tư, tôi đã không thể cười nổi nữa.

Thị trường rất khó để tấn công, còn tiền thì vẫn không đáng tiền như vậy, tôi đành phải ép mình rút khỏi lập trường chủ quan trước Lê Bằng một bước, đứng ở góc độ khách quan mà phân tích, rồi lại hỏi ý kiến của mấy người bạn. Họ đều cho rằng, hành động của tôi và Lê Bằng giống như những người vừa mới bước chân vào nghề, giống như nghé con mới sinh không sợ hổ, cho rằng khắp nơi đều là vàng, đầu tư một cách mù quáng như vậy tuyệt đối không thể thành công, trừ khi vật đổi sao dời.

Lê Bằng từng bỗng nhiên vui vẻ chạy về nhà năm lần, mỗi lần như vậy câu nói cửa miệng của anh đều là “cơ hội đến rồi”, và mỗi lần như thế tôi đều hét to lên, lao vào ôm chặt lấy anh: “Mau nói, mau nói đi!”. Nhưng vài ngày sau, chúng tôi vẫn trắng tay.

Cơ hội dường như rất nhiều, mỗi lần đều đem lại cơ hội làm ăn lớn, nhưng “những người đó” cuối cùng vẫn không đầu tư, họ chọn cách khoanh tay đứng nhìn, còn lòng tự tin của Lê Bằng tiêu hao dần theo những lần thất bại.

Tôi nghĩ, nếu tôi chỉ là bạn của Lê Bằng, có lẽ tôi còn đủ lý trí mà nói với anh rằng, thị trường không dễ xâm nhập như vậy, muốn tiếm nhiệm cái quan niệm “theo đuổi cái đẹp bên trong của sự xa hoa” vào đầu tầng lớp những người có tiền thì cần phải có thời gian, nhưng vấn đề là, chúng tôi không có đủ tiền để bước qua giai đoạn “đầu tiên” khó khăn nhất.

Tiền giống như nước chảy vào thị trường, nhưng không hề có chút hồi đáp. Nhìn cái động không đáy kia, tôi từng nảy sinh nghi ngờ về quyết định ban đầu của mình, tôi luôn tự hỏi: nếu lúc đó tôi cố ngăn Lê Bằng, thà đối mặt với sự cần nhằn của anh trong suốt mấy chục năm về sau, cũng kiên quyết dùng số tiền một triệu đó để mua nhà thì sao? Đáp án là, tôi nghĩ cho dù có cho tôi bao nhiêu cơ hội lựa chọn lại, tôi vẫn sẽ đứng ở lập trường “ủng hộ” anh, “anh” ở đây tất nhiên là chồng tôi.

Trước kia Miumiu nói với tôi rằng: “Phụ nữ chỉ muốn ủng hộ mơ ước của đàn ông, còn đàn ông chỉ muốn hiện thực hóa ước mơ của mình”.

Tôi thấy câu nói này đúng mà cũng không đúng. Quả thực đàn ông sống vì để hoàn thành giấc mơ của mình, nhưng thế giới của mỗi người đàn ông đều nhốt một người phụ nữ. Trong thế giới của Lê Bằng, có tôi, thế giới của anh cũng là thế giới của tôi, ủng hộ anh, cũng đồng nghĩa với việc ủng hộ chính tôi và gia đình này của chúng tôi. Thế nên quyết định ban đầu của tôi là chính xác, cho dù thế giới này sắp đảo điên, chúng tôi vẫn sẽ ở bên nhau.

Ngày cuối cùng của tháng đó, anh trở về nhà và tỏ ra mệt mỏi hơn những ngày khác, thở dài trước cả bàn đầy ắp thức ăn tôi nấu, cố nặn ra một nụ cười, nói: “Có khách hàng thích nhãn hiệu của chúng ta, một tháng nữa công ty có thể chuyển mình”.

Tôi cũng cười, kéo anh vào nhà bếp, giúp anh xắn tay áo lên mở vòi nước, bóp hai lần nước rửa tay, lặng lẽ giúp anh rửa tay. Sau đó ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt như cười của anh: “Em tin tưởng ở anh”.

Mấy ngày sau đó, vẻ mặt Lê Bằng rất rạng rỡ, mỗi ngày anh đều đem về một tin tức tốt lành, dù chuyện lớn bé thế nào cũng chia sẻ cùng tôi. Anh nhìn vào đôi mắt tràn đầy hy vọng của tôi, mỗi nụ cười, mỗi câu nói của tôi đều trở nên quý giá hơn bao giờ hết.

Tôi là trụ cột tinh thần cuối cùng của anh, tôi biết cho dù cả thế giới này nghi ngờ anh, thì tôi cũng không được phép dao động.

Tranh thủ thời gian, tôi về nhà mẹ đẻ, cố tình tách bố ra, tôi hỏi mẹ có bao nhiêu tiền tiết kiệm, bà tính sơ qua, có thể cho tôi mượn năm trăm nghìn.

Đối với mẹ tôi mà nói, năm trăm nghìn này là tiền tích góp cả đời của bà, nhưng đối với Lê Bằng thì chỉ như muối bỏ biển, nhưng tôi không thể chống mắt nhìn anh một mình bôn ba khắp nơi mà không làm gì cả.

Trước khi ra về, tôi dặn đi dặn lại mẹ rằng, đừng tiết lộ chuyện này với bố, tấm lá chắn phòng bị trong tâm lý của tôi với ông vẫn còn.

Miiuniu nói rằng mặt tôi gần đây lúc nào cũng rất đau khổ, sầu não. Cô ấy hỏi tôi có phải đang lo lắng vì tiền không.

Tôi hỏi cô ấy sao lại nhận ra, đồng thời tự nhắc nhở mình về nhà phải nặn ra được nụ cười tự nhiên nhất.

Miumiu nói: “Phần lớn phụ nữ chỉ buồn vì hai chuyện: một là vì đàn ông, hai là vì tiền. Hiện tại Lê Bằng đang phấn đấu vì “sự nghiệp” của anh ấy, sự nghiệp thì dựa vào cái gì, nói thẳng ra chẳng phải là dựa vào tiền sao?”.

Tôi cười, nhân cơ hội tranh thủ hỏi xem Miumiu có bao nhiêu tiền tiết kiệm.

Trong tài khoản tiết kiệm của Miumiu có đến ba trăm nghìn, gấp mười lần của tôi, tôi kinh ngạc kêu lên, nhưng Miumiu an ủi tôi rằng, một người phụ nữ thất bại nhiều lần trong chuyện tình cảm, thứ mà cô ấy tin tưởng được chỉ có thể là tiền.

Bên phía nhà bố mẹ Lê Bằng, tôi không thể qua mượn, tôi gõ cửa hết một lượt tất cả các mối quan hệ của mình, vay được gần một triệu nhân dân tệ, nhưng không hề nói câu nào với Lê Bằng, bởi không muốn gánh nặng tinh thần của anh tăng thêm.

Điều tốt không đến, nhưng điều xấu thì đến rất nhanh, những lo lắng của tôi đã thành hiện thực, thực ra sớm muộn gì thì nó cũng xảy ra, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đến trung tuần tháng thứ năm, Lê Bằng bắt đầu dùng từ “phiền muộn” thay thế cho tất cả tâm trạng của anh. Anh ăn ít hẳn đi, trong vòng nửa tháng gầy đi hơn ba cân, anh ngủ cũng không ngon, hàng đêm tôi vẫn nghe thấy tiếng anh thở dài, thỉnh thoảng lại ngồi thất thần. Tôi kể cho anh nghe vài câu chuyện hài, anh cười rất miễn cưỡng. Khi hỏi anh nó buồn cười ở chỗ nào, thì gương mặt anh chỉ toát lên sự mệt mỏi, sau đó nói một cách gắt gỏng: “Hiện anh không có tâm trạng nào để nghe chuyện cười cả”.

Bắt đầu từ lúc đó, Lê Bằng không đưa tôi xem hóa đơn nữa, tôi biết, đó có nghĩa là gì.

Tôi tính sơ qua, đến tháng này về cơ bản vốn của Lê Bằng đã bị âm, bước tiếp theo chắc sẽ là vay vốn ngân hàng, hoặc đôn đáo khắp nơi để vay tiền.

Lấy gì để làm vật thế chấp? Trong tay chúng tôi chỉ có ngôi nhà này.

Tôi nhìn qua một lượt cách bài trí trong nhà, tỏ vẻ bất an, đột nhiên có một cảm giác như sắp mất nó, cứ hoảng hốt như vậy mất mấy phút. Lê Bằng đột nhiên chạy về nhà, thay ple, nhìn đồng hồ dường như đang tính toán thời gian tắc đường, đồng thời nói với tôi rằng đã bán ô tô.

Tôi nói: “Chiếc xe đó vốn dĩ là xe cũ, số tiền bán được e rằng cũng không đủ để trả tiền lương”.

“Chẳng lẽ lại bán nhà?”

“Nếu anh cảm thấy cần thiết, có thể thế chấp nhà cho ngân hàng, em không có ý kiến gì.”

Anh kinh ngạc nhìn tôi, mấy giây sau mới phản ứng lại được: “Ý em là gì?”.

Tôi từ từ tiến về phía anh, cảm nhận được sự căng thẳng của anh, đưa tay ra không ngừng vỗ về những cơ bắp sau lưng anh, đùa rằng: “Chúng ta đối mặt với nhau hằng ngày, trong lòng anh có chuyện gì, em lại không biết sao? Chẳng lẽ để em nhìn thấy anh trải chiếu ngủ ngoài đường, mà em vẫn có thể yên tâm ngủ trong nhà được sao? Nếu quả thực như vậy em còn cần căn hộ này để làm gì?”.

Tay của Lê Bằng từ từ khép chặt lại sau lưng tôi, giọng nói thấp đến nỗi không thể thấp hơn được nữa, bộc lộ hết sự mệt mỏi của anh lúc này: “Cho dù thế nào, căn hộ này cũng không thể mang thế chấp, anh sẽ nghĩ cách giải quyết...”.

Cái mà Lê Bằng gọi là cách giải quyết đại để là xin sự giúp đỡ của bố mẹ anh hoặc kêu gọi nhà đầu tư tiếp tục đầu tư.

Chỗ bố mẹ anh nhiều nhất có thể vay được bảy tám trăm nghìn, tôi nghĩ như vậy. Còn về phía những cổ đông, tôi lạc quan mà cho rằng, “có lẽ” anh sẽ huy động thêm được một cái ba triệu nhân dân tệ nữa.

Nhưng nhà đột lại liên tiếp gặp mưa, tối thứ Tư của một tuần sau đó, Lê Bằng cả đêm không về.

Bốn rưỡi sáng, tôi bừng tỉnh, ngồi trên giường, một tay sờ nửa phần giường lạnh lẽo, một tay bóp vào huyết thái dương, đang định vào bếp lấy cốc nước uống hai viên thuốc đau đầu, lúc ngang qua phòng khách, bị một động tĩnh nhỏ làm cho khiếp sợ.

Quay đầu nhìn lại, cả căn phòng vẫn tối đen như mực, trong bóng tối có một đốm lửa nhỏ.

Tôi bước qua đó, quỳ xuống bên cạnh người đàn ông tay cầm điều thuốc đang cháy nhưng không đưa vào miệng nói: “Mấy giờ anh mới về? Vào phòng ngủ một lát đi”. Đây là lần đầu tiên anh hút thuốc trở lại sau khi cai thuốc thành công.

Lê Bằng hít một hơi thật sâu, dập điều thuốc nói: “Anh không ngủ được”.

Tôi hỏi: “Công ty có vấn đề gì à?”.

Anh than vãn nói: “Đúng vậy... Ông Trần quyết định không đầu tư nữa”.

Ông Trần chính là người đã đem ba triệu nhân dân tệ ra góp vốn.

Tôi thở dài một tiếng, tim cũng ngưng đập một nhịp nói: “Vậy anh định thế nào?”.

Anh nói: “Anh còn có thể làm thế nào được nữa? Anh chẳng còn cách nào khác cả”.

Tôi hít sâu ba cái, hai tay xoa xoa lên đầu gối anh, mới lấy hết dũng khí nói: “Hay là chúng ta đóng cửa nó đi?”.

Tôi rõ ràng nghe thấy tiếng Lê Bằng hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn anh, tôi cảm nhận được trong đôi mắt đó đầy rẫy sự ngạc nhiên và khiển trách.

Thứ mà tôi cần chính là đây.

Tôi biết quyết định này rất khó khăn, cũng biết rằng Lê Bằng không thể đồng ý với nó, công ty đó giống như đứa con đứt ruột đẻ ra của Lê Bằng, anh dốc hết tâm sức và trí lực vào đó, làm sao anh có thể cầm nổi dao để chém đứt nó? Anh không thể làm, nhưng tôi có thể. Cho dù tôi không thể, tôi cũng buộc phải thay anh quyết định chuyện này, tôi thà làm tội nhân cả đời, cũng không thể đẩy anh lún sâu hơn nữa.

Quyết định làm một chuyện rất khó, quyết định để không làm chuyện gì đó càng khó hơn.

Tôi dường như nghe thấy tiếng nuốt nước bọt, rất lâu mới nghe thấy giọng anh trả lời một cách xót xa: “Anh... Anh muốn đợi thêm, có thể rất nhanh...”.

Tôi biết anh đã chấp nhận sự thật, thậm chí còn bị cú đòn vừa rồi của tôi đánh cho gần tỉnh.

Tôi nhào người trên đầu gối anh, nghẹn ngào nói: “Được, vậy chúng ta lại đợi thử xem...”

Chúng tôi đều biết cái giá phải trả đằng sau chữ “đợi” này.

Lúc mẹ tôi trao quyển sổ tiết kiệm vào tay tôi, bà lẩm bẩm một câu: “Đúng là một đồng tiền ép chết cả anh hùng”.

Tôi cầm cuốn sổ, cúi đầu nói: “Cảm ơn mẹ”.

Mẹ vỗ vai tôi nói: “Mẹ con với nhau sao lại nói câu đó, số tiền này dùng cho cẩn thận, mẹ chỉ có vậy thôi, sau này... phải dựa vào chính các con”.

Tôi gật đầu, đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với mẹ, trong lòng buồn bã, nhưng không thể khóc trước mặt bà, nếu như tôi khóc, mẹ tôi càng lo lắng thêm.

Người ủng hộ tôi tới cùng còn có cả Miumiu, sau khi cô ấy trình trọng giao “kho vàng nhỏ” của mình vào tay tôi, nửa đùa nửa thật nói một câu: “Dù sao tổ cũng không định có con, đến chồng cũng không muốn lấy, số tiền này coi như là tiền cấp dưỡng tổ cho thằng con trai nuôi sau này của mình”.

Tôi cảm động, ôm lấy Miumiu, nghe cô ấy thì thào bên tai: “Ôi giờ, cậu ủy mị quá!”.

Sau khi nhận cuốn sổ tiết kiệm từ tay tôi, Lê Bằng vẫn như không hiểu gì cả, anh không nói lên lời, ngồi thừ người trên ghế sofa.

Tôi vội vã giải thích nguồn gốc số tiền này, hy vọng trong lòng anh sẽ dễ chịu hơn. Tôi vừa ngồi xuống bên cạnh Lê Bằng, liền bị anh kéo vào lòng. Anh ôm tôi rất chặt, không nói gì, chỉ thở hắt ra, rất lâu rất lâu sau đó mới nói vài câu sau gáy tôi: “Anh xin lỗi”.

Tôi vỗ vào lưng anh, nhẹ nhàng nói: “Em không thiệt thòi gì, không chút nào cả”.

Buổi tối hôm đó, cả hai chúng tôi đều không ngủ được, mặc dù người rất mệt mỏi, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Tôi gối đầu lên tay anh, nhắm mắt trắng qua kẽ rèm, anh ôm tôi từ phía sau, cầm áp sát đỉnh đầu tôi, kể hết những nỗi vất vả trong mấy tháng vừa qua cho tôi nghe.

Anh nói, điều khiến anh buồn nhất không phải là các cổ đông không tiếp tục đầu tư, cũng không phải là khách hàng thay đổi ý định vào giờ chót, mà là một người bạn biết nhau đã lâu, lấy danh nghĩa giúp đỡ anh, nhưng lại trục lợi từ đó.

Tôi nói với anh: “Thương trường như chiến trường, lúc đó sao anh lại tin người ta đến thế?”.

Anh đáp: “Lúc đó anh cần bạn bè, cũng cần đến cả sự giúp đỡ, nếu nghi ngờ ai thì không dùng người đó, mà đã dùng người đó thì chớ có nghi ngờ họ, anh thà thật lòng tin tưởng anh ta là chiến hữu của mình, chứ không phải là kẻ tiểu nhân ngáng chân mình như vậy”.

Đây là lần ngây thơ duy nhất của Lê Bằng mà tôi được biết, rất có thể sau này sẽ không còn nữa. Tôi an ủi anh rằng, vẫn sẽ còn những người đầu tư, chắc chắn có, trời không bao giờ tuyệt đường của con người, ông trời đóng cánh cửa này của anh lại, nhất định sẽ giúp anh mở ra một cánh cửa khác.

Anh nói, hy vọng là thế.

Hy vọng là thế, quả thật rất hy vọng là thế.

Chỉ vài hôm sau, Miumiu mang tấm danh thiếp Giám đốc chăm sóc khách hàng của một ngân hàng đến tìm tôi, cô ấy nói Giám đốc Triệu này là bạn của cô ấy, có thể giúp tôi vay vốn thế chấp một cách cao nhất.

Tôi nhìn cái tên trên tấm danh thiếp, Triệu Hy, vì cái tên này tôi quyết định đi gặp cô ta.

Qua điện thoại, tôi và Triệu Hy hẹn gặp nhau tại một quán cafe không tên tuổi, ánh đèn điện trong quán lơ mờ.

Khách hàng rất ít, mỗi khu vực nói chuyện đều được ghép thành từ ba bộ sofa, rất thích hợp nói chuyện làm ăn, ngoại tình hoặc giao dịch tiền mặt.

Tôi rất căng thẳng, thậm chí còn có chút ngượng ngùng, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt để đối diện với sự soi xét từ phía Triệu Hy. Mặc dù nói là bạn của Miumiu, nhưng tôi không hề cảm nhận được thiện ý của cô ta.

Trong quá trình giao tiếp hỏi đáp đơn giản với Triệu Hy, tôi kể lại cho cô ta nghe gia cảnh của mình hiện tại, sau đó mang theo rất nhiều hy vọng hỏi cô ta rằng, căn hộ của tôi và Lê Bằng có thể vay được nhiều nhất là bao nhiêu tiền.

Triệu Hy suy nghĩ rất lâu, bằng khoảng thời gian tôi uống hết cốc cafe.

Tôi cho rằng cô ta đang khó xử khi nói cái giá thật cho tôi biết vì còn phải niệm tình Miumiu, nên cố nhịn, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải nhắc cô ta: “Không sao đâu, cô cứ nói thật đi”.

Triệu Hy trả lời một câu mà tôi không hề nghĩ tới: “Trước kia tôi từng gặp cô”.

Tôi nói: “Hả?”.

Tiếp đó là “Ờ”.

Cuối cùng nói: “Gặp ở đâu?”.

Triệu Hy cười một nụ cười rất quái dị: “Ồ chỗ kẹp ảnh trong ví tiền của bố cô”.

Tôi hỏi: “Gì cơ?”.

Tiếng chuông cảnh giác trong lòng tôi đột nhiên vang lên kịch liệt.

Tôi hỏi lại lần nữa: “Cô nói gì?”, sau đó lại hỏi tiếp: “Ví tiền của bố tôi? Tại sao cô lại nhìn thấy nó?”.

Ngữ điệu của tôi được nâng ột cách mất tự chủ, bởi đột nhiên tôi cảm thấy rất căng thẳng.

Triệu Hy cười lạnh lùng với tôi: “Cô nói thử xem? Chúng ta đã từng nói chuyện điện thoại với nhau, cô còn có vài lời cảnh cáo tôi, cô không nhớ à?”.

Tôi cau mày, nói một cách không chắc chắn: “Chi bằng cô hãy nói thẳng với tôi cô là ai, tôi sợ là nếu đoán sai sẽ gây ra sự hiểu nhầm về cô”.

Cô ta nói: “Bố cô nhiều tiền như vậy, tại sao cô còn phải đi vay thế chấp? Bố cô chẳng phải đã quay lại với mẹ cô rồi sao? Lúc tôi chia tay ông ấy, ông ấy cũng rất hào phóng”.

Tôi ngay lập tức đứng thẳng dậy, hai chân run lên nhưng hận một nỗi không thể lập tức ngồi xuống, chỉ còn cách tựa vào bàn nghiêng nửa người về phía trước, trừng mắt nhìn cô ta nói: “Cô chính là cái kẻ thứ ba đó?”.

Cô ta sa sầm nét mặt: “Lúc đó tôi và bố cô tình nguyện đến với nhau, chẳng ai là kẻ thứ ba cả”.

Tôi nghiêng rặng, một tay vợ lấy tấm danh thiếp trên bàn, vo viên lại: “Vậy cô sớm đã biết tôi là ai, hôm nay lại còn vòng vo lâu như vậy, cô muốn gây sự sao?”.

Cô ta nhún vai: “Cứ cho là cô đen đui đi, tự đến gõ cửa”.

Tôi nhanh chóng bỏ đi, không phải tôi không dám lý luận trực diện với Triệu Hy, mà chỉ bởi vì tôi rất muốn khóc. Triệu Hy đã ngồi nhìn tôi cầu xin cô ta thế nào, dùng tư thế bẽ trên, đem tất cả những thiệt thòi trong cuộc cãi vã lần trước đòi hết lại, lại còn có thêm cả tiền lãi. Còn tôi, tôi vừa mới vấy đuôi kẻ lẽ tình cảnh đáng thương của mình trước mặt kẻ thù của cả gia đình, vài phút sau đã bị đối phương vạch rõ chân tướng bí mật. Tôi chỉ có thể vờ kiên cường ngoài mặt, trong đầu thì trống rỗng, chỉ còn nghĩ được những từ ngữ chẳng có tính sát thương chút nào như: “đáng xấu hổ”, “bỉ ối”, “vô liêm sỉ”, “đê tiện”. Khả năng ăn nói của tôi hoàn toàn biến mất, không biết làm cách nào để xé toạc lớp nguy trang của đối phương.

Lúc lao ra cửa, tôi vừa nguyên rửa, vừa lau giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống. Đây đúng là một ngày nhục nhã, vì Lê Bằng, tôi đã cố làm tròn chức trách của một người vợ nhưng lại phải trả giá vì những hồ đồ mà bố tôi từng phạm phải, bị người ta đem ra làm trò tiêu khiển.

Nếu như tôi có thể kiên cường hơn một chút, có lẽ lời có thể vờ như không hề có chuyện gì xảy ra, cười nhẹ nhàng với Triệu Hy mà nói một câu: “Ồ, hóa ra là cô à, may quá, may quá”. Tiếp đó sẽ quên hết những chuyện xảy ra trước kia, vì khoản vay này mà bắt tay với Triệu Hy xử lý mọi chuyện theo đúng nghĩa công việc.

Nhưng khi nghĩ tới nét mặt của mẹ lúc đưa cho tôi cuốn sổ tiết kiệm, tôi đã không thể làm gì khác.

Giây phút đầu tiên bước vào nhà, tôi bước thật nhanh vào trong phòng, quát lớn: “Vi Nguyên! ông mau ra đây”.

Mẹ tôi nét mặt đầy lo lắng từ phòng khách bước ra, phía sau là bố tôi.

Tôi chỉ thẳng vào ông quát rằng: “Mụ đàn bà trước kia của ông, có phải tên là Triệu Hy không!”.

Bố tôi sững sờ, ấp a ấp úng không nói thành lời, mặt mẹ tôi trắng bệch.

Tôi òa khóc một tiếng rồi ngồi sụp xuống, khóc lóc âm ỉ.

Tôi khóc mất gần một tiếng đồng hồ, không nói được câu gì, mắt cũng nhìn không rõ mọi vật, dựa người trên giường, đầu óc nặng trĩu. Mẹ tôi vào phòng ba lần, hỏi tôi ngọn ngành sự việc, tôi không nói nửa lời. Bố tôi cũng vào hai lần, không dám hỏi tôi điều gì, còn bị tôi trừng mắt lườm lại.

Lúc bố tôi bước vào phòng lần thứ ba, tôi cất tiếng, bảo ông đóng cửa lại, tôi có chuyện muốn nói.

Bố tôi khóa cửa, bước lại gần, tôi nói: “Con đã không đủ bản lĩnh, đã không giúp được Lê Bằng, là do con không đủ bản lĩnh, không thể trút giận thay mẹ, là con đã không đủ bản lĩnh, không làm được việc gì cả.”

Tôi vùi đầu giữa hai đầu gối, lại khóc rất lâu, có vật gì đó rất nặng đặt lên vai, rồi bàn tay đó nhẹ nhàng di chuyển theo lưng tôi, hết lần này lại lần khác, chủ nhân của bàn tay đó nói: “Có phải con đã gặp Triệu Hy? Bố nghe mẹ con nói chuyện làm ăn của Lê Bằng gặp chút rắc rối, có phải con đi bàn chuyện vay thế chấp?”.

Tôi cố kìm nén tức giận, không nói câu gì, nhưng cũng không ngăn cản bố tôi tiếp tục nói.

Bố nói với tốc độ không nhanh, nhưng rất bài bản. Một chuyện rất phức tạp nhưng lại được ông kể một cách hết sức đơn giản. Ông nói, lúc đầu ông quen biết với Triệu Hy là bởi vốn quay vòng của công ty có vấn đề, chỉ còn cách đi vay ngân hàng, nên mới quen cô ta. Lúc đó Triệu Hy còn là nhân viên mới, khách hàng không nhiều, thành tích không cao, may nhờ có khoản vay đó mới ngóc đầu lên được. Cùng lúc với việc bố tôi bày tỏ sự cảm kích với Triệu Hy, cô ta cũng bày tỏ sự cảm kích với bố tôi, cô ta cho rằng bố tôi ngoài việc tuổi hơi lớn một chút, thì không có bất cứ khuyết điểm gì và thường xuyên mời ông ra ngoài ăn cơm. Lúc đó bố tôi cũng nghĩ Triệu Hy không phải là người xấu, lại rất có chí tiến thủ, nên đã giới thiệu không ít khách hàng cho cô ta. Từ đó, mối quan hệ của hai người ngày càng thân thiết hơn... Những chuyện về sau, đều diễn ra một cách tự nhiên, lúc đó bố tôi thường xuyên về muộn, có những lúc hai ba ngày mới về nhà một lần, duy trì mãi như vậy đến khi việc làm ăn của công ty có chuyển biến, nhưng hễ về nhà bố tôi lại phải đối mặt với vô số những câu hỏi của mẹ, nên mỗi lần về nhà chưa quá nửa tiếng họ đều cãi nhau. Dần dần, bố tôi rất ít khi về nhà.

Chính lúc này, Triệu Hy đã bước vào thế giới của bố tôi, mối quan hệ như vậy kéo dài đến trước khi tôi và Lê Bằng lấy nhau vài tháng, bố tôi mới muốn quay về nhà.

Triệu Hy cố níu kéo ông, khóc lóc, làm ầm ĩ đều không có tác dụng. Bố tôi kiên quyết rời xa cô ta như lúc trước kiên quyết rời xa căn nhà này, chỉ khác là, bố tôi có tình cảm sâu đậm với ngôi nhà này, còn với Triệu Hy thì chỉ là sự rung động nhất thời.

Tôi hỏi ông một cách mỉa mai: “Nếu như người xuất hiện lúc đó không phải là Triệu Hy mà là một người nào đó khác, hai người liệu có bắt đầu không?”.

Bố tôi nói: “Cũng có thể, đây là chuyện mà bố có lỗi nhất với mẹ con”.

Tôi không tiếp lời, nợ nần tình cảm, chỉ có thể dùng tình cảm để đáp trả.

Tôi rất coi thường hành vi của bố tôi, nhưng tôi cảm phục trước dũng khí quay trở lại với gia đình của ông, muốn rời bỏ một nơi nào đó rất khó khăn, mà muốn quay lại với nó càng khó khăn hơn. Tôi không biết một cách cụ thể làm thế nào bố nhận được sự tha thứ từ mẹ, nhưng tôi tin đó là một quá trình rất gian nan, một người đàn ông nếu như thành tâm thành ý nhận sai, thì chắc là đầu gối phải được bọc vàng.

Chuyện này trôi qua không lâu, tôi tổng kết mấy câu nói thành một tin nhắn, gửi cho Triệu Hy: “Khi đó bố tôi đi về phía cô, không phải vì cuộc hôn nhân không hạnh phúc, cũng không phải vì yêu cô, đó là bởi mẹ tôi đã để cô lọt được vào khoảng trống. Bố tôi có thể quay trở về như ngày hôm nay tất cả công lao là nhờ có mẹ, chuyện cô yêu ông ấy cũng là do mẹ tôi một tay gây ra, nếu không phải là cô, rất có thể cũng sẽ là người khác, việc họ quay trở lại với nhau là bằng chứng rõ ràng nhất”.

Triệu Hy lập tức gọi điện lại, chửi như tát nước vào mặt tôi.

Tôi nghe tiếng chửi của cô ta, đi về phía bố, đưa điện thoại vào tay ông, nhìn ông cau mày lắng nghe rất lâu, mãi đến khi đầu dây bên kia im lặng, mới gần giọng nói một câu: “Chắc cô chơi đủ rồi chứ, đừng có quá đáng quá”.

Trước khi bố gác máy, tôi rõ ràng nghe thấy tiếng khóc của Triệu Hy, nhưng cho dù đứng ở lập trường của những người phụ nữ tôi cũng không thể đồng tình với cô ta.

Tôi nhìn bố nói: “Con hy vọng sau này người đàn bà đó cũng đừng xuất hiện nữa”.

Bố tôi nói: “Bố cũng mong như vậy”.

Sau khi quay trở lại tổ ấm của tôi và Lê Bằng, tôi mới phát hiện trong túi có thêm một cuốn sổ tiết kiệm, trên đó có một dãy số có chữ số, chủ tài khoản: Vi Nguyên.

Tôi hỏi mẹ có phải bà để vào không, mẹ tôi nói, bố tôi không dám đưa tận tay cho tôi, vì sợ tôi từ chối, nên chỉ còn cách lén bỏ vào túi của tôi.

Tôi nắm chặt cuốn sổ tiết kiệm, mắt đỏ lên, nhưng không đủ dũng khí để nói: “Con không cần”.

Ở đầu dây bên kia mẹ khuyên tôi: “Tiền của bố con sau này chẳng phải cũng để lại cho con và Lê Bằng sao, số tiền này là thành ý của ông ấy, mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là ít, trong lúc căng thẳng hiện nay con đừng giận dữ nữa, hãy giúp Lê Bằng vượt qua giai đoạn khó khăn này trước đã, còn món nợ của gia đình chúng ta con còn sợ không có thời gian để giải quyết riêng sao? Nếu không con cứ nghĩ như thế này, đã không cần thì không cần, con tiêu tiền của ông ấy chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?”.

Tôi mím môi, nhỏ nhẹ nói một câu: “Mẹ cảm ơn bố hộ con nhé”.

Mẹ tôi trả lời một cách vui vẻ: “Được! Lần này mẹ nói hộ con, lần sau con phải tự nói nhé!”.

Tôi nhận lời mẹ.

Thiên lý mà cuối cùng cũng sẽ gặp được Bá Lạc, tôi liên tục nhắc đi nhắc lại câu này trong khoảng thời gian Lê Bằng gặp khó khăn. Tôi biết, Bá Lạc không xuất hiện thường xuyên, nhưng tôi rất hy vọng sẽ có một Bá Lạc xuất hiện.

Sau đó, Lê Bằng dùng số tiền mà chúng tôi chia nhau đi vay, cố gắng cầm cự được hơn hai tháng cuối cùng cũng gặp được Bá Lạc. Cổ đông mới đánh giá rất cao sức hấp dẫn và gu thẩm mỹ của Lê Bằng nên quyết định đầu tư lớn.

Theo như cách nói của mẹ tôi thì trước kia chúng tôi chưa gặp thời, nên ngay cả uống nước lọc cũng bị dắt rằng, giờ đây khi thời vận đến, có muốn ngăn cũng không ngăn nổi, đến ngủ cũng phải tỉnh giấc vì sung sướng.

Đúng như những lời nói tốt đẹp của mẹ tôi, sau khi Lê Bằng đổi vận, thuận lợi vô cùng, thuận buồm xuôi gió, công ty nhanh chóng lấy lại được vốn, trong khoảng thời gian một năm rưỡi chúng tôi cũng lần lượt trả được hết nợ. Đầu tiên là Miumiu, tiếp đến là mẹ tôi, sau đó là bố tôi, cuối cùng mới là bố mẹ anh.

Lúc đó, tôi có đề nghị rằng nên trả cùng một lúc, mỗi bên trả một nửa, nhưng Lê Bằng kiên quyết làm theo ý định ban đầu.

Ngày trả tiền, tôi và Lê Bằng nắm tay nhau về nhà bố mẹ tôi, Lê Bằng trêu tôi nói: “Lần này chúng mình phải cùng nhau nói lời cảm ơn bố đấy nhé”.

Tôi tựa đầu vào vai anh, “ừ” một tiếng rồi nói: “Nể tình ông ấy thể hiện không quá tệ, đề nghị này được thông qua”.

Mùa đông năm đó, tôi và Lê Bằng cãi nhau một trận chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, nguyên nhân cụ thể là gì tôi đã không còn nhớ, chỉ biết rằng chúng tôi cãi nhau rất dữ dội.

Sau khi làm lành, Lê Bằng ôm tôi nằm trên giường, giọng đầy sự hối hận mà nói với tôi rằng, cả đời này việc làm đúng đắn nhất của anh là lấy tôi. Trong lúc anh không có những người bạn tin cậy nhất, mất ý chí nhất, lạc lõng nhất tôi đã không hề chùn bước mà luôn ủng hộ anh, đôn đốc khắp nơi, bấm bụng nuốt trôi hết những ầm ứ. Anh không thể tưởng tượng được, nếu như không có hai tháng cuối, hậu quả sẽ như thế nào, càng không dám tưởng tượng nếu như hai tháng cuối vẫn trong tình cảnh ảm đạm thì anh không biết phải đối diện với tôi ra sao.

Không biết là vì câu nói đó hay vì những ầm ứ sau cuộc cãi vã mà tôi khóc như mưa, một mặt trách anh tại sao lại nói ra những điều đó vào lúc này, mặt khác ngưỡng ngùng nói với anh: “Em tình nguyện tác thành cho thế giới của anh, vì em chính là một phần không thể tách rời trong thế giới của anh”.

Sau khi Miumiu nghe tôi kể lại chuyện này, cô ấy nói tôi và Lê Bằng rất tình cảm, nhưng cô ấy lại khen ngợi tôi: Bề ngoài thì giống như tôi đã hy sinh cái tôi của mình để tác thành cho thế giới của Lê Bằng, rất có thể Lê Bằng sẽ cảm ơn tôi, nhưng với tư cách là một người vợ, thứ mà tôi cần không phải là ân tình, mà là người khiến chồng mình cần – chỉ có cách trở thành người phụ nữ anh ấy cần trong cả công việc lẫn cuộc sống thì mối quan hệ của chúng tôi mới có thể lâu dài.

Tôi cười nói lại rằng, chồng có sự cứng rắn của chồng, vợ có sự khéo léo của vợ, tôi là chiến hữu duy nhất của Lê Bằng và tôi tình nguyện bị người đàn ông này chiếm hữu cả đời.

Về hôn nhân, gia đình sau khi kết hôn tròn một năm tôi có những tổng kết sau đây:

Anh có thể là người khiến tôi đau lòng và đau tim nhất trong cuộc đời này, chính bởi vì như vậy nên anh mới quan trọng.

Niềm vui đem chia sẻ cùng anh, đau khổ cũng đem chia sẻ cùng anh, lâu dần mới phát hiện ra rằng, những niềm vui và đau khổ đó phần lớn có liên quan đến anh, anh dần dần thay thế bố mẹ, trở thành sự tồn tại độc đáo nhất trong cuộc đời tôi.

Anh luôn biết rõ những khuyết điểm của tôi hơn chính tôi, nhưng vẫn bao dung và tôi cũng vậy.

Trước mặt anh, tôi luôn là chính mình, chúng tôi thường cãi nhau, thậm chí là bỏ nhà ra đi, nhưng vẫn mặt dày quay trở lại, sau đó cả hai cùng hứa hẹn về tương lai, đó là bởi vì chúng tôi đã trở thành một thể thống nhất không thể tách rời nhau.

Anh có xấu như thế nào cũng chỉ có tôi được phép phê bình, người ngoài không có tư cách can thiệp.

Chúng tôi ngày càng có nhiều nét giống nhau, không những về khẩu vị, sở thích, mà ngay cả ngoại hình cũng ngày một giống nhau. Còn đối với tương lai, chúng tôi chỉ có hai ước nguyện chung, thứ nhất là nắm tay nhau, thứ hai là có thể vui vẻ đến mãi mãi.

Anh của tôi tên Lê Bằng, tôi vẫn thường gọi anh là Lê Bằng hay Đại Mao.

Còn cuộc đời này, tôi chỉ làm đúng có hai chuyện đó là:

Thứ nhất là, tôi yêu Lê Bằng.

Thứ hai là, tôi đã kết hôn với Lê Bằng.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-co-thuat-cua-vo>